ECEM SERİSİ - II

MÜJDE AKLANOĞLU

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

KADERİMDE SAKLI

HASREM

Roman

KADERİMDE SAKLI

Hedefinden, kuralcılığından ve kendi doğrultusundan şaşmayan tehlikeli bir iş adamı...

Çatık kaşlarından herkesin ürktüğü, tehlikeli geçmişinden korktuğu, dünyaya diz çöktürecek güce ve kudrete sahip olan Cem Aydınoğlu; ufacık bir genç kızın kalbi için; diz çöktü...

**Çocukken âşık olup kovaladığın adam,
büyüdüğünde kaçtığın adam olursa?**

**Tüm dengeleri altüst ederek aşkını kazanmak istediğin kişi,
vaz geçtiğin zaman senin aşkına talip olursa?**

Geçmişinde büyük bir yeri olan aşkını geleceğinde istemeyen Eeem, kaderin yazgısından ne kadar kaçabilir?

***"Eğer bu dünyaya bir daha gelirsem; maç delisi, kravat manyağı, kadın sarrafı, ayaklı bomba, doğal afet, mafya kılıklı ve bir artist kadar yakışıklı olan zorba adamlardan uzak duracağıma, kendi adıma söz veriyorum!"* derse...**

Hayır, kendi adına söz veremez, o zaman onun adına da söz vermiş olur. Çünkü o; kaçsa bile kurtulamadığı adamın adını, adında saklıyordu. Tıpkı, alın yazısında sakladığı gibi!"

25₺

HASREM

www.hasremyayinlari.com

Hemen alışveriş yap

HasremYayinlari
HasremYayinlari
HasremYayinlari

"Sen benim; herkese gülümseyerek anlattığım kaderimsin."

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yokluğunuzu hissetmeyene; varlığınızı kurban etmeyin.

Sakinliğini korumaya çalışan Cem, derin bir nefes alarak "Levent, geçmişte bir hareketlenme var mı?" diye sordu. Yine babasının geçmiş karanlığı bir el olmuş boynunu sıkıyordu. Üstelik onu tanıyan dostu sesindeki tedirginliği ve sıkkınlığı onca kilometre mesafeden bile anlayabiliyordu.

"Yok, Cem, ne olacak ki?"

"Peki, ihale işlerinde bir sorun var mı?" diye sorarken, aradaki gerginlik elle tutulur hale gelmişti.

"Ufak tefek pürüzler, her zamanki gibi. Ne oldu, bir sorun mu var?"

Dişlerini sıkan Cem, sonunda dizini sallamayı bırakarak, sıkıntıyla elini yüzünde gezdirdi. Tek seferde, "Ecem yok..." dedi.

Karşı tarafta biraz duraksama oldu. İç gerer gibi, "Denizin ortasından havalanacak hali yok ya. Kafası bozulmuştur, sana eziyet ediyordur. Çıkar bir yerden merak etme minik faren." dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak.

"Bu... Ufak tefek pürüzler... Ne kadar ciddi Levent?" diye sordu, aklı hâlâ orada takılıp kalan Cem. Her ihtimali göz önüne alıyordu!

"Biraz..."dedi Levent dürüstçe.

Genç adamı dinlemeye başlayan Cem, aslında başından beri o çokbilmiş cadının kendisine bir ders vermeye çalıştığını düşünmüştü fakat neden ders vermek istesindi ki, bunu şimdi daha fazla düşünüyordu! Oyun falan oynamıyordu belli ki. Bunca zaman ortadan yok olmasının başka bir sebebi olmalıydı. Haber vermeden gitmezdi. Acil bir şey olsa Cem ondan evvel haberdar olurdu. Gecenin bir vakti neden ona tek bir kelime söylemeden, tek bir not bırakmadan ortadan kaybolurdu ki? Oyun... Bu varsayımlarla teselli edemiyordu artık kendini. Cüzdanı onda olduğuna göre, yanında çok fazla nakit para ve kimlik yoktu, hatta kredi kartları bile yoktu, parasız pulsuz bir başına bilmediği bir ülkede ne yapardı? Hadi bir şekilde uçak bileti alsa, pasaportsuz yerinden kıpırdayamazdı. Şımarıklık yapacak durumda değildi, onu üzecek bir şey yapmadığından emindi... Elinde olan parayla pek bir yere uzaklaşması da imkânsızdı. Peki, o zaman... Bu kız neredeydi? Neyin derdindeydi?

Ecem'in ortadan kayboluşuna, yanında parasının olmadığı da eklediğinde, en olası senaryo bile hiç iç açıcı görünmüyordu! Bir köşeye saklanıp ona yine eften püften bir şeylere kızarak ders vermeyi düşündüğünü bile umut ederken adam, artık bunun pek mümkün olmadığını bilecek kadar onu tanıyordu. Bir de diğer seçenek vardı; asla olmasını düşünemeyeceği seçenekler! Sayısız düşmanı vardı Cem Aydınoğlu'nun, çok kez birilerinin keyifle kuyruğunu titretmiş, çoğunun hayatını mahvetmişti. Bir sürü işini elinden aldığı hısımı da intikam için yolunu gözlemekteydi. Onlardan birinin kızı ele geçirmesi fikrine katlanamayan adam, bu düşünceleri kaldıramayınca beyin felci geçirecek gibi oldu.

Eğer böyle bir şey olursa, böyle bir ihtimal bile varsa, işte o zaman ölmüş sayılırdı. Kendisine karşı avantaj olarak kullanılmak üzere bir süre canlı tutulabilirdi Ecem'i... ama asla teslim alamazdı, bir de işe o koca çenesi girerse -daha da onu göremezdi ya da- ancak parçalar hâlinde görebilirdi ki bunu asla istemezdi. Çünkü düşmanları işi riske atmamak için onu öldürmeden geri bırakmazdı. Ecem konuştuğunda zaten adamlar onu öldürmek için can atardı.

Koca dilli cadısı neredeydi!

Kendi dünyasında şiddet olağan bir şeydi, şimdiye kadar ise değerli olan tek şey abisi ve teyzesi için hayatta kalabilmekti. Ne geçmişinden korkmuştu ne de gelecek bir tehlikeden. Onun için savaşmak

da, sevişmek de olağan şeylerdendi ama şimdi... Ne savaşmak istiyor ne de henüz sevişemediği kadını kaybetmek istiyordu. Zenginleşip başarıya ulaştığı bir dünyada ve mükemmelleştiği bir iş kolunda eskilerin pisliğinden arınmaya çalışırken, çok kişinin canını yakmıştı. Şimdi düşmanlarının da sırf intikam almak için, nazik ve budala kıza tecavüz edip işkence gösterdiğini düşünmek, midesini bulandırıyor, nevrini döndürüyordu. İşte o zaman deli oluyordu, cihanı yakacak kadar da divane...

Abisine bildirmeden elinin ulaştığı yere kadar aradı, bütün adamlarını topladı ve bu iş için seferber etti. Levent gözetiminde tüm düşman maşaları usulca aba altından sorguya çekildi. En büyük düşmanları olan Kuzey'in nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu en azından. Levent işi bitirdiğinde öfkesini perdeleyen sakinliğiyle, "Biri bir şey görmüş olmalı. Bütün giriş ve çıkışlarda kameralar var, değil mi?" diye sordu.

"Olmalı ama..." dedi Cem sıkıntıyla. Eğer işe yaracağını bilse, herkesi sıra dayağına çeker bir ipucu bulurdu ama bunu planlayanların geride görgü tanığı bırakacağını hiç sanmıyordu. Ellerini yüzünde sıkıntıyla gezdirirken, "Bunları düşünmedim mi ben?" diye çıkıştı. "Kim bilir onların nasıl bir güvenlik sistemleri var? Kayıtları silmediklerini mi sanıyorsun? Ya da ne bileyim önlem almadıklarını mı? Senin düşündüklerinin, on katı fazlasını düşünüyorlardır, eğer korktuğumuz olduysa! Şimdi biz başka bir şey düşünmeliyiz." İç gerdi.

Arama yetkisi elde etmek söz konusu bile değildi -kimse bunu teklif bile edemezdi- Cem'den başka. Önce tek başına halletmeyi düşündü bu amansız durumu ama onun da ellerinin kollarının uzayacağı yer belirliydi. Üstelik çevresinde adamları yoktu, hatta onun gittiği yeri abisinden başka kimse bilmiyordu, o da yanındaki kadının baldızı olduğunu bilmiyordu, orası da ayrı sorundu. Şimdi herkesi devreye soktuğu anda Rüzgâr'ın bunu duyduğunda hissedeceği hayal kırıklığı da ayrı bir yük olarak omuzlarına çökmüştü.

Hele bu konuyu abisine duyurmadan yapmak ise imkânsızdı. Onun yerine... Polisleri aramak mı? Ne komik. Ne ironi. Daha önce hiç polisi böyle özel meseleler için aramamıştı. Şimdi bu ırkçı ülkede, karaktersiz Polisler bütün yasal saçmalıklarını bahane edip, vakit kaybederken dalga geçeceklerdi. Tabii onların bir şey yapacaklarını var saydığı takdirde.

Cem asla bununla vakit kaybetmezdi; her zaman olduğu gibi iş-

leri kendi yöntemiyle halledecekti. Biraz para, biraz itibar ve güçle halledemeyeceği şey yoktu. Ecem'in nereye kaybolduğunu bulacak, belki de onu kaçıranı ortaya çıkarak ve o piç kurusunu eline geçirdiği her şeyle döveecek, yağlı kazıklara geçirip parçaladıktan sonra, açık denizdeki köpek balıklarına ziyafet çektirecekti.

"Bilirsin, kafası bozulduğunda cadılaşır, belki geri gelecektir. Beklesek. Cem sana kızdığı için yaptığını düşünüyorum." dedi telefonun diğer ucundaki Levent.

"Ne kızdıracağım onu, akşam güle oynaya döndük odalarımıza..."

"Abi sende bu odunluk performansı varken, kız sadece küsmez, ülkeyi bile terk eder... Çok bile dayandı. Madem küstürmedin, bekle gelir. Panikleme o zaman."

"Geri zekâlı," diye cevap verdi Cem aksi bir homurtuyla. "O zaman neden telefonuna cevap vermiyor!"

"Ben de onu soruyorum sana, ne yaptın da vermiyor acaba?"

İşte bu güzel soruydu, Levent'le birlikte Cem'i bile susturdu.

Cem merakla, endişeyle haber beklerken, adeta uçan kuştan medet umuyordu ve koyulaşan çam yeşili gözlerindeki üzüntü, endişesini ele veriyordu. Eğer kaçırma olayı dışarıda olduysa, onu kim kaçırırsa kaçırsın kendisinin bunu bilmesini isterdi, çünkü onu belli bir sebep için kaçırmış olurdu! O zaman şu ana kadar aramaları gerekmez miydi, kız ortadan kaybolalı kocaman bir gün devrilmişti. Eğer kaçırdıysalar -ki bu şu anda büyük bir ihtimaldi- o zaman artık ailesine ve Rüzgâr'a haber vermek durumundaydı. Esme derisini yüzüp davul yapacak, abisi de o davulu keyifle çalacak ve Cem o cadıyı bulamazsa yüreği parlayıp, nefessiz kalıp ölecekti.

Öte yandan kaçıranlar sadece onu alıp götürmek istemezdi, öldürmenin hiçbir anlamı yoktu; muhtemelen bunu yapan her kimse kendisiyle yakında bağlantıya geçecekti, para ya da başka bir şey isteyecekti. Öfkeyle düşündü; bunu yapan her kimse, dünya üzerinde hiç kimsenin görmediği bir işkenceyle öldürülecekti. Ant içti.

Yanındaki adamlara emirler yağdırıp gelecek olan cevaba odaklandı ve sonunda bir ses, sessizliğini böldü.

"Geminin güvenliğini kontrol etmemize gerek yok çünkü..."

Lanet olsun, elbette minareyi çalan kılıfını hazırlardı!

Derhal konunun üzerine atlayan Cem, duyduğu gerçeklerle donup kaldı. Adamların önünde daha fazla öfkeyle duramadığından, birden döndü ve hiddetle oradan ayrıldı. Ayakları onu olmak istediği ama aslında olmak zorunda olan kişinin olmadığı yere götürdü. Açık kapıyı itti, tam içeri girmişken sanki görünmez bir duvara çarpmışçasına durdu. Bedeni kasıldı, elleri yumruk oldu. O saçaklı cadının varlığı o kadar güçlüydü ki ruhunda, adeta dokunabiliyordu. Parfümünün kokusu hâlâ havada asılıydı. Camlar her zamanki gibi üstten aralıktı, içeride çınlayan dalgaların müziği o kadar neşeliydi ki, kendisine cıvıldayan kuşları hatırlattı. Sanki Ecem neşeyle gülüyor, etrafını saran keyif dalgaları bedenini yatıştırıyordu. Banyo kapısı aralıktı, işte, içinde ışık yanıyordu, böylece karmakarışık bir yığın halindeki tezgâh açıkça görülüyordu. Sıradan takıları tuvalet masasının üzerine saçılmış, makyaj malzemeleri çekmeceleri işgal etmişti. Ecem tıpkı oyun çağındaki bir çocuk gibi şımarık ve paspal takılmayı seviyordu. Dağınık, umursamaz ve biraz da çocuksu. Bu odayı sabahtan beri kaç kez dolaştığını ve bir ipucu bulma umuduyla arşınladığını unuttu.

Eline aldığı tarağa baktı. Kalbi parçalandı. Onun bu ukala, bazen küstah ve pespaye hallerini bile özleyeceği aklına gelmezdi. Oysa dağınıklığa tahammülü yoktu... Yatağın ucuna düşmüş taraftar formasını aldığında, yutkundu. Daha dün üzerindeydi bu forma. Burnunun direği yanarken özlemle, dişlerini sıktı, gözlerini kapatarak formayı kokladı. Bu kokudan bir ömür mahrum kalma fikri öfkesini tetikledi, sakinliğini zehirledi. Kendisi yüzünden ona zarar gelirse, bu yükle yaşayamaz, kocaman dağ gibi duran adam un ufak toz zerresine dönerdi. Hiçbir şey ifade etmediği adamların elinde, vahşi bir ölümle ölmekten daha iyi bir hayatı hak ediyordu onun minik cadısı, mutluluktan sarhoş olmak gibi!

Gözleri karardı ve burnunun direğinin sızladığını, korku içinde fark etti. Sanki bir kolu kesilmiş, bir yanı ezilmiş, bedeni güç kaybetmiş gibiydi. Oysa Cem alışıktı güçlü durmaya, alışıktı çaresizliğini ipe vurmaya, alışıktı canı yansa bile gülmeye... Seneler sonra ilk defa kendisini çaresiz hissediyordu. En son Rüzgâr vurulduğunda bu kadar korkmuştu, kalbi atmayı, nefesi ciğerlerine inmeyi reddetmişti. Şimdi gelip sımsıkı sarılarak kırsaydı ya onsuzluğun kemiklerini. Bir ufak kızın elinde oyuncak olmuştu kalbi, artık geri alamıyordu.

Kimsenin kendisini böyle görmesine izin veremezdi, ağır abi karakteri, soğukkanlı bir duruşu, kendine has bir çizgisi vardı. Dolayı-

sıyla bu sebepten yine serinkanlı duruşu tısınmadı, kendini zorlayıp dolaba gitti. Çekmece, kozmetik ürünleriyle karmakarışıktı. Hava parfüm kokulu mumlarla, losyonlar ve spreylerin kadınsı bir karışımıyla doldu ve bedeni daha da ağırlaştı. Kokusunu özlemişti. Nefesini, sıcaklığını, bakışını hatta kafa şişiren sesini bile... Onun minik cadısının bütün kadınsı yanını seviyordu. Bir ipucu, bir bilgi aradı daha önce araştırdığı gibi ama yine bulamadı. Kaçsa onca şeyi geride bırakmazdı, o zaman neredeydi?

Göğsünde kocaman bir ağırlık ve içinde bir boşluk oluştu. Baskı altında zar zor nefes alabiliyordu; ağır ve yavaş kalp atışı bile sefaletinin bir ürünü gibiydi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir çaresizlik duymamıştı Cem, bu acıdan hiç kurtulamayacakmış gibi hissetti. O gitmişti. İsteyerek ya da istemeyerek... Yüreği dehşete kapıldı, düşünceleri korkulara. Bu adil değildi, onu sevdiğini anlamış ama hemen ertesi gün kaybetmişti. Oysa kazandığını ve artık sonsuza kadar onun olduğunu düşünerek başını yastığa rahat koymuştu. Dün içinde yol açtığı zayıflıktan ötürü kırgındı, ama şimdi gittiği için kızgındı. Lanet olsun ona ve kendisine de... Böylesine âşık ve aptal olabildiği için öfkeliydi.

Telefonuna gelen mesajla irkildi.

"5.12.2016 tarihlerinde aradığınız numara şu anda aktiftir."

Telefonunu sonunda açmıştı demek cadı. Ya iyi durumdaydı ya da fidye için aranacak haldeydi. Cem dişlerini sıkarak tekrar telefonu tuşladı ama bu sefer sakin falan değildi. Adeta, ölüm kusan Azrail'e benziyordu son hali...

BİR GÜN EVVEL

"Ülkeye döndüğümüzde hemen ailenle görüşeceğim." dedi keyiften dört köşe olan Kahraman.

Ecem dişlerini sıkarak içinden sabır çekerken, "Nerede kaldı bu adam?" diye hırladı.

"Gelir şimdi, parayı almak için can atıyordur." dedi Kahraman yerinde duramayarak kıza yaklaşırken. Eline baktı. "Hem neden valizlerini almadın?" Kız ona akıl fukarası gibi baktığında kendi sorusu-

na kendi yanıt verdi adam. "Doğru, alsaydın o mafya kılıklı haberdar olurdu bir şekilde ve seni durdururdu. Hâlâ gemide sanması iyi, böylece uzaklaştığımızı anlayamaz."

"Kahraman, bu kadar zekâyı taşımak seni yormuyor mu?" Adam dişlerini sıkınca, "Güvenlik bizi birlikte görmedi değil mi?" diye sordu tedirginice. Tamam, valizlerle çıkmamış ufak bir valizle yola düşmüştü ama onu giderken biri gördüyse, işi bitmişti. Hemen Cem'e haber uçururlardı.

"Kayıtlar silinecek merak etme. Üstelik adamımız dilsiz."

Üstün zekâlı adam sonunda kafatasının içindeki o nesneyi kullanabilmişti. Salak!

Geminin güvertesinde ürkekçe ilerleyen Ecem ona öfkeli bir bakış atarak geri püskürtürken, onlara yardım edecek adam biraz çekinerek yanlarına geldi ve kafasında kurulan plan işleve geçti.

Aslında ikna etmek çok uzun sürmemişti! Kahraman'a onun için çok önemli olan mini valizini odasında unuttuğunu söyleyerek, adamın kuşkusunu özgün gözleriyle def edip başından savmıştı. Henüz limana yaklaşıp yeni demir atmışlardı ki, Ecem mini valiziyle sahile çıkarak, her şeyi arkasında bırakmayı planlamıştı. Cem'in onu saplantı haline getirmesini, değişmiş gibi görünüp aslında hep aynı kaldığını ve rahatladığı anda yaptığı hatayı, her şeyi geride bırakmıştı.

Gözlerinin önünden Cem'in çıplak kadınla olan sarmaş dolaş hali gitmiyordu. Her an ağlamaktan ve öfke krizine girip ikisini gebertmekten kıl payı duruyordu. Kahraman salağı da öfkesini tetikliyordu. Yanağına süzülen asi yaşları silerek, denizci miçonun verdiği valizi ayaklarının dibine koydu. Adama gitmelerini emrederken tek olmanın huzuru içinde durdu. İçinde hâlâ kırılan can kırıkları vardı ve yüreğini acıtıp kanatmaya devam ediyordu. Sisli bakışlarında, tanımadığı bir ülkede, bilmediği bir yerde biçare gezmenin öfkesi vardı. Valizini sürükleyerek limandan ayrıldığında, nereye gideceğini de dilini, dişini bilmediği ülkede ne yapacağını da hiç bilmiyordu. İçinden sadece gitmek geliyordu; en uzağa, en kalabalığa, en bulunmaza, sır bir yerlere. Bu fikir ağır basmış olmalı ki zihnine, bir süre sokaklarda öylece divane gibi dolaştı. Sahilde sessizce durup güneşin doğuşunu seyretti ve sonra yorulunca olduğu yerde oturup ellerini yüzüne kapadı.

"Lanet olası piç!" diye homurdandı. Demek başka geceleri de olmuştu o kadınla! Resimler yalan söylemiyordu ya, hepsinde de sar-

maş dolaştılar işte. Belki de başka kadınlarla da kıyıları, köşeleri fet. hetmişti? Hem de yan odasında! Belki de başını çevirdiği her an da!

Oysa yüreğinin tüm kırık parçalarını toplayıp, o şehirden bu şehre gelmişti Ecem. Şimdi yine kırılmış, telafisi imkânsız bir yok olmaya kesmişti can dediği değerlisi. Kaçıp giden tiren gibi hissediyordu ha. yatını. Her durak bir acı, her gidiş bir başka sancıya konuk olacaktı.

Yanaklarına yağan yağmur damlası değil gözyaşlarıydı ve bu la. net herif o kadar değerli incileri dökmeyi hak etmiyordu. Kabaca göz. lerini sildi. Artık hiçbir erkek için ağlamayı düşünmüyordu.

Önünde bir gölge belirdi. Ecem sisli gözlerinin ardından sert yüz. lü taksicinin ona ilgiyle baktığını fark etti. Yerinden doğrulup valizini alarak, yapacağı en büyük hatayı işlediğinden habersizce taksiye bin. di. Gideceği yeri bilmezken, ne demeye böyle ahmakça bir hareket yaptığını ise sorgulayamayacak durumdaydı. Hayır, bunun olacağını tabii beklemiyordu. Hangi akıllı bilmediği bir ülkede, önünde zıp diye duran taksiye binerdi ve üstüne üslük, o taksici daha araçtan çıktığı gibi gazı kökleyip valizini de birlikte götürürken, aval aval arkasından bakardı ki, ahmak Ecem'den başka?

Hayır, taksici valizini çalmamıştı! Ecem akıcı İngilizcesiyle ada. mın yabancı dilinin iyi olduğunu düşünmeden durmaksızın erkeklere sövmüş, bu da yetmemiş adama durduk yere hakaret etmişti. Adam da haklı olarak araçtan çıktığı an öfkeyle gazı kökleyip, valizini bile almasına müsaade etmeden oradan uzaklaşmıştı. Battı balık yan gider.

Oysa şimdi Ecem öfkeden yerinde tepinip, giden taksinin -yani valizinin- peşinden gözyaşları eşliğinde bakarken, artık tek sayıp söv. düğü erkekler değil, tamamen kendisiydi.

"Ne?" diye ısrarla çalan telefonunu açtı. Öfkesi tazeydi.

"Neredesin sen kahrolası?" dedi sabırsızca gürleyen adam.

Kız bir an gözleri kararak dikili kaldı. Sanki gökyüzü üzerine çö. küyor, yanından akan trafik içini delip geçiyordu. Dişlerini sıkarak, "Cehennemin dibinde..." diye terslendi.

Bir an duraksama oldu ve öfkelenmekten çileden çıkmış Cem'in dua eder gibi içine derin bir nefes çektiğini Ecem bile duyumsadı. "Lanet olsun, neden ağlıyorsun? Ne oldu? Neredesin?"

"Bir de soruyor musun?" dedi Ecem burnunu çekerek. Gözlerin. den taze yaşlar yuvarlanmaya devam ediyordu.

"Sormazsam nasıl öğreneceğim... Ecem. Cadım. Neredesin?" dedi adam artık sesini biraz daha yumuşatarak, sakinleşerek, suyuna giderek, taktik değiştirerek. Ya da öyleymiş gibi davranarak! Cem ve kuyruğu dik tilkileri...

"Dedim ya, cehennemin dibinde."

"Ecem..." dedi Cem artık sabrı taşacak şekilde kükreyerek. "O cehennem nerede? Tamam, sakin ol, neredesin? Ve neden ağlıyorsun..."

"Sakin olan benim zaten ve... Seni ilgilendirmez."

"Benden kaçmana gerek yoktu... Vazgeçtiğini söylemen yeterliydi... Lanet olsun, hemen nikâh masasına oturtmayacaktım seni, en azından değer verip istemediğini belirtebilirdin."

"Cem, sen benimle kafa mı buluyorsun? Seni adi domuz! Seni şerefsiz! Senin gibi uçkur meraklısı bir herifi neden isteyeyim... Nikâhmış, sen benimle rüyanda bile evlenemezsin. Evlenecekmişim! Ben evde melül kuzu gibi seni beklerken, sen kim bilir ne piliçleri fırına verecektin. İstemiyorum seni kahrolası... Benim kalbim mezar gibi, içine giren çıkamaz, senin kalbin market kasası gibi, giren çıkan belli değil. O yüzden girme benim mezarıma. Git kimi beceriyorsan onun yanına... Git kimin koynundan çıktıysan ona tak iğrenç yüzüğünü, beni arama." Öfkeyle ve elleri titreyerek kapattıktan sonra telefonu dişleyerek olduğu yerde çılgınlar gibi zıplamaya başladı.

Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Taksici onu nasıl lanet bir yerde atmıştı ki böyle, tek Allah'ın kulu bile olmazdı? Yani telefonla konuşurken nereye girdiğini bilmeden yürüyen Ecem değil de... Ana caddede onu postalayan taksici sorumluydu şu halinden!

Her yer biraz tuhaftı. Ürpererek ve dalgınca yürümeye devam etti. Barların, ufak dükkânların olduğu eğlence yerlerinin cıvıl cıvıl sokaklarından birine geldi. İç gererek hiç düşünmeksizin ne kadar yürüdüğünü bilmeden devam etti. Ve bir anda aklına esen saçma bir fikir ile soluğu ilk önüne gelen barda aldı. Cepleri boştu ama bu umurunda bile değildi. Soyulmuştu, yapacak bir şeyi yoktu. Cem onu aldatmıştı! Canı cehennemeydi. Kahraman dangalağı peşindeydi, ona neyse. Acıdan ölecekti, inşallah!

İçeriye girdiğinde, buranın seçip seçebileceği en berbat yer olduğunu fark etmiş ama geç kaldığı şeyi umursamamıştı. Zibidi kılıklı herifler, gothic tarzı kulak ve burnundan zincirler sarkan cadı kızlar,

goril gibi bodyguard'ları andıran zenci herifler... Her yer keşmekeş, duman altı ve insanın içini sıkacak kadar izbe ve loştu. Kokusu ağır, varlığı sağır edecek kadar berbattı. Bar taburesine yaklaştığında, sahnede zenci bir striptizci kıvrak bedenini sergileyerek soyunuyordu.

"Ne alırsınız?"

"Zehir!" diyen Ecem, boynuna kirli havluyu atan barmene önce boş gözlerle baktı. Barmenin dolu gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı. Bu adam manken ajansında falan olmalıydı, bir bar taburesinin önünde ne işi vardı.

"Arsenik fena olmazdı ama sana kıymak günah olur." dedi yakışıklı adam, aman barmen. Kirli beyaz bir atlet, kocaman göbek, kırklık sakal beklemişti ondan ama adam bir o kadar yakışıklı ve aynı anda tıtız giyinmiş görününce gözüne, şaşkınlığını saklayamadı. Tek kirli olan sürekli bardak kuruladığı havlusuydu.

"Ne var?" dedi akıcı İngilizcesiyle yüzüne dikkatle bakan adama...

"Sana cin olur... Sek!" dedi adam gözlerini kısıp alıcı gözle kızı süzerken.

"Sapık mısın?" dedi kız kuşkuyla tıslayarak.

"Yok, satıcıyım." dedi adam keyifle sırıtarak. "Ne alırsın?"

"Allahtan belamı diyeceğim de az evvel doydum ona." diye alay eden Ecem, elini önünde salladı. "Buzlu sodaya ne dersin..." En son içtiğinde neler olduğu aklına gelince, derhal kendini toparlamıştı. O zaman bardan Cem'le çıkmıştı ama buradan kimle çıkacağı meçhuldü. Üstelik Kahraman salağı yine peşine düşmüş olabilir, bir köşeden sinsice dibine yanaşıp, ona feleğinin tokadını atabilirdi. O salağı gemide azıttığına inanamıyordu. Ona gemiden ayrılması için kayığı bile ayarlatmış, odasında bir şey unuttuğunu söyleyerek zokayı nasıl yutturmuştu hâlâ şaka gibiydi. Kesin bunun dönüşünü sert yapacaktı deli herif, daha şimdiden intikam türkülerine başlamıştı kesin...

"Sodam nerede kaldı?"

"Kakaolu sütte ister misin bebeğim?" dedi adam çapkınca gülümseyerek.

"Sen kafanın cilalı masayı temizlemesini ister misin?" dedi kız dişlerini sıkarak. Dalga geçiyordu hıyar.

Adam pis pis sırıttı. Ecem iç gerdi. "Tamam, ne veriyorsan ver

ama yanında bir de ağrı kesici olsun!" dediğinde saf saf, barmenin gözlerindeki ışıltı dikkat çekici hale büründü. Kız kaşlarını çattı. "Sakın beni kazıklayacağını sanma, ben kül yutmam... Ağrı kesici istiyorum ve bir de alkolsüz kokteyl... Gözüm üstünde, beni kandıramazsın. Polisi de aramalıyım üstelik soyuldum." dedi hapı yuttuktan hemen sonra!

"Tanıdığın kimse yok mu?"

"Olsa neden polisi arayayım önce... Telefonunuzu verirseniz teşekkürümü yüklü öderim."

"Tamam..." dedi adam.

Yarım saate kalmadan kafası iyice dumanlanmıştı. İlk bardakta bu kadar sarhoş olmak ve sersemlemek normal miydi? Hem de gram alkol içmeden. Ne kokteyldi be, milli servet gibi çelme takmıştı. Başını ağır bir gülle gibi bedeninin üzerinde tutamıyordu. Hele gözleri, o lanet ufaklıklar ateşe düşmüş misket gibi etini yakıyordu. Biri kollarından çekiştirerek bar taburesinden kaldırmaya çalıştı. Tepki vermek istedi ama uyuşan bedeni sebebiyle başaramadı. Deprem mi oluyordu, dünya mı batıyordu? Bu kadar hızla dünya sarsılırken yanındaki ayılar nasıl ayakta durabiliyordu? Kız düşünemiyor, ayakta duramıyordu.

"Hadi kalk bebek..." dedi iri elleriyle kalçasını mıncıklayarak onu çekiştiren adam. Ecem tonlarca yük yüklenmiş gibi kapanmak üzere duran gözkapaklarını hafifçe aralandığında, bedenini mıncıklayan adama kafa atmayı düşündü ama bu eylemi sadece düşünceden ibaret oldu, keza başını oynattığı an sendeledi ve adamın kollarına yığılmaktan başka bir şey edemedi. İğrenç varlığa çarpan bedeniyle irkilirken, karşısında o barmeni gördü. Kirpiklerine kim bağlamıştı bu taşları, neden gözleri kapanır gibi aşağı çekiliyordu?

"Ne oluyor be? Bırak beni!" dedi dağılan yayık sesiyle. Gözlerinin önünde rengârenk balonlar uçuşuyor, garip şekilli ışıltılar geçişiyordu. İşaret parmağını kaldırdı, o baloncuklara dokunmak için uğraştı, ama adam elini tutunca başaramadı.

"Bırak, tam tutacaktım."

"Bırakacağım tatlım. Önce seninle biraz eğlenelim, dilediğin yere bırakacağım." dedi barmen keyifle. Yanındaki adam kızı bir çırpıda kucağına alıverirken, barmene sert bir bakış attı. "Payımı isterim... Sakın keklemeye kalkmayın!"

"Tamam, önce bir görelim organları sağlıklı mı? Hem alıcı hemen bulunacak mı bakalım..."

"Ben anlamam. Size tazecik mal buldum, orası sizin işiniz. Ben parama bakarım." dedi barmen sert sert bakarak. Sanki kasaba köy tavuğu satıyordu hıyar.

"Tamam!" dedi iri yarı zenci, kıza keyifle bakarak. "Yarın gelir alırsın istediğini..."

Arkasını döndüğünde, Ecem yarı ayık halde "Dur, bakalım... Balonlarım... Bırak..." diye sayıkladı.

"Bırakacağım güzelim... Hem de bir konteynıra, kalıcı olarak." diye pis pis kahkaha atarken zenci, yanında beliren sesle irkildi.

"Bence sen onu benim kollarıma bırak, ben de sizin başınızı göydenizde bırakayım, bu yaptığınızı görmezden geleyim."

Ecem kırılmış yay gibi sarsılan başını kaldırıp yana çevirdiğinde, sisli bir görüntü belirdi göz bebeklerine. Onu göremiyordu ama gelenin kim olduğunu biliyordu. Gaipten ses duymuyorsa eğer onun sesi, ta kendisi gelmişti demek. Hain gözleri, yine mi oyun oynuyordu?

"Cem, çık balonlarının içinden..."

İri yarı zenci huysuz bir ifadeyle, "Arkadaş kız bizim, sen kimsin?" diye sordu ukalaca.

"Kız az önce söyledi ya... Ben Cem..." dedi adamın üzerine hükmedici gölgesini düşürerek. Cem öyle heybetli duruyordu ki öfkeli olunca, freni patlamış tır bile yanında zararsız kalıyordu. Adam biraz ürkse de onun yıldırım gibi çakan sert bakışlarından, geri adım atmadı.

"Kimsin dedim?"

Ölüm meleğine benzeyen Cem dişlerini gıcırdattı. "Nişanlınıyım?" Tek kaşını hiddetle kaldırarak devam etti. "Ve o bana ait..."

"Yürü git işine..." dedi Henry denen adam, tavşan misali dağa kafa tutarak. Bir yandan da Cem'in arkasında beliren adamlarına bakarak, "Birdi, iki tane oldu sermaye..." diye arsızca güldü. Keyfi yerindeydi, yazık nasıl bir belaya çarptığını başı eline düştüğünde öğrenecekti. Bakışlarını Cem'e çevirdi. Gözlerini iri ve sağlıklı duran adamın üzerinde hevesle gezdirdi.

"Canımı sıkma, ver kızı..." dedi Cem sabırsızca.

"Deli misin be adam?" diye horozlandı zenci.

"Bir." dedi Cem dişlerinin arasından. Yine boynundaki kasları esnetmişti.

"Aklını mı yitirdin? Uzak dur, canından olma!"

"2." dedi Cem tıslayarak, artık elleri yanında yumruk olmak için kasılıyordu.

"Şişttttt..." dedi elini dudağına koyan Ecem, yayık sesiyle ikaz ederek bu defa da o girdi lafa. "Keçilerini sayıyor, 3 olursa bittiniz." diye de ekledi.

Adam kızın uyarısına aldırmadı. "Bu deliyi de paketleyin, işimize yara..."

Ve yüzüne patlayan yumrukla sendeleyerek yerinde sarsıldı Zenci. Adam daha kendisine gelemeden, Cem'in üzerine iki tane goril gibi adam abanmış, onu dövmek için harekete geçmişti. Fakat Cem çevik bir hareketle ilk adamı da tepesindeki kuşu savar gibi alt etti. İkincisini de sert bir yumrukla ayaklarının dibine serdiğinde, burnundaki kanı elinin tersiyle silerek yerinden doğruldu. Zenci adama sert adımlarla yaklaşarak, "Şimdi onu bana ver, seni bağışlayayım." diye belirtti.

"Sana üç tehlikeli demiştim." dedi Ecem zenciye yarı baygın. "O takıntılı, üçü hiç sevmiyor. Hem de hiç." Yüzünü astı.

Zenci adam ağzının içinde edepsizce bir şeyler homurdandı; yerdeki haşatı çıkmış adamlarına bakarken ve Cem, ıslık çaldı. O sırada ortalık karıştı. Nereden geldiği belli olmayan polisler içeri doluşunca, millet kuş cücüğü gibi etrafa kaçışmaya başladı. Cem kendinden emin bir hareketle zenci adama yaklaşıp, yumruğunu yüzüne gömerken "Benim olana kimse elini süremez!" diye belirtti. Adam geriye doğru sendelemişti. Ecem yere doğru çekileceğini düşünürken, kendisini çelik gibi sert ve bir o kadar korunaklı kolların nezaretinde buluverdi.

"Cem Bey, hanımefendi iyi mi?" dedi arkadan gelen aksanlı ses.

Cem bakışlarını minnetle komisere çevirdi. "Sayenizde iyi olacak... Müsaade eder misiniz?" dedi ondan beklenmeyen bir nezaketle, kızın baygın yüzüne endişeyle bakarak da küfretti. Yanından geçerken titreyen kadın çalışana bakarak "Lavabo nerede?" diye sordu. Komiser öne geçerek, "Ben biliyorum. Daha evvel de geldik buraya. Buyurun." dediğinde, Cem sadece o anda genç kızın benliğini ayıltma derdine düştüğünden öfkesini sonraya bıraktı. Ecem ise tamamen pembe bulutların üzerinde, keyifli bir uykunun seyrine dalmak için

zaman kolluyor gibiydi. Ne içmişti bilmiyordu ama ona derdi kederi unutturduğu kesindi. Cem kızın yüzünü soğuk suyla yıkarken, Ecem itiraz ederek elleriyle onu ittirmeye çalışıyordu.

"Ecem, dur artık!" dedi adam dişlerini sıkarak.

"Git buradan Cem, balonlarının içinden git." dedi Ecem yayılan sesiyle şikâyet ederek. Sonra içlice hıçkırarak "Neden yapıyorsun bunu bana? Neden yaptın? Neden hâlâ her yerde kâbusuma geliyorsun?" diye ağlamaya başladı.

"Ben ne yaptım sana kahrolası?" diye sorarken, dişlerini sıkarak kızın yüzünü silmeye çalıştı Cem.

Ecem adamın elini yüzünden güçsüzce ittirerek, biraz kendine gelmiş zihniyle olanları kavramaya çalıştı ama şu anda tek hatırladığı, sarhoş olduğu ve yine kendini Cem'in kollarında bulduğuydu.

"Canım acıyor." Bayılacak gibi başı önüne düştü ve bedeni de adamın kollarına yığıldı. "Canımı yakıyorsun Cem, neden acıtıyorsun?" diye sayıklarcasına hıçkırdı.

"Hasbin Allah." dedi Cem sitemle. Bu kızı dizlerine yatırıp bir temiz dövmeliydi. Telefonu çalınca, ayakta duramayan genç kızın belinden tek koluyla sarılarak, bedenine yasladı. Ecem huysuzlandı ama kaçacak gücü kendinde bulamayınca, adama iyice sokuldu. Cem'in ekranda gördüğü isimle biran bedeni kasılınca, gözlerini sımsıkı yumdu. Önce açmamaktı amacı ama telefonla ısrarla çalmaya, Ecem ayıldıkça huysuzlanmaya başlayınca, dayanamadı.

"Efendim abi..."

"Seni salak, ne yaptın sen?"

Rüzgâr'ın kükremesiyle Cem telefonu biraz geriye çekip tükürürcesine küfretti. Buyurun cenaze namazına. İç gererek olacak olana hazırlandı. "Duydun mu abi?"

"Ne sandın?" diye kükredi Rüzgâr öfkeyle. "Hem de benim baldızımla... Hem de kardeşimle... Cem boynunu kıracağım... Derini yüzeceğim. Lan senin ağzına s*çacağım. Tabiî Esme'den bana kalırsan, kulaklarından duvara da asacağım. Bunu ona nasıl yaparsın?"

Artık öfkeden titreyen Cem, sabır dilenerek başını salladı. "Abi kötü bir şey yapmışım gibi konuşma!"

"Daha ne yapacaksın lan... O Ecem... Bizim Ecem! Küçük Ecem!" dedi bocalayan sesi Rüzgâr'ın ve kardeşini de tanıdığından

daha fazla ileri gitmeden küfretti.

"Evet, bizim Ecem." dedi Cem buz gibi ciddi sesle. "Benim evleneceğim kız!" Ortamda asılı kalan gerginlik, sivrilen bir buz gibi bilendi ve kesti bu katı sessizliği.

"Ne?" Ve şok evresinden sonra arada olan derin bir sessizlik daha.

"Duydun işte... Evlenme teklif ettim abi, kimseyle oynadığım yok." diye bozdu bu sessizliği Cem.

"Ne verdiler lan sana?" dedi Rüzgâr tepkisel olarak afallayarak. Ağzının içinde yuvarlayarak sövüyordu gelmişine geçmişine. Cem ve evlenme fikri... İkisini bir yerde anmazken, bir arada olacaklarını asla düşünmezdi. Bu felaketti.

"Kafam kıyak değil abi, ayık ve aklı başındayım. Evlenme teklifinde bulundum bizim cadıya ve o da kabul etti..."

"Lan evlenme teklifi ettin de buraya duyulsun diye gazetecilere ve polislere kutlama metnimi mi hazırlattın?"

"Anlamadım..." dedi Cem kaşlarını çatarak. Ecem huysuzlandı. Eliyle yüzünü ittirdi, sonra da deli gibi gülerek okşadı. *Cici!*

Derin nefesler çekip bırakarak soluyan Rüzgâr, "Eray babamlar delirmiş gibi senin derini yüzmekten bahsediyor. Melek Esme bildiğin Azrail modunda..." Biraz duraksadı Rüzgâr. "Evlenmek mi?" Bağırmaktan düşünemeyince jetonu yeni düşmüştü doğal olarak. "Sen...? Sen evlilikten mi bahsettin?" Nefes alamıyor gibiydi koskocaman Rüzgâr Karalı'nın sesi boğulurken.

"Evet, evlenme teklifi ettim."

"Bizim Ecem'e mi?"

"Bizim cadıya..."

"Sen mi ettin?"

"Yok, yoldan geçenden rica ettim; hayrına etti biri. Abi yemin ederim yanında olsaydım kafa atardım sana..." Cem bir an durdu ve düşüncelice, "Abi onlar nereden duydu bu kadar çabuk?" diye sordu son anda aklına gelerek. Daha kimseye haber vermemişti ki Cem'den başka.

"Bir tek onlar mı duydu?" dedi sitem eden Rüzgâr. "Tüm Türkiye şu anda sizi konuşuyor, biri güzel bir servis yapmış, malzeme olarak da sizi kullanmış." Ecem son defa cansızca kıpırdanarak sokrandı, Cem onun yarı baygın bedenini kollarına sıkıştırıp hareketsiz bıraktı.

Kızın baygın gözleri iyice kaymaya başladı. "Haberler sizin resimlerinizle çalkalanıyor... Eve polis gelmiş 'kızınız kayıp, yurtdışında arama başlatıldı' diye." derin bir nefes çekti içine Rüzgâr. "Tüm aile şu anda neredeyiz dersin Cem?"

Onun sıkılı dişleriyle sorduğu soruya, soruyla cevap veren Cem, "Nerede abi?" demeye korkarken, "Olamaz!" diye tısladı. Ve Ecem kollarına yığılırken, Rüzgâr öyle sert bağırdı ki, adam kollarında bayılan kızı bir an yere düşürecekti.

"Oldu bile. Havaalanındayız, hem de tüm sülale..."

"S*ktir!" dedi Cem dişlerinin arasından.

"Ya. Boku yedin Cem. Bence git kendini öldür... Ne benim ne de karımın elini kardeş kanına bulama. S*ktir git Cem..."

İKİNCİ BÖLÜM

Çetinmiş bu sevdanın acısı, boş veremiyorum...
Sen yoksan sunduğun hayatın ne anlamı var...
Varlığından öte gidemiyorum...
Ben... Bir tek sensizliği içime sığdıramıyorum...
Yürek uymuyor. Sensiz olmuyor Cem, bir tek sensiz olmuyor.
Ve bu yürek, bir tek seni seviyor..."

Gözlerini açsa mı, yoksa sonsuza dek komada kalsa mı; bilemedi! Kâbus, hatta kıyamet bu olmalıydı? Önce Cem'i bir kızın kollarında görerek lastiği kopmuş düdüklü tencere gibi öten kalbi infilak etmiş, sonra '*pöh*' derecesine hayatına Kahraman magandası kaza kurşunu gibi girmiş ve birkaç günde hayat kızın canını kevgire çevirmişti. Artık cidden beyninden vurulmuş gibi işlevsiz olmayı diledi. Ya da tüm bunlar bir kâbustu. Evet, evet kâbustu. Tabii canım, yoksa hangi akıllı pasaportu olmadan eline valizini alıp, yollara koyulur, dahası taksici tarafından soyulup, organ mafyasının eline şak diye düşerdi. Hele ki aklı olan hiçbir insan, tanımadığı bir barda ağrı kesici içmezdi! Ama üç yaşındaki çocukların bile yapmayacağı tüm bu hataları, Ecem tek başına, aklı başında olarak güzelce yapmıştı.

Tüm gerçekler yüzüne keskin bir jilet gibi çarpınca, Ecem kendine geldiğinden beri, hiç bu kadar ölmek istememişti. Hâlâ baygın nu-

manası yapmak işine geliyordu ama artık kimseyi inandıramayacağı da kesindi. Çünkü oldu ağzı açık yere düşmezdi, biliyordu.

Hayatında yaptığı en büyük hatalardan biri de bu olsa gerekti! Gözlerini açmak... Evet, lanet gözlerini yarım yüz sonra, kendi memleketinde, kendi yurdunun hastanelerinden birinde, bir müşahede odasında açmak nasıl bir eziyetti? Hem de başında sadece Cem yokken artık. Onun saz arkadaşları da tepesine dikilmiş, kaşlarını çatmış, gözlerini nefretle parlatmıştı.

Ayakucunda sert sert bakan, hiddetli ilk çehre dikiliyordu. Rüzgâr Karalı ve Eray Bey ona öyle delici bakıyordu ki, kız beyninin eriyip yere akacağını düşündü. Suçlama! Yüzler neden okunan tek ifade buydu. Konuşmak istedi ama daha yutkunmadan, kapı gürültüyle açıldı ve Eymen hiddetle içeriye daldı.

Bismillah!

Bu magandanın eline... aman dilime sıkı kim vermişti? Ardından içeri dalan Peri ve ablası da panikle etraflarını savuruyordu. Hah, kadro son drama üyesiyle tamamlanmış, artık cinler fişi çekilebilirdi.

Veledzalın ârtan!

Şahadet getirmeyi ihmal etmeyen Ecem, "Abim?" diye kabız olmuş tavuk gibi gıdaklad.

"Lanet olsun, ne oldu?" dedi nefes nefese halde kardeşine endişeyle bakan Eymen. Ay merak ettiği için mi böyle kızgın boğalar gibi burnundan soluyordu siyah atlı prensi? Oy kurban olurlar ona... Kardeşi için korkmuştu demek. Belli ki garibanın daha hiçbir haltından haberi yoktu ve birazdan olduğunda (burada tırnak içinde onaylıyordu tüm dehşeti) burası en renkli suyla yıkanacaktı! Kanla.

"Bir şey yok oğlum, iyi şimdi merak etme. Biraz virüs bulaşmış, annen onu formatlayınca düzelir." dedi Eray Bey gözü dönmüş oğluna korkuyla bakarak. Bu devreleri yanmış ateş topu, kızı doğalgaz kutusu gibi patlatmaya hazır duruyordu. Alttan almasaydı, Ecem timarhaneye, Cem mezara, abisi mahpusa girecekti. Allah korusun! Bu işe bir son vermesi gereken kişi öne çıkmalıydı. Ecem gözlerini kırpıştırdı, dudaklarını dişledi ve birden pikeyi kafasına çekti.

"Allah'ım bir kere ramazanda namaz kılmıştım tam bir ay, onun hatırına beni kurtar, bir de her ramazan ayında oruç tutarım ben, valla..."

Başındaki pike çekilerek alınınca, yatağında bebek gibi büzülüp titreyen ve dehşetle gözlerini irileştiren kızın, kayışı koptu.

"Valla aynı odalarda kaldık abi! Yeminle iki haftadır birlikte değiliz. Eli elime değmedi..." ***Allah'ım çarpma, bölme, parçalama kurban olurum ben sana, valla can korkusuna tüm yalanlar. Hem beladan yedi adım kaçmak gerek, bu ayeti ben biliyorum...***

Eymen'in yüzüne tokat yemiş gibi ifadesi donunca, Ecem titreyerek devam etti günah çıkarmaya.

"Bak korkacak bir şey yapmadım. Sadece aynı çatı altında kaldık, aklına hiç kötü bir şey getirme! Sevabına yemek yaptım, çamaşır yıkayıp, evi temizledim... Mesela katiyetle öpüşmek yok, koklaşmak yok, sarılmak ve vıcık cıvık olmak asla olmaz... Aklına bile gelmesin, maç bile izlemedik..."

Biri Eymen'in yüzüne gaz yağı dökmüş, sonra vakit geçirmeden kibrit çakmıştı sanki. Adam öyle bir patladı ki, kükremesi duvarları yerinden oynattı, kızın saçları perük olsaydı burak camdan dışarı uçmayı, uzay çöplüğüne kadar hız bile kesmezdi.

Of Ecem, yağlı urganı kendi boynuna istekle takıp, ayaklarının altındaki taburesini tekmelediğini abisi zıvanadan çıktığında, ancak anlayacaktı.

"Kızma abi, yemin ederim biz hiç o yolun yolcusu olmadık... Kardeş kardeş takıldık..."

Az evvel kardeşi için korkudan ecel terleri döken Eymen, yeni aldığı -ki bunu birebir ilk ağızdan almıştı- kötü haberle kıçından terler akıttı. Fitili ateşlenmiş torpil gibi patlamaya hazır halde kızın elinde dururken, ölüm tısladı.

O anda her şeyden habersiz camın önünde telefonla konuşan Cem'e gözlerini çevirdi Eymen. Sanki arenada boğaya ateşli ok atan matador Cem'di, ayağını yere sert sert vurarak boynuzlarıyla canını almak isteyen azgın boğa da, burnundan dumanlar çıkaran Eymen'di. Adam öyle bir soluyordu ki, sanki biri kıçına mutfak tüpü takmışta, o da kaçak yaparak birazdan ateşleyecekmiş gibi derin derin soluyordu.

Garibim Cem, telefonu kapatıp cebine koyarken, Eymen ateş damlamış barut misali yerinde parladı ve genç adamın kaşlarının çatmasına bile müsaade etmeden, çenesine savurduğu yumrukla, sendelemesini sağladı.

Ah Cem, ne şehit ne gazi, b*k yoluna gitti Niyazi...

"Seni adi piç! Kardeşimi nasıl kaçırırsın? Seni gebertirim lan... Oyuncak mı sandınız siz benim kardeşlerimi? Nasıl kanına girersin?" dediğinde, ikinci yumruğu Cem'in yüzünde demlenmişti bile.

Garip, Cem gibi bir adam neden karşılık vermezdi ki! Bir, iki, üç dememişti, şükür! Peki, koca silahını arabada mı unutmuştu da, abisini kevgire çevirmemişti? İşte şeytan bu ayrıntıda top oynuyordu. Bu işte bir yanlışlık vardı.

Eymen gözleri kararmış bir cellât gibi adamı parçalamak istiyor ve gebertse, kanının akmayacağını oradaki herkes adı kadar iyi biliyordu. Eray Bey öne atılan deli Rüzgâr'ın yolunu tıkamış, Esme yerinde yeller estiren kocasının koluna korkuyla yapışmıştı. Kardeşi dayak yerken Rüzgâr durur muydu, kükredi tabii ki.

Kardeşinin namusuyla oynanırken Eymen durur muydu? O da durmadı, hırladı tabii.

Hırsıyla eli bir daha yumruk oldu Eymen'in ve üçüncü defa havaya kalktığında, artık susmayan Cem, saygıyı bir kenara atarak, genç adamın bileğini havada kabaca yakalayıp kaslarının hakkını vererek sonunda durdurdu. "Birincisi izinsiz gittiğimiz tatil içindi, ikincisi sahip çıkamadığım içindi." dişlerini sıkarak hiddetle "Ama yavaş ol! Senin kardeşinle oynadığım falan yok... Üçüncüye izin vermem." diye haşince haykırdı.

"Ben demiştim; onun üçle arası iyi değil." demek isteyen Ecem ıt gibi titrerken korkudan, başındaki iki zebani de derin derin soluyor, onlar solurken Ecem nefessiz kalmaktan can veriyordu. Dudağının kenarından kan sızan Cem, kaşının kıyısı da patlamış halde doğruldu. Yıllar sonra Rüzgâr dışında birinden ilk defa yumruk yerken, sessiz kalmıştı. Ellerini yanında tüm gücü ile sıkmış olsa da sağduyusu mantıklıydı... Eğer ona bu yumruğun hesabını sorarsa, Ecem'i rüyasında bile göremezdi bunun farkında olacak kadar da akıllıydı.

"Lan şerefsiz, hem onu bizden habersiz alı koyuyorsun hem..." dediğinde Eray Bey oğlunun kollarından tutarak geriye çekiştirmeye, "Yeter..." diyen Rüzgâr artık delirerek esmeye başlayan kardeşini yatıştırmaya çalışıyordu.

Ecem ise gözlerini sımsıkı kapatmış, ellerini semaya kaldırmıştı. Şahadet mi getiriyordu?

Burnundan soluyan ve ağzından tükürükler saçan Eymen suçlayı-

ei sert bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Üzerine hiddetle yürüyerek, "Size güvenmek hataydı... Ne sandınız siz? İkiniz de kardeşlerimin..."dediğinde artık daha fazla dayanamayan Rüzgâr öne doğu fırlayarak "Doğru konuş, ağzını kapamak zorunda kalmayayım..." diye çıkıştı. Esme kocasının koluna panikle asılınca, onun korkusuyla Rüzgâr da duraladı. "Esme'nin hatırı var demem, leş gibi sererim değersiz bedenini yere, bas geri." diye yumruğunu havalandırdı Rüzgâr.

"Rüzgâr!"

Esme'nin korkuyla patlayan tiz çığlığı odayı inletince, tüm sesler kesildi ve dikkatleri yana kaydı. Rüzgâr kararmış ölüm kusan kara bakışlarını karısına sıkıca kollarını sarmış karısına çevirdi. Esme ne zaman korksa, kendini hep böyle korumaya alırdı. Yüreği atmayı, nefesi ciğerlerine hava pompalamayı kesti. Önce dişlerinin arasına sıkışan nefesi tıslama sesiyle salındı, sonra kasılan bedeni durulurken, yüzündeki öfke kalktı ve yerine dehşet bir endişe yerleşti.

"Lanet olsun, iyi misin?"

"Rüzgâr lütfen..." diye ürken Esme'nin gözlerindeki yaşlar yere damladı. "Rüzgâr, sen ne yaptığını sanıyorsun? Lütfen yapma..." Esme sert bakışlarını, hiddetinden azgın bir boğa gibi kuduran abisine çevirdi. "Annem kendine geldi... Kadının yüreğine daha fazla indirmeyin, yeter artık. İkiniz de durun..."

O ana kadar korkudan aklını kaybeden Ecem, titreyen sesiyle öne çıktı. "Ba-baba... Açıklayabilirim..." Çarşafları sıkıca kavramış ellerine suçlu suçlu bakarak, nefes almak için kendini zorluyordu. Gözleri pınar gibi doluyken her an ağlamaya başlayacak haldeydi. Eray Bey hâlâ sakin ama rengi öfkeden kızarmış halde elleri ceplerinde dikilirken, "Neyi kızım? Neyi açıklayacaksın? Çıkardığın rezaleti mi, gazetelere verdiğin skandalı mı, yoksa aile içindeki rezilliğini mi? Hangisinden başlayacaksın?" diye sordu suçlayarak.

Yanaklarına yaşlar sıralanan çaresiz Ecem, başından beri korktuğu şeyle yüzleşirken ölmeyi diledi. Allah şahitti ya, bu anın gelmemesi için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Onları hayal kırıklığına uğratmamak için çok çaba sarf etmişti. Kaçmıştı. Ağzına geleni saymıştı. Bazen mantıksız, bazen mantıklı bile olmuştu ama ne Cem, ne kaderi onun peşini bir türlü bırakmamıştı.

Yanaklarına pişmanlıkla süzülen yaşları kabaca koluna silip burnunu çekerken, "Baba ben kötü bir şey yapmadım..." dedi hıçkırarak.

Onun gözlerindeki hayal kırıklığıyla vurulan kız, boğazına oturan acıyla nefes almaya zorladı kendini. Tokat atsa bu kadar canı yanmazdı, ama babasının gözlerindeki o şüphe, suçlayıcı bakış, kırgın haykırış, dudaklarının kıyısına sığınmış aşağılama ve hayal kırıklığı, kızı kurşunsuz kalbinden vurmuştu. Oysa tüm direnişi bunun için değil miydi? Aşktan kaçışı, kadere sırt dönüşü, herkesten uzak duruşu bu bakışları görmemek için değil miydi?

Öfkeden kuduran ama buna rağmen etrafı sakin tutmak için sükûnetini koruyan Eray Bey, fırtına öncesi sessizliğini taşıyan kan kırmızısı gözlerini Cem'e çevirdi. Birkaç saniye dudağı kanamış, kaşı patlamış ama hâlâ tek telime saygısızlık etmemiş gence hürmetle bakarak, "En azından birilerinin aklı başında," diye söylendi. Ve o birilerinin mantıklı davranma zamanı geldi. Emreden ve hükmeden başını geriye attı adam. Herkes bakışan ve çoktan gözleriyle sessizce konuşmuş olan ikiliye şüpheyle baktı ve Eray Bey asıl bombayı ortaya atıverdi. Bu bomba, kimilerinin elinde, kimilerinin yüreğinde patlayacaktı!

"Madem niyetin ciddi oğlum... O zaman hafta içi müsait bir zamanda teyzenle gelirsiniz, her şey usulüne uygun devam eder böylece. Bu işi uzatmanın âlemi yok, skandal bir an önce kapansın." diyerek öne atılan ve konuşmak için hazırlanan oğlunun koluna asıldı. Eymen inanamayan bakışlarını babasına çevirdi ve ağzından tükürükler saçarak hiddetle haykırdı.

"Baba sen... Bu şerefsizi kardeşime..."

Elini havalandıran yaşlı adam oğlunun sözünü yarıda keserken, "Zaten evlenme teklifinde bulunmuş oğlum... Sandığın gibi değil." dedi mantıklı bir çıkış yolu arayarak. Bu işi düzene sokmazsa, eli kana bulanan sadece Eymen olmayacaktı. Şu ana kadar garip ama ondan beklenmeyecek bir saygıyla geri duran ve gözü kara olan Cem de, onun hakkından gelmekten geri durmayacaktı. Bir de Rüzgâr vardı işin içinde ve olanlardan en çok zarar gören yine masum Esme'si olacaktı. Bu işe bir dur diyecekti!

"Onlar kararlarını çoktan vermişler... Bize sadece... onaylamak kalmış." Ve öne atılan oğlunun gözlerinin içine katıksız bir emirle baktı. "Senin gibi evlat, onlar da bize söz hakkı vermemişler. Ne severken, ne de evlenme teklifi ederken bizi düşünmemişler."

Lafı gediğine koyan yaşlı adama "Ama..."dedi Eymen üzgünce,

bu konuda hâlâ kırgın olmalarına karşın boynu kıldan inceydi. Eymen, gözüne çapak, ayağına diken batmış gibi donup kalırken şok geçiren Ecem ayağı yanmış deli danalar gibi yataktan öyle bir fırladı ki, herkes genç kızın hızına bakakaldı.

Bir an, uzun bir an tereddüt etti Ecem. İnanamayarak ailesine şaşkınca baktı. Sonra öfkeyle Cem'e baktı. O yakışıklı yüzünü parçalamak, babasıyla konuşan dilini ısırmak, onları bu hale getiren o gereksiz erkekliğini koparmak istiyordu. Onu aldatan, belki de başından beri tek amacı aşağılamak ya da intikam almak olan bir adamla evleneceğine, ölürdü daha iyiydi.

"Ben onunla ölürüm de evlenmem..." diye birden öfkeyle haykırdı.

'Öldüreyim o zaman' der gibi baktı babasının öfkeli gözleri, kız yutkunarak bir adım geri attı. Daha gençti!

"Yani evlenmek istemiyorum." dedi düdük gibi sesiyle.

Sessizlik! Herkes şaşkın! Suskunluk. Ortam; en ufak çıngıda patlamaya hazır barut ambarı kadar tekinsiz duruyordu.

"Ecem..." dedi Esme kardeşinin yanına gelerek, dişleri öfkesinden takırdıyordu. "Bunları sonra konuşacağız... Şimdi ortalık gergin, daha fazla germe istersen he kardeşim... Canına susamadın değil mi?" Ve kardeşinin kulağına eğilip "Eğer çeneni tutmazsan, seni onlara bırakmadan ben geberteceğim bücür cadı, sus artık. Hem suçlusun hem güçlü. Sus yoksa... Yoksa bu gece evlenmenizi sağlarım." diye tehditle fısıldadı. Bedeninden sert bir yel geçen Ecem titrerken, Esme devam etti. "Ve bunu benden saklamanızı asla affetmeyeceğim!"

Bir saniye ablasına korkuyla bakan Ecem, kolunu tutan elini çekiştirerek bu tehditlere boyun bükmeden öne atıldı. Kime diyordu! O Ecem'di ve kendi yazdığını okurdu, başkasının yazdığını değil. Hıçkırırcasına, "Baba saçmalık bu... Neden evleniyormuşum ben? Bana sordunuz mu?" diye ağlamaklı sesiyle hesap sordu.

"Lan sen bize sordun mu onunla birlikte olurken; onayımız olup olmadığını?" diye öne atılan Eymen, hiddetle kardeşinin üzerine yürüyünce, Ecem korkuyla irkildi ama bir adım geri kıpırdayamadı. Eymen kolunu yukarı kaldırınca, Ecem titreyerek omuzlarının arasına başını saklayıp sindi. Gözlerini sımsıkı kapatarak soluğunu tutarken, Cem önüne siper misali geçerek genç adama tepeden hükmedici bir tutumla baktı. Çenesinin kasları seğiriyor, dişleri gıcırdıyor, yanında

yumruk olan elleri her an etkiye tepki planı kuruyordu. Hiçbir darbe almayan Ecem, önce tek gözünü kısacık açarak durakladı, sonra diğer gözünü kısarak gerçeği kavramaya çabaladı.

Otu iri bedeniyle korumaya alan adamın, kavak gibi boyuyla önünü göremeyince, ayak parmaklarında yükseldi. Cem'in omzunun üzerinden babasını göremeyince, genç adamın omzuna işaret parmağıyla dokunarak "Sıra bende... Abi kardeş arasına girme Cem..." diyerek söylendi. Adam sadece çenesini omzunun üstüne düşürüp oralı olmayınca, kolunu çekiştirerek "Sana ihtiyacım yok çakma sadakat, ben kendimi pekâlâ korurum..." diye horozlandı ama bacakları fena halde korkudan titriyorda o başka. Abisinden ilk tekmesi, tokadı ve hayat kırıklığı böyle olmamalıydı!

"Çekil önümden, babamla konuşacağım."

"Git yerine yat!"

"Bana bak, bana emir veremezsin. Sen kim..."

"Kapa çeneni Ecem, durum ciddi..."diye tısladı adam. Cem'in tepkisiyle Ecem gibi herkes sustu hatta nefesini bile tuttu. Dişlerini sıkan Cem "Birazdan hayatım..." deyince yumuşak bir sesle, Rüzgâr kardeşinin bu alttan alan haline bakıp "S*ktir..." dedi apansız bir asızlıkla.

İkinci bir tokat afallamasında patlayan Esme kocasının kolunu çimdirip, kaşıyla babasını göstererek boğazını temizleyince "Affedersin baba, seni görmedim." dedi pot üstüne pot, çam üstüne çam deviren Rüzgâr utançla. Yaşlı adam hiç bozuntuya vermeden kızını susturan delikanlıya baktı dikkatle. İlk defa biri kızına haddini bildiriyor, onun yularını eline alıyor, dizginleyip ehlileştirerek sakinleştiriyordu. Bu olacak şey değildi, Ecem ona itaat ediyordu! Ve bir zamanlar onu korkutan bu deli fişeğin ona kıyamayan tavrına, şaşıyor, susup kalıyordu.

Bunlar onun cadı kızının mucizesi olamazdı!

Ailesinin içinde azarlanmayı gururuna yedirmeyen kız, öne doğru bir adım atınca "Sakın cadı, ortalığı kan gölüne çevirme." diye çıkıştı mantıklı konuşan Cem. Bakışlarını karşısında öfkeyle kasılan Eymen'e çevirdi yeniden. Şimdi aradaki gerginlikten deprem olsa kimse sağ çıkamazdı üstelik fay hattı ha kırıldı ha kırılacak derken, artçı darbe yine Ecem'in fütursuz dilinden geldi.

"Ya çekilsene önümden, kuruldun önüme istinat duvarı gibi, kimseyi göremiyorum."

"Bence görememen hayrına..." dedi Esme zil gibi sesiyle.

Onlara aldırmayan ve yerinde kurtlanmış gibi kıpırdanıp duran Ecem, yana kayarak korkusuzca herkesi es geçip, cesurca babasının karşında dikildi. "Baba." dedi ama yutkununca az önceki cesareti birden ateşe düşen buz misali eridi ve gururla havaya dikilen inat burnu yumruk yemiş gibi yere çekildi. "Şey, saygılar diyecektim evvel..." Cem ona tepeden öfke dolu gözlerle bakınca, yerlere dökülen cesaretini derhal toparladı ve en şiddetli tehdidini savurdu.

"Valla bileklerimi keserim. Molotof şişesine kendimi gömerek ilk gösteride holiganların eline veririm. Ben bu süzme yalancıyla evlenmek falan istemiyorum... Zaten beni kaçırdı, hem kendi isteğimle de gitmedim! Yani biraz istemem, yan cebime koy oldu ama o kadar. Valla zorla götürdü. Sonra da başka piliçleri çevirip afiyetle götürdü..."

Herkes ağzı bir karış açık kıza bakarken, Eray Bey Cem'e sert gözlerle bakarak "Biliyorum kızım." dedi, sesinde uyarı mı vardı?

"Piliçleri de mi biliyorsun baba?"

Herkes şaşkınlıkla gözlerini iri iri açan kıza bakıyordu. *Aldığı ilacın dozu fazla gelmiş olmalı* diye düşündükleri aşikârdı. *Yazık hâlâ kendine gelememişti zaar.* Ecem önce başını salladı saf saf onaylayarak, sonra gerçeği kavrayıp dehşete düşerken "Ne?" dedi cırlarcasına. Babası onu kaçırdığını bildiği halde Cem'i öldürmeden karşısında nasıl durduruyordu ki? Kız ikinci kez karnına tekme yemiş gibi midesi döndü. Bu cesareti ileride mumla arayacağını bilmiyordu ama hain yanı duramadı işte, bu mallığına da parmağını soktu.

"Sonra beni kandırarak gemiye bindirdi..."

"Ya?" dedi babası başını geriye atarak öfkeli bir alayla.

"Öyle öyle!" diye tasdikledi talihsiz Ecem. "Beni zorla sevgilisi yaptı kendine, hep zorladı zaten. Bu öküzde romantiklik adına hiçbir şey yok, yani ne çiçek ne güzel söz. Evlenme teklif ederken bile emretti düşüne biliyor musun? Hep emredip durdu. Hiç istemedim ben(!)"

Allah'ım bu da can telaşına edilen bir palavra, sen içimi biliyorsun. Yakma Yarabbi!

"Birlikte değil misiniz yani?" diye sordu babası kızgın bir sesle.

"Yok, ne alakası var baba. Bak aramızda mesafe var... Sen bile girebilirsin o kocaman göbeğinle, yeminle..." Adam dişlerini sıkınca içindeki cesaretleri kıyma gibi çekilen Ecem toparlanarak, "Aslında bir ara öyle bir söylenti çıkmıştı..." Şimdi hem Eray Bey, Hem Eymen ona yumruk atacak gibi bakınca, doğruyu söylemeye şartlandırdı kendini. "Evet baba, birlikte yemek yedik, gezdik, denize girdik..." Şimdi buna Cem, Rüzgâr ve ablası da eklenince, yutkunamadı bile kız. Peri nereye kaybolmuştu? Kaçacak delik bulsa, hiç düşünmez valla cehennem olsa kendisini savururdu. Başı eğildi, "Birlikteydik, yani ben sonradan belki kabul etmiş olabilirim... Yani boş bulunduğum zaman yapmış olabilirim, bilirsiniz bazen düşünmeye üşenirim."

"Evlenme teklifini kabul etmedin mi?"

O an aklına gelince birden romantik kuşları tepesinde halay çekmeye başladı ve bu romantik hayalleri bir maganda gibi fethetti.

Deli öfkesiyle kara sevdasının arasında kalan Ecem, Cem'e sert bir bakış attı. Hemen yumurtlamıştı demek gıcık dev, verdiği teklifi derhal geri alacaktı. Elleri yanında yumruk oldu. "Teklif etti, önce kabul ettim ama şimdi de reddediyorum."

"Ya?" dedi babası.

"Öyle, verdiğim sözü geri alıyorum. Sonuçta verdiğim gibi alabilirim, söz benim. Ayrıldık. Bak şimdi arada mesafe var gördün mü baba, uzak duruyoruz biz?"

"Ne zaman bitti kızım bu iş? Birlikte kocaman bir haftayı dağ evinde geçirdikten sonra mı? Yoksa gemiyle tura katılmadan hemen sonra mı? Yok, yoksa tüm âlemin diline düşmeden hemen önce miydi tüm bunlar? Tüm şehre rezil olduktan hemen sonra mı?"

"Hemen önce..." demek isteyen Ecem, utancından yüzünü saklıyor, kurtlanmış gibi kıvranıyordu.

"Vasiyet Hanım'ın dedikleri doğruymuş demek, ah nasıl inanamadık! *'Evde tek kalıyorlar, namus elden gitti, çaresine bak'* demişti." Eray Bey dişlerini sıkarak ofladı.

Ecem, o bıyıklı, Barış Manço'ya benzeyen yaşlı bunağı yakaladığı yerde derisini yüzecek, davul yapıp hayrına mahallenin muhtarına vererek, ramazan ayında çalınmasını sağlayıp sevap işleyecekti. Cem'i, dağ evini hatta daha neleri neleri, kesin o yumurtlamıştı. Demek yememiş içmemiş hatta sıçmamış, yetiştirmişti.

"Aferin kızım, sana olan güvenimi çok güzel korudun, gururumu okşadın!"

Ve işte kızın sinesine saplanan o acı bu sözlerle peydahlandı.

Duyduğu acı ve aşağılayıcı imalarla başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkilen Eymen, kaşlarının çatınca koyulan gözlerini, kardeşine öldürücü bir ok hızında döndürdü. "Sen onunla bir haftadır aynı evde mi kalıyorsun?"

Hah işte, zurna zırt demişti sonunda. Biraz geç de olsa kare jetonu düşmüştü abisinin. İşte bu duruş, bu bakış, hiç de hayra alamet değildi. Korkuyla bir adım gerileyerek, altına yapmak üzere olan bebek gibi kıvranırken, "Ka-kalıyordum ama... a-açıklayabilirim abi... Bir sor neden kaldın diye?" dedi kekeleyerek. Kıvır Ecem ancak çıkarırsın yalanlarını.

Biçimsizleşen katılaşmış kaşlarını çattı Eymen ve kabız olmuş tavuk gibi gıdaklayan kardeşinin üstüne uçmak isterken, "Lan neyi açıklayacaksın... Maceranızın detaylarını mı? Mezarının yer tarifini mi?" diye kükredi ve aynı anda midesi döndü hiddetinden.

"Bu namussuz sana bir şey yaptı mı?"

"Valla eli elime değmedi..." diye cırladığında, Cem tek kaşını kaldırınca ellerini arkasına sakladı. "Elleri değmiş olabilir ama..."

Ecem korkudan titremeye başladı. Cem tüm mantıksal eylemlerini geride bıraktı. Eymen öne atılınca, Ecem kollarıyla kafasını koruyarak ilk abi sopasını yemeye hazırlandı yeniden ama önünde beliren Cem koluyla genç kızı arkasına alarak "O artık benim sorumluluğumda Eymen Sancaktar, uzak dur nişanlımdan! İki de bir üstüne yürümekten vazgeç, korkutuyorsun." diye uyardı.

İki dev kule, iki azgın ateş karşı karşıya durdu, Ecem ecel terleri döktü, elinde kibritle benzine yaklaşan velede döndü.

Aslında Eymen, göğsüne bir hançer saplanmış gibi hissederken, kardeşini başkalarıyla düşünmek bütünüyle zordu.

Ecem yaramaz bir çocuk gibi önünde dikilen Cem'in kollarını çimdikleyerek çekmeye çalıştı. "Ya sen kim oluyorsun da, iki de bir Yeşil Hulk gibi beni korumaya çalışıyorsun? Biz abi kardeşiz. Kızar da sever de, sana ne! Kimsin sen?" dediğinde Eray Bey ve Cem aynı anda dişlerinin arasından, "Nişanlın!" diye tasdikledi.

Gerisi zaten bayılmayla ayılma arası bir şeydi. O'ndan evvel

herkes tarafını seçmişti. Dengesini kaybediyor, bacaklarındaki güç çekiliyor, adeta felç geçiriyordu. Babası bile bu işe icazet verdiyse, kıza b*k yemek düşüyordu. Biri çıkıp ona yumruk çakmalıydı, hatta odunla vurmalıydı kendine getirmek için. Şu anda ablasının ayılsın diye yüzüne indirdiği tokatlar yelpazeden esen yel misali bir halta yaramıyordu.

Cem genç kızı yere düşmeden kaslı kollarıyla tuttuğunda, Ecem afallayarak genç adamın yeşil gözlerine baktı. "Ne?" dedi şaşkın şaşkın "Ne yaptın aileme Cem, büyülediniz onları da yeşil yeşil..."

"Sana söylememiştim değil mi?" dedi adam keyifle. "Evleniyoruz cadı. Artık hiçbir yere kaçamaz, vazgeçemezsin!"

Cem sanki mutlu bir haberi verircesine sakin, kız sanki hayatı bitmişçesine bitaptı!

Nasıl bir kuvvetle adamı üzerinden ittirip yerinden fırladıysa artık, kapının girişinde bile kimse yakalayamamıştı bıldırcın canını. Fıldır fıldır dönen cin gözleriyle etrafa bakındı, hedefini şaşmış füze gibi koordine ederek kendini; yörüngesini bulmaya çalıştı. Bu hastaneyi avucunun içi gibi biliyordu. İşte şimdi bitmişlerdi. Yalın ayak hastanenin koridorunda ekmek çarpmış deli gibi koşarken, iki kapı ileride elinde su şişesiyle Peri'yi gördü. Demek kaçak gelin buradaydı? O buradaysa annesi fazla uzakta olamazdı! Taze ceylan kokusu bulmuş tazı gibi burnunu dikerek derhal yanına ışınlanıp, "Seni hain gelin! Demek beni ateş hattında tek başına bırakıp kaçarsın?" diye adeta boş koridorda kükredi.

Peri ateş almış gibi cızırdayan genç kızın önüne geçerek, "Birinin yaralılarla ilgilenmesi gerekti seni kaçık... Hastaneyi tımarhaneye çeviren sendin." diye tısladı.

"Çekil önümden silindir gibi ezmeyeyim seni kaçak gelin, o yaralı bana lazım..."

Önünde kollarını açarak beliren Peri, açaydım ya kollarımı modunda bürünerek, "Dur bakalım seni tahtası eksik deli, kadın daha henüz kendine gelmedi... Sonra konuşursun..."diye onu engelledi.

"Seninle işim bittiğinde Fatiha okuması için kocanı başına bırakacağım merak etme. Öldüğünde tek tel saçın kalamayacak gelin bozuntusu. Eymen çakması Peri Sancaktar..." diyen Ecem, Peri'yi kolundan çekerek kenara ittirirken, "Anne?" diye kapıya asılıp içeriye geçmişti bile. "Anne kalk kızın elden gidiyor kadın... Anne bu zalimler beni gelin ediyor... Anneeeeee...."

"Zıkkkkıımmmmmın köküüü..." diyen kadının sesiyle olduğu yerde dövünmekten vazgeçen Ecem "He, beni duydun mu?" diye sordu merakla. "Ben de ses vermeyince bayıldın sandıydım kadın, neden amharı yanmış tavuk gibi gıdaklıyorsun?"

Bir hemşire tarafından tansiyonu ölçülen yarı baygın kadın, yataktın oturur vaziyette yatarken, rengi uçmuş, ağlamaktan gözleri şiş bir balona dönmüştü.

Henüz bunu algılayamayacak kadar can derdine düşen kaçık Ecem ise, cırıl cırıl sesiyle tüm sülalesini şikâyet ederek, "Anne bunlar çıldırmış... Babam bana tokat atmadan hesap soruyor, Eymen benim kemiklerimi kıracak belli ama Cem izin vermiyor. Esme ablam ağzı bir karış bizi dinleyen mafya kocasının derdinde... Peri seni bahane edip işten sıyrılıyor. Anne kalk kızın elden gidiyor ne bakıyorsun bön bön yüzüme..." diye isyan ediyordu. "Beni... Beni bu azmanla zorla evlendirmek istiyorlar... Eli kimin cebinde olmayan kadın manyağı adamla hem de... Bana sormuyorlar bile... Sen kesin reddedersin değil mi? Kıyamazsın ki bana... Anne ben daha donumu yıkayamıyorum nasıl evlenirim? Düşünsene evimin içler acısı halini. Yumurta bile kıramam ki. Kendi aralarında karar vermişler, babamı bile büyülemişler ki, Cem'e kafa göz dalmıyor. Ona ilaç verdiklerinden şüpheleniyorum. Bu ayıyı mağaraya kapatsınlar, yok hatta hapse atsınlar anne, kalbimi kırdı o benim. Kalksana be kadın, konuşsana, yoksa kızın elden gidecek..." Kadına baktı, bir fıçı antideprasan içmiş gibi leylaydı. Bön bön yüzüne bakıyor ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu. "Anne kalksana. Huuu kızın diyorum, mortingen, nanay olacak diyorum."

O ana kadar sessizce ateş parçası gibi düştüğü yeri yakan kızını dinleyen, rengi çekilmiş Nebahat Hanım'ın baygın gözleri kızına baktı, baktı, baktı ve sadece kirpiklerini kırpıştırdı. Ecem konuştu, kadın tepkisizce dinledi. Daha fazla onun bu mayışmış halini görmezden gelemeyen Ecem, endişeyle, "Anne iyi misin? Sana ne verdiler? Kafan mı kıyak senin de? Ne içtin bizden gizli? Yoksa sana da mı bonzai verdiler? Benim gibi bilmeden mi içtin sen de? O ağrı kesiciler böyle salak yapıyor adamı." Sordu, homurdandı ve Nebahat Hanım hemşirenin elinde tuttuğu tansiyon aletini alarak, kızının tahta kafasına doğru bir hışım savurduğu ana kadar parlamaya hazır volkanın alevini bilemedi. Ta ki tansiyon aleti kapıyla bütünleşerek, parçalarına ayrılıp yere saçılana kadar.

"Sakinleştirici bile beni sakinleştiremiyor sen geldiğin zaman, kahrolası velet. İki değil, on iki tane iğne vursalar sen hayatımda olduğun sürece, beni kimse sakinleştiremez. Beni narkoza alın, bana da o bone... bonezi... her neyse ondan verin... Ben de Ankara'nın bağlarında yüzeceğim, ben de İzmir'in çöllerinde gezeceğim bu deli gibi..." dedi döşünden kıyafetini çekiştiren yaşlı kadın. Kriz geçiriyordu. Kafayı yiyecekti. Bu saçaklı cadı onun sonu olacaktı. Evlat değil, işkence makinesi icat etmişti. Malzemesi mi bol kaçmıştı anlamıyordu ki. Nefes alamıyor gibi sinesine vurdu, durdu ama bu kız karşısında durdukça, çıkmayacaktı o sıkıntı dışarı.

"Anne, neyin var?" diyen Ecem, elini başının üstünde ampul çevirir gibi kıpırdatınca, yüzüne yediği yastıkla bir adım gerilemesi bir oldu.

"Senin gibi bir evladım var... Kemiklerini kırarım saçaklı cadı... Sen beni gebertmeye mi çalışıyorsun? Deli sensin. Allah'ım neyin var diyor? Senin gibi bela bir evlat doğurduğum kara bir günüm var. Seni imalat hatası! Rabbim benim çocuklarım neden anormal, neden hiçbiri doğru değil de hepsi eğri bürü."

Ecem inleyen bir halde titreyerek, "Anne?" dediğinde kırgınca, "Anan kadar başına taş düşsün e mi?" diyen Nebahat Hanım, elini göğsüne koydu ve sert sert vurdu. "Yanıyorum... Yanıyorum..."

Kız gözleri dolu dolu annesine bakarken, yaşlı kadın, "Biri şunun saçlarını tavuk gibi yolsun hayrına, ben yapamıyorum biri yapsın n'olur. Molotof atın şu kıza, yok hatta terlik verin ben atacağım içimin yağları yanıyor..." dediğinde cırıl cırıl sesiyle, yanındaki hemşire "Tansiyonunuz fırladı Nebahat Hanım, lütfen susun artık." diye uyardı. Ve öfkeyle kapıya bakıp "Allah rızası için biri şu deliyi dışarıya alabilir mi? Yoksa kadın elden gidecek." diye bağırdı. "Tansiyonu 19 ve daha da çıkıyor."

Domates gibi kızaran Nebahat Hanım nefes alamıyor, elini önünde yelpazelerken, ne zaman geldiğini bilemediği Cem, Ecem'in eline asılarak dışarıya doğru çekiştiriyordu. Esme ve Rüzgâr yaşlı kadını sakinleştirmek için içeriye girerken, Eray Bey kızgınca Cem'e bakarak, "Al götür şu deliyi, elimden bir kaza çıkacak. Git kapat bir yere..." diye buyurdu. Bakışlarını gelinine çevirip, "Sen de öbür delinin... aman kocanın yanına git kızım, ortada deli danalar gibi dolaşmasın. Maganda kurşunu gibi kime saplanacağı belli değil. Sakinleşmezse, bir hemşire çağırıp bayıltın." diye usulca söylendi. Şaşkın Peri başıy-

la onaylayıp odadan çıkarken, "Hey Allah'ım ya, siz beni kalpten mi götüreceksiniz!" diye isyan eden Eray Bey, Ecem'in yüzüne kapıyı çarpmaya çalıştı.

Ecem buna engel olarak ayağını kapının arasına koydu, ıslak gözleri annesiyle kesişene kadar bekledi ve "Anne, beni Cem'e vermeyeceğini söyle! Bunu yapamazsın! Beni ona vermezsin, değil mi?" diye yalvarır gibi tehdit etmeye başladı. Kadın yeni aldığı sakinleştiricinin etkisiyle kızına bön bön bakınca da, kuduran genç kızın gözleri öfkeyle parladı.

"Babama gerçekleri anlatacağım. Her şeyi anlatırım. Yemin ederim yaparım. Etim çimdiklensin, kafama terlik denk gelsin ki yaparım..." diye tehditler savurdu. Sanki ona, Türk filmi kıvamındaki gerçek babasını, gerçek zekâsını, gerçek olan ne varsa anlatacakmış gibi bir ciddiyetle baktı. Esme derhal öne atılarak kapıyı kızın yüzüne kapattı. Çileden çıkan Ecem bakışlarını Cem'e çevirdiğinde, genç adam kaşlarını kaldırarak "Konuşalım!" diye sakince teklifte bulundu. Ecem koluyla onu geriye ittirip, hızlanarak buz gibi zeminde yürümeye başladı.

"Herkese gerçeği açıklayacağım."

"Nereye gidiyorsun yalınayak?" dedi arkasından hareketlenen Cem.

Homurdanarak danışma masasına yönelen genç kız, hemşireyi kabaca geriye ittirdi ve ona yaklaşmaya çalışan kızı kaşıyla geride tutarken, yerine oturup danışma mikrofonuna el koydu.

"Bir -iki ses deneme..." Ondan mikrofonu almak isteyen hemşireye sert bir bakış atıp, "Neşterlenmek istemiyorsan uza Nalan Hemşire. Bilirsin yaparım." diye tehdit savurdu. Hemşire akşam altı'da bir cinnet haberi olmaktan korkarak beyaza kesti. Gözünü budaktan sakınmayan Ecem boğazını temizledi. "Bir iki... Aloooo.... Nebahat Hanım huuu! Duyuyor musunuz?" dediğinde, Cem genç kızın elindeki mikrofonu almaya çalıştı küfrederek. Mikrofonu kaçıran kız, kafasındaki tüm tehditleri tarttı ve annesini ancak tüm parasını hayvan barınaklarına bağışladığıyla ikna edebileceğini anladı.

"Herkes duysun, gerçekleri açıklayacağım." Herkes sesin geldiği yeri tespit etmek için etrafa bakınırken, Ecem "Nebahat Hanım, huuu... Eğer beni dinlemez, konuşmama müsaade etmezsen, sizin tüm kirli çamaşırlarınızı meydana dökerim..." dedi atarsızca. Mikro-

fona uzanan Cem'in eline vurup "Çek elini kolunu be!" diye çemkirdi. "Her şeyi yeminle anlatırım anne, tüm kirli donlarını, saten donlarını, basma donlarını ifşa ederim."

O anda elini kalbinin üstüne koyan yaşlı kadın, kalp spazmı geçirir gibi derin derin solurken, huysuzlanarak, "Hele bir anlat seni Allah'ın cezası... İşkence makinesi icat eder seni dişlisi yaparım..." diye yerinden hafifçe doğruldu. Kolundaki serum gerildi ve canı yanarak inledi. O da can acısıyla bağırmasına devam etti: "Senin saçlarını elime bir dolayayım saçaklı evlat, geriye hiçbir şeyin kalmayana kadar yolacağım. Allah'ın bu Ecüc kılıklı veledini ben mi doğurdum? Çaki gibi evladım var. Anlatırsan sana yapacaklarım evlilik kadar basit kalmaz Ecem. Ya dilini dibine sok sus, ya da konuş çünkü bu son konuşman olacak..."

Holde yankılanan cırıl cırıl sesle Ecem dudaklarını keyifsizce büzdü. Yüzü düşse de birden kendine olan güveni geri geldi ve sesi zaferle çıkarken, "Baba, annem var ya...!" diye başladı sözlerine ama Cem öne atılınca susmak zorunda kaldı. Ecel terleri döken yaşlı kadın olduğu yerden tekrar doğruldu korkuyla. Eray Bey merakla kızının ne anlatacağına odaklandı berkes gibi. Sanki üç cinayet, iki gasp, bir aldatma ve gayrimeşru üç evladı varmış gibi kıvranan Nebahat Hanım, panikle gözlerini etrafta gezdirip *kamera nerede* diye bakınmaya başladı. Bulamayınca başını gül rengi yastığa geri atıp, elini şakaklarında gezdirdi. Pes etti. Şimdi başı kesin çatlayacaktı. O da yapacağı en iyi şeyi yapıp, açık kapıdan boş hole doğru bağırdı.

"Cem... Eğer o süpürgeli cadıyı başına bela almayı ve onu sana vermemi istiyorsan, çenesini kapalı tut ve ortadan yok et. Susturduğun an yemin ediyorum sonsuza kadar senindir. Yoksa ben onu zerreyi bırak, atoma çevireceğim bir daha hiç konuşamayacak. Hemen!" diye gürlerdi.

Korkudan rengi solmuş kıza bakan Cem, omuzlarını sarsıp sinsice gülerek üzerine doğru yürüdü. Ecem, elinde can simidi gibi tuttuğu mikrofona yapışmış, geriye doğru kuş gibi sekiyordu. "Gelme!" dedi başını iki yana sallayarak. Parlak kestane saçlarından daha çok tutam, topuzdan kurtuldu. Cem konuya daha fazla odaklanması gerektiğini bilmesine rağmen, uyandığında olduğu gibi o saçların tamamen serbest ve yayılmış halini hayal ederken buldu kendini. Bunu bir daha görmek istiyordu. Bunu her zaman görmek istiyordu. Bir an için dile gelmemiş arzularını, Ecem'in duyduğunu düşündü, çünkü saçlarını

tutan o lastiği sabırsızlıkla çekip saçlarının dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin veren kız, hızlıca toplayıp elindeki tutamı kıvırdı ve hepsini tekrar tepesinde topladı. Gözleri korkuyla bir kaçış noktası ararken, bir taraftan da son hız konuşmaya çalışıyordu.

"Baba, annem senin bütün parını hayvan barınaklarına yatırıp öğrencilerinin ailesine verdiğini sanarak dolan..."

Ve birden kendini genç adama doğru kabaca çekilip, sert göğsüne gömleyerek yapışırken buldu. Kalan kelimeler ise ağzının içinde boğuldu ve mırıltılar halinde yok oldu. Yani zevkli bir şekilde yutturuldu ama zevk alan tek kişi Cem'di, keza Ecem öfkeden kuduruyordu. Aralarında sıkışıp kalan mikrofon elinden kayıp yere düşerken çıkardığı tiz sesle, gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Dudaklarını zorla ondan koparırken, eli ne ara kalkıp da yanağına doğru savrulmuştu bilemedi.

Bu hamleyi tahmin eden Cem, kızın bileğini havada yakalayıp onu kendisine sertçe çekerek, "Ecem, yeter artık çırpındıkça batıyoruz görmüyor musun? Dur ve konuşalım." diye öfkeyle buyurdu.

"Ne konuşacağız?" diye cırladı ağlamaklı sesiyle kız. Kalbi durmaksızın bıçaklanıyormuş gibi acıyordu. Sesleri mikrofondan naklen yayın yaparken herkes suspus olmuştu ve onlar hâlâ durumun farkında değildi.

"Gemiden neden kaçtığını söyle?" diye sordu öfkeli adam.

"Hah... Bir de soruyor..." dedi kız burnundan soluyarak. "Seninle asla evlenmem uçkur meraklısı. Haremine kimi istiyorsan onu al, çünkü ben senin harem ağan olmayacağım." diye diklendi kız.

"Ne haremi Ecem, üşüttün mü?"

"Bi' git." diye silkeledi onu üzerinden öfkeyle. "Ailemi ikna etmen beni edeceğin anlamına gelmez. Sana son cevabı ben vereceğim ve Cem, bu asla '*Evet*' olmayacak."

"Artık çok geç! Olsa da, olmada da... Evleniyoruz cadı." diye buyurdu öfkelenen adam.

Yeter sıkılmıştı çocukça kaprislerinden. Evlendiği zaman ona gerçek erkek nasıl olur gösterecekti. Olgunlaşmayı öğrenecekti küçük cadı.

"Benim karım olacaksın, konu kapandı."

"Senin katilin olacağım."

"Oldun zaten, sayende bekârlığımın cenazesi kaldırıldı."

Kız hırsla solurken, hastanedeki diğer herkes nefesini tutmuş onların didişmesini dinliyordu. Naklen aşk yayındaydı ve onlar bu canlı bağlantının farkında değillerdi.

"Hadi gidiyoruz," dedi adam kızın bileğine asılarak.

"Seninle belâya bile gitmem ben."

"Ecem, kapa o koca çeneni yoksa dilini koparacağım."

"Yapamayacağın tehditleri sıkma, çakma mafya."

Ona bu sözü yedirmeyi ne kadar çok isterdi Ecem ama yanlarında beliren hemşire boğazını temizleyerek "Şey..." dedi. İkisi birden kıza dönerek öfkeyle ve aynı anda "Uzak dur!" diye cırlayınca, hemşire mahcup ve masumca "Sadece mikrofon hâlâ açık diyecektim..." dedi. Ve ikisi de aynı anda atılıp yerde duran mikrofonu, tıpkı kafalarını sertçe tokuşturup inledikleri anki gibi, artık çok geçti.

KAKTÜS TEK

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Getirdiğin hevesi, götürdüğün imkânı sevdirme bana."

Önce Yunanistan'ın yolu tutuldu, keza evleneceği haberini duyan kadın, ufak çaplı bir kriz geçirerek hastanelik olmuştu. Cem, Ecem'i gitmeye ikna edemeyince, hasta teyzesini kendisi ziyaret edip, durumu düzgünce anlatmak için yola koyuldu. Bu güzel haberin ciddiyetini duyan yaşlı kadının ne hastalığı kaldı ne kederi. Birden her şeyi unutup cana gelerek kolundan serumunu söktüğü gibi "Hemen gidip göreyim güzel gelinimi. Tez zamanda isteyelim. Daha alış verişe çıkılıp hediye bakmadım..." diye kapıya atıldı. Konu Cem ve evliliği olunca onun için ne can savaşı, ne mal kaybı önemli oluyordu. Tüm dünyası bir yeşil gözün mutluluğuydu. Yorgun kalbi artık son evrelerini yaşarken bile tek düşündüğü evladıydı.

Neyse ki onu ikna etmek, Ecem'i ikna etmekten daha kolaydı. Ellerini öpüp, saçlarını okşadığı tatlı ihtiyar, gönlü olunca ve tez zamanda gelinini görme sözü alınca, Cem'in İstanbul'a dönmesine dualar ve gözyaşları eşliğinde izin vermişti. Gerçi Cem bir ara onun hastaneden kaçıp, kendisinden evvel İstanbul'a gitmesinden korkmuştu ama Allah'a şükür doktorların verdiği ilaçlar dinlenmesini sağlarken, aynı anda uyutarak onu bu maceradan uzak tutuyordu. Kalp hastası teyzesi neredeyse artık makinelere bağlı yaşıyordu. Kalp bulunamadığı için

de ölümü kabullenmiş, sonunu beklerken oğlunun mürüvvetini görmekten başka bir şey dilemiyordu.

Her şeyin ifşa olmasının üstünden zaman nasıl da çabuk geçmeye başlamıştı. Cem ve Rüzgâr sıkı bir konuşma yapmış -daha çok Cem abisi tarafından çocuk gibi azarlanmış- Esme Cem'in burnundan getiren bir konuşma yaptıktan sonra sımsıkı sarılıp "Hayırlı olsun." diyerek bu kırgınlığı sonlandırmıştı. Ama sonra birden kızarak omzuna vurup "Eğer birbirinize bir hatanız olsun, yemin ediyorum ikinizi birden döverim." diye gözdağı vermeyi de ihmal etmemişti. Cem cephesindeki kızgın kişilerin kaleleri sevgi eşliğinde tek tek ele geçirilirken, hâlâ savaşması gereken kişi topyekûn kuşandığı öfkesiyle ona teslim olmayı inatla reddediyordu. Hayır, bir de suçunu bilseydi Cem, hâlâ kızın neden bu kadar celallendiğini çözemiyordu.

Ecem! Ne telefonlarına, ne de ev ziyaretine geldiğinde yoluna çıkıyordu, hatta kapısına dayansa camdan kaçacak kadar işi ileri götürüp ondan uzak duruyordu.

Oysa Ecem, Cem meselesini aklından çıkarmak için kendini Kore dizilerine, Hint filmlerine adamış, üstüne Amerikan filmlerinin hepsini hatmetmiş, şimdi de Türk dizilerini izleyip salya sümük moduna girmişti. Ne işkence arkadaş, insan mutsuzken kendine film izleyip ağlayarak işkence eder miydi? O yerden bitme kadınla mercimeği pişiren taş fırın adamı doğduğuna pişman etmek isterken, yaptığı tek şey drama kraliçesi olmaktı. Ne aklından silebiliyordu o sarmaş dolaş görüntüleri, ne kalbinden atabiliyordu Cem denen ötenazi iğnesini. Kahraman'ın yaptığı iğrençlik bile bu kadar canını yakmamıştı ama Cem'in yaptığı kötülük sadece onu aldatmakla kalmamış, aynı anda yaşama sevincini de katletmişti.

Annesi hâlâ onunla konuşmuyor, nerede görse yüzüne kıçıyla bakıyordu. Sabahları şebeklik yaparak boynuna atılıp "Annecimm" diye yılıştığında huysuzca ittiriyordu. Öptüğünde koluyla yüzünü tiksinir gibi siliyor, her fırsatta ona sarılan Ecem'i hep kendisinden uzaklaştırarak küs ve kırgın ifadelerle bakıyordu. Başkasıyla konuşurmuşçasına *'kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla'* modunda sürekli laf sokuyordu. Abisi ise ona düşmanca bakıyor, ne zaman aynı ortamda olsalar derhal orayı terk ediyordu. Babası onu evde bir köşeye atılmış eski gazete muamelesine tabii tutuyor, ablası ise hâlâ tam anlamıyla suçlamasa bile ondan gerçeği sakladığı için, kırgın ve uzak konuşuyordu. Ağlasa yeriydi ya da intihar etse... Bir gecede tüm ailesini res-

men kaybetmişti. O kaybetmiş Cem de ondan dökülenleri toplayarak kendine ganimetlemiş, gün ve gün saygılarını kazanmıştı.

Peri'de olmasa kesin kafayı yerdi. Tıpkı şu an olduğu gibi.

Bu kadarına izin vermem derken, o çok sevdiği ailesi belini bükünce, boyun eğmek ona düşmüştü. Sırf onların gözüne girmek ve hatasını affettirmek için öyle iyi rolü yapıyordu ki, hiçbir şeye gıkı bile çıkmıyordu. Ne derlerse 'tamam' diyerek itaat etmiş gibi rol kesiyordu.

Evet, şu anda yaptığı gibi kahvelerin içine tükürmek, içeriye geçip haykırarak o koca kafalı uçkur meraklısıyla asla evlenmeyeceğini söylemek istiyor ama sabrediyordu. Aldatmıştı onu, hatta belki de defalarca onu öpüp okşarken başkasına uçkur çözmüştü. Ve Ecem gursuzlar gibi gıkını çıkarmadan bunu kabullenmişi oynamaya mecbur kalmış, ailesi için bu acıyı sinesine saklamıştı.

Normaldi tabiî; annesi ve babası hatta abisinin gözlerindeki o hayal kırıklığı yüklü bakışları aklına geldikçe, üç buçuk atan kıçı yemiyor, kuzu kuzu kahveyi yapmakla yetiniyordu. Allah'ım, göz göre göre boynuzları başına diken adamla evlenmek zorunda kalacağına inanamıyordu. Babası '*gel iste*' demiş, annesi '*hemen gel*' demiş, abisi '*ne haliniz varsa görün*' demişti. Daha üzerinden birkaç gün geçmeden, Cem öküzü bu isteğe balıklama atlayarak eve gelmiş ve saygıyla ailesinin karşısında konuşmuştu. Şimdi ise üzerinden daha bir hafta bile geçmeden isteme töreni ayarlanmıştı.

"Ecem kahveler öyle bakmakla pişmiyor canım, hani altını yakıp bir taşım karıştırman gerekiyor."

Bir saattir altı yanmayan kahveyi karıştıran Ecem, iç gererek "Kızım mal mısın, madem gördün altı yanmıyor, desene yahut yaksana hayrına. Ben de diyorum neden köpürmüyor bu zıkkım."

Peri şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Derin kuyulara dalan Ecem bakışlarını Peri'ye çevirdi. Kahvenin altını yakmak yerine mal mal bakmaya devam etti. Peri bir şey diyecek gibi kollarını göğsünde bağlamış ve işaret parmağını dudağına vurup duruyordu. Kollarını çözüp genç kızın yanına yaklaştı ve saçlarını okşayarak "Canım... Bak kaç gün oldu hâlâ durgunsun. Biraz kendine gel..." dediğinde yüzünü asan Ecem, "Tüm entrika filmlerini izledim, bir sürü plan kurdum, cinayet senaryolarını okudum, tam her şeyi görsele sokacaktım ki, karşımda annemin mahkeme suratını buldum. Şansıma tükürüyeyim, ne vicdanlı

çıktım anasını satayım. Tüm hain planlarımı onun tek bir bakışıyla unuttum. Ben ne yapacağım Peri? Bu ornantik öküzle evlenip, ahır hayatına mı gireceğim? Her sene bir köy dolusu ineklerle yiyişmesini mi izleyeceğim?" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Aranızda hâlâ konuşamadınız gitti şu meseleyi. Hatta bana bile tam anlamıyla anlatmadın neler olduğunu..." dedi Peri üzgün bir halle. "Anlatsan rahatlarsın, belki çare bile buluruz derdine. Hoş çocuk sana yaklaşamıyor ya, o da ayrı bir konu. Ne yapacaksın güzelim, çaresiz alacaksın karşına konuşacaksın onunla."

"Ben sana bir konuşacağım şimdi. Ne diyeceğim acaba adama? 'Ah pardon, sizi odada iş üstünde görünce çok kötü oldum ve kalbim acıyınca dünya tepeme çıktı ben de kaçtım. Kaçmak yerine aklımı kullanıp saçlarını yolsaydım, bugün bu halde olmazdım. Gurur işte, bazen yapıyor bana böyle hatalar.' mı diyeceğim?" Peri ağzı bir karış açık kalırken Ecem devam ediyordu sözlerine. "Peri sana anlattım ya. Ortada konuşulacak bir konu yok. Adam yaptığını kabullenme zahmetine bile girmeyecek. Kesin yok öyle bir şey diyecek. Gözlerine kirpik kaçtı bile der, ondan her şeyi beklerim. Kim kabullenmiş ki böyle bir şeyi o kabullenecek! Ya gözlerimle gördüm diyorum, ikisi de mercimeği fırına vermiş, cayır cayır yanıyorlardı. Güle şakıya, öpüşe koklaşa yiyişiyorlardı. Hem de çıplak..." dediğinde Peri elini ağzına kapadı. Bayılacak gibi cansız duruyordu. Ecem üzgünce yüzünü astı. "Ya resimlere ne demeli? Madem başkalarıyla iştahını körelticekti beni niye ayarttı?"

"Ayarttı?" dedi Peri tek kaşını kaldırarak.

"Yani kandırdı demek istedim, sen de hemen şüpheli hallere bürünme ya."

"Ecem seni..." dediğinde kelimeler diline dolandı, canı acıyormuş gibi konuşamadı.

"Beni aldattı mı diyeceksin?" Peri cevap vermeden sadece yutkundu. "Boş ver, zaten alıştım ben, kaderim buymuş." Bakışlarını taşmak üzere olan kahveye çevirdi. Cezveyi ateşten alıp kafasına fırlatmak vardı ya, ailesinin önünde kevgire dönmeyi kışı yemedi. Cezveyi ocaktan alıp fincanlara koyarken, "Hangisi Cem'in?" diye sakince sordu.

Bir suikasttan şüphelenen Peri, gözlerini irice açarak kuşkuyla "Neden?" diye sordu.

"İçine tüküreceğim, neden olacak? Ağzına tüküremedim, bari içine tüküreyim de içimde kalmasın."

"Ben gidip şimdi herkese..." dediğinde Ecem Peri'nin bileğinden yakalayarak "Lütfen söylediğime pişman etme, şimdi zamanı değil. Ama o gün de gelecek." diye dişlerini sıktı.

"Emin misin Ecem, Cem sana yapmaz..." Ecem tek kaşını kaldırıp bakınca "Ama o çok istekli. Madem seninle ilgilenmiyor neden bu kadar çok çabalasın..." dedi bir mantık arayarak.

"Cevabı basit. Çünkü ona vermedim..."

"Neyi kız?" dedi masumca.

Ecem şimdi cezveyle kafasına vurarak aklını başına getirecekti bu kızın. İyice aptala bağlayan Peri'ninse ağzı bir karış açık kaldı karşısında. Ama inanamıyordu. O kadar âşık ve çaresiz görünüyordu ki Cem... 'Bence bunda başka bir şey var' diye düşündü Peri. Bu işi çözmek için görümcesine yardım edecek ve aklını başına getirip araştırması için onu ikna edecekti. İçinden bir his, hiçbir şeyin onun sandığı gibi olmadığını söylüyordu.

Dalgın bir halde görümcesine bakan Peri, ikinci şoku onun şaka yapmadığını, cidden bunu yapmaya niyetlendiğini anlayınca yaşadı ve birden telaşla öne atıldı. Tepsiyi kendine çektiğinde, Ecem hırçınlaşarak "Ya Peri sazanlık yapma ne olur, hiç gülecek halim yok... Adet yerini bulsun diye içine ne kadar baharat varsa boşaltalım diyecektim..." diye lafı değiştirdi. Yok canım, aklının ucundan bile geçmemişti tükürmek! Ya da fare zehri...

"Kızım azıcık tuz attık ya işte, adamı tımarhaneden evvel mezara yollama..."

"O yetmez, koca Yeşil Dev'e, şuncacık tuz fayda etmez... Ben onu ilk elden mezara yollardım da, dua etsin Allah korkum var. Yoksa ta o gece fişini çekecektim."

"Ecem, geçen gün haberleri birlikte okuduk ya güzelim." dedi Peri elindeki karabiberi alarak. "Kızın biri bu işi abartınca, damat ertesi gün içtiği kahve yüzünden ölmüştü, hatırladın mı?"

"Ah ne mutlu o kıza, tam kararında atmış demek ki. Keşke kızı arayıp sorsaydım; ne kadar ne koyduğunu. Temiz iş çıkarmış."

"Ecem..." diye azarladı Peri artık kızarak. Karabiberi de iyi ki az önce çekip almıştı elinden. "Azcık tuz yeter saçmalama, yok karabi-

ber falan... Sonra nasıl öldüreceksen karar verirsin, hatta sana destek bile veririm ama şimdi olmaz. Delil bırakma arkadan tatlım, hele şahit hiç bırakma. Annem tam yumuşamaya başlamışken saçmalama..." Ecem kısacık bir an düşündü. Haklıydı ama içindeki hırçın kadın durmuyordu işte, tırnaklarını yüreğine batırmış acıttıkça acıtıyordu.

"Bari azıcık pul biber koyalım."

Sonunda ikna olan Peri pes ederek, "Tamam... azıcık ama." diye hayıflandı. Eğer cidden Cem böyle bir hata yaptıysa, onu Ecem'e bırakmadan kocasıyla kendisi temizleyecekti zaten.

İçinden belalar ile birlikte bir sürü de dualar okuyan Ecem, elindeki tepsiyle içeriye girdiğinde, dişlerini sinirden sıkıyordu. Hayır, tepsiyi adamın kafasına geçirmek gibi bir niyeti yoktu ama ayağı mesela halıya takılsa, kazara üstüne uçsa ve azıcık haşlasa sıkıntı olmazdı. Her ne kadar onu üzdüğü için hâlâ küs olsa da Nebahat Hanım, iç çekerek kapıdan içeri salınan kızına nemli gözlerle baktı. Güya küstü ama şu anda yanaklarından öpüp, bu günü ona yaşattığı için teşekkür edebilirdi. Esme'de yaşayamamıştı, Eymen bu fırsatı elinden almıştı, bu minik cadı isteksiz gibi dursa bile böylesi eşsiz anı ona yaşatarak dünyaları vermişti. Kız evlendirmenin gururunu yaşatmıştı ona, göğsü daraldı heyecanla. Fakat bu sevincini somurtuk maskesinin arkasına geri sakladı. Şimdiye kadar iyi idare etmişti nasılsa, şunun şurasında düğüne ne kalmıştı, azıcık daha dişini sıkar sabır dilenirdi.

Elleri titreyen Ecem heyecan yapmayacağım derken, heyecanın daniskasıyla sarsılınca, kendini telkin edecek yalanları içinden sıraladı. Sabırsız bir şekilde herkese kibarca kahveleri tutarken, öfkesi her ne kadar burnunda olsa da belli etmedi. Oysa içindeki kırgınlığı da azımsanamayacak kadar fazlaydı.

"Teyzen nerede oğlum?" diye sordu Eray Bey kahvesine uzanırken.

"Yurt dışında hâlâ, kendisi rahatsız olduğu için bugün geleceğini söyleyemedim. Yoksa bu hasta haliyle beni dinlemez gelmeye kalkardı. Biliyorsunuz son zamanlarda kalbi yine kötü, makinelere bağlı yaşıyor." dedi, iri bedeniyle tek kişilik koltuğu çökerterek oturan Cem.

Ecem elindeki tepsiyi birinin kafasına çakmayı hiç bu kadar çok istememişti. Ona ne zaman baksa aklına hep o geceki görüntüler geliyordu. Cem ve kollarındaki çıplak kadın... Hayır ağlamayacaktı, bacakları titremeyi, kalbi kırgın kırgın atmayı bir an evvel unutmalıydı.

Yoksa onu öldürmeyi bırak, yakasına yapışıp salya sümük "Neden?" diye bildiği sorunun cevabını tekrarlayıp duracaktı.

Cem elinde tuttuğu kahveye dalarak baktı. Şu anlar cidden gerçekleşiyor muydu? İnanamıyordu; bir hayal gibiydi yaşanan her an. Sanki Ecem birazdan yüzüne su serpip irkilterek uyandıracaktı onu rüyasından, yani öyle zalim bakıyordu kız yüzüne. Usulca kahvesini yudumladığında aldığı tadın bile bir anlamı vardı. Dudağı keyifle kıvrılırken kimseye çaktırmadı. Belki de en güzel tat o kahvede saklıydı. Her erkeğe hayatında bir kez nasip olan ve hiç tereddütsüz içtiği en tadı tuzu yerinde kahve bu olmalıydı.

"Güzel mi?" dedi kız dişlerini sıkarak.

"Çok güzel... Sen yaptın." dedi adam, keyifliydi. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme uçuştu Ecem'in, daha dün olsa onun övgüsü karşısında gözleri ışık saçardı. Oysa şimdi ondan gelen bir iltifata bile güvenmiyordu.

Ecem Cem'e bakmadı. Adamın yakıcı gözlerini bedeninde hissetmesine rağmen, ne yüzüne, ne de ondan tarafa bakmadı. Boğazına dizilen yumrular kördüğüme dönüşürken, gözleri sislendi. Kendiyle olan savaşına yeniden ve yorgunca başladı. Şu meşhur teyzesinin adını duymuş ama sanını bir türlü görememişti. Islanmış sisli bakışlarını rahatlatmak için içeride gezdirdi. Ne isteme töreniydi ama... İsteyen kişi eniştesi, ablası ve ürkütesi Levent'ti. Komedinin dibine vurmuşlardı. Kız isteme aile içinden dışarı çıkmıyordu. Zaten babası ona *istiyor musun* diye de sormamıştı. Şu hale bak... "Verdim gitti." demişti daha Rüzgâr Allah'ın emrini andığı anda. Sanki kol saatini açık arttırmadan veriyordu. 'Tepinme Ecem, yediğin nane büyük, bırak kazandığını sansın herkes, nasılsa son gülen sen olacaksın. Onu mahvettiğinde tutunacağı hiçbir dalı olmayacak Yeşil Dev'in.'

Kahvesini içen, merakla yüzük merasimi için sabırsızlandı. Cem kızın ona hiç bakmamasına ve orada yokmuş gibi davranmasına üzülse de, tuzlu ve acılı kahvesini sanki şerbet içercesine kafasına dikti. Kendini onun öfke nöbetine hazırlayarak. Ecem bunun devamından hoşlanmayacaktı. Ve hoşlanmadı da. Ecem onun kahveyi bal gibi hüpletmesini iri gözlerle yutkunarak izlerken sessiz kaldı. İfadesi soğuk Cem, fincanı sakince sehpaya koyarken suya uzanmadı bile. Peri öne atılıp suyu uzatınca da kibarca reddetti. Gözlerini, dişlerini sıktığını tahmin ettiği kadına çevirdi. Yakında nasılsa hatasını anlayacaktı cadı, anlamazsa bile anlatacak kişi o olacaktı.

Ecem, *bayılma taklidi yapsam kurtulur muyum* diye düşünürken, Cem yanında belirmiş, elindeki yüzüğü kutusundan çıkarmıştı. Kokusu, duruşu, heyecanı kızın başını döndürüyor, bir an olanları unuttu rup ayaklarını yerden kesiyordu. Neyse ki Ecem inatla yere çivilemişti ona çevirdiği kalkanlarını.

Ecem onu umursamayıp bakmayınca, babası kızarak "Kızım versene elini..." diye buyurdu. Yanındaki adamın iri gövdesi ve içini kıyan kokusu terlemesine sebep oluyordu. Üstelik bedeni ona hâlâ tepkiliydi.

Önce umursamadı ancak abisi ona hiddetle bakınca, tüm gardı düştü kızın. Abisi Cem'i ve onu üst üste koyup doğrayacak gibiydi. Çaresiz kalınca, adamın gözlerini oymak istercesine elini yüzüğüne uzattı fakat hâlâ ona bakmamıştı. Cem onun duygusal önyargılarını meseleden uzak tutup mantığına başvurmak için uğraştığını görebiliyordu ve bu, Cem'in onda giderek takdir ettiği bir başka özellikti. Artık müstakbel karısı olacak olan kızın eline uzanırken, kıçıyla yüzüne bakan cadıya iç geldi. Sabır diledi. *'Sabret Cem, bunu da aşacaksın. Sorunu bulup çözecek ve sonra bunu cadının burnundan fitil fitil getireceksin.'*

Duygularıyla olan savaşı değil de, en azından bir çarpışmayı kaybederken duruşu biraz yükselmiş ve rengi beyazlamıştı. İrkildi. Gözleri dolu dolu parlarken, fısıltı halindeki hıçkırık, kızın dudaklarından döküldü. Adam onun gözlerinde dönen soruları görebilmesine rağmen, kızdan başka söz çıkmadı. Sanki Ecem bir cevaptan fazlasını oluşturma yeteneğini kaybedecek kadar yıkılmıştı.

Oysa aynı şekilde Cem de nefes alma yeteneğini kaybetmiş gibiydi ve kızla birlikte solukları durmuştu. Artık ona ait bir mühür kızın güzel parmağında nadide bir inci olarak göz kırpıyordu. Onun ne düşündüğünüyse her şeye rağmen öğrenmek istemiyor, kibar veya yatıştırıcı sözler duymak değil sadece bu küslüğün bitmesini istiyordu.

Ailesinin üzerinde kurduğu merhameti kederli bir ağırlıkla göğsüne oturunca, kaşları aşağı düştü. Yüzük takılınca sanki eline ateşten yağ damlamış gibi kötü olan Ecem, hemen adamın yanından ayrılarak tebrik edip öpmesini engellemişti. Sap gibi olduğu yerde kalan Cem, bedeni kasılıp içindeki öfkesi titrerken dişlerini sıktı. Onun bu patlamaya hazır bomba halini gören Rüzgâr elini kardeşinin omzuna koyarak, bir sersemlik halinden çıkıyormuş gibi boğazını temizledi. Telkin ederek dikkatini kendine çekti.

"Geçecek."

"Geçecek!" dedi Cem hafif bir sesle, ama bu kayıtsız ses için kendini zorlaması gerekmişti.

Geçecek miydi? Cem kendini bu zamana kadar hissettiğinden daha da yorgun hissediyordu. Rüzgâr kardeşine sımsıkı sarılıp tebrik ederken, burnundan damlayan gözyaşlarına engel olamayan Ecem önce babasının, sonra annesinin elini öperek, diğerlerine tavır yapıp hıçkırıklarını duymalarına engel olmak için derhal odadan ayrıldı. Elindeki yüzüğü daha odadan çıktığı an çıkaran kızın gözlerinden dökülen yaşlar ve içinde çırpınan acı çeken yüreği, onun bundan sonra daha çok zor zaman geçireceğinin işaretiydi. Canı yanıyordu, söyleyemiyordu. İçi parçalanıyordu, kusamıyordu.

Kendisini bahçenin serin havasına attığında, daha fazla kapana kısıldığını hissetti. Bulunduğu oda, duvarlar hatta evin çatısı bile sanki göğsünün üzerinde koca bir ağırlıktı ve onu nefessiz bırakıyordu. O yüzden nefes alacağı tek alana, bahçenin en kuytu köşesine kaçarak içi dışına çıkana kadar ağlamak istedi.

Saklandığı ağacın altındaki karanlık, onu dış dünyadan koparan bir perde gibi üzerine kapandı. Derin bir nefes çekerek ciğerlerini gecenin boğuk havasıyla doldurdu. Garip bir kasvet duygusu çökmüştü üzerine. Sanki uykuya dalmış ve karanlığın içine gömülmüş gibiydi.

"Oraya saklanarak içinde sakladığın gururunla rahat edebileceğini mi sanıyorsun?"

Kız sanki sıcak kumsalda üzerine tonlarca buz kütlesi dökülmüş gibi irkilerek yanağındaki yaşları sildi ve adamın sesinin geldiği yöne doğru kafasını çevirdi.

"İyi misin?"

Genç adamın sesi karanlığı bölerek, tiz bir piyanonun tuşundan gelen iç gıdıklayıcı bir ses gibi, kızın kulağını çınlatan titreşim yarattı.

"Bu kadar mı kızgınsın?"

Kulağının çok yakınındaki ses, tüm duygularını harekete geçirmişti.

"Hani bazı insanları hiç tanımamış olmayı dilersin ya... İşte o kadar."

Nasıl ağır bir sözdü bu böyle, adamın içine düğüm gibi oturmuştu kelimeler.

"Git." Sesi sanki biri onu boğazlıyormuşçasına hırıltılı çıkmıştı. "Bugün bizim nişan gecemiz."

Kız bu düşüncenin ağırlığıyla titredi, onca zaman hayalini bile kurmaya korktuğu şey gerçekleşmişti ve şimdi gerçekleşmemesini diliyordu. Gözlerini yumdu. Cem üzgünce kızın belli belirsiz görünen yüzüne baktı. Zifiri karanlık o kadar yoğundu ki, onu bile görmeyi zorlaştırıyordu.

Cem'in varlığını hissettiğinden beri, şiddetli bir titreme genç kızı etkisi altına almıştı. Ecem arkasını dönüp gitmekle kalmak arasında bocalarken, ellerini çıplak kollarının üzerinde hızlı hızlı hareket ettirerek ısınmaya çalıştı.

Cem'in ona doğru yaklaşırken çimlerin üzerinde bıraktığı her hışırtı karanlığın içinde sanki gümbürtü koparır gibiydi. Genç kız onun her hareketini, sesleri takip ederek tahmin edebiliyordu. Gittikçe daha çok yaklaşıyordu. Nemli zeminde ayaklarını usulca kaldırarak ilerlerken, sakin nefesini hissediyor ve karnında havalandırdığı kıvılcımlarla boğazını

gıdıklıyordu.

Artık yanında duran genç adamın sıcaklığını daha çok hissediyordu. Erkeksi kokusu burun deliklerini doldurmuştu. Kışkırtıcı parfümü, içinin kasvetli havasına hüzün katarken, hissettiği duyguları bastırmak için bacaklarını zemine zamklama ihtiyacı hissetti.

Ondan kaçamıyordu, ondan kurtulamıyordu, içindeki acıya direnebiliyor ama varlığına direnemiyordu. Bu his ürpermesine sebep oldu. Çıplak kolları pütür pütür olmuştu. Genç adamın üzerindeki ceketin hışırtısı daha da yakından duyulduğunda, "Üşüyor musun?" diyen hırıltılı sesi kulağının çok yakınından gelince, ondan uzaklaşmak isteyen Ecem yerinden kıpırdandı. Sırtı adamın geniş göğsüne çarpınca, solukları havada buluştu ve kız kalbinin sıkıştığını hissetti.

Öne doğru sıçradı. Omuzlarını kavrayan el onu olduğu yere mıhlarken, dokunuşu bir aşığın dokunuşu gibi sımsıcak ve duyarlıydı.

Sanki zaman durmuş gibiydi; kaçmak varken kalmak, öfkesini kusmak varken hesap sorarak sinesinde ağlamak gibi saçma bir ihtiyaç aklının içinde kaynıyordu. Ağzı kupkuru oldu ve göğsü sıkıştı. Sonunda Cem ceketini üşüyen kızın omuzlarına sardı. Ecem istemeyerek hırçınca öne atılınca, adam onu ellerinin altında sabitledi.

"Hiçbir şeye zorlamayacak, istemediğin sürece konuşmayacağım."

Cekete sinmiş parfümü ciğerlerine dolmuştu şimdi ve buna kayıtsız kalamayarak iç çekti. Cem onun bu ani hareketine homurdanır gibi bir sesle cevap verdi.

Öfkeden yanaklarına ateş basmıştı. Ne kadar korkakça davrandığı umurunda bile değildi.

"Ecem..." Adamın fısıltısıyla kendine geldi.

Dudaklarını ıslattı ve cevap vermek için ağzını açtı. Sesi çıkmıyordu. Farkında olmadan örümcek ağına düşmüş sinek gibi onun insafına kalmıştı. Cem küfür eder gibi mırıldanarak onu belinden tuttu ve göğsüne çekti. Ne kadar hırçın olursa olsun sakinleşene kadar hıçkırarak göğsünü yumruklamasına izin vermedi. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği sarsıcı hisle, ellerini genç adamı itmek üzere göğsüne dayadı.

"Ecem." Bu defa sesinde sanki yalvarır gibi bir tonlama vardı.

Elleri genç adamın göğsünde bocalayarak öylece kalakaldı.

Çaresizlik, kıskacına kısıldığı kollar ve karanlık, kızı etkisi altına almıştı ve sanki bu yaşadıklarının gerçek olmadığını, her şeyin bir kâbus olduğunu düşündürüyordu. Onun kim olduğunu, neden ondan kaçmak istediğini unutmuştu. Burada birbirlerine bu denli yakınlaşarak neden dokunuyor olduklarını da... Bu çaresizlikle büyüyen duygusallığının bir oyunu olmalıydı. Yutkunarak, genç adamın ipeksi gömleğinin üzerindeki titreyen parmaklarını sıktı. "Neden?" diye fısıldadı. Ellerinin altındaki güçlü kaslar gerilerek yükseldi ve bu eylem içini titretti.

Adam kulağına sokulup gizlice içine soluduğu saçlarının kokusuyla avunurken bir hırsız gibi, "Ne neden?" diye sordu çaresizce.

"Neden?" dedi Ecem yeniden çırpınarak. Geniş göğsündeki seğiren kasları sanki bedeninin üzerine yağan kızgın miller gibiydi. Cem'in ellerinin sırtında dolaştığını hissedince güçlükle soluk almaya başladı.

Soğuk hava ceketin içinde duran çıplak kollarına ulaşıp bedenini ürperterken tenini yaladı. Nefesini kontrol etmek için savaş veriyordu. Ancak onun sırtında bir kelebek gibi gezinen, okşayan ve zaman zaman da göğsüne bastıran elleri bunu mümkün kılmıyordu.

Ecem biraz sakinleşince geriye çekildi ve burnunu çekerek ondan uzaklaşırken omuzlarından düşen cekete aldırmadan ay ışığının altında duran adama ve az evvel parmağına takılan yüzüğe baktı.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor, ben hâlâ kararımda hemfikirim," dedi gururla.

"Ben de öyle." dedi adam. "Ve araya serdiğin bu duvarın sebebini öğrendiğimde bunu burnundan fitil fitil getireceğim."

"Tehdit edecek durumda değilsin."

"Bence her durumda haklı olan benim."

Kızın yüzünü yalayan akşam yeli yanaklarında kuruyan gözyaşlarının gerginleşmesini sağladı.

"Senden kurtulmanın bir çaresini bulacağım ve bunu yaptığımda üzülen tek kişi sen olacaksın."

Adamın konuşmasına fırsat vermeden arkasını döndü ve geldiği gibi hızla aynı yolu yürüdü. Ardında düşünceli ve ne yapacağını artık bilmeyen çaresiz bir adam bırakarak...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sen gözyaşlarımı silemedin ama ben ağlatını sildim.

Bazen dayanmaktır sevmek, hayat ne kadar acıtırsa acıtsın canını, sevdiklerin için dik durmaktır. O da duruyordu; annesinin kınayan bakışları altında ezilirken, babasının hayal kırıklığını iliklerine kadar hissederken, abisinin öfkeli bakışlarında yanarken bile yıkılmamak için sevgi denen yüce olguya dayanarak ayakta durmayı başarıyordu.

O kıyamet gecesinin ardından, her şey bitti derken, aslında her şey yeni başlıyordu. Tam, nişan devresinde bu kocabaş öküzü terk ederim diye düşünürken, Ecem'in hayalleri de aynı hızla sulara gömüldü. Çünkü onun düşüncelerini açık kitap gibi okuyan adamın ondan geri adım atmaya pek niyeti yoktu. Daha ertesi gün eve damlayan Cem, planını çakmış halde babasını bir köşeye çekince, ilk söylenen söz şu olmuştu:

"Haftaya düğün..."

Cem'in de elinde kozları vardı elbette ve bunu kullanmayı ertelemişti, magazin dergilerine ufak bir ziyaret onun ekmeğine yağ sürmüştü. Eray Bey bir rezaletin daha önüne geçmek, kızının onurunu ve gururunu kurtarmak için derhal son sözü ortaya atmıştı.

Tüm bu olaylar olurken herkesi sessizce izleyen ve oturduğu yer-

den kışına mızrak batmışçasına havalanan Ecem, "Ne...?" dedi dehşet içinde. "Nişan olmayacak mı?"

Cem kazandığı zaferin keyfiyle yeşil yeşil ve sinsice sırıtırken, Rüzgâr başını iki yana sallayarak onu onayladı. "Tüm gazeteleri topladık ve magazin deneylerini durdurduk ama bunu daha ne kadar idare ederiz bilmiyorum. Bence düğünü hemen yapmak uygun olur. Kimsenin ağzına laf vermemeli."

İşlerine gelince nasıl da çözüm yolu buluyorlardı hızla. Ne iş yapıyorda, ne kebap.

"Ben nişan istiyorum." diye bağırdı Ecem öfkeyle. Daha onu nişanda terk edecekti. Adamı sap gibi bırakıp yüzüğü herkesin içinde yüzüne fırlatacaktı. Bu hakkı ondan kimse alamazdı. Daha yüzüne tükürememişti bile. Nefretini kimini kusamamıştı. O sırada sehpanın üzerini toparlayan Nebahat Hanım kızına sert bir bakış atarak, "Gerek var mı?" diye sitem etti dişlerini sıkarak. "Babana katılıyorum. Hemen düğün olacak, soranlara bir süredir nişanlıydılar deriz. Zaten öyle değil miydiniz, her ne kadar biz bilmesek bile."

"Nebahat Hanım vurdu ve gol oldu." Bakışları atan Rüzgâr dudaklarını ısırdı.

Elindeki tepsiyi yere düşüren Ecem, dehşetle annesine döndü. "Ne istiyorsun sen benden? Bana sormadınız bile." diye cırlayarak yerinden kalkarken, ayıklamakta olduğu yeşil mercimekler her yere dağılmıştı.

Nebahat Hanım ona *her yeri batırdın* bakışlarıyla öfkeli öfkeli bakarken, Cem kayınvalidesinin sözlerini sakince tekrarladı. "Haftaya düğün, hayırlı işi uzatmanın âlemi yok Ecem. Hem sizi zor durumda da bırakmamış oluruz, hem de milletin ağzını kapamış oluruz böylece. Biliyorsun, herkes bizi konuşuyor."

"Allah razı olsun, sen ne kadar düşünceli bir mafyasın böyle... Konuşanların ağzına sıksaydın ya iki tane, susmaları zaman almazdı." dedi elini beline koyup horozlanarak. Bu onunla ilk konuşmasıydı ve ilk sözleri küfür gibiydi. Daha fazla sabrı kalmayan Cem ona dişlerini sıkarak bakınca, nefes alamaz halde öfkelenerek adamın burnunun dibine sokuldu kız. Deli cesareti buna denirdi. Kaşlarını çatarak ağlamaklı çikolata gözlerini parçalamak istediği yüzüne dikip, "Sen kendini ne sanıyorsun uzaylı herif? Pazar tezgâhından mal mı alıp da akşama eve bırakın der gibi, *haftaya düğün* diyorsun. Evlenmeyi-

ceğim seninle. Bırak düğünü hayalini bile kurdurmayacağım sana." diye patladı sonunda.

Cem zoraki bir gülücükle "Mecbursun." dedi buz gibi.

Pençelerini çıkardı Ecem. "Ne mecburiyetiymiş bu... Yatağına mı girdim de mecbur olayım?" Cem tek kaşını imayla kaldırırken arkasından şaşkın bir iç çekiş duyuldu. Allah'tan bu sözü tek duyan yengesiydi. Yoksa ne boynu kalırdı, ne bacakları. Kırık yay gibi öne eğilen kızı havada yakalayan Peri, kolundan çekiştirerek oturmasını sağlarken, Eray Bey artık daha fazla dayanamadı bu sessiz tiyatroya, Cem'e acıyarak bakarken... Başını otoriter bir şekilde kaldırıp, "Hâlâ geç değil evlat, seçim senin." diye kinayeyle uyardı. Ecem şimdi bayılacaktı. "Baba, senin kızın benim." dedi acı içinde inleyerek. "O mafya kılıklı düşmanın." Eray Bey kaşlarını kaldırarak hırçın kızına baktı.

"Haftaya düğün, sözümün üstüne söz söylüyorsan buyur." Buyururdu da, kaçı yemedi. Babasının lafı üstüne tırnak işareti bile oynamazdı. Burnu ağlama isteğiyle titrerken bile kuyruğunu dik tutan inatçı yanıyla, "Aferin baba, bağışını yaptın, faturasını da kes tam olsun. Sonunda kınalı kuzunu kurban ettin." diye küserek ağlamaklı halde odasına çıkmak için salonu terk etti. Hırsından kuduran ve bu öfkeyle önüne çıkanı bir deve gibi yatırıp yere kesme isteğiyle dolan Ecem, tam merdivenlerin başına geldiğinde nereye attığını unuttuğu telefonunu hatırlayınca geri döndü.

Hızla geri dönmüştü ki salonun kapısına geldiğinde babasının girişte Cem ile konuştuğunu görünce, yolun ortasında kalakaldı. İki adamın da yüzünden okunan gergin ifadeden, bunun dostça bir konuşma olmadığını anlayabiliyordu. Sanki babası ne istediği ile ilgili direktifler veriyor ve onun uyup uymayacağını önemsemeden koşulsuz emrine itaat bekliyordu. Herkes sakinleşince, bir cam kenarına çekilen babası hüzünlü düşünceleriyle tek kaldı ve stresli bir yüz ifadesiyle bir süre öylece dalıp gitti uzaklara. Az evvel odasına çıkmayı ve Cem'in gelmişine geçmişine sövmeyi düşünen Ecem şimdi sadece bu tatlı ihtiyarı düşünüyordu. Bir an ondan ayrı kalacağını düşünen Ecem, babasına doğru koşup, güçsüz bir çocuk gibi kollarına attı kendini. Her zaman ne hata yaparsa yapsın, onu yüce gönlüyle affeden ve sarıp sarmalayarak gözyaşlarını silen babasının şefkatine muhtaç oldu. Göğsü daraldı ve yanağını her zaman şefkat kokan sert ama ılık olan sinesine yasladı. Ağlamak üzereydi. Ona kendini bu şekilde

daha nefret etti. Bu adamı üzmesine sebep olup, ona kendini dünyanın en bencil kızıymış gibi hissettiren tek kişi ne yazık ki sadece Cem değildi!

"Özür dilerim baba," dedi pişmanlık içinde.

"Üzülmen geçmişi değiştirmeyecek," dedi adam hüzünle.

Babası, yüzüne bakabilmek için onu biraz geriye itti. Yaşlı adamın kederli hali, daha önce hiç görmediği kadar hüzünlüydü.

"Evlenmek istemiyorum."

"Bu karar için biraz geç bir zaman değil mi?" Babasının sesindeki kınamayı hissedip utançla başını kaldırdı. "Senin başını yere eğecek bir şey yapmadım."

"Bundan bir an bile şüphelenmedim." Babası başını her zamanki gibi okşadı ama bu sefer Cem titreyen dokunuşlarından rahatsız oldu.

"O bir mafya, karanlık bir adam ve sen beni onunla evlendirmek mi istiyorsun?" Ama bu suçlamayı dile getirirken bile, kulağa çok da doğru gelmediğinin farkındaydı.

"Cem'i ikimiz de tanıdığımıza göre, başkalarının bilmeden salladığı palavraları ciddiye almak hiç mantıklı bir tutum değil." dedi babası sert bir şekilde. "Söylediklerine dikkat et. Cem bir kiralık katil ya da Rüzgâr enişten'in fedaisi değil. Bu gençler iyi adamlar. O hem dürüst hem de çok tehlikeli olabilir ama canları yandıklarında. Cem güçlü bir adam kızım. İş dünyasını sürekli gelişen zekâsıyla ve girişim konusundaki becerisiyle ikiye katlanan bir azimle idare ediyor. O, başlı başına başarılı ve etkili bir adam. Ve karşı konulamayacak kadar da tehlikeli! Ama aynı anda gördüğüm en mert adamlardan, tıpkı enişten gibi." Bu sesteki imanın nedense güçten gelen tehlikeyle uzaktan yakından alakalı olmadığını hissetti kız, nitekim çekicilik de tehlikeli bir silah değil miydi? Babası, ona uzun uzun baktı.

Babası hiçbir şey söylemeyince, Ecem'in gözleri yüzünde kocaman açıldı. "Onay vermişsin." dedi dehşet içinde. "Onu ciddi bir damat olarak kabullenmişsin."

"Ondan iyisini bulamazsın, birinin seni dizginlemesinin artık vakti gelmişti ve bunu her adam yapamaz."

"Ben yarış atı değilim." dedi kız isyanla.

Babası itirazını yok saydı. "Damat olarak seçtiğin en iyi adam; Cem! Ve o bir mafya."

"Soyu olabilir, bu da onun suçu ya da seçimi değil." Babasının ses tonundaki gerginliği fark ettiği an göğsü yeniden sıkıştı. Babası, onu kendisine doğru çekip saçını okşadı. "Seçimleri sana bıraktım ve sen inan bana benim bile beklentimin üstüne çıktın."

"Ama-"

Kızının itirazını dinlemedi. "Şimdi uslu bir kız ol ve sorumluluğunun farkına var, hatanı telafi ederek abisinin daha fazla üzülmesine, canının sıkılmasına izin verme. Tek istediğim bu. Cem zorlu bir yönetici ve sert bir adam ama zalim biri değil. Ve sen bunu benden daha iyi biliyorsun ki onun yumuşak yüzünü bize göstermesine izin verdin."

Dile getirilmeyen uyarıyı anlamıştı ve bu, kulağa ihanet gibi geliyordu. Çok sevdiği babası onu dinleyecek gibi durmuyor, çoktan verdiği karara uymasını bekliyordu. Babası bunu neden yapıyordu? O da bir zamanlar Cem'den en az Ecem'in şimdi ettiği kadar nefret ediyordu. Nedense Cem ile alakalı babasının kendisine bazı şeyleri söylemediğini hissediyordu. Önemli bir şeyleri...

"Ecem artık çocuk değilsin, olanlardan sonra söz hakkının olmadığını anlayacak yaştasın."

Babası bir an titreyen elini kalbinin üzerine koyup çaktırmadan ovuşturunca endişelenen Ecem'in dikkatini "Karar verildi." diyerek başka yöne çekti. Kız babasının acı çeken yüzüne ve kararı kesin sert gözlerine baktı. Babası ciddiydi. Birden telaşlandı ve kendisini bekleyen geleceğin belirsizliği içinde kayboldu. O belirsiz gelecek, sevdiği ve bildiği her şeyden uzaklaştıracaktı onu.

"Zorla mı?" dedi kız ağlamaklı bir sesle.

"Zorla olması gerekmiyor..." dedi babası, ona yeniden sarılırken ve bir an için babasının pes edeceğini düşündü. Ama belli ki yanılıyordu.

"Ve minik cadımın evden gittiğini görmek de beni çok üzecek. Ama zamanı geldi madem, gitmelisin. Yoksa... Herkes..."

Acı çeker gibi sustu adam ve yeniden dişlerini sıkarak kalbini ovmak ister gibi göğsüne dokundu. "İyi misin baba?" diye sordu Ecem panikle.

Gülümseyen adam başını salladı. "Birazdan geçer." Kızın yanağından yaşlar süzülüyordu. Bu yaşlar kalbindeki acıyı dayanılmaz kılıyordu.

Ecem, Cem Aydınoğlu'na laneller yağdırırken onunla hiçbir zaman göz göze gelmemiş olmayı diliyordu. Karşısına hiç çıkmamayı, hatta hiç âşık olmamayı...

Seneler öncesine geri dönmek için geç kalan Ecem'i o gece aşağıya indirmeye hiç kimsenin gücü yetmedi. Ne Cem ne de diğerleri onun bu hırçınlığının sebebini kavrayamıyordu. Peri dışında! Ama o da bu olanlara bir şey yapamıyordu.

Yastığına sarılıp hıçkırarak ağlarken, kapıda ona dil döken Esme ve Peri'nin sözleri bir kulağından girdi diğer kulağından çıktı. İstenmeyen damat namzedine dönüşen Cem ise, daha ilk günden ailenin huzurunu kaçırmamak için ısrar etmedi ve üzülerek yalnızca o gece için evi terk etti.

Ecem ise babasını tatlı sözlerle ikna etmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Kısa süre sonra evleneceğini bilmek, başının üzerinde sallanan bir balta varmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Son günlerdeki neşesi tamamen yok olmuştu.

Bu adam ne arsız, ne yüzsüz, ne gursuz bir uyuzdu. Ufacık zamanda kocaman ailesini avucunun içine almış, babasının saygısını kazanmış, sempatisini kazandığı annesini parmağında oynatır olmuştu. Onu kaçıran adamdan damat namzedine bürünmüştü. O ağzını açınca Nebahat Hanım "Kapa çeneni," bakışları atıyor, Cem bir şey sorunca "Olur oğlum, tabii sen nasıl istersen evladım." diye hemen el pençe divan duruyordu. Artık damat bozmasının bu yüzden kendinden emin duruşunun daha iyi olduğunu fark etmemek için kör olması gerekiyordu. Adam bambaşkaydı. Sadece yakışıklı yüzü ve etkileyici vücudu nedeniyle değil. Etrafına yaydığı güç ve hâkimiyet havasının da bunda etkisi vardı.

Cem ne zaman ona "Nebahat Hanım," diye saygıyla yaklaşsa "Anne oğlum, sen de Rüzgâr abin gibi anne diyeceksin." diye uyaran kadın ciddiyetle kaşlarını çatıyordu. Sonunda pes eden Cem de garip bir çekingenlikle "Nebahat Anne," demeyi geçiştirmiyordu. Biliyordu bu kabullenmeyi sırf onun gözüne sokup yerini göstermek için yapıyordu. Babası yaptıkları yanlış işleri onaylamasa da, onların halinden anlıyordu. Ecem'in sayıkladığı sözleri duyan yoktu tabii: *Uyuz mafya. Taş kafalı holigan. Mezbaha işçisi, gönüllü kasap, yeraltının kusursuz delisi...*

Yok bu adama annesini kaptırmıştı ama hayatını asla kaptırmaya-

caktı. Şeytan tüylü uyuz. Ecem, Rüzgâr eniştesi ve üçkâğıtçı nişanlısı sayesinde medyaya güzel bir demeç ile harika bir aile resmi vererek bir açıklama yapmış ve muhabirler evin çevresinden uzaklaştırılmıştı. Sürekli randevu talebinde bulunan magazin dergileri ise zeki ablasının hamleleri sayesinde bertaraf edilmişti.

Bir de sürekli nişanlı edasıyla eve gelip onu görmeye teşebbüs etmesi, kızı çileden çıkarıyordu. Ailesinin ise birden anlayışlı damarı depreşmiş, sürekli onları baş başa bırakma çabası içine düşmüşlerdi ki, bu Ecem'in canını fena halde sıkıyordu. Babası hasta olmasaydı, o yüzüğü münasip bir yerine monta edip, onu ele güne ibret olsun diye şutlayacaktı ama işte annesinin histerik duyguları, babasının kalbi, şekeri derken, abisinin gururu ve onuru da bu işe tuz biber olmuş, kız hepten köşeye sıkışmıştı. Aldatılmıştı, boynuzları tepesinde geziyordu ama ağzını açıp haykıramıyordu. Babası her ne kadar olayı sineye çekmiş gibi dursa bile ona kırgın, kızgın olduğunu bakışlarındaki sertlikten saklamıyor, annesi sürekli kakıçlarını yüreğinin bord tahtasından esik etmiyordu. Abisi günlerdir onunla konuşmuyordu. Atsız prensi onunla konuşmayınca kız üstüne dünya çökmüş gibi soluksuz hissediyordu. Aile şerefi bir skandalla üzerine düşünce, o herkesin bildiği uçarı Ecem içinde sıkışıp, aile engeline takılıyordu. Bir kere yanılıp annesine *istemiyorum* dese, annesi hemen fenalık geçiriyor, babası öfkeden kudurarak "Onca insana rezil ettikten sonra mı vazgeçtin? İstememe gibi bir lüksün yok." diye ona sözleriyle tekme tokat dalıyor, kaşlarını çatıp her an yumruk atacak gibi duran abisi ise vicdanını darp ediyordu. Ama asıl neden Cem'in kim olduğu değildi -gerçi başlı başına bu bile yeterli bir nedendi. Ama asıl neden, aldattıktan sonra bile nefret etmesine izin vermeyen hislerindeydi.

Cem ise çelik gibi gözleri ve delici bakışlarıyla sürekli onun yüzünü izliyordu. Bu bakışlarda öyle bir sahiplenme ve arzu vardı ki, Ecem bunu daha önce hiçbir erkekte görmemişti. Sanki sadece onun nişanlısı olması bile üzerinde bir hak iddia edebileceği anlamına geliyormuş gibi bakıyordu. Bu da kızın anlamlandıramadığı duygularla çevrelenmesine ve daha çok uzaklaşmak istemesine neden oluyordu. Aralarındaki tuhaf bağı yok sayamazdı; onu görünce içi ısınıp ürperiyordu. Teni tuhaf bir şekilde karıncalanıyor ve hassaslaşıyordu. Yemeklerde, Cem'in kolu ya da bacağı kazara ona değse, aklı başından gidiyordu. Cem ise ona işkence çektirmekten hoşlanıyor gibi şeytani duruyordu. Sanki dokunuşlarının kıza neler yaptığını ve onu nasıl

gerdiğini biliyormuş gibiydi umursamaz tavırları. Ama yaptığı ya da söylediği hiçbir şey kırılan gururunu etkilemiyordu ve buna rağmen Ecem'in ona karşı takındığı soğuk ve alaycı tavır, adeta adamın inadını kamçılıyordu. Kızın unutamadığı o iğrenç an ise zihninde ve aralarındaki soğuk duvarda resim karesi gibi asılı duruyordu. Ecem ne kadar bu anı aklından silmeye çalışsa da başka bir şey düşünemiyordu. Tıpkı, kendisine dokunuşlarında olduğu gibi bunu unutmak da mümkün değildi.

Annesinin tüm ısrarlarına karşı direnmenin bir yolunu bulurken, babasının gözlerindeki üzgün bakışlara katlanamadığından dolayı *tamam* demişti. Son zamanlarda yürüyüşü tereddütlüydü Eray Bey'in, sürekli şekerini ölçüp duruyordu ve ne kadar çaktırmadığını sansa bile evden çıkmadığı gibi tansiyon aletini yanında taşıyordu. Düşünceli yüzünün rengi değişmiş ve uykusuzluktan gözlerinin altı çökmüş babasının o eski huzurunun yerinde yeller esiyordu. Magazin haberlerinde ve gazetelerde ise hâlâ sürekli Cem ile çıktığı tatilden ve herkesi şok eden yıldırım nişanından bolca bahsediliyordu. Üstünden zaman geçmesine rağmen medya rahat durmuyordu. Üstelik yalnızca basın da değildi. Evi arayıp hem dedikodu hem de tebrik hesabına yeni havadisleri duymak için can atan eşrafları yüzünden babasının günden güne gözlerindeki ışık sönüyordu. Minik kızı ile ilgili hep hayalleri vardı, Esme'sine sahip çıkamamıştı, Eymen'i kendi başına evlenmişti ama Ecem'i bu evden telli duvaklı çıkaracağı umudu onu hep güçlü tutmuştu ve şimdi Ecem bu umudu adamın elinden söküp almak için çaba gösteriyordu.

Ecem derin bir vicdan azabının içine saplandığını hissettiğinde eli çaresizce boğazına gitti. Babası yine insülin yaparken kız gözlerini ellerine çevirdi ve işte sırf bu yüzden itirazlarını yarıda keserek onu almaya gelen adamın aracına itirazsız bindi.

Oysa ona gülümseyerek bakan ve hatırını soran adamı cevapsız bırakan kız, bir kafe ya da restorana gideceklerini düşünmüştü.

Şimdi ise masum gözlerinin etrafını çevreleyen şaşkın hareler parlayarak büyürken, ipek bir yelpaze gibi kırpışan kirpikleri eğilerek genç adama döndü. "Bu ne şimdi?" dedi Ecem gördüklerinin ne olduğunu bildiği halde teyit bekleyerek.

Cem, kızın sorularına hiç aldırmadan aracından inip kapısını açarken onun huysuzluğunu ve turşu suratını es geçerek "İleride bize kalacak güzel bir anı." dedi, otoriter duruşuyla. Ecem ona öyle bir baktı ki, elinde kılıç olsa kafasını koparır, silah olsa kalbine sıkar, hançer olsa delik deşik ederdi. Adamın yüzü ifadesizleşti, gelirken ki o hoş ifadesi nahoş bir esintiye dönüştü.

"Bunu yapmayı istemiyorum. Senden böyle bir beklentim de yoktu. Sen bu işi iyice abarttın artık. Kedini kaptırma Cem, bu işin sonu yok." Adam yine aynı teraneleri dinlemekten sıkılmış gözlerini hiç yüzünden çekmeyerek meydan okurken, Ecem hırsından dişlerini sıkıp sulanan gözlerini ondan başka yöne çevirerek çaresizliğine sövdü. Bu adama ya da ailesine neden kendini anlatamıyordu? Herkesin mi kulağı sağır gözleri kördü?

Cem eğilerek nazik ama kuvvetli bir kavrayışla kızı araçtan çıkardı. Rüzgârda yüzüne vuran saçlarını kulağının arkasına koyarken "Esme bu konuda ısrarcı." diye başladı topu taca atarak.

Ecem sahilde hummalı bir şekilde çekim için hazırlanan ekibe ve karavana girip çıkan genç bir kıza bakarken, "İstemiyorum, hemen gidelim." dedi hüzünle.

Her genç kızın rüyası değil miydi; hayalindeki gelinliği seçmek, evini döşemek, düğün öncesinde özel bir çekim ve ileride hatıra kalacak zamanları kendine hibe etmek. Hayaliydi muhakkak ama Ecem için onların ilerisi yoktu. Uçarak hayallere kapılacak kadar toy bir kız da değildi. O yüzden ileride acı olacak heyecanlara... ya da canını yakacak anılara zaman ayırmasına ne gerek vardı? Tam araca binmek için yeniden dönmüştü ki "Cem nerede kaldınız, rüzgâr çıktı. Çekim zor olacak." diyen Esme kumlara batı çıka yanlarına gelmeye çalışıyordu ve hemen arkasından karavandan çıkan Peri "Dalgalar iyice köpürmeye başladı, havanın tavı kaçmadan başlayalım mı diyorlar Erhan Bey?" diye sordu.

Ecem şaşkınca ikiliye baktı. Onlarda mı buradaydı? Esme omuzlarını silkeledi Peri'ye. Ecem, Cem'e sert bir bakış atarken, genç adam ellerini ceplerine sokarak "Demiştim, bu Esme'nin fikriydi." diye kendini açıkladı.

Esme heyecanla etrafa koşuşturan ve ışığın yönünü ayarlamaya çalışan fotoğrafçı Erhan Bey'e baktı. "Ah, hep hayalimdi böyle bir çekim."

"Ben yaşayamadım gidip kardeşimin başını mı yakayım dedin abla?" dedi Ecem kızgın bir homurdanmayla.

Onun huysuzluğuna alışık olan Esme kardeşinin eline asılarak "Daha saçların ve makyajın yapılacak, hadi..." diye yapacaklarını sıralarken, itirazlarının önünü kesiyordu. Ecem huysuz bir şekilde ablasının söylediklerine cırlarken sanki Esme onu duymuyor, Peri ise bakan kör oluyordu. İkisi de onu umursamadan hazırlıklarını tamamladığında, heyecandan eli ayağına dolanan Peri dışarı çıktı. Esme paketinden çıkardığı gelinliği hazırlarken gözleri büyüyen ve kalbi hızlanan kız ona şaşkınca baktı. Yüzü düşerek "Abla buna gerek yoktu," dedi Ecem hüzünlü gözlerle ama ablası aldırmadı. Kardeşinin itiraz etmesine aldırmadan elleri ile soyup gelinliğini giydiren Esme, onu kuaförün emin ellerine bıraktı. Yarım saat kadar sonra işi biten kız dışarı çıkarken tebessümle onlara bakarak "Artık hazır." dedi.

Ecem eli ayağı buz tutarak kavradığı tülleri avucunda sıktı. Aynadaki aksine bakarken yutkunamadı. Halif makyajı, omuzlarına salınan dalgalı kahverengi saçlarıyla ve başının arasına tutturulan uzun duvağıyla peri kızlarına benzeyen bu yabancı o olmamalıydı.

Hüzünlendiğini saklayan ama mutluluktan gözlerinin nemlendiğini saklayamayan Esme kardeşinin boynuna sarılarak, kokladığı saçlarından öptü. "Çok güzel oldun ablacığım, gördüğüm en güzel gelin sen olacaksın."

"Beni dinlemiyorsunuz."

"Hadi kalk bakalım, annem resimlerin son halini merakla bekliyor, birkaç saate kadar ona resim atmazsam çıkar gelir valla."

"O da mı burada?"

"Gelmek için bahaneler bulmaya çalıştı ama Peri senin ondan çekindiğinde resme adapte olamayacağını söyleyerek son anda ikna etti."

Peri başını içeri uzatıp "Kızlar hazırsanız çıkın, bekleniyorsunuz." diye söylendikten sonra kendisine seslenen eleman kıza cevap vermek için uzaklaştı.

Karavanın dışında bekleyen Cem huzursuz bir şekilde kravatını çekiştirirken, açılan kapıdan çıkan genç kızın ayaklarına takılı kalan bakışlarını yukarı kaldırdı. Gelinliğin kuyruğunu ayağına dolaşmasın diye arkasından toparlayan Esme yine harika bir iş çıkarmıştı.

Başının döndüğünü hisseden adam ayaklarının yerden kesileceğini hiç düşünmemişti. Orada öylece dikilmiş kıza bakarken dışı güçlü ama içi çürük bir ağaç gibi duruyordu. Balık etek formu ve uzun kuyruğuyla, kadınsı hatlarını göze sokan kuğu bedenini daha albenili gösteren modern gelinliğin içindeki kız, simsiyah gökyüzünde tek kalmış parlak bir yıldız gibi parlıyordu.

Cem kalçalarının kıvrımlarına, ince beline, destekli sutyenle olduğundan daha dik duran göğüslerine ve en sonunda köprücük kemiklerinin belirgin olduğu omuzlarına bakarken, soluk alamadığını fark etti. O gerdana bir inci almayı nasıl ihmal etmişti! Hayır aslında bir hediye aklına gelmişti ama tepkisinden korktuğu için bunu ertelemişti. Eli bocalayarak ensesine giderken, parlayan yeşil gözleri derin bir hayranlıkla kızın meleksi yüzüne bakıyordu.

Cem çektiği derin nefesi bırakmayı unuturken birden afallayarak konuştu. "Ço-çok güzel olmuşsun." Heyecandan yutkunurken kelimeleri dudaklarında titriyordu.

İkisinin ilk karşılaşmasını ödül almış bir filmi izler gibi izleyen diğer ikili, bakışarak gözlerine oturan buğulanmayı kirpiklerini kırpaştırarak sakladılar.

"Cem..." dedi o sırada adamın büyülenmiş anını katleden Esme. "Smokin giyecektin!" Suçlayan sesi Cem'in kulağında sinek vızıltısı gibi esti.

"Nerede smokin?" dedi inat damarı depreşen kadın.

Ona tepeden bakan Cem, "Esme istersen fazla zorlamayalım." dedi siyah takımına ve kravatına dokunarak. O penguen kostümünü asla giymezdi.

Bunu anlayan Esme, "Bari papyon." dedi üzgünce, Peri Esme'nin hayal kırıklığı yaşan yüzüne kıkırdayarak bakarken. "Penguen olmaz Cem, sana o takımı boşa aldın demişti Rüzgâr eniştem." diye çokbilmişlik etti Peri.

"Eniştem de mi bu işin içinde?" dedi Ecem şaşırarak.

"Yok, sadece Cem'in bedenini ona sorduğumda, seçtiğim takıma yardımcı oldu o."

"Of ya, of!" dedi Ecem hırsla uzun saçlarına tutturulan duvağını geriye ittirirken.

"Hazırsanız başlayalım." dedi elinde fotoğraf makinası olan adam yanlarına gelerek.

Cem müstakbel karısının elini tutup kendine çekerken, yanında irkilerek duran Ecem bakışlarını ona çevirmeliydi ve buna itiraz etmeliydi ama yapmadı. O ambiyans ve ablasıyla Peri'nin heyecanı artı böyle bir özenli çekimin düşüncesi onu adeta büyülemişti. Birlikte hata çıka yürüdükleri kumsaldan kaçmalıydı. Geri çekilip kendini Cem'in tutuşundan kurtarmalıydı. Aklı ona bunu yapmasını, topuklarının üzerinde dönüp ondan uzaklaşmasını emrediyordu. Çok uzaklara gidip saklanmasını ve her şey unutulana kadar dönmemesini... Fakat vücudu itaat edemiyor, adamın sarhoş gibi süzülen bakışlarına utangaç hallerle cevap veriyordu.

Cem soluksuz şekilde elini tuttuğu kızın varlığıyla heyecanlanırken, onunla gerçekten evleneceklerine hâlâ inanamıyordu. Her ne kadar zorla olsa bile, onun karısı olacaktı bu kanatsız melek gibi duran kadın.

"Biraz yaklaşabilir misiniz?" dedi Erhan Bey açıyı ayarlarken.

İkisi karşılıklı durup bakıştı.

Sonra usulca yakaladı kızı belinden ve kendine çekiştirirken gözlerinin içine bakmaktan vazgeçmedi. Elleri durdu ve gözleri ifadesini inceledi. Esen rüzgârla, boyrat bir savaşçı gibi başa çıkan saçları ikisinin etrafında vahşi bir karmaşa halinde uçuşuyordu. Kızın heyecanlandığını gösteren göğsü hızla inip kalkıyor, epey zaman sonra gerçekleşen bu yakın temasın etkisiyle ateşlenen yanakları kızarıyor, uzun bir bukle elbisesinin yakasının üstünden özgürce göğsüne salınıyor ve bu muhteşem görüntü Cem'in ağzının kurumasına sebep oluyordu. Bacakları genişçe açılmış adamın ayaklarına etekleri dolanıyordu.

"Saçlarına dokunur musunuz Cem Bey?" dedi fotoğrafçı.

O demese bile rüzgâra baş kaldıran saçlarının hasretiyle karınca-lanan eller çoktan havalanmıştı. Cem'in bronzlaşmış eli, ona samimiyetle dokundukça kızın göz kapakları ağırlaşıyor, kirpikleri titreyerek yanaklarının üstüne düşme hasretiyle sızlıyordu. Hal böyle olunca kendine karşı duyduğu tiksinti gücünü yıkıyordu. Cem şekilden şekle sokulan pozlar yüzünden artık bedenine neredeyse zamk gibi yapışmıştı? Onu mahvetmeye ne kadar da yakındı. Lanet olası adi herifin tekiydi ve ona karşı beslediği nefreti kadar aşkı da baskın çıkıyordu.

Gözleri parlayan adamın dudaklarının kıyısı hayranlık arası keyifle kıvrılırken, hâlâ onu istediğini bildiğini gözleriyle haykırıyordu.

Kendisine karşı ne kadar savunmasız olduğunu, tek bir dokunuşuyla dalgının beder ettiği kumdan kaleler gibi yerle bir olacağını biliyordu.

Kızın ürkek bedenine sokulan Cem titredi. Artık tutkuyla değildi ama... Kollarında kıvranan Ecem'in huzursuz bedenini sabit tutmak için harcadığı çabadandı.

Ecem ondaki değişikliği fark etmiş olmalıydı, çünkü saçlarına uzanan adamın bileğini yakalamıştı.

"Cem..."

Gözleri puslu, kasları gerilmiş ve arzuyla kıvranan bedeni irade-sizleşmişti.

"Lütfen," dedi sesi titreyerek Ecem. "Bu oyuna bir son ver."

"Bu oyun değil."

"Evcilik oyunu seninki, vazgeç."

"Neden kırıldığını bulacağım ve o gün bana bu çektirdiğin azabın boşa olduğunu gösterdiğimde..." Başını sarstı gülümseyerek bileğindeki ele rağmen saçlarına dokunup elinin tersiyle yanağını okşarken. Şefkatliydi. "Üzülme cadım, bunun hesabını sormak yerine, inadının ikimizin hayatı için nasıl doğru bir karar olduğunu sarılarak karşılayacağım."

Cem Ecem'in çok uzun zamandır ne istediğini bile bilmediğinin farkındaydı. Sadece kendisinin ona ihtiyacı olduğunu biliyordu hem bedenen hem de ruhen. Fena halde... Kızın dudağının kıyısına sıkışan bir tel saçı çekti. Gerilim içinde kıvrılarak tek bir düşünce dışında diğerlerini bertaraf etti. *'Bu benim hatam madem, hatamı bulacak ve onu bilerek üzmediğimi göstereceğim.'* Diye geçirdi içinden.

Ecem geriye çekilince güzel bir pozisyon yakalayan fotoğrafçı heyecanla "Böyle kalın, işte tamam. Biraz daha..." diye etrafında dönerek artarda deklanşöre basmaya devam ediyordu.

İkisi de bir an donup kaldı, az evvel resim çekimi yaptıyorda değil mi, yine dünyadan saniyede nasıl soyutlandıklarına inanamadılar.

Her kası, her siniri, Ecem için haykırıyor, ona sokulabilmek ve dokunmak için her geçen gün daha fazla can atıyordu adam. Şimdi yaptığı gibi nazik bir dokunuşu da değil; ateşli, ihtiyaç dolu çekişlerle, eskisi gibi tutkuyla, çaldırmış okşamalarla ve açıkça şehvetli kavrayışlarını geri istiyordu. Kendisine hâlâ kırgındı sebebini bilmediği bir şekilde ve bu canını çok sıkıyordu. Bakmıyordu gözlerine neşeyle,

tutkunun ufak bir tadıyla bile olsa dokunmuyordu, kazara dokunduğu zaman elektrik çarpmış gibi kaçıyordu.

Fotoğrafçının söylediklerini yapıp hırçın dalgaların arasına doğru ilerlerken "Başlıyoruz." dedi kalbi büyüyüp göğsüne sığmayarak. Bu kadar heyecanlanacağını düşünmemişti. Ecem durgun bir hüzünle ona sokulup adamın söylediği gibi elini nişanlısının koluna koyarken, Cem sesli bir iç çekti. Onu masumca okşaması Cem'in gözlerinin önünde noktalar uçuşmasına neden oluyordu. Hâlâ ve ilk günkü gibi onu arzuluyor ve özlüyordu.

Bir zamanlar özgürce dudaklarını dudaklarına bastırdığı yerler yanıyordu. Ecem ona sokulup ablasının zorluyla gülümseyerek poz verirken, sıcaklığı kollarındaki ürkek tavrıyla kendini hareketsiz tutmaya zorladı. Kızın narin bedeni kaslı bacaklarına ve düz göğsüne sürtününce, birleşim yerini yalayan sıcaklığa direnmek için umutsuzca çabaladı. Kasıklarındaki gerginlik canını yakacak boyuta ulaşırken, bedenini saran sıcaklık kulaklarının uçlarını ısırıyordu.

Ecem bakışlarını kaldırıp ona büyük bir arzuyla bakan adama baktığında, soluk almayı unuttu. Onlara direktif veren fotoğrafçıyı ve sürekli pozisyon değiştirmeleri için yönlendiren Esme'yi görmez oldu gözleri ve onlara yardımcı olan Peri'yi duymaz oldu kulakları. Dalga seslerine karışan kalp atışlarına, soluklarının hızla vuran Rüzgârının sesi eklendi. Cem'in eli kıpırdandı ve istekle çekti kendi bedenine, şimdi mahremiyet adına bir sınır kalmamıştı aralarında. İkisinin bedeni de yanıyordu ve sanki ayaklarının altındaki su birazdan buhar olup uçacak gibi kaynıyordu. Cem ona ne kadar özlediğini gözleriyle haykırmayı umursamazken, bedeninin ona olan ihtiyacını saklanmıyordu. Çok yakınlardı artık, nefesini kesecek kadar iç içeydiler. Buna izin vermemeliydi. Onu cesaretlendirmemeliydi. Ona yaşatacağı kaçınılmaz kalp kırıklığında kendini aşmasına izin vermemeliydi. Bedeni kasılırken bunu fark eden adamın yüzünde kaygılı ifade dalgalandı. Sertçe burnundan nefes aldığında kız titredi. Ecem mantıksız arzusunu kontrol edebilmek için mücadele veriyor ve kahretsin ki bunda pek başarılı olamıyordu.

"Eğer susarsam beni sevecekmişsin gibi geliyor ama sustukça sana susuyorum ben. Ömrüm kuruyor gibi."

Kız düşünceli bakışlarını kaçırarak denizin belirsiz sonsuzluğuna baktı. "En çok canım ne zaman acıyor biliyor musun? Seviyormuş gibi yaptığında."

"Sana sevilmediğini düşündüren ne?"

"Sensin." Ne kadar kolay dile getirmişti bunu, adam anlamayarak başını salladı. Yanağına dokunarak bakışlarını kendisine çekmeye çalıştı ama ilk deneme başarısız oldu. Yılmadan ikinci defa çenesini parmakları arasına sıkıştırıp narin bir çiçek gibi kendine kaldırdı.

"Ben miyim?" dedi üzgün sesi. "Oysa sen nereye bakıyorsan orada olmak için can atıyorum ben, farkında değilsin."

"Cem ne zaman pes edeceksin?"

"Etmeyeceğim. Öldüğümde bile hissedeceksin varlığımı."

"Neden?"

"İnsan mutlu olmak için değil, gözünden sakındığı kişi mutlu olsun diye çabaladığında hayat daha yaşanır oluyormuş, mutlu oluyormuş. Bu zevki yaşamaktan vazgeçer miyim?"

"Benimle mutlu olamayacaksın, buna izin vermeyeceğim."

"Seni öyle bir mutlu edeceğim ki, sana mutluluk nasıl bir şey diye sorsalar beni tarif edeceksin."

"Yeniden olamaz bazı şeyler, biz kalbimizle vedalaştık. Gömer gibi."

"İnsanoğlunun dayanamadığı, görmeye katlanamayacağı şeyler gördüm, daha fazlasını görmem derken, parmağını bile kıpırdatmadan özenle kurduğum duvarlarımı yıkan bir kadın gördüm. Seni gördüm cadı ve her şeye kör oldum."

Bunu Cem kulağına eğilerek ruhuna kadar fısıldamıştı. Kızın yüreğini can sıkıcı bir özlemden doğan tatlı bir iç çekiş kavradı... Ve kalp atışını kesen sözleri karşısında direnmeyi bıraktı, karşılıklı arzuları karşısında düşünceleri uçup gitti. Ona eskisi gibi aşkla, hasretle, özlemle baktı. Bu kadar aciz olmamalıydı. Kalbi hızlandı, adamın ellerinin kıpırdandığı yer daha önce hiç bu kadar ateşle ve böylesine hızla yanmış mıydı? Bu tam anlamıyla farklı tür bir ihtiyaçtı, bedeninden evvel kıvranan ruhuna dokunmasını istiyordu. Vücudu onun dokunuşuna doğru bükülünce Cem rahatlayarak inledi, kollarını beline dolayarak daha yakın olmak için neredeyse üstüne yüklendi.

Ecem bu tutkuyla ona boyun eğerken kendi boğazından hırıltılı bir inleme koptu. Kollarını onun beline dolayıp yüzlerinin aynı seviyeye gelmesi için onu kaldırmasına izin verdi. Bu arada yüzlerinde patlayan flaşlardan habersiz halde, bakışmaya başladılar. Kızın hız-

la kalkıp inen göğüsleri onun göğsünde düzleşti. Aralarındaki kıyafet katmanlarına rağmen, Cem onların ne kadar yumuşak ve kıvrak olduklarını tüm hücresiyle hissedebiliyordu. Onları açığa çıkarırken içinde duyduğu tatma ihtiyacı ellerinin titreyerek terlemesine neden oldu.

Bunu hisseden ve gözlerindeki açlığı gören kızın kısa bir an için gözleri kocaman açıldı. Ardından ağırlaşarak hafifçe kapandı. Masum bir merakla deneme niteliğinde Cem'in tahrik olmuş organına yaslanmış halde hareket ettiğinde, gözleri erimiş buz rengine döndü.

"Kahretsin!" diye inledi Cem, ona karşılık olarak daha sıkı sarılışına engel olamadı. "Kâğıt kesiği gibi ince ama derinden acıtıyor canımı yokluğun." İçindeki alevler onu yakıyor, aşağı doğru inerek teninin her noktasını karıncalandırıyordu. Fotoğrafçı bu tutkulu anı kaçırmamak için artarda deklanşöre basarken, bu muazzam büyüye kapılan Peri ve Esme iç geçirerek o muhteşem tablonun keyfini çıkarıyordu. Ve Ecem içinin tüm itirazlarına karşın kendini ondan çekemiyordu. Bu delilik de neydi? Ergen bir kız gibi titriyordu, bacakları bile onu taşıyamamakla tehdit ediyordu. Adamdan uzaklara çekilip bir top tül yığını halinde yere kapaklanmadan evvel sağlam bir destek bulmalıydı.

Ama düşünmek için çok zamanı olmadı. Cem'in yüzünü parlak bir gülümseme kapladıktan sonra saf bir ateşle eğildi ve kızın aralanan dudaklarına ufak bir buse koyarak eline uzanıp, hırçın dalgaların arasında yürütmeye başladı. Sahi ya fotoğraflarını çeken adam yürümelerini söylemişti ve kulakları uğuldayan, bacakları tutmayan Ecem bunu duymamıştı.

"Şimdi Ecem Hanım çiçeği koklasın." dedi adam. Ecem adama şaşırarak baktı.

"Çiçek." dedi Cem elindeki çiçeği kaşıyla göstererek ve Ecem elinde sımsıkı tutunup güç aldığı çiçeğe uzaylı gemisine bakar gibi saflıkla baktı. Cem geniş ve keyifli bir gülümsemeyle çiçeği kapıp koklayarak onu gerçek aleme döndürürken "Koklamayı unuttun mu?" diye sordu. "Bak böyle içine çekeceksin."

Ecem önce şaşkınca baktı çiçeği koklayan adama. Güneşin altında kusursuz bronz teni, beyaz gömleği ve yakasının arasından ona göz kırpan kokusuyla büyüleyiciydi. Ve ablası ile Peri'nin tezahüratıyla kendine gelirken gülümsedi. Yüzüne yayılan kontrolsüz gülücük bü-

yüdü, büyüdü ve büyüdü. Ta ki Cem ona baktığında parlayan yeşil gözleri ile göz kırpıncaya ve gerçekleri yüzüne tokat gibi vuran his göğsünde gümleyinceye kadar...

O anda sanki dünya ile birlikte kalbi de durdu ve acı gerçekler bir yel gibi tenine vurdu. Ne yapıyordu burada, nasıl saçma şeylerdi bunlar! Kimseye aldırmadan gelinliğin eteklerini yukarı kaldırarak topladı ve denizin ıslattığı kuyruğunu kumsalda sürükleyerek uzaklaştı. Arkasında kalan adamın önce şaşkın, sonra öfkeli yüzüne bir kez bile bakmadan karavana girdi. İnat ve acele ile üzerindeki gelinliği güç bela çıkarıp yere bıraktı. On dakika sonra gelirken üzerinde olan kıyafetlerini geri giymiş, ablasının aracında tek başına suskun ve donuk oturuyordu.

Eve geldiklerinde kendini odasına atmayı ve artık ciddi bir şekilde ailesiyle konuşmayı düşünürken, onu kapıda karşılayan ve suratının halini gördüğünde susamayan annesinin söylediği şeyle hepten zıvanadan çıktı.

"Yarın möble için randevu aldım, eğer bir huzursuzluk çıkarırsan bunu burnundan getirmekle kalmam sadece, başından beri yapmam gerekenleri yaparım."

"Daha ne yapabilirsin acaba?" Diye ağlamaklı gözlerle baktı annesine kız ve kadın ağzını açacakken arkadan gelen babasının sesi vicdanına saplandı.

"Nebahat aracı hazırlat, şe...şekerim yine sınırı geç..." ve babasının yere düştüğünü gösteren ağır gümleme sesi, anne kızı endişeyle yerlerinden fırlayıp salona koşmalarına sebep oldu.

Eray Bey'i yerde yığılmış bir halde görünce ikisi de ne yapacaklarını şaşırdılar. Ecem panikle yerde baygın yatan babasının insülününü yaparken annesi çoktan ambulansı aramıştı bile.

"Anne!" dedi kız korkuyla babasının başını dizlerine koyarken.

"Endişelenme hemen, son zamanlarda olanların stresini kaldıramadı sanırım." dedi annesi daha sakin bir halde ama aslında eli ayağı birbirine dolanarak.

Ve Ecem yapacağı konuşmayı babasını hastaneye kaldırırken unuttu. Yarım saat sonra kendine gelen adama sarılıp varlığını hissederken, hasta yatağına tırmanıp ufak bir çocuk gibi yanına sokularak başını göğsüne saklayıp, yaşadığı için şükrederken de hayatı için

önemli olan o konuyu erteledi. Onların sağlığı, mutluluğu, onun mutsuz olması denese ise, bunu gözünü kırpmadan yapardı.

Babası saçlarını okşayarak "Su var mı?" dediğinde Ecem uçarak komedinin üzerinde duran şişeden su doldurıyordu ki adam tekrar konuştu. "Çekim nasıl geçti?" Ondan evvel cevaba atlayan Nebahat Hanım elindeki telefonla yanına yaklaşarak "Bak, Esme resimlerin bir kısmını attı. Eray Bey'e "Katalog kapağı gibi çıkmışlar, şu güzelliğe bak." diye heyecanla hepsini göstermeye başlamıştı bile.

Babasının suyunu verip avuk suratla camın önüne geçen Ecem, resimleri inceleyen ikiliye tahammül edemedi. Neyi abartıyorlardı ki, altı üstü resimdi. Hüzünle aşağıya bakarken "Ablamlar geldi." dedi durgun bir sesle.

Nebahat Hanım kaşlarını çatarak "Nereden öğrendiler ki?" dedi merakla.

"Ben haber verdim, söylemeseydim beni öldürürdü." dedi Ecem odadan çıkarken.

Hayır dün babası hastalanmış, gece evde huzursuzluk içinde yaşlı adamı beklemekle geçmişken, annesinin bu alışveriş işini aklından çıkaracağını sanmıştı. Nebahat Hanım asla bir şeyleri unutmuyor, disiplinli yanından taviz vermiyordu.

Üçü birlikte asfalt caddede vitrinlere bakarak yürüyorlarken Nebahat Hanım'ın ayakları ağrıdığı için arada bir bank bulup, üç beş dakika onun dinlenmesini bekliyorlar, sonra yeniden yürüyorlardı. Ecem ayaklarını sertçe yere vurarak yürürken bir yandan da Cem'e bakıp söyleniyordu.

"Onu burada istemiyorum," diye fısıldadı üzerine basa basa annesine sokulan kız. Hemen yanında duran ve bu konuşmanın kendisi hakkında olduğunu bilen Cem, ona uzun ve derin bir bakış attı ve kahretsin ki midesinde kelebekler uçuşturan bir bakıştı bu.

"Ona aldırma oğlum," diyen annesi, elini çok değerli damadının olduğu tarafa doğru salladı.

Ecem yine içinden sayıkladı: *Oğluymuş. Üvey evlat. Davetsiz kuma.*

"Birçok genç kız gibi o da kendisi için neyin en iyisi olduğu hakkında bocaladığını kavrayamayacak kadar paniğe kapılmış. Eee biraz da naz yapıyor haliyle. Hepimiz geçtik bu yollardan. Kız evi naz evi."

Annesinin başkasının kızından konuşur gibi serinkanlı oluşu kızı çileden çıkarınca, "Peki anne, benim için en iyisi bu katışıksız odun mu?" diye çemkirdi.

Kızını çimdikleyen Nebahat Hanım uyarıcı boğaz temizlemesiyle devreye girdi, kız aldırmayınca bardağının üzerinden küçümser bir tavırla bakarak, "Ecem... Müstakbel kocan hakkında düzgün konuş çocuğum..." diye kibarca uyardı ve yine nazikçe kıçıyla kızı duvara yapıştıracak hızla dürterek tehdit etti. Ecem poposuna yediği çimdiğin acısını geçirmek için yüzünü buruşturarak uyuşan etini okşadı.

"Adamın neresi doğru ki düzgün konuşayım anne?" Hiddetinden büyüyen gözleri fıldır fıldır oynuyordu. Bu adam sinirlerini yerinden oynatıyordu ve bunu lanet olsun ki her anlamda yapıyordu!

"Yüzüğü takmışsın. Akıllıca." dedi kulağına sokulan hain ses keyifle. Dirseğiyle ittirdi adamı geriye ama o sert, kaslı, ahlaksız beden yerinden milim kıpırdamadı. Bakışları ortalıkta başı boş dolanan adamın eline kaydı, kendisi takmıştı anne zoruyla ama Cem Bey onun yüzüğünü nedense hâlâ parmağına takmamıştı. İlginç! Demek *bekâr* gibi dolaşmaktı derdi? Demek daha fazla *kız* çekim alanına çekmekti amacı? Demek hâlâ *nişanlı bir adam* olduğunu kabullenememişti bünyesi? Çok beklerdi. İçtiği suyu burnundan getirmezse ona da Ecem demesinlerdi.

"Seninki nerede?" diye sordu dişlerini gıcırdatarak.

"Yanımda." dedi adam ne dediğini anladığı halde ustaca lafı değiştirerek.

"Esprine gülmüyorum. Nerede?" diye sordu kız kızgınca.

"Cüzdanımda." dedi adam sakince.

"Demek seninle değil, cüzdanınla evleneceğim." dedi kız, aslında birçok kadının hayal ettiği şeyi nefretle kusarak söylemek biraz garipti!

"Benim olan her şeyle evleneceksin cadı, hayatım da buna dahil." Adam keyiflenen gözleriyle baktı yüzüne; "Takmamamın sakıncası yoktur sanırım."

"Ne sakıncası olacak canım." dedi Ecem etini dişlerinin arasına

alıp ısırırcasına söylenirken. Bekâr görünmesinin ne sakıncası olacak. ti! Hiç! "Tak çıkarla uğraşma, alışmasın parmağın zaten yakında hiç takmayacaksın."

"Yüzük takmayı sevmiyorum." dedi Cem etrafına bakarak ima. sını anlamamazlığa vurarken, hafiften kulağına gelen müzik sesine odaklandı. Bu şarkıyı severdi.

"Bu yüzük alelade bir yüzük değil!" diye haykırmak isterken su. san Ecem, ona burnundan soluyarak baktı, *tak* diyemiyordu ve bunu adamın bildiğini hissettiği için kıl oluyordu. Madem o takıyordu, o da takmak zorundaydı. Beyefendi biraz perhiz yapacaktı; kadınlar yüzü. ğü görünce yaklaşmayacak, o da çok çalışan aletiyle acı çekecekti. Bu fikir fena halde hoşuna gitti.

"Tak o aptal metali parmağına..." diye buyurdu sakince.

"Bana hükmedilmesini sevmem Ecem." dedi adam altında öfke barındıran bir sakinlikle.

"O salak yüzüğü takacaksın." diye diretti Ecem, adam sabır dile. cesine dişlerini sıkarak çenesini kenetledi. Soğuk maskesinin altında gırtlağına sıkmak için hevesli bir adam olduğu aşikârdı. Cem onu hiç umursamadan yürümeye devam etti, kız öfkesinden fıttırdı.

Dişleri sıklaştı. Ah annesine verdiği o söz olmayacaktı ki, bu me. talli birilerinin münasip şirketine postalayacaktı. Bir halka; onu kendi isteği dışında bu adamın insaniyetine bağlayan bir parça... Bu halka yakında zorla takıldığı parmaktan firar edecekti, işte hepsi buydu!

Onun bakışlarının kilitlendiği yeri gören Cem'in gözleri gurur. la parladı. Yüzüğü takmayacağını belirtmişti, hiçbir güç onu Ecem'e taktıramazdı. Bu nasıl olmuştu hâlâ merak ediyordu. Ecem yanındaki varlığından rahatsız olunca, "Annem beni sütüyle tehdit etmeseydi, nah takardım." dedi adamın gözlerinin kilitlendiği yere bakarak. "Za. ten çok fazla kalmayacak, emin ol." diye de ekledi.

"Kızım, şu takım nasıl sence?" dedi, önünden geçtikleri ürünü gösteren annesi. Müstakbel kocası ve mutluluktan ayakları yere bas. mayan annesiyle alışveriş yapan yeni gelin... Ne mükemmel bir tab. loydu! Kadın iki evladında yapamadığı ne varsa sanki onun üstünde uygulayarak heves gidereecekti. Cem sabah eve damlamış, annesi hem yüzüğü hem de onun sözlerini tutmaması halinde işi sütüne kadar gö. türüp, kızı çaresiz bırakmıştı. Sadece sütle tehdit etse yine iyiydi, işin içinde bir de hasta babasının hali vardı.

Yatak odası takımına gözünün ucuyla bile bakmayan Ecem, "Baktığın şeyler bizi ilgilendirmiyor anne, bize ne nasılsa nasıl işte?" diye söylendi öfkeyle. Ona aldırmayan ve hevesle mobilyaları inceleyen yaşlı kadın, umursamazca başka bir tanesine yöneldi.

Cem, "Bu konu hepimizi ilgilendiriyor Ecem, elbette ki annenin fikirlerine değer vereceğiz değil mi eşya seçiminde? Şu nasıl nişanlım?" diye üstüne bastırarak gösterdi kendisinin bile bakmadığı beyaz takımı. Dişe diş, göze gözdü demek. Arkasını döndüğünde, adamın keyifli bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı ama yüzündeki tüm keyif izlerinin silinmiş olduğunu gördü. İfadesi yeniden sertleşmişti. Ecem, onun bu kontrolünden nefret ediyordu. Onun tüm dünyasını başına yıkılmışken, adamın bu şekilde etkilenmemiş olabilmesine sinir oluyordu. Lanet herif ne zaman ilgili bir şeyler hissedecekti?

"Bunu alalım mı?"

Elini tutmaya çalıştı ama kız ondan uzaklaştı. Onu rahatlatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ecem, Cem'i iterek kollarından kurtuldu. Kendini küçük düşmüş hissediyor, gözleri yanıyordu.

"Peki bu?"

"Yeter!" diye gürleyen Ecem, hırçınca dibinde duran adama döndü. Gerçeği anladığında, kendisini çok daha çaresiz hissetti. Bazı şeyler hiçbir zaman tamir edilemeyecekti.

Dudaklarının kenarındaki çizgileri keskinleşen Cem'in çelik gözleri, ona dikkatle baktı ve dimdik durdu. Adamın boyu çok uzun olduğu için oldukça azametli duruyordu ama bu kimin umurundaydı! Mağazadaki tüm gözler onlara doğru çevrilmiş, annesi elindeki köpük bardakla yerinde sıçrayarak genzine kaçan su yüzünden öksürmeye başlamıştı.

"Bence kendine mezar taşı al Cem, üzerine de 'uçkur belasına öldü,' yazdır."

Cem kıza tepeden hükmederek baktı. Artık gözleri sadece çelik gibi değildi. Öfkeden dolayı buz gibi soğuktu da. Ecem, gördüğü şeyin ne olduğunu fark edince kalbi duracak gibi oldu. Tehlike! Öfke! Kanını donduracak bir şiddet! İşte İstanbul'un tamamını korkutan adam bu adamdı. Ama o hariç!

Aralarındaki sessizlik sağır edici boyuttaydı. Adamın yüzü taş gibiydi ama Ecem bir an için gözlerindeki öfkeyi görebilmişti. Çok ileri gittiğini fark etti. Ama istese de, sözlerini geri almak için artık

çok geçti. Cem, ona doğru tehditkâr bir adım atsa da Ecem yerinden oynamadı. Elindeki çantayı yanında bulunan büyük yemek masanın üzerine fırlattı ve tüm meraklı gözlere aldırmadan hırsla adamın burnunun dibine sokuldu. "Ailemi cephene çekerek bana savaş açmak istiyorsan kendin bilirsin Yeşil Dev... Sonunda kuyruğuna baka baka giderken, arkandan teneke çalan bana bakıp, zamanını boşuna harcadığına pişman olacaksın."

"Bir gece önce kollarımda titrerken, ertesi gün düşman kesilen bir kızın dengesiz sözleri mi bunlar sevgilim?"

Demek savaş silahları çıkmıştı; o zaman ilk yaralanan o olmayacaktı.

"Bana sevgilim deme, sen sevgiden bihabersin."

"Sen sanki çok haberdarsın. Derdin ne senin, amacın çocukça kapris yapmaksa yaptın bitti, istersen daha fazla devam etme."

"Kapris mi? Yaptığımı kapris olarak mı görüyorsun? Her şeyi sineye çekmemi mi bekliyorsun? Sen arkamdan iş çevirirken ben susmam..."

Kızın çileden çıktığını anlayan adam sakinliğini devreye sokarak ve daha evvel hiç bu kadar düşünceli olduğunu hatırlamayarak, "Bana niye kızgınsın Ecem, ne yaptım sana da düşman kesildin?" diye sordu merakla. Aklı başından gitmişti. Bu ezici darbeye karşı koymaya çalışırken, her şey kararmıştı. Sanki göğsüne ağır bir darbe almış gibiydi.

İşaret parmağını tehditle havalandırarak "Ah bir gecede olan bir şey değildi, her gece başka..." dediğinde gözleri yana kaydı ve annesi de dâhil başkalarının onlara şaşkınca baktığını görünce adamın düşman gibi izlediği elini indirip, sesini alçalttı. "Annem bakıyor, uzaklaş."

Kızın dengesizliğine ve sürekli iğne gibi batırdığı imalarına artık dayanamayan Cem'in öfkeden koyulan yeşil gözleri kıpkırmızı oldu. Hiddetinden çenesinin kasları titriyordu ama sakin kalmaya kendini şartlandırıyordu. Ateşi burnundan tüten ejderha gibi her an kızı kızarmış tavuğa çevirebilirdi ama yapmadı. Kızın yanına yaklaştı ve sakin bir aşığın romantik bir hamlesi gibi kulağına fısıldayarak, "Benimle evleneceksin ister güzellikle ister zorla. Eğer seni şimdi ilk bulduğum otele götürüp gerçek anlamda kadınım yapmamı ve başkası tarafından imzalanmış nikâh cüzdanıyla ebediyen bana ait olmayı istemiyorsan, o çok konuşan çenenle uzun dilini yut." diye tehdit etti. Ciddiydi.

Bu özgüvene pas veremese bile, kulağından içine akan sıcaklık yüzünden kekeleyerek konuştu kız. "Seni... Seni adi yeşil gözlü büyücü..." Adam başını alayla salladığında bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. "Kendini beğenmiş çakma mafya! Hâlâ senin peşinde dolaşan, asalak küçük kız olduğumu mu düşünüyorsun? Dizlerinin üzerine çöküp yalvarsan bile, seninle asla ama asla evlenmem. Sen git, gece yarısı mercimek pişirdiklerinle evlen..."

Cem kaşlarını çattı. Ne diyordu bu deli yine *gece yarısı mercimeği* falan! "Peki," diyen genç adam tekrar kayınvalidesine döndü. Peki, mi? Yani başkalarıyla mercimeği fırına vermeye devam mı edecekti? Kızın eli kasıldı, sırtında hafif bir ürperti dolaştı ayağı yere inatla setçe vuruldu.

"Beğendiğiniz bir şey var mı efendim?" Çekingen çalışanın yanlarında tedirgince duran Ecem sahte sakinliğiyle uyarıyordu.

"Sakın Ecem." Bakışları atan adam "Konuş." diye tısladı.

Daha fazlasını söylemesine hiç gerek yoktu, çünkü onun ne demek istediğini hemen anlamıştı kız, dediğini yapacağından da adı kadar emindi. Yutkundu.

Ona aldırış etmeden yanındaki mobilyaya bakan adam, "Bu mu?" diye sorduğunda, Ecem olduğu yerde hırçınca tepinmeye devam etti. Hayalet mi olmuştu bir anda? O evleniyordu ama ondan başka herkes konuşuyordu.

Ecem Cem'e saldırmaya, Cem sabrının ne kadar güçlü olduğunu herkese göstermeye devam ettiler. Fay hattından kaçan Nebahat Hanım ve Peri uzunca bir süre sürekli didişen ikiliyi inceledikten sonra, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak manidarca bakıştı.

Annesinin dibine sokulan Peri, "Sence hangisi kazanacak?" diye fısıldadı.

"Bence Cem." dedi kendinden emin halde Nebahat Hanım. "Bu cadıyı ancak o yola getirir ve onu ilk defa kendinden bu kadar emin görmüyorum."

"Ecem kararlı, bence her şeyi yanlış anlamış ama ısrarla adama sormak yerine burnundan getiriyor."

"Neyi yanlış anlamış?" diye sordu Nebahat Hanım merakla. Pot kırdığını geç fark eden Peri omuzlarını silkti. "Bilmem söylemiyor!" diye kurnazca lafı değiştirip başka bir konu açtı.

Milletin onlara baktığını gören Ecem utanınca kızararak sesini alçaltı ve dişlerinin arasından, "Bu işi bitirince eve dönelim..." diye tehdit eder gibi söylendi adama.

"Kesinlikle..." dedi Cem kızın teklifine balıklama atlayarak. Yalnız kalmaları şarttı, hem böylece gemiden neden kaçtığını ve neden ona kin güttüğünü, burnundan getirip sürekli hüzünle baktığını da anlatabilirdi. Bir şey vardı, kötü bir şey ve lanet olsun, Ecem konuşmadığı için adam öğrenemiyor, o yanlış anladığı her neyse düzeltemiyordu.

"Ulu orta kavga etmek akla yatkın değil, sakinlikle konuşabileceğimiz ve benim seni ikna edebileceğim bir yerde olmak mantıklı canım..."

Sakin sakin konuşmak mı yoksa sevişmek miydi kastı, uyuz! Müstakbel kocasına hiddetle baktı kız. *Ev* dediğinde anladığı şey bu muydu? Cidden onun sabrını zorluyordu. Bu sorunun cevabını veremeyecek kadar kendini yorgun hisseden Ecem "O hatayı bir defa değil, iki defa yaptım. Bu sefer... Beni ikna etmene izin vermeyeceğim... Evde, herkesin içinde bu işin bittiğini konuşacağız." diye hırsla tısladı.

Tek kaşı bilmişçe kalktı adam, "Yani ikna edebileceğimi biliyorsun..." diye sözü geçiştirdi ve üzerine kendinden emin bir adım attı. "Dürüst ol hayatım, bari kendine dürüst ol, hâlâ etkim altındasın. Dokunduğum an yanıyorsun."

"Beni gece lambası mı sandın dokununca yanacağım sana?" Bu sözünün üzerine Cem'in yanına daha çok yaklaşmasıyla etekleri tutuşan kız, "Öyle demedim..." dedi kaşlarını çatıp yüzünü düşürerek. Çevresinden yükselen ve hiç tanıdık olmayan sesler onu ölüm uykusundan uyandırdığı için geri adım atmıştı. "Hem konuyu kaynatma, eve gidip şu işi bitirelim..."

"Eve gittiğimizde bitirdiğim tek mesele senin inadın olacak cadı!"

"Hah!" dediğinde kız sitemle, "Gördünüz mü bak?" dedi araya kaynak yapan Nebahat Hanım hevesle. Bu iki deli savaşırken arkalarındaki yatakta sevişecekmiş gibi duruyordu, derhal müdahale etti. "Bir konuda anlaşmayı sağladınız bile. Sakin sakin konuşunca ne güzel anlaşıyorsunuz. Eminim ikiniz de bu ilişkinin mükemmel bir şekilde üstesinden geleceksiniz, hadi şimdi devam edelim."

Ecem gözlerini kapadı. Deliliğin ailenin hangi tarafından geldiği-

ni artık daha iyi anlamıştı!

"Bu iş bitecek... Senden kurtulacağım." diye tısladı adama sokularak.

"Ölmek için çok gençsin güzelim..." dedi adam saçlarının kokusuna hasret kalarak.

"Yani beni öldüreceksin öyle mi?"

"Hayır, benden ölünce ayrılacaksın. Yok hayır, karar verdim, ölünce bile ayrılamazsın."

Kız şaşkınca bakakaldı. "Hastasın sen." dedi dişlerini sıkarak. "Takıntılısın. Şizofrensin. Sabit fikirlisin."

Cem yüzüne tırnağını geçirmiş gibi kasılıp kaldı. Kız ne demişti ki bu adamın soluğunu kesecek, onca şey söylemiş aldırmamıştı adam ama *Hastasın sen* dediğinde donup kalmıştı. Cidden kafadan hastaydı, bir yere kapatılmalıydı.

O ne sorsa Ecem mümkün mertebe itiraz ediyordu. Gösterdiği her eşyada resmen kızı hayal eder gibi bakışları yok muydu, Ecem soluk alamıyordu. Sert hatları, gece kadar siyah saçları ve insanların zaafları olabileceğine inanmayan bakışlarıyla, şeytanı hatırlatıyordu bu boynuzsuz adam ona. Yeşim taşını andıran çekici gözleriyle her baktığında genç kızı adeta soyuyordu. Gözleri, göğüsleri ve dudakları arasında gidip gelirken "Yatak..." dedi kurumuş çapkın dudaklarını nemlendirerek.

Bu kelimeyle kız, başını dikleştirerek ona kibirle bakacak cesaretini topladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yatak mı, rüyasında görürdü! Onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuş olarak dibine geldi. Topuklu ayakkabı giymediği için ona bakmak için başını hafifçe kaldırması gerekiyordu.

"Başkasıyla yatacağım o yatakta, seninle asla yatmayacağım Cem."

Adamın dişleri sıklaştı, çenesi kasıldı. Nefesinin sıklaştığını bile duyumsadı. Gırtlağını sıkarcasına yumruğunu sıktığında kız zaten nefes alamadı. Sanki parmakları boğazına dolanmış gibi acıyla yutkundu. Şimdi genç adamın gözlerindeki şaşkınlık gitmiş, yerine buz gibi bir nefret gelmişti. Bu bakışların etkisiyle ürperen Ecem, kuyu yeşili gözlerin ne kadar da soğuk olabileceğini düşündü. İkisi de savaş baltasını kuşanmış azılı bir katil gibi diş bileyerek durduğunun farkında

değildi. Birden çevrelerini meraklı bir topluluk sarmıştı. Adam katliam çıkaracak kadar öfke yüklüydü ya, kesin kan kokusu almışlardı.

Cem işaret parmağını tehditle kaldırdı ve başını sallayarak ona baktı. Dudaklarında vahşi bir gülümseme belirmişti. Uzanıp şaşkın kızı kolundan tuttu ve ani bir hareketle kendine doğru öyle bir çekti ki, Eeem neredeyse onu da düşürüp, kucağına düşecekti.

"O yatağa gömerim seni Eeem, canımı sıkma... Yemin ederim gömerim." Bunu kulağına fısıldayış şekli ciddiydi. Gerçek yüzü yavaş yavaş meydana çıkarken, işte sonunda kaba herif sahalara çıkıyordu. Genç kızın belini tutan kolları onu bir mengene gibi sıkıyor ve toplumsal ahlak kurallarını hiçe sayan yakınlıklarını idrak edemeyen şaşkın Eeem, adamın haşin yüzüne bakıyordu. "Hangisi?" diye sordu Cem.

"Dilediğini seç, nasılsa tek yatacaksın."

Bir düş âleminde gibi çevresine bakınıyordu kız şaşkınca ve yine içine işleyen sesle irkildi.

"Eğer seni yatağa yatırıp test etmemi istemiyorsan, seç birini güzelim. Yoksa buradan çıktığımızda düştüğün tek yer yatak olacak."

Gözlerinde hayret dolu bir ifadeyle bakan Eeem, dili tutulmuş gibi susuyor, ne olup bittiğini anlamak istercesine gözlerini kırpıştırıyordu.

Öfkesinden taş kesmiş Cem'in, beline dolanmış kollarının sıcaklığı genç kızın tenini yakmaya başladığında, aradaki o toplumsal mesafenin nereye gittiğini düşünemedi. Genç adamın tam göğsünün altında duran elleri sanırım kalp atışlarının şiddetini hissedebiliyordu. Gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Öyle hemen pes etmeyecekti. Adamı ittirip kollarından çıkarken "Dene de dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim sana..." diye hırladı.

Cem kaşlarını kaldırdı, kız adama umursamaz bir bakış atarak arkasını döndü. Saçlarını omzundan savurarak ondan uzaklaştı. Spot lambalarının altında parlayan altın hareli kahve saçlarına sanki ilahi bir huzmeyle, inci taneleri dökülüyordu. Aslında bacakları titriyordu Eeem'in, neden her temasına tepki veriyordu hâlâ? Onun yatağa uzanmış çekici görünümünü gözlerinin önünden silebilmek için gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Eeem hâlâ onun etkisi altında kalabildiğine hayret etti. İçi acırken bile ona çekilme çaresizliği yaşıyordu. Kolları arasında kaldığı o kısa

süre içinde, geçmişte yine o kolların arasında istekle olduğunu hatırlamıştı.

O zamanlar bunun aşk olduğunu sanmıştı, ama bu elbette ki tek taraflıydı. Aslında aralarında hâlâ bir arzu ve ihtiras ateşi vardı. Gözlerini yumduğu zaman, onun kolları arasındayken hissettiklerini yeniden hissedebiliyordu. Nefret ettiği adamın ona dokunması, bütün bu duyguların yeniden zihninde canlanmasına yetmişti. Kendini derinden sarsan bu duyguların etkisinden kurtulabilmek için gözlerini açıp çevresine bakındı. Öfkesinden beyni duruyordu kesin, yoksa böyle salak saçma şeyler hissetmezdi. Cem onu aldatmıştı, belki de defalarca, arkasını döndüğü her seferinde ve o hâlâ ihtiraslarının esiri olmaya devam ediyordu. Bir an evvel kendine gelmesi şarttı.

Üstündeki ölü toprağını silkeledi.

Annesi neredeydi? Elbette Cem taktik değiştirmişti. Mantıklı düşündüğünde sonsuza dek nişanlı kalmayacaklarını gayet iyi biliyordu. Lanet olsun! Ailesi Cem'i böyle severken nişan faslı kısa sürecek ve ona vicdan yaparak sonunda evlenmeye zorlayacaklardı. Bu adam kızlarını kaçırmıştı, aldattığını bilmeseler bile istemediğini bildikleri halde nasıl severlerdi, bu da akıl karı değildi ya, hadi neyse. Zaten ailesinde mantık aramayı çoktan bırakmıştı. Sonuçta Ecem onların kızıydı! Bu evliliği bozacak yeni senaryolar düşünmeye başladı. Eninde sonunda bir gün ayrılacaklardı ve o gün, çok uzak olmayacaktı.

Tabii o güne kadar da bu dağ kaçkını eski mağara adamına katlanması gerekiyordu. Cem yanından geçerek bir masanın pürüzsüz yüzeyine dokunup yanındaki elamana sorular sorarken, o maharetli parmaklara bakan kızın midesine sanki kramp girdi. Ecem'in hain zihnine, o yemek masasında bir akşam yemeğine oturmuş yeni evli romantik bir çift olarak görseller akınca... derhal aklından bu eşsiz görüntüleri sildi fakat aklına bu sefer daha edepsiz bir amaç için kullanılan bir masa görüntüsü geldi. Küsken ona karşı böyle arsız şeyler düşünmesi doğal mıydı? Masanın üstüne oturan Ecem, bacaklarının arasında duran arsız Cem... Ve o bacaklarının arasında sık sık değişen başka bedenler. Birden kurduğu fantezinin içinde katletti hayallerini. Başka başka kadınların görseliyle çok başka düşmanlıklar besledi hiçbir şeyden habersiz adama. Sanırım kafayı yiyordu.

Durduk yere kızardı, titredi ve ateş basan yanaklarını serinletmek için eliyle yokladı. Yağmurdaki bulanık toprak rengini andıran koyu gözleriyle tıpkı bir atmaca gibi adama keskin bir kavgayla baktı.

Avucunu yalardı, bunu asla yapmayacaktı. O masada ne yemek yiyecekti ne de o haltı edecekti. Cem, sanki onun beynini açık bir kitabı okur gibi ezberlerken gözlerini parlatınca, kız nefessiz kaldı. Ürperen teni keman teli gibi titremeye başlamış, birden vücudunun her zerresinin canlandığını hissetmişti. Boğazına tıkanan kuru ekmek hissi de geçmemişti. Sanki bu Yeşil Dev ayaküstü onunla sadece bakışarak sevişiyordu. Yakıcı gözleri bedenini turladıkça, bacakları titriyor, soluklarının ritmi değişiyordu. Cem dalgın bakışlarını kaldırdığında, Ecem'in dalmış halde adamın göğsüne baktığını fark etti. Ve kız bu durgunluğundan bir şey çıkarmasına müsaade etmeyerek derhal silahlarını kuşandı.

"Oturmayacağımız ev için neden eşya bakıyoruz Cem?"

"O evde yaşayacağımız için olmasın cadı!" Kızın az evvelki ateşli bakışları bir yerlerini harekete geçirmişti, onu düşündüğünü biliyordu. Tıpkı onun gibi o da tüm eşyalarda onu düşünüyordu.

"Sen yaşayacaksın, ah pardon kum torban ve futbol takımınla birlikte. Ben gelip geçici misafirim Cem... Unuttun mu?"

"Hatırlatmadığın an mı var Ecem!" Kaşlarını ciddi bir öfkeyle çattı, bir anda yakan ve bir anda kanını donduran bu cadıdan başkası asla olamayacaktı. "Hem. Evlendikten sonra boşanacağımızı sana düşündüren ne tatlım?"

"Sensin..." *Ve bir sürü kadınlar!*

Bakışlarını yana çevirdi. Hemen yanlarında beyaz, çok şık ama asla Cem'in tipi olmayacak bir oda takımı vardı. "Bu yatak takımı nasıl?"

"Manyak mısın sen?"

Dişlerini sıkan adam ona tokat atacakmış gibi gerildi ama onun yerine yatak takımını ciddiyetle inceleyerek, "Bacakları çok ince... üzerinde bizi düşününce, daha ilk dakikadan çöker bu yatak." diye edepsizce söylendi. Yanlarındaki yardımcı tükürüğüyle yutkunurken, Ecem utancından tereyağı gibi çözülüyordu, sinirle şehvet birbirine girmiş halde soluk soluğa bakarken.

"Normalde böyle hırçınsın, seni bu yatakta düşünmek zor oluyor. Bize daha kalın bacaklı bir yatak lazım." Yanındaki adama bakarak "Daha sağlam olanından yok mu?" diye sordu vurdumduymaz halde.

"Hayır." dedi kız panikle.

"Bu mu olsun?" dedi Cem takıma ciddiyetle bakarak.

Yatağa bakıp nefessiz kalan kız, "Kıçımla konuşuyorum sanki adam tınlamıyor bile beni." dedi ağzının içinden küfrederek. Hırsla arkasını döndü, eli hızla atan kalbinin üzerine kondu. Bayılacak gibiydi. Bacakları neden titriyor, neden heyecanlanıp terliyordu? Kulağının dibine yanaşan adam içine içine Fatiha okur gibi üfleyip, son nefesini verdirirken, "Bana alışmak zorundasın elmalı cadı..." diye fısıldadı. "Çünkü ben sende tutuklu kaldım."

Ona bakmayan titrek sesli kız, "Beni unutmak zorundasın Yeşil Dev çünkü ben senden bıktım." diye bir adım geriye sıçradı. Sıcaklığından kurtulmazsa bayılacaktı.

"Kocalık haklarımı talep edeceğim müstakbel karım..." dedi tam karşısında durarak.

Ecem şaşkınca karşısına dikilip ona gözdağı veren genç adama baktı. "Ben de özgürlük haklarımı talep ederek senden feragat edeceğim çakma mafya..."

Kimseye aldırmadan üzerine doğru yürüyüp iri bir adım attı Cem. "Senden her şekilde istifade edeceğim sevgilim, her anından ve zerrenden. Hem de zevkle."

Kalbinin çeperini sanırım az evvel patlamıştı. Artık atmıyordu. Başı da dönmeyi bırakmış direk bayılma evresine geçmişti. Geriye doğru soluk soluğa titrek bir adım atarken nabzı hızlanmış halde, "Hadi ya..." diye diklendi ama adama göğüs göğse diklenirken nefes alması da bir işe yaramazdı.

Bu geniş omuzları, koyu kahverengi saçları, sert ve yakışıklı yüzü, soğuk çelikten gözleri tanıyordu ve ne istediğini biliyordu; kırılan gururuna diyet. Kendisine bakan o gözler... Büyük bir arzuyla öptüğü o iri dudaklar. Ve başka kimsede görmediği o otoriter tavır... Tam bir güç ve hâkimiyet budalasıydı bu adam. Tek kaşını küstahça kaldıran Cem, "Benden ayrı kalmayı aklından geçirme..." diye sert sert bakarak emretti.

"Takıntılı manyak." dedi kız birden ciddileşmiş duruşuyla.

"Her anlamda gerçek bir evliliğe hazırlansan iyi olur. Seni yanımda süs eşyası gibi istemiyorum cadı, karım olacaksın. Kadınım!"

"Zorla mı?"

"Zorla. Sen inatçıysan ben senden daha inatçıyım."

"Yani tüm bu gövde gösterisi bir inat uğruna öyle mi? Erkeklik egonu incittim diye." dedi kız dişlerini sıkarak.

Cem'in, görmezden gelinmekten nefret ettiğini biliyordu ama onu kışkırtma isteğine engel olamıyordu -onun da en az kendisi kadar kızdırmak ve uzaklaştırmak istiyordu. Ama asıl konu sinirlenen Cem değildi. Ecem de onları birbirine çeken görünmez çekimden, onu istediği gibi yok sayamamaktan ya da unutamamaktan da korkuyordu ve onun varlığının deli gibi farkında olmaktan ve bedenini tuhaf bir şekilde kasıp kavuran fiziksel farkındalıktan da çok fazla rahatsızdı. Hâlâ içini kıpırdatan adamın erkeksi kokusu, sert çenesindeki hafif sakalı, kıza dokunuşunu ve öpüşmelerini hatırlatan dudaklarının kıvrımı... Bu hiç adil değildi. Geçen zaman içinde ikisi de yıpranmıştı ama bu onun farklı bir yakışıklılığa sahip olmasına neden olmuştu. Cem olgunlaşmıştı ve umursamaz maskesini çıkarıp atarak inatçı ve sahiplenici olduğunu dile vurmaktan çekinmez hale gelmişti.

"Yanıma yaklaşmayı düşünme Cem..." diye bir adım daha geriledi nefes nefese kalan kız. Ağlamakla bayılmak arasında gidip geliyordu.

"Tamam, düşünmem..." dedi adam apansız bir uzanmayla kızı kollarından kavrayıp, bedenini bedenine hiçbir masumiyet bırakmadan çekerken. "Direk yaparım..."

Bedeninin sıcaklığıyla ilk afallayıp sonra kontrolü ele alan Ecem, çırpınarak, "Seni adi..." diye göğsüne vurdu cansız yumruklarıyla.

Kızı sımsıkı tutup sabitledi hemen karşısında. "Küfrettiğin zaman içinden o dilini koparmak geliyor cadı..." Kızın ıslak dudaklarına hasretle bakarak iç çekti. "Seni ulu orta öpmemi istemiyorsan, sus artık. Eğer seni şimdi şu masaya yaslanamı istemiyorsan da beni tahrik etmekten vazgeç çünkü sabahtan beri okşadığın silah dolu ve her an patlayabilir." dedi bedenini kıza biraz daha bastırıp, aradaki tüm sınırları ihlal edip özleminin ne kadar derin olduğunu kanıtlarken.

O silah kızın yüreğinde patlayalı seneler olmuştu. Kız ondan başkasına öleli seneler olmuştu.

Soluk alamayan Ecem'in karnına bir ağrı saplandı. Başına nükseden basınç nefes almasını zorlaştırdı. Hissettiği şey gerçek olmamalıydı! Kıpkırmızı yüzüyle kekeleyerek, "A-annem ge-geliyor Cem..." diye cansızca fısıldadı. Adamı göğsünden ittirirken, Cem inatla onun varlığını hissetmeye çalışarak, "O numarayı bir kere yuttum, bir daha

yutmam..." diye açıkladı.

"Kızım, seçtiniz mi takımınızı?" diye sordu arkadan gelen keyifli ses.

Ecem az evvel önünden çekilmesini istiyordu bu adamın, şimdi katiyetle istemiyordu. Domates gibi yüzü, suçüstünde yakalanan günahkâr gözleriyle rezilliğin adıydı görünüşü. Ama Cem boğazını temizleyerek geriye çekilirken, bacakları titreyen fakat hâlâ kuyruğunu dik tutmaya çalışan Ecem yüzünde bilmiş bir ifadeyle geriledi. Cem rahatsızlığı dışarıdan görülmesin diye gri blazer ceketinin önünü kapadı. Ve derhal yüzünü saklamak için arkasını döndü.

Ecem'e bakan kadın tek kaşını kaldırınca kız yutkunarak, "Se-seçtik anne..." diyebildi. Hâlâ karnının üzerinde o sert ve sıcak varlığı hissettiğine yemin edebilirdi. Kalbi yine depar attı.

"Hangisi?" dedi kadın hevesle gözleri ışıldayarak.

"En odunundan olanı..." diye adama bakarak yanıtladı kız biraz toparlanınca.

"Kızım, şifreli mi konuşuyorsun?" diye sordu kaşlarını çatan yaşlı kadın.

"Yok anne, direk laf sokarak konuya geliyor..." dedi eğlenir gibi duran ama aslında sinirden köpüren Cem. Kıza öldürücü bir kaş çatışla, "Bana laf mı sokuyorsun?" diye sordu.

"Demek neden imal edildiğini biliyorsun odun?" diye misilleme yaptı kız.

Cem'in sinir sistemleri yıpranmaya yakındı ve taşmaya başlayan kontrolünü elinde tutmak için elinden geleni yapıyordu ancak Ecem bunun farkında bile değildi. Fakat genç adamın her an kızın gırtlağını sıkmaya yaklaştığını fark eden Peri, duruma el attı. Otoritesiyle hükmeden adam ona yeniden ezici bir üstünlük sağlıyordu.

Ecem'in çantasını üzerine koyduğu, bacakları ince ve sevimsiz olan o yatak takımının tamamını bakmadan alarak mağazadan çıktılar. Gelinlik seçiminin ilk izlenimini evde kataloglardan yapabileceklerini belirterek ve yorgunluğunu öne sürerek, savaş alanından kendilerini uzağa atmayı başardı. Nereden bilebilirdi ki asıl savaş evde başlayacaktı!

Yorgunluk içerisinde eve girdiklerinde, Nebahat Hanım elindeki çantayı koltuğa atarak yorgun bedenini de yanına bıraktı. "Halsizlikten ayaklarımı hissetmiyorum." diye söylendiğinde, bu tatlı şikâyeti homurdanan Ecem; "Kendin yalvardın gidelim diye."

Lafı yapıştırdı.

Bahçe kapısından içeri giren Eray Bey, karısının yüzüne bakarak pişmiş kelle gibi sırıttı. Nebahat Hanım ona sadece ikisinin çözebileceği kurnaz bir bakış attı.

"Bitti mi?"

"Mutfak haricinde her şey tamam, eşya işi sonunda bitti şükür. Ne zormuş kız evlendirmek!"

O anda evin emektarı Şura Hanım, dinlenmek için her biri boş bulduğu bir yere tüneyen ev ahalisine hitaben "Kurye geldi efendim, sanırım davetiyelerin kalanlarını yollanmış organizasyon şirketi." diyerek elindeki ufak kutuyu masaya koymak için yaklaştı. Fakat hevesle öne atılan Peri merakla paketi kaparken, "Ben hâlâ göremedim davetiyeleri. Nasıl bir şey seçtin Ecem, sır gibi sakladın kaç gündür valla meraktan delirdim." diye şikâyet ederek kutuyu açmaya koyuldu. En az onun kadar merak eden Nebahat Hanım da kendisinden önce atlayan gelinine tuhafça bakarken, Ecem kapının girişinde durmuş "Harika bir seçim oldu yengecim. Okuyan herkes bayılacak!" diye kendisiyle gurur duydu. Sinsilik mi vardı sesinde yoksa intikam narası mı?

Cem kuşkulu kurnaz bakışlarını nişanlısına çevirdi. Kapı girişinde öyle sinsi bir kedi gibi durunca bu şaibeli hali kuşkusuz yeni bir sorunun habercisiydi. Kıza yaklaştı, Ecem aldırmadı. "Sanırım istekle yaptığın tek eylem bu işti, inan ben bile merak ediyorum o davetiyeleri." diye kulağının dibine gelerek fısıldadı. "Bundan memnun olmam, hatta sevinmem gerek ama nedense içimden bir ses beni tırmalıyor. Korkuyorum Ecem, paketten bomba gibi bir şey çıkacakmış gibi geliyor." Onu ne kadar iyi tanıdığını bir kez daha kavrayan Ecem kıkırdadı.

"Alış bu gıdıklanma hissine Cem, bundan sonra bunu hep hissedeceksin. Bunu sen istedin, mabedini tırmalayacağım..." diyerek yü-

zûne intikam dercesine baktı ve dişlerini sıkarak "Sakin kocacığım... Hayatını cehenneme çevirmeye geliyorum." diyerek adamı şaşkınlığın içine bırakıp, saçlarını savurarak yengesinin yanına yaklaştı.

Kızın içinde resmen yamyamlardan bir koloni yaşıyordu ve garip hareketleri tamtamlarını kuşandıklarını kanıtlıyordu.

O sırada kutudan çıkardığı zarfları hevesle ev ahalisine ikram eden Peri, heyecanla ilk zarfı açtı ve ilk rengi kaçan oyken, son nefesini dışarı salan kesinlikle o olamazdı.

Davetiyeyi gören Nebahat Hanım kalp spazmı geçirir gibi olduğu yere yığılırken, kasılmış elindeki davetiyeyle dona kalan Cem, buzdan bir heykele döndü. Eray Bey ise acı içinde yutkunarak "Organizasyon şirketi herkese postalamış mı davetiyeleri kızım?" diye sordu karnından bıçaklanmış gibi kısık bir korkuyla. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi duran Peri korkuyla soluyarak "Hem de herkese baba." diyebildi sonunda.

Tüm bu olanları inanılmaz bir umursamazlıkla dinleyen Ecem ise zafer sarhoşluğundan olsa gerek neşe ile ellerini ovuşturarak "Gelsin paracıklar," dediğinde, hevesle, ateş saçan tüm gözler kızı kevgire çevirircesine yüzüne odaklandı.

"Ne var, bana kuruş koklatmayacağını söyleyen sizdiniz. Çalışıp para mı kazandım hayatımda, takılar bir gelinin hakkıdır." dedi arsızca.

Düğünüme gelen herkesten esefle rica ediyorum!

Eliniz boş gelmeyin. Küçük-büyük kâğıt-bozuk fark etmez,

Bir şeyler takın yeter. Boşandığım zaman bana para lazım olacak.

Herkesi zorla evlendirilen gelinin dramını izlemeye bekliyoruz(!)

Ben dua etmeyi ve bana sunulanla tevekkül etmeyi bilirim.
Ben çabalamayı ve emek verdiğim ağacın meyvesini yemeye meyledenim.
Ve ben hep konuştuklarımdan değil
susmuşluklarımdan pişman olarak kendime kızarım.
Çünkü ben kırmamak için kırılmayı huy edinmişim.
Buyum, değişemedim.

Müjde Aklanoğlu

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sen kendinden verdiğin için dostun çok olur.
Hele bir de sen iste, hepsi birden yok olur.

Yaşlı kadın, çok az alışveriş yaptıkları halde neden dışarıda bu kadar vakit geçirdiklerine yorgunluktan kafa yoramazken, sitemli bir halde "Cem neden gelmedi?" dedi alınganlık ederek.

"Maç var bugün gelmez o." dedi Ecem dişlerini sıkarak. Kravat Mafya'sının şu anki halini hayal edebiliyordu. Kanepeyle kanka, TV ile dost... Üstünde forması, ağzında küfrü, gözleri ekranda, aklında sadece gelecek goller vardı... Uyuz adam maç olduğu gün maşını bile unutacak kadar kendini kaybediyordu.

Hayır, maçı kıskanacak kadar çaresiz değildi!

Araçtan çıkıp eve girmek için peş peşe dizildiler. Ve Ecem geride durup ateş hattından uzaklaşırken, henüz davetiye rezaletini atlamayan Nebahat Hanım; ağzı bir karış açık, eli sıkışan kalbinin üstünde yamuk, gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi alık alık, bedeni ise felç geçirecekmiş şüphesiyle eve bakıyordu. Allah onu geçmişte yaptığı ve hatırlayamadığı bir günahı yüzünden kesinlikle cezalandırıyordu. Ecem onun imtihanıydı. Bu cadı onun sonu olacaktı.

Kına gecesi için büyük bir organizasyon şirketiyle anlaşmayı düşünmüşlerdi. Arkadaşları, akrabaları, eşraf hatta iş dünyasının değerli

eşlerini ağırlayacağı elit bir organizasyon olmalıydı bu. Bir yalının yemyeşil bahçesinde, şaşalı bir kutlama eşliğinde, denize nazır... Film gibi, biraz da şiir... İş dünyasının ünlü simalarına boy gösterirken kızının arkasındaki kara dedikoduları ve skandalları temizleyecekti. Ama gel gör ki, Ecem yine yapacağını yapmıştı. Hayali, böyle mahalle arası, hasbelkader çanglı çelgili bir eğlence değildi. Hayır, öyle düğünden gelin kaçırır gibi olmayacaktı hayalleri. Ondan habersiz evlenen iki evladının mürüvvet hayalini son beşiğe saklamışken olamazdı. Bu tekne kırıntısı, rol kesen cadı, kadının mimarisi özenle dizayn edilmiş hayallerini buldozer gibi yıkamayacaktı.

Onu çekiştirerek eve sokan Ecem gururla baktı annesine. "Taa taaaanım... Nasıl buldun şekerim? Tüm gün sürdü hazırlık, tm istediğin gibi değil mi?"

İstediğinden daha fazlasını yapmıştı kızı, kalbine indirmek için harika bir zamanlamaydı. Kadıncağız yutkunamıyordu bile. Biri boğazını sıkmış gibi suratı kıpkırmızı olmuştu. "Kalp krizinden hallice," der gibi eli sinesine taşındı. Kayınvalidesini eliyle yelpazeleyen Peri, az çok bu görüntüye aşinaydı İzmir'den ama kocasının görmüş geçirmiş ailesi buna hayli yabancıydı belli ki. Sanki Ecem biraz fazla abartmıştı olayı!

Ülkenin en kuytu köşesine sıkışmış bir mahalleyi bulup gün yüzüne çıkarmış muhtar kadar gururlu, sırf annesini deli etmek için elti, avamı birbirine katıp burayı melez edecek kadar öfkeliydi Ecem. Bir yanında temiz ama frapan giyinen saf, yüreği pak insanlar, diğer yanında kokudan ve yüzlerindeki on kilo boyadan içinin güzelliği görünmeyen, sahte maskeleriyle dolaşan sinsi sosyete takımı vardı. Etraflarında tanıdık tanımadık kişiler dolaşırken, Nebahat Hanım her an kalp krizi geçirecek gibi evine dolan davetsiz misafirlerine hıçkırığını utarak bakıyor, Peri etrafta koşuşturan çocukların sürekli çarptıkları kapı gümbürtüleri ile irkiliyor, Esme az sonra kardeşini kulağından tuttuğu gibi balkondan sallandıracakmışçasına öfkeyle doluyordu.

Etraf dünyanın neredeyse en pahalı parfümü Annick Goutal ile yurdum insanının çözümü limon kolonyasının karışımıyla onların hayal kırıklığını kışkırtıyordu.

Evet kına için anlaştıkları organizasyon şirketi iptal edilerek, Ecem önderliğinde yeni bir eğlence tertiplenmişti. Annesinin en yakın kokuş arkadaşları, babasının eski arkadaşlarının kaliteli eşleri, magazin eşrafının sosyetik kadınları, gösterişli dulları ile aşağı mahallenin

Ama sandığı gibi olmadı. Nebahat Hanım çığlık çığlığa bu geceyi bozup herkesi kovacağı yerde, tüm misafirlerine hoşgörülü ev sahibi tavrı ve kocaman müşfik yüreğiyle yaklaşınca, bu işten mutsuz çıkacak tek kişinin Ecem olacağı anlaşılmıştı. Kibirle bakan zengin yüzlere gülücük, çekinerek duran fakir ama gururlu insanlara hoşgörü nasıl olur göstermek, onur meselesi olmuştu.

O sıralar hiçbir şeyin farkında olmayan ama meraktan delirircesine bir davet bekleyen Cem, Esme'den aldığı telefondan beri yerinde duramıyordu. Huzursuzdu ama aynı anda müthiş bir sevinç de barındırıyordu yüreği. Ecem yine yapmıştı yapacağını ve açıkçası ne yaptığını bu sefer acayip merak ediyordu.

"Bugün onunla konuşacak mısın?" dedi Rüzgâr merakla.

"Evet. Eğer benimle konuşursa deneyeceğim."

"Deneme Cem, oyalanma, vakit kaybetme ona gerçekleri anlat."

"Deniyorum abi." diye dişlerini sıktı Cem, dişlerini sıktığı gibi direksiyonu da sıkıyordu. Evet, sadece deniyordu ama o konuşmayı da çekinmekten gerçekleştiremiyordu. "Deniyorum ama konuşmuyor benimle. Nasıl anlatayım? Hem bu öyle iki kelime arasına sıkışacak bir konu değil, sakin ve ikimizin de tahammülü yerindeyken olmalı."

Rüzgâr daha fazla üzerine gitmek istemedi, tıpkı onun gibi ilk defa bir kına eğlencesine katılacaktı, o yüzden bu ciddi konuları sonraya ertelediler.

"Heyecanlı mısın?" dedi kardeşine sataşarak.

"Ayaklarım yere basmıyor gibi." dedi Cem yine o tatlı sırıtışı yüzüne yapışarak.

"Ee tabii goller keyfini yerine yetirdi."

"Maça bakamadım bile..."

"Gerçekten mi?" dedi Rüzgâr şaşırarak.

Yeşil gözleri ışıl ışıl, şaşkın yüzü ve çapkın dudakları keyifle kıvrılmış halde iç çekti, cidden maçı izleyememiş miydi? Şaşırdı Rüzgâr. Cem şu ana kadar iki eli kanda olsa asla takımının maçını kaçırmazdı.

"Sence kına gecesi dedikleri şey nasıl oluyor?" diye sordu yanında oturan abisine. Onun bu sorusuyla içinde kaybolduğu şaşkınlıktan sıyrıldı Rüzgâr. Galiba bunu abisi de tam olarak bilmiyordu. İkisi de

şimdi düşünceli gözlerle yola bakıyor, aracın yolda hızla akmasını izliyordu.

Cem'in evlenmek için can atan haline hâlâ bir uzaylı gibi bakan Rüzgâr, gülerek kaşlarını kaldırdı. Biraz düşündü, biraz da zihnini yokladı ve bu işin içinde Ecem'in de olduğunu düşününce, gözlerinin önüne gelen salıneyle gülerek, "Misafirler bir odanın etrafına toplanmış, Ecem de yarıyarım misali seni o kazanda kaynatıyor gibi bir şey sanırım. Benim aklıma gelen, tek kına görüntüsü bu olacak." diye dalga geçerek gülerken, telefonu çalan Cem huysuzca homurdanarak konferansı açtı.

"Neredesiniz Cem?" Arkadan gelen seslerden Esme'nin sesi zar zor duyuluyordu.

"Az kaldı Esme, geliyoruz. Bir sorun mu var?"

"Yok da," dedi varmış gibi tedirgin duran ses, Rüzgâr 'al işte' bakışları atarak genç adamı tedirgin ederken, "Tüm cümbüşü kaçıracaksınız, hadi." diye söylenerek sustu genç kadın, arkadan gelen çifteteli sesiyle telefonu kapadı.

Oysa o anlarda birileri kalp spazmı geçiriyordu gizliden.

Ne eziyet Allah'ım. İki evladını da istediği gibi düğün dernek evlendiremeyen Nebahat Hanım, bu isteklerini tek bir kişinin üzerinde uygulamaya koyulunca, nefessizlikten boğulacak gibi oluyordu. Ecem onu umursamaz bir halde her şeyi kendi kafasına göre düzenlemeyi bir şekilde başarıyordu. Eşya seçimleri, çeyiz hazırlıklarına bir de evin dayama döşeme işi eklenmişti. Cem neyi seçerse kız onun inadına diğerini seçiyordu ve sonunda adam da bu duruma uyanmış, onun seçeceğini tahmin ettiği şeyi seçmeyerek taktik değiştirmeye başlamış ve kazanmıştı. Sonunda evi biraz isteksiz ama tam takım dayayıp döşeyip, düğün organizasyonu tamamlandıktan sonra artık o vahim güne yaklaşılmıştı.

Her şey Türk adetlerine göre, her şey yöntemine göre dikkatle ilerliyordu. Kocaman bir hafta, sabah işkenceyle başlayıp akşam dehşetle biterken, iyisiyle kötüsüyle bir sürü anı geride kalıyordu. Ecem ilk defa onca kederli günden sonra keyifli bir zaman geçirmenin neşesini yaşıyordu. *Buna da şükür* diyerek bugün kederi sallayan annesi mutluluktan ağlarken, şaşkınlaşan Peri ve Esme, ellerindeki bohçaya saf gözlerle bakıyordu.

"Madem siz de anneme uydunuz, madem siz bana bu tuzağı ku-

rarak evlilik denen o ezaya giriştiniz... Benim bozduğum tüm planlarınızı afiyetle yiyeceksiniz. Siz de benimle bu vahşeti çekmek durumundasınız. Hiç kusura bakmayın, kıçına kınası yakılan tek kurban ben olmayacağım..." derken Esme sulu gözleriyle kardeşine bakıyor, Peri hıçkırarak "Ben... ben bunu kabul edemem, bu... Bu senin için özel bir gece..." diye titrek sesleriyle itiraz ederek kendilerini konuşmaya zorluyorlardı.

"Ah kusura bakmayın. Annemi boşa çıldırtmadım. Siz ikiniz de annemi kına gecesi işkencesinden mahrum bıraktınız diye, bunca düğün dernek telaşını ben çektim. Sayenizde, kadın içinde kalan tüm işkencesini bana uyguladı."

"Başaramadı ama bak..." dedi Esme kıkırdayarak burnunu çekerken. "Sen kınayı ona bırakmadın."

"Olsun. Madem siz kurtulduğunuzu sandınız, işte şimdi aldandınız demektir..." Yanlarına gelen biraz şaşkın, biraz keyifli kadına dönen Ecem, " Anne, çok hevesli olduğun için sana üç gelinin sümüklü burnunu ve gözlerini silme şerefini bahşediyorum." dediğinde, Esme ve Peri aynı anda genç kızın boynuna sarılarak, mutluluktan ağlamaya başladı.

"Bu kadar erken değil ama ya... Erken başlamak yok, musluklar kapansın." diye burnunu çekmeye başlayan Ecem ise kollarını hem ablasının, hem de sonradan sahip olduğu -ablasının- yengesinin beline sarıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Ama planda sümükleri akan kişi kendisi olmayacaktı, yine nerede hata yapmıştı ki!

Az sonra olacaklardan habersiz olarak bir sürü kadının ortasına itilenen üç genç kadın, şaşkınca onlara bakan millete, aynı şaşkınlıkla bakıyordu. Daha önce defalarca şahit oldukları bu işkenceye maruz kalana kadar, bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordu üçü de.

Her şeye rağmen ikisi eğlenirken, "Bu ne ya..." diye başlamıştı sözlerine korkuyla tıslayan Ecem. Ece ava giderken avlanan tek kişi annesi olmayacaktı elbette ve Nebahat Hanım'ın da söylenecek son sözü elbette olacaktı. Madem kızı kına tertiplemişti, her şey adabıyla olacaktı. Madem eski dönem bir kına gecesi istiyordu, o zaman ceremesini de çekecekti!

Ecem kaçmak için plan yaptı, Nebahat Hanım hiç yorulmadan tüm planlarını yıktı. Kız şaşkınca tepesindeki alacalı kargalara baktı. Düğününden önce tüm delilerin ve kurtluların tertip edildiği bu saç-

ma geceye toplanmasını hangi kaçık istemişti ki! Allah esirgesin, bu organizasyonu düşünürken hangi ortamda, ne içiyordu acaba Ecem?

Kime çektiyse artık, hepten tımarhanelikti. Yok yani şahsen annesine kaçık der miydi, asla(!) Babasının sürekli söylediği gibi annesinin gençliğine benzediği külliyen yalandı. Gözlerini içeride gezdirdi. Garip bir yurttu Türkiye. Bir sürü kadının önce hüngür hüngür ağladıkları, beş dakika sonra delircesine göbek attıkları şizofreni bir atraksiyonu, korku filmi izler gibi dehşetle izlemeye başladı. Bir sürü kadın babasından izin almaksızın evine balık istifi misali, üst üste doluşup, kendilerinden arta kalan santimetreye -yani kaldıysa- birilerini çekiştirip, birbirlerinin ayaklarına basıp, gözlerini oyma pahasına, ter su içinde kıvırtıyorlardı. Hayır, filmlerde bu kadar dehşet görünmüyordu kına gecesi denen olay, oysa bir Türk dizisi izleyip sürüsüne entrika kurmuştu ve hepsinde canından bezen kişi annesi oluyordu, kendisi değil.

Kadınlar coştukça kendi eksenlerinde ahenkle dönen kalçaları öyle bir kıvranıyordu ki, sanırsınız kemiksiz yılanlar kabız olmuştu. Öyle ki Arapların dansözlerinde bile böyle kalça kıvıran kadın az bulurdu. Hem sosyete, hem mahalle birbirine girmiş gırla eğleniyordu. Yarın tüm magazin gazetelerinde bu resim demeç olacaktı. Oysa burada sosyetik teyzeleri burun kıvırmalı, mahalleli kibirli tabir ettiği topluma kök söktürmeliydi. Yanlış olan onların keyifle kaynaşmasıydı. Bu Türklerin kadınları anadan doğma, kalçası oynak, eli zilli mi doğuyordu ki bu kadar iyi anlaşıyorlardı!

Elleri kolları bilezik, kelepçe, kuyumcu tezgâhından hallice kadınların, hıncahınç oynadığı ve sırf gösteriş olsun diye yüzük dolu parmaklarının sallayarak, "Ay kız Makbule, sen de gel anam çekinme. Hadi kaldır koca göbeğini de salla. Kalçalar bir sağa bir sola...!" demelerine katlanıyordu.

Ve tüm bunlar olurken planı avucunda saatli bomba gibi patlayan Ecem, elini çenesine yaslamış, onların tam ortasına oturmuş, kınalı kırmızı eldiveniyle, kurbanlık koyun gibi melül melül bu cümbüşü hazmetmek zorunda kalıyordu.

Orda bulunan genç kızlar, üzerine birer mum dikilmiş minik tabakları -ki mum kalmadığından onca kişiye- ellerine alarak odaya girmek için kapıda tek sıra haline gelirken, yaşlı kadınlar ellerindeki mendillerini daha şimdiden göz hizasına çekmiş, dikkatle musluklarının açılmasını bekliyordu.

"Abla ışıklar söndü... Bunlar bizi kesecek gibi, tüyelim mi?" dedi Ecem etraf kararınca korkuyla ablasına sokularak.

Ağlamaktan kendinden geçmiş Peri, "Esme, sakın ağlama bak makyajın akar." dedi şimdiden sözlerine su koyuverirken.

"Asıl sen ağlama kuzum." dedi Esme duygusallığın dibine vurup burnunu çekerken.

"Neden ağlayacağım be..." dedi Peri daha türkü başlamadan avaz avaz hıçkırırken. "Ben zaten evliyim."

"Ben deee." dedi Esme hıçkırarak. "Niye ağlayayım... Uhu uhuuuu..."

Ecem ise iki ağlak kadına şaşkınca bakarken, bunların kafasına kimin odunla vurduğunu düşünüyordu. Kadınlar üstüne üstüne gelmeye başladı. Allah, kesin şimdi onu çekiştirip kapanın elinde oyununa başlayacaklardı. Ecem büzüldü. "Ne oluyor lan!" dedi korkuyla koltuğuna sinerken. Kadınlar ona sinsi bir tebessümle baktı. Biri uzandı, Ecem tokat atacakmış gibi gerilerken kadın saçını okşadı. Kurbanlık koyun gibiydi. Aha başını da okşuyorlardı.

"Ağlama e mi kızım?"

"Sus kız ağlasın adettendir." dedi bir diğeri arkadaşını kıçıyla dürterek.

"Ağlayınca çirkin oluyor be, ağlamasın resimler kötü çıkar." dedi başkası.

Sağ olsunlar çok insaflıydılar kusurlarına karşı. Ecem infaz edilecek idam mahkûmu gibi darağacına doğru ilerlediğini hissediyordu. Kalemini kendi kıran bir idamlık, artık taburesini de kendi tekmesiyle yıkardı. Ağlamak ve ağlatmak için tüm malzemeler hazırlandı. Mumlu kızlar, cırtlak sesli kadınlar, koca meraklısı kız kuruları, koca göbekli anneler hep bir ağızdan, "Yüksek yükseeeek tepelereee ev kurmasınlar. Aşırı aşırıın memelekete kız vermesinler..." diye bağırıyordu. Tam Ecem bitti neyse diyecekti ki, kulağının dibine gelen bir kadın, " Kınayı getir aney, parmağını batır aneyyyyyyy..." diye mazoşit şarkıyı söyleyerek ağlayınca, kız korkuyla yerinden sıçradı.

"Anneeee..."

"Zıkkım." dercesine yanında bitti Nebahat Hanım; o da ne, ağlıyordu!

Esme ve Peri hıçkırarak ağladıkça, garip bir biçimde hallerine gü-

len Ecem'i çimdikleyen annesi yandan yandan kıçıyla omzunu dürterek, elindeki soğanı gizliden burnuna sokuyordu.

"Ben malımı biliyorum, sen adamı çıldırtırsın." diye söyleniyor, "Al şunu." derken aynı anda ağlayarak mutlulukla burnunu çekiyordu.

"Anne iyi misin, gazozuna ne kattılar. Bu soğan ne?" diye kıkırdadı Ecem.

"Ziftin peki." dedi yaşlı kadın hıçkırarak.

Büyükü teyze merakla araya kaynak yaparak, "Ağlıyor mu, gülüyor mu Nebahat söyle hele?" diye sorunca, dile gelen meraklı kadınlar hep birlikte "Ağlamıyor mu Ecem ya? Neden ki?" diye sordular koro halinde. Ne meraklı milletiz arkadaş, gelinin anasını daha ilk günden ağlatmaya...

Ecem her şeyi tertiplemişti tertiplemesine ama bir ayrıntıyı es geçmişti. Kına gecesi kanunlarına göre gelinin kesin ağlaması gerekirdi ama o gelin Ecem olmadığında! Kınayan bakış atan kadınlar aralarında fısıldayarak konuşunca -biraz da ayıplayınca- bundan rahatsız olan Nebahat Hanım usulca kızının kulağına bükülerek, "Yeter artık ağla, evlenmeye ne kadar meraklıymışsın. Bir de istemem yan cebime koy dersin." dediğinde hırsla, Ecem öfkeyle yüzündeki kırmızı kıvrağı açarak "Beni evlendirmeye sen meraklıydın, ağlaması gereken sensin anne." diye haykırdı.

"Sus, hain evlat, konuşma da ağla." dedi Nebahat Hanım dişlerini sıkarak.

Kadının biri oynayarak ağlayınca, daha fazla dayanamayan Ecem bastı kahkahayı. Nebahat Hanım etini çimdikleyince, "Ya ne kızıyorsun anne ya, şu hallerine baksana, insan ağlayacağına ancak güler." dedi ve annesinin çimdiğini ikince kez yiyerek yüzü örtüldü.

"Ağla!"

"Nasıl ağlayayım anne?" dedi kız artık öfkelenerek.

"Aklına kötü şeyler getir çocuğum." dedi Nebahat Hanım dişlerini sıkarak.

"Cem'le evleniyorum..." diye homurdandı kız; en kötüsü buymuş gibi homurdanarak.

"Daha kötü şeyler yavrum." diye diretti kadın.

"Sınavdan çaktım, okul bu sene de bitmeyecek gibi."

"Ne?" dedi yaşlı kadın endişeyle yüzüne eğilirken.

"Şaka yaptım yahu, yok öyle bir şey." diye yalan söyledi Ecem gözlerini kapatıp dua ederken. Annesi bunu bir öğrenirse, işte o zaman cidden mezardaki ebesini bile ağlatırdı.

"Ecem," dedi annesi sesini hüzünle yayarak. "Cem başka bir kadının yanında, sanki içi giderek gülümsüyor yeşil gözleri. Kadında bir içim su. Ay kadının içine düşecek gibi gülüyor bir de."

Yüzündeki kıvrağı etine çuvaldız batırılmış gibi apansız açan Ecem, "Ağzını burnunu kırarım onun, gülemez." diye etrafa bakınmaya başladı sinirle.

"Mesela desek." dedi Nebahat Hanım kıkırdayarak kızının yüzünü tekrar kapatırken.

"Deme, mesela falan deme... Ben mesela dediğin kadının da ağzını burnunu kırarım." dedi Ecem gerilerek sırtını sandalyeye yaslayarak.

Nebahat Hanım sonunda pes edip, "O zaman buraya Vasiyet teyzeyi çağırdım desem yavrum..." diye sorduğunda son kozunu oynayarak, kulaklarına inanamadı kız.

"Yalan!" dedi ağlamaklı sesiyle inleyerek. İşte bu bir kâbus olurdu.

"Yeminle, şu anda kapıdan içeri giriyor. Kilolarını kaybetmiş kadar mesut. Üzerinde kendi düğününden kalma milatlık lambada takımı var. Az sonra bıyıklarını buracak gibi bakıyor içeri. Kambersiz düğün mü olur canım, kadıncağız da eğlensin diye arayıverdim. Bilirsin kurtçu dükkânı gibidir, dök dök bitmez. Rahatlasın bari. Bak şimdi Cem'e yaklaştı, biraz seni çekiştirecek zannımca, birazdan yanına gelir." dedi keyifsiz konuşurken gülen ve yaşlı kadına sıkıntıyla bakan Nebahat Hanım.

"Bunu bana nasıl yaparsın anneeeee?" diye delirmiş gibi zılgıtı çeken Ecem, hıçkırarak ağlamaya başlayınca, Nebahat Hanım "Sonunda." diyerek gülmeye başladı. Kadınlardan biri manyak gibi sevinerek "Gelin sonunda ağlıyor." diye keyifle bağırdı.

Ecem bu deli topluluğa söverek, bir daha hıçkırdı. Bu ailede bir anormallik vardı ya, bunu daha kimse çözememişti. Ve o anda dizlerinin dibine çöken yaşlı bir kadın, Ecem'in elini avucuna aldı. Herkes sustu, kargaları kim vurmuştu bilmiyordu ama Vasiyet avcısı onu keklik gibi avlayacaktı, bunu biliyordu. Ecem tam her şeyin bittiğini düşünürken, kadının biri yanık sesiyle başladı ağlayarak ilahisini söylemeye.

Ak sütünle beslediğin
Kundaklarda beledğin
Mutluluklar dilediğin
Kızın bugün gelin oldu
Senin değil elin oldu
Helal eyle helal eyle
Anam hakkın helal eyle
Gidiyorum el evine
Anam hakkın helal eyle
Kınam yakıldı elime
Kuşak bağlandı belime
Düğüncüler ev önüne
Geldi anam gidiyorum
Anam kızın gelin oldu
Senin değil elin oldu
Helal eyle helal eyle
Anam hakkın helal eyle
Gidiyorum el evine
Anam hakkın helal eyle.

Sözde ağlamayacaktı. Hayır, bu ne biçim türküydü canım, nasıl böyle yanık ve içten okunurdu? İnsan bir türküyle ağlar mıydı? Nebahat Hanım boynuna sarıldığı an, tüm muslukları sonuna kadar açılan Ecem, hıçkırarak ağlamaya başlamış, kına için hazırlanan ellerini annesinin boynuna dolamıştı. O anda ortamda bir ses oldu.

"Damat geldi. Damat geldi."

Cem cidden gelmiş miydi? Hani annesi az evvel Vasiyet'le konuşuyor diyordu... Vay canına annesi onu keklemişti. Ecem annesinin boynundan koparıdığı kollarını çözerken, ışıklar yanmaya başladı. Nebahat Hanım hâlâ hıçkırarak burnunu çekerken, gelinlerin başlarından örtüleri kaldırıldı. Fakat o örtünün altına giren üç güzel gelin, örtünün altından oraya oturtulduğu anki gibi kusursuz çıkmadı.

Cem, ellerine kına yakılan, başına kıvrak örtülen, ağlamaktan makyajı ilkokul bebesinin suluboya çalışmasına dönen yüzüne, kurbanlık koyun havasındaki müstakbel karısına gururla baktı, şaşkındı.

Garipti, göğsünün arasından ince bir nehir akıyordu, sıcacık ve hoşluk hissi veren. Yüreği sanki ilk defa bu gecenin ne demek olduğunu beynine hatırlatıyordu. Ecem onun gelini oluyordu, bir tek onun ve hep onun kalacaktı. İsteyerek ya da zorla, sadece onun oluyordu. Esme ve Peri'nin ortasında salya sümük ağlayan ve makyajı akmasına rağmen şirin duran bu cadı onun karısı olacaktı. Ecem huysuzca söylendi. Güzel gözlerindeki sürme akmış, burnu ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, gözleri ovalamaktan şişmiş bir vaziyette içini çekmekteydi. Şirindi. Tatlıydı. Kollarının arasına alıp saklayacağı bir hazineydi.

Kim ağlatmıştı onun güzelini! Ağlatana okkalı bir küfür ikram etti!

Müstakbel karısı... Onun karısı! Evet, annesinin makyaj malzemelerini telef eden minik kuzuları Pelin değil de, Ecem gibiydi bu sefer.

"Dördün mü anca, teyzem delin oluyoy. Çenin delinin. Anneçi öyle dedi."

Cem aşağıya baktığında minik bindallı giyen meleği ona şaşkınca bakıyor, neden kına yakıldığını bilmediği minik ellerini gösterip eğlenerek anlam vermeye çalışıyordu. Cem Pelin'le oyalanırken ağlayan genç kızı izlemekten geri durmuyordu.

Önce tatlı bir görsel gibi gelen bu tiyatro zaman geçtikçe adamın canını sıkmaya başladı. Cem dişlerini sıkarak bu saçma âdete söverken, onun ağlamasına kafayı takıp öfkelenmişti. Neden zorla ağlatıyorlardı onun cadısını?

Bu manzara üzerine oradaki kadınlar -sanki ağlatan kendileri değilmiş gibi- "Ah yavrum. Ağlama kızım, ağlama çocuğum. Bak bu gece senin en mutlu gecen. Alınla, telinle, kınanla gelin oluyorsun. Hadi kalk da gül biraz, oyna açılırsın." demez mi, Ecem hepten tırlatmış gibi kadınlara şaşkınca baktı. Lan bu kadınlar ne içiyorsa, o da bir adet ondan istiyordu. Kendileri kafayı bulmuş bir de onunla eğleniyorlardı. Ağlatıp *gül* diyen başka hangi millet vardı onlar gibi mazoşist, anlamıyordu?

Hiçbir doktorun çare olamadığı bu psikolojik travmadan sonra, kına tepsisi kızın yanına geldi. Dizlerinin dibindeki yaşlı kadın avucunu eline alınca hevesle, Ecem davayı çaktı.

"Ben kına sevmem teyze, yakma." dedi huysuzca söylenerek.

"Aaaa olur mu kızım, kına sevilmez mi hiç, sünnet." dedi kadın

onun geriye çektiği elini havada simit yakalayan martı gibi apansız kaparak.

"Ben sevmem işte." dedi Ecem parmaklarını geri çekiştirerek.

"Hem adettendir, yakılacak." dedi kadın inatla elini sahiplenerek. "Kınasız gelin olmaz!"

"İstemiyorum teyze. Yakma. Zorla mı?"

"Kızım." diye uyardı Nebahat Hanım sonunda dayanamayarak. "Bak ablanlar sesini çıkardı mı hiç, yaktırdı? Neden hep sorun çıkaran sensin?"

"Onlar kurbanlık koyun olmaya dünden razıysa, benim günahım ne anne!"

"Ama bak eline altın koyacağız." dedi yaşlı kadın, sanki çocuğa *şeker vereceğiz* diye kandırır gibi, yana dönüp bağırarak, "Gelinin kaynanası nerede?" diye sordu.

"Benim." dedi elleri kınalı, gözleri yaşlı Esme.

Burnunu çeken diğer geline bakan kadın, "Ayol sen ablası değil misin, ne alaka?" dedi yaşlı kadın şaşkınca. Yanında burnunu çeken diğer geline bakarak "Yoksa sen miydin ablası?" diye sordu.

"Hem ablasıyım, hem annesiyim işte. Ben veririm." dedi Esme gururla direterek. "Kaynanası da ben olacağım." Koynundan çıkardığı altını kardeşinin avucuna koydu.

Altın bulmuş olan Ecem heyecanla kadına bakarak "Gel seninle anlaşalım. Sen al bunu, yakmış gibi yap." dedi arsızca göz kırparak.

Kadın gülerek kızın eline kınayı yaktı, Ecem kadının yedi sülalesini keyifle anıp, kıçına kına yakmasını tembihledi.

Az sonra kına faslı bitmiş, herkes *kim güzel oynuyor* yarışmasına katılmış gibi, oryantal, misket, horon, halay, çiftetelli Ankara havasına kendini kaptırmıştı. Kalabalıktan tırım tırık kaçan eli kınalı, başı kıvraklı Ecem, bir anda kapının önünde onu izleyen Cem'i gördü. İşten çıkıp geldiği her halinden belliydi. Üzerinde tüm kız kurularının ağzını sulandıran cinste duran, tek şeritli otoyol misali ütüsüyle jilet gibi takımı ve içinde heybetli bedeni var. Ulaşılmaz, otoriter ve yine mesafeli bir duruş içindeydi. Lanet adam, hayal ülkesine gelen kusursuz bir prens gibiydi. Çekici olduğu kadar iticiydi, herkesi yakışıklılığıyla kandırabilirdi ama ezici gücüyle uzaklaştırmayı da iyi bilirdi.

Onunla ortada Ankara'nın bağları eşliğinde oynadığını hayal etti

nazlı nazlı ve aynı hayalle nefessiz kalarak "Allah esirgesin." diye tövbeler eşliğinde, zihninden sildi. Harmandalı neyse ama Erik Dalı oynarken onu düşünemiyordu. Bu adamı oynarken düşünmek, ağır abi karizmasına iri bir çizik atmak gibiydi. Zeybek havası dışında onu asla düşünmemeye ant içti. Adam tuhaf bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. Ne hissediyor bilmiyordu ama kurbanlık koyun haliyle onun diline sakız olacağını adı kadar iyi biliyordu. Az önce kapının önünde cadısını izleyen Cem, gözlerini onun şebek yüzünden ayırmayarak ağır çekimle yürümeye başladı ve yanına kadar yaklaştı. Ecem dilini biledi, zehrini hazırladı ve konuştu.

"Bakıyorum da çok eğleniyorsun?" dedi ağzı kulaklarında yüzüne bakan adama kızarak.

"Çok." dedi adam keyifle. Kızın üzerindeki Osmanlı motifli bordo balköpüğü bindallıya, ayağındaki çarığa ve başındaki fese tutturulmuş kıvrığa gülerek baktı. Alnının ortasında şıkırdayan liralarla çatık kaşları etkisini sunamıyordu. Eski diyarlardan firar etmiş sultanlar gibiydi. Güzel, mağrur ve asil bir sultan.

"Sana haber verdiğimi hatırlamıyorum, neden geldin kına gecesine?"

"Gelin benim olduğuna göre, gelmemde sakınca olmasa gerek..."

"Gelin senin olmayacak..."

"O gelin, bir ömür benim olacak."

"Senden kurtulduğum gün kına yakacağım." dedi kız dişlerini sıkarak.

Tek kaşını o kendine güvenen bilmişliğiyle kaldıran adam, "Buradan daha çok, bana geldiğin gün yakıyor gibisin." dedi alayla.

Kız dişlerini sıktı. "Neden bu kadar keyiflisin bakalım?"

"Bekârlığa veda ediyorum..." diye düşünen Cem içeriye baktı dalgınca. Başka zaman olsa bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünürdü ama gerçekti. Ortada halinden memnun bir vaziyette oynayan Esme ve Peri'yi alkışlayan Nebahat Hanım, eteklerini havalandıran minik Pelin'e baktı ve kenarda onun gibi keyifle kanlarını izleyen Eymen ve Rüzgâr'a...

"Her şey usulüne göre, annenin gönlü oluyor. Esme'de alamadık gönlünü, bu sefer mutlu olması bizi de mutlu ediyor. Baban da memnun..." dedi dürüstçe.

Bir an yüreği sızlayan kız bu kocabaş öküzün ne kadar anlayışlı v kibar olduğunu düşünerek fire verirken, derhal aklına olanları getir rek eski şirret haline büründü. Adamın canını yakmak isteyerek hırç pençelerini çıkardı. "Sana ne annemin mutluluğundan, senin anne mi?" dedi zalimce. Ecem bilemedi adamın yetim yarasına tırmaklarıı geçirdiğini. Amacı acıtmaktı ama daha fazla zarar vermişti. İçi kana yan ama belli etmeyen Cem buruk bir gülümseme sundu ona "Doğu senin annen." dedi boğuk sesiyle üzgünlüğünü saklayarak. Burnunun değeri sızlamıştı. Annesi bugün hayatta olsaydı nasıl sevinirdi kim bilir. Belki de bu tür şeyleri o organize ederdi. Sonra gerçek geldi aklına, sanırım sevinen tek kişi teyzesi olurdu, babasının gölgesi olan annesinin umurunda bile olmazdı.

Ecem ona dalgınca bakan adama dişlerini sıkarak, boğazına sarılmak ister gibi hırçın baktı. İçindeki bu duygusallığı bertaraf etmek isteyen Cem göz kırptı arsızca. Üzerindeki şaşalı bindallı, ayağındaki minik çarık, başındaki pullu tacıyla ona kafa tutan kıza gülümsedi. Bu şirin haliyle kızı bir köşeye çekip, içine hapsedene kadar sarılmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

"Kına sana yakışmış." dedi sataşarak.

Eldiven geçirilmiş kınalı ellerini kaldırıp koluyla adamı yolundan çeken Ecem "Ben sana kına nasıl başa yakılır, onu göstereceğim çok yakında Cem. Sen gül bakalım, son gülüşün olacak." diye tısladı. Tam odadan çıkarken, ortalıkta koşturarak yakalamaca oynayan veletlerin azizliğine uğradı ve dengesini kaybetti. Küçük bir çığlıkla geriye doğ. ru sendeledi. Kendini bildik kolların korunaklı yapısı arasında bulduğunda ise, yan taraftan bir çocuğun tokatlanan sesini işitti.

"Oğlum madem çişin vardı söylesene, hay Allah halıya işenir mi?"

"Anne çekirdekleri halıya atarken bir şey olmaz demiştin... Ben de su koyuverirken ne olacak dedim." diyen zeki çocuğun kafasına vurup, önce ağlatan, sonra bağrına basıp seven mazoşist kadınla dikkatleri dağılarak toparlandılar.

Adamın sıcaklığını, güçlü kalp ritmini hissedince içinde başlayan ateş yanaklarında devam etti. Birden nefesi kesildi. Kendine çekidüzen veren Ecem, "Uzak dur." diye homurdandı. Sesinde aniden beliren heyecanı bastırmaya çalışıyordu çünkü o uzak durmazsa kız bunu başaramayacağını seziyordu.

Cem'se alaycı bir şekilde gülümsedi. "Duruyorum zaten, kollan-

ma atlayan sensin."

"Ben asla öyle bir şey yapmam. Uzak dur benden." diye itiraz etti. Her anlamda yağ gibiydi maşallah!

Hararetinden dudakları kuruyunca diliyle nemlendirdi, adamın tehlikeyle parlayan gözleri oraya kayınca derin bir solukla cezalandırdı bedenini.

"Duruyorum ama sen fırsat verirsen, yarına kadar da duracağım söz verdim... ama?" dedi Cem karnının ortasına düşen sıcaklığın kasıklarına ulaşmasına kızarak. Ve yarın, yarınki gece ve sonrası, adamın bir saniye aklından çıkarmadığı tek gerçekti. "Ama yarın..."

Solukları kesilen ve adamın heyecanını saklamadığı bakışlarında kapana kısılan kız, "Yarınlarda kaybol, uyuz..." dedi soluk soluğa. "İnşallah sabah olmaz, deprem olur, kasırga kopar da, elimi kana bulamadan, doğal bir halde ortadan yok olursun."

"Çok hayal kuruyorsun."

"Hayal etmek gerçekleştirmenin yarısıdır." dedi kız dişlerini sıkıp yanından uzaklaşırken. Gitmeden evvel gözlerinde nefret parıltıları gördüğüne ve sinsi bir yanık kokusunun burnuna ulaştığına yemin edebilirdi Cem.

Yarın onu nikâh masasında sap gibi ortada bıraktığında kim hayal kuruyor görecekti Ecem. Ah bunun hayali bile kızın içini coşturmuş oynamasını getirmişti.

Az sonra Rüzgâr elleri kınalı karısının mutlu hallerini görmeye doyamazken, Cem Ecem'in tepkilerini izlemek için çıldırırken, "Atmış, yetmiş, yüzzz..." diyen kadınların arasına giremeden, kovuldular. Saat gece yarısına gelip de, herkes dağıldığında ev ahalisinin karşılaştığı manzara çıldırtıcıydı çünkü gördükleri görüntü sinirden fıtık olma nedenleriydi, hele boşalan salonunun ortasında dururken.

"Bu muydu her zaman hayal ettiğin eğlence anne?" diye keyiflenen Ecem'e ters ters bakan Nebahat Hanım, içi ağlayarak evine baktı. Kadın her an bayılacak gibi eğreti duruyordu! Bir ucu kibritle oynayan çocuklar tarafından tutuşturulmuş perdeye, masanın yanında kırılan bardaklara, kıyıları göl etmiş veletlerin çiş kokusuna, yerlere atılmış çerez, mum, selpak, kalıntılarına bakarak elini kalbinin üstüne koydu.

Kına gecesi dediklerinden geriye kalan işte buydu. Kâbus. Koca-

man bir evde yapılacak onca iş ve bundan zerre kadar pişman olmayan arsız bir Ecem. Bir de edepsizce "Bu kınaydı... Hâlâ kararlı mısın beni evlendirmeye? Önümüzde düğün var?" diye sormaz mı? Artık saçları yolunmayı hak etmişti, tabii annesi yakalayabilseydi.

Kınalı keçi.

Ancak unutmaması gereken memur bir ailenin kızı olan Nebahat Hanım'ın bu işin geri dönüşünü yabana atmayacağıydı.

Ve geçmez denilen hafta su misali akmış, kınalar yakılmış, evleri hazırlanmış, organizasyonlar bitmiş, o hazin gün sonunda gelip kapıyı çalmıştı. Bir düğünün değil bir cinnetin daha başına geçen Ecem, *evet*'leri zorla yapılan ilk gelin olarak; tarihin altın varaklı sayfalarına adını gümüş işlemelerle büyük puntolar halinde yazdırmıştı! Nikâh memuru ona dönüp, "Siz Eray kızı Ecem Sancaktar, hiçbir etki altında kalmadan, Cem Aydınoğlu'nu kocalığa kabul ediyor musunuz?" diye sorduğunda, "Hayır." demeyi kendine ilke edinmişken, onun aklını bulandırıp dikkatini kendine çeken Cem'e öfkesi eşliğinde cevap vermesiydi, bu nikâh asla kıyılamazdı! Cem tam o anda kıza sokularak "Benden gerçekten nefret ediyor musun Ecem?" diye sorduğunda kulağına, Ecem eti dürtülmüş tavuk gibi nefretle bakıp, "Evet, hem de çok." diye gıdıklayınca, kızın ağzına mikrofonu dayayan Cem... Azimle başardığı görevini kutlamaz mıydı? Yoksa Ecem asla ona bilinçli olarak *Evet* demezdi! Hele de planlarını açık bir kitap gibi gözlerinden okuyan Cem.

Cem boynundaki kravatı çekiştirip heyecanla derin bir nefes aldığında, Ecem gözleriyle parçalamak istediği adama yüzünü buruşturdu. Cem dişlerini sıkarak nefesini tuttu ve kaşı seğirirken yumruk yaptığı eliyle "Hadi be..." diye hiddetle fısıldadı. Sonra birden derin derin solumaya başladı. Ne izliyordu bu adam böyle? Maç olamazdı keza bugün maç yoktu. Yoksa... Yoksa edepsiz bir şeyler mi izliyordu? Ecem sinsice yanına yaklaşıp onun ne izlediğini görmek isterken Cem "Gol..." dediğinde heyecanla, kız korkuyla olduğu yerde sıçradı. Cem başını kaldırıp gülen gözlerle karısına baktı, beyaz gelinliğinin içinde, şaşkın yüzü, irice açılmış gözleriyle ona bakıyordu; salak salak.

"Şey..." Bocaladı kısacık bir an. "Bir video... Öyle denk gelince..." Cem telefonu güler yüzle kapatıp cebine koyarken izleyemediği maçın sahneleriyle rahatlamış attırdığı imza ile mutlu olmuş bir haldeydi.

Ecem kafasını hırsla salladı.

Hangi adam düğün gününde, gelin odasında karısıyla sohbet etmek varken, bu günün özelliğini düşünmek varken, maç izlerdi ki ondan başka! Dişlerini sıkarak başını salladı ve ona öfkeyle arkasını döndü. Cem boğazını temizleyerek sırtını kapının girişindeki duvara yaslayıp ona baktı, dünyanın en güzel ve çekici gelinine. Ne kadar şanslı olduğunu düşünmesine gerek yoktu çünkü bunu hiç unutturmayan bir cadısı vardı.

Cadısı ise bir prenses görünümünde olarak ama bir kapana kısılmış fare gibi gelin odasının içinde, üç aşağı beş yukarı bocalarken, ona lezzetli bir yemek gibi bakan damat müsveddesinin kafasını koparmaktan başka bir şey istemiyordu. Ah kıçı yese ayakkabısını kafasına fırlatıp pekmezini akıtırdı ama yemiyordu işte. Oysa annesini çileden çıkartmak için gelinlik diye nerede mazi kalıntısı varsa onu seçmiş, ayağına ayakkabı niyetine converse geçirmiş, saçlarını cadı kazanına çevirmişti. Fakat şu şaşkın ve cadaloz hali bile onun masum güzelliğini silememiş, prensesliğinden fire vermemişti. Bir insanın asaletini gösteren çapul değildi. Bilemedi. Yüzündeki sakin makyajı, üzerindeki kabarık gelinliğiyle pamuk prenseslere benziyordu meleği. Ve artık bu hırçın kadın onundu. Ve bu gece hayallerine kavuşacaktı.

Bu gecenin hayalleriyle yanan adam sessizce durup kızarmış tavuğu izleyen aç kediye dönünce, kız daha fazla konuyu uzatmadan bombayı patlattı.

"Bu nikâh kabul olunamaz!"

Kollarını göğsünde bağlamış olan adam, "Her şey usulüne göre yapıldı." diye söylendi sakince.

"Usulünde istekli bir kadın olmalıydı yanında. Hile yaptın? Seninle evlenmeyecektim ben."

"O zaman arkasından neden 'Hayır' diye inletmedin salonu cadı?"

Güzel soru, çıkar yalanlarını Ecem, sapla hedefi kalbine, ya tutarsa! "Diyecektim ama alkışlar kopunca, şaşırdım. Yoksa senin karın olmak istemiyorum."

Yaslandığı duvardan sırtını ayıran Cem, "O halde metresim olur musun?" dediğinde alayla, yüzünde bulunan hain gülümsemesi insanı çıldırtacak şekilde çekiciydi ve o etkileyici yeşil gözleri... Ah o lanet gözler öyle şeytani pırıltıları barındırarak kısılıp dururken ne düşündüğü kestiremese de, yapmaya çalıştığı şeyin içine düşen tesir-

li irkilmeyle anlıyordu. Yakışıklı ve pervasız yüzüyle tüm silahlarına kuşanarak üzerinde safariye çıkacakmış gibi bir izlenim sunuyordu. Ve kendinin de buna memnuniyetle sertifika vereceği gibi bir histen imgeyle kuşkulanıyordu kız. O yolculuğun nasıl olacağı gibi hayalle. re kapılırken benliği arsızca, kalbi göğsünde fazlalıkmış gibi hızlandı, Lanet adam ona dokunmamıştı bile ama bedeni gerilmeye başlamış, bacakları titremeyi çoktan keşfetmişti. Bu perdesiz düşünceleri derhal aklından kovaladı.

"Ben... Ben kimsenin metresi olmam." diyerek inatçı çenesini havaya dikti.

"Olamazsın zaten, sen benim karımsın!" dedi Cem gururla. O na. sıl bir sesti ve içindeki tını nasıl bir güvene sahipti, kızın tüm hücrele. rini zerresine kadar sarstı. Karısı? Onun karısı! Yutkunamadı.

Ona bakan gözlerini kıstı ve kırpmamak için kendiyle savaşa gi. rişti. Ama adam ona öyle ateşli bakınca... Artık titreyen sadece kalbi değildi kızın, göz bebeklerinden kirpiğine varıncaya kadar heyecan. dan tüm vücudu titriyordu.

"Buraya gel Ecem."

Kız başını iki yana salladı yutkunarak, korkuyla. *Karım*, demişti. Ah kalbi! Bu kadar çabuk pes edemezdi! O hiç de öyle düşünmü. yordu oysa değil mi? *Lanet Ecem tut kendini! Bir kuru sözle gönül almasına, bir kuru bakışla yüreğini hızlandırmasına izin verme. Arsız adama karşı duracak, sapıtmayacaksın. Şimdiki gibi her şeyi unutup kollarına koşarak dudaklarına yumulmayı da bir daha asla aklından geçirmeyeceksin. Yakışıklılığını göz ardı edeceksin, çekici vücudunu görmeyeceksin, dudaklarına bakmayacaksın* ama lanet olsun daha şimdiden bedeni ateşler içinde kavrulmaya başlamıştı. Karısı... Onun karısı olmuştu! Dahası var mıydı? Genç kızlık ve olgunluk hayalleri gerçek olmuştu ama neden mutlu olamıyordu? Çünkü aldatılmış ve daha çok aldatılacaktı!

Tüm bunlara savaş açsa ne fayda, şehvetle bezenmiş sesi arsızca sinsi bir yılan gibi kanına giriyordu.

"Cadı karım."

Cem kızı tepeden tırnağa süzdü ve ayakta durabildiğine sevindi. Oysa buradan bayılacakmış gibi beyaz duruyordu sureti. Demek hâlâ üzerindeki etkisi sürüyordu cadının. Şimdi buna göğsünün hızla kalkıp inmesi de eklenmişti. Heyecanlanan bedeninin yaprak gibi titre-

diğine neredeyse emindi. Onu hızla kollarına alıp, göğsünde sakinleştirme isteğini bertaraf etti. Ellerini üzerinden ayrı tutmak için cebine sokup, yumruk yaptı. Birbirlerine bir şekilde bağlanmış gibiydiler. Bir süre suyuna gidip derdini, kırgınlığını öğrenene kadar sabredecekti.

Dişlerini birbirine bastırıp sıktı. Ecem derin bir soluk alınca, göğüsleri şişti, dekoltesi derinleşti. Adamın bakışları ateşten ok misali oraya düştü. O göğüslere dokunmayı özlemişti ve onlar böyle hızla inip kalktıkça beyazlar içinde, inci misali sunuldukça, kanı damarlarında delicesine akıyordu. Aniden sertleştiğini hissetti. Lanet kadın ne inatçıydı! Bir de ona küsme sebebini öğrenseydi bu gece, her şey hallolacaktı. Ondan bir gece daha ayrı kalırsa çıldıracaktı. Hem bu gece önemli işleri olacaktı sonuçta gelinle damat en yoğun zifaf gecelerinde çalışırdı.

Başını sitemle sarsarak, "Karımsın ama öyle davranmıyorsun! Sevdiğimsin yine öyle davranmıyorsun! Belki metresim olursan, bana karşı olan görevlerini hatırlarsın diye düşündüm! Hani artık bana karşı kadınlık görevlerin var, unutma diye söyledim."

Kız etini mengeneye kıstırmış gibi cırlayarak, "Unuttumadığın için hatırlatıyorum, avucunu yalarsın Cem. Tutku, şehvet adı her neyse, ben bu tür şeylere inanmıyorum. Seni istemiyorum!" diye yalan söyledi. Aklına yine o görüntüler gelmişti; gözleri yaşardı, yüreği suların altında kalmış gibi bunaldı ve nefes alamadı. *Tut kızım kendini, saptırmak yok. Aferin, bu yolda devam et. O seni nasıl aldatırken düşünmedi, sen de onu mahvederken düşünme. Uzak dur.*

Onun nefretine karşılık, Cem'in gözleri bin bir vaat sunarcasına gözlerinin sebat edemeyen koyuluğuna akıyordu. Bu da kızın karnında davul, trompet, bateri ne kadar vurgulu çalgı varsa hepsinin bir anda çalmasını sağlıyordu. Ama ne olursa olsun, içinden geçen o müthiş acı veren sızıyla olduğu yerde kalakalıyordu.

"Tatlım, ben seni istiyorum ama sen hâlâ oralı olmuyorsun. Tutku dediğin şeyi öyle senin dediğin gibi yapamayız. Bunun, kapı gibi anahtarla açıp kilitlenmeyeceğini en iyi sen biliyorsun." derken usulca üzerine yürümeye başladı. Sakin sesinin altında sabrı tükenmiş bir adamın yattığını, en az onun kadar iyi biliyordu Ecem. "Şimdi artık karar ver, sen hangisi olmayı düşünüyorsun? Ya da boş ver!" dediğinde ondaki etkileşimle Ecem yutkundu. "Bunu sana göstererek ben kararında yardımcı olabilirim sanırım!"

"Asla, bu evlilik bittiğinde... E...Elin elime değmemiş olacak."

"Bu söylediğin ancak romanlarda olur cadı. Türk erkeklerinde bu saçma eylem geçerli değil. Hangi erkek evlendiği karısına dokunmadan durur? Hem de böylesine güzelse... Ateşliyse ve... Lanet olsun insanın kanını kaynatacak kadar seksiyse. Bu gece yatağımda olacaksın, kollarımın arasında, çıplak ve tutkuyla..."

Bir an bacaklarının bağı çözülen Ecem arkasındaki koltuğun üzerine çöktü.

"Her zerren bana ait, her soluğun, her duygun. Aşkın, sevgin, nefretin, öfken, tutkun ve arzun... Ne kadar çabalarsan çabala artık benim karımsın, kadınım da olacaksın."

Kendinden emin her söz kızın direncini biraz daha kırıyordu. Kalbi hızlanıyor, o anı düşündükçe bacaklarının arasındaki nabız şahlanıyor, göğüs uçları sertleşerek geriliyor, hal böyle olunca aklıyla çelişen bedenine küfrediyordu. Peki, kırılan gururu, örselenen kalbi ne olacaktı?

Kabullenmiş gibi omuzları çöktü önce ve sonra gözlerini kapattı. Gözlerinin önünden geçen edepsiz görüntülerle, soluğu kesilince oturduğu yerden kalktı. Ona gördüğü resimleri ve iğrenç geceyi hatırlatacakken, kapı tıklandı ve içeriye mahcup bir duruşla Peri girdi. Arkasından Esme de girerek, "Hadi çifte kumrular, annem yemeğe gecikmeden eve geçelim, davetliler toplanmaya başlamıştır diyor." dediğinde, Ecem yanına yaklaşan Cem'e fırsat vermeden kendini ablasının yanına attı ve ağzının içinde küfrederek dışarı çıktı ama yürüyemedi. Çünkü yanında sarkık duran elini kavrayan kocası hemen dibine gelip kendi elini nazikçe onun koluna koyunca, bir an donakaldı. Ve Esme bir yandan da gülümseyerek, birbirine kızgınlıkla bakan çifte başını salladı. Gelinliğinin kuyruğunu sürüyerek giden bu duvaklı prenses onun biricik cadısı mı oluyordu? Pelin minik gelinliğiyle teyzesinin minyatürü olarak koşup yanlarına gelerek teyzesinin elini tutunca, Cem ona aşkla baktı.

"Teyse benim yeden tocam yok." dedi küs bir sesle.

"Büyüyünce olacak bir tanem." dedi Ecem ve Cem'e bakarak "Ama öküz bir kocan olmayacak, merak etme. Onu birlikte seçeceğiz."

"Elbise dibi mi?"

"Elbise dibi." diye onu taklit etti Ecem.

"Ama as önce babama dedim, toca istiyoyum, ancam dibi olsun, usun ve yenkli göslü olsun dedim, babam anneme tıstı. Bayıyarak, *git üstünü değiştir şunun* diye asarladı. *Bende verecek kız yok* diye bayıydı. Teyse, babam meni tocaya veymezsse peti, ben delin olamayacak mıyım? Tocam olmayacak mı menim?"

"Senin kocan olmayacak zaten prenses." dedi Cem de aynı abisi gibi bu fikirden ürkerek, minik prensesini kucağına aldı. "Yanına yaklaşan erkeklere ne yapıyorduk?" diye sordu ciddiyetle.

"Bacaklayının ayasına tekme atıyoyduk anca, unutmadım ki."

"Aferin prensesime."

"Cem..." dedi Ecem dehşet bir halde. Demek Pelin önüne gelen erkek çocuklarını sırf bu yüzden tekmeliyordu. Şaka gibi. Cem miniğini yere indirip annesinin yanına yollarken karısına uyarıcı bir bakış attı. "Bu senin için de geçerli artık. Gerçi sen atmasan bile, ben zevkle teklemelerim."

"Sen... Sen tam bir..." diyen Ecem ayağını yere hırsla vurarak "Sadist." diye tısladı. Öne atılınca, Cem onu elinden yakalayarak yanına sabitledi.

"Bu ne acele sevgilim geceye daha çok var."

"Cem... Bırak beni!"

Cem eğildi, "Seni bırakacağım tek yer, yatağımızın üzeri olacak. Söz." dedi içini kıyan fısıltıyla. O anda ondan bir metre kadar uzakta durmak istedi çünkü adamın çekici profilinden tutkusu bariz bir şekilde görünüyordu. Koyu renk kıyafetli siluetine açık renkli teninin fon oluşturduğu, şahane bir rölyef gibi kusursuzdu. Etkisi altına girdiğini idrak edince kalbi sıkıştı. Sığ nefesleriyle göğsü hızlanarak inip kalkıyordu. Adamın otoriter hatları ve buna rağmen zarif yüzüne özgü kusursuzluğuyla, baştan ayağa kas ve kemiklerinin hassas dengesini adeta gözüne sokuyordu.

Onların çekişen mi yoksa bakışarak sevişen mi olduğu belli olmayan haline kıkırdayan Esme, "İçeri ayrı girmeyin zaten, daha davetiye olayının faciası kapanmadı, millete yeni dedikodular verip babamın kalbine, annemin beynine kanı sıçratmayın." dediğinde, Ecem dişlerini sıksa, her ne kadar kaçmayı düşünse bile bu tiyatroya dayandı. Ya da öyle sandı. Takı merasimi için salona geçtiklerinde, kapının girişinde annesiyle tokalaşan kadınla Ecem donup kaldı. Onun burada ne işi vardı?

"Aaa, Nesrin gelmiş." dedi hiçbir şeyden habersiz Esme kibarca tebessüm ederek. Genç kadın ailesinin yanında kuğu misali süzülerek yanlarına yaklaşırken, annesinin sesiyle irkilen Ecem bakışlarını dalgınca ona çevirdi. Nebahat Hanım bir şey söylüyordu ama genç kız duymuyordu. Nebahat Hanım kızının elini çekiştirerek "Naci amcanlar geldi bak." diye sürüklerken, Nesrin ve ailesi kocasına adım adım yaklaşarak kızın soluğunu kesiyordu.

O gecenin anıları bir kâbus gibi çöküyordu gözleri dolan Ecem'in üzerine. Nesrin çırılçıplak Cem'in kollarında ve ikisi de kendisinden geçmiş halde... Kâğıt kesiği gibi bir acı sinesine yaslanırken, kalbinde kırılmadık yerin kalmadığını anladı.

Ecem dalgın bir şekilde durmuş onu tebrik edenlerin ıslak öpüçüklerine maruz kalırken, ileride sohbet eden ikiliden ayrı duvar dibinde konuşan kocasına odaklanmaya çalışıyordu.

Cem gözlerini genç kızın elindeki zarif kutuya çevirdi, merakla bakarken "Gerek yoktu, gelmeniz yeterliydi." diye teşekkürlerini sundu.

Nesrin hüzünlü gözlerle genç adama gülümsemeye çalışırken "Ben... Ben Ecem'e vermek isterdim ama sanırım o kadar cesur değilim." dedi burukça. Gözleri dolu doluydu ve dokunsalar ağlayacak gibiydi.

Cem genç kızın bu haline üzüldü, dostça koluna dokunarak "Eğer bilmeden sana ümit verdiysem beni bağışla..." dedi yine o geceki gibi. Nesrin iyi bir arkadaştı ve sevdiği bir dostunun kızıydı.

O gece geldi aklına genç kadının, nasıl küçük düştüğü. Cem için yaşadığı ve yaşattığı adrenalin bu iri bedene bile biraz fazlaydı. Dudaklarına yapışan kadının ellerini bileklerinden tutarak kendinden ayırmış, biraz geriye kabaca ittirerek, üzerindeki şaşkınlığı atan Cem "Dur artık. Nesrin dur!" Diye ikaz etmişti.

Bir an utanan Nesrin ellerini önünde bağlayıp nazlanarak kıpırdanırken "Şey... Uyku tutmadı. Abim yok ben de biraz... bir şeyler içeriz ve..." demişti dudaklarının kıyısını mahcupça dişleyerek ve bir yandan da utanıp yerdeki muma bakmıştı. "Şey diye düşünmüştüm. Bu gece burada kalırım, eskisi gibi."

"Aslında ben duşumu alıp yatmayı planlıyordum."

Kadın birden başını kaldırdığında, hemen önüne gelen ve yerdeki sabahlığı alıp kadının üzerine örten adama şaşkınca, "Cem?" diye

inledi. Gözleri cam gibi yaşlarla parlıyordu. Cem aldırmadı. Kadının üzerini iyice kapatıp bir adım geriledi. Nesrin çaresizce sabahlığını üzerine takıp, kuşağını bağladı ve sislenmiş gözlerini genç adama çevirerek, "Beni reddettiğini söyleme. İkidir bunu yapıyorsun." dedi kırılarak. Sıkı bir düğüm atılmıştı, tıpkı kuşağı gibi göğsünde de. Usulca genç adama yaklaşıp ellerini göğsüne koyarak, kirpiklerini kırpıştırmaya başlamıştı. "İzmir'i hatırlıyor musun Cem?"

Onun baştan çıkarma eyleminin önünü tıkayan Cem, kızın ellerini göğsünden düşürerek, "Hatırlamıyorum... Bence sen de hatırlama Nesrin..." dedi ciddi sesiyle ve genç kızın narin bileklerini kavrayıp kapıya çekiştirdi. "Seninle daha önce bir takım şeyler olmuş ve geçmişte kalmış olabilir. Bence sen de bunların su yüzüne çıkmasını istemezsin, o zaman canın yanar... Hem Suat bundan hiç hoşlanmaz... Durduk yere aramız açılmasın." demişti uyararak.

Kapıyı açıp, kızı nazikçe kapının eşiğine çekiştirmesi hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu genç kadının. Nesrin itaat etti ama sormadan duramamıştı o an. "Sorun abim mi? Ondan mı benden uzak duruyorsun?"

"Hayır... Sorun benim..." dedi Cem sıkıntıyla etrafına bakarak. Sanki birinin görüp yanlış anlamasından korkuyor gibiydi. Sonra gözlerini genç kadının ağlamaklı duran üzgün gözlerine odakladı. "Artık bir tek kadına bağlı kalmak niyetindeyim..."

Onun bu ciddi sözleriyle Nesrin şuh bir kahkaha attı. İnanmıyordu, Cem ve tek eşlilik. "Şaka yapıyorsun?" Narin sesinde neşeden eser yoktu, boğuk bir acıyla kaplıydı. Cem'in elindeki bileklerini kurtarıp genç adamın yanaklarını ellerinin arasına alarak, ayakuçlarında yükseldi. Kaldırdığı kaşlarının altından nazlıca bakarak, "Cem, sen cidden birine âşık mı oldun?" diye sordu. Yüzleri birbirine çok yakındı. Birinin resim çekerek bunu aleyhine kullanacağı kadar yakın! Cem kaşlarını çatınca, "Kime?" diye sordu Nesrin, gülümsedi ama Cem bir şey söylemedi. "O çok şanslı biri olmalı..." dedi kız acı içinde gerçeği kavrayarak.

"Sanırım... Şanslı olan benim!" dedi adam gururlanarak.

Nesrin, Cem'in yanağından öperek geriye çekildiğinde, genç adam gülümseyerek "Üzgünüm... Kırmak değildi amacım." dedi nazikçe. Nesrin kıymetli bir kadındı, ne sırnaşık ne de yapışkandı. Her şeyin ayarını bilirdi ama artık ona uygun biri değildi. Nesrin nazlıca

omzunu sarstı. "Kırılmadım... Ama üzüldüğümü saklayamam. Sen gibileriyle her zaman karşılaşılmıyor. Mutluluklar sizin olsun," dey arkasını döndü, onun arkasından kısacık bakan Cem kapıyı kapat Nesrin iç çekerek topuklarının üzerinde arkasını döndü ve dudakla şaşkınlıktan aralanarak kalakaldı. Cidden o ufak kıza âşık olmuştu Şüphelendiği anlar olmuştu ama aradaki yaş farkı ve Ecem'in tavırla eklenince, aklındaki soru işaretle cevapsız kalmıştı. Ta ki onu göreme kadar... Ecem elindeki telefonuyla holde durmuş ve ona nefretle ba kıyordu. Nesrin ne yapacağını bilemedi bir an, utanarak sabahlığının bağcığına asıldı, ne yaparsa yapsın o sabahlığın altında çıplak olan bedenini vurgulayan kıvrak bedenini kapayamadı.

"İyi geceler Ecem." dedi kızaran yüzünü yere eğerek, kızın gözünü kırpmadan Cem'in kapısına baktığını görünce "Ecem bak sandı..."

"Nesrin tatlım, ben de seni arıyordum, baksana babamdan..." diye birden ortada biten Suat Ecem'i görünce "İyi geceler Ecem, bir sohbeti mi bölüyordum?" dedi ikilinin ciddiyetle taş kesen yüzüne bakarak.

"İyi geceler Suat." demişti Ecem ağlamadan kendini odasına atarken. Amacı ikisinin de dünyasını başına yıkmakken yapamamıştı garip bir gururla. Elinde tuttuğu telefon neredeyse kırılacaktı. Ecem odasına girip kapısını kapatırken, eli havada kalan Nesrin kızın kapısına utançla bakmış, "Önemli bir konuysa sonra da konuşuruz." diyen abisinin sözleriyle başını sallayarak, onunla birlikte odasına gitmek için adımlarını hızlandırmıştı.

Nesrin o gecenin pişmanlığını ne zaman ikilinin ismini duysa hep yaşamıştı. *'Keşke Cem'e olanları anlatsaydım, ya da Ecem'e o gece yanlış anlamamasını söyleseydim'* diye kıvranıp durmuş, sonra günler geçtikçe de unutmuştu. Neyse artık bir önemi kalmamıştı nasılsa, neyse ki iyilerdi ve evleniyorlardı. En azından onun yüzünden bir sıkıntı çıkmamıştı aralarında. Buna sevinmişti. Duyduğu bir sesle o gecenin anısından içinde durduğu zamana hızla döndü!

"İyi misin Nesrin?"

"Evet, iyiyim." dedi yanağındaki iri damlayı kurulayıp ona üzgünce bakan adama "Geçti zaten, o kadar ergen değilim. Sadece bir an duygusallaştım." Cem koluna dokundu dostça ve "İstersen ailenin yanına geç, ben içecek bir şeyler yollatayım sana." derken onları kaskanç gözlerle izleyen kahvelerden habersizlerdi.

Cem'in onun koluna dokunuşunu, kadının ağladığını belli etme-

mek için çaktırmadan yanaklarını kurulayışını hırs içinde izliyordu Ecem. Karısıyla sevgilisini aynı anda idare etmek istiyordu demek Cem, utanmadan onları da davet etmişti.

"Nesrin mi o?" diye sordu Nebahat Hanım merakla.

"Evet anne, ben çağırdım." diyen ablasının sesi bir kulağından girmiş diğerinden çıkarak algılarına takılmamıştı. Cem usulca yanına yaklaşırken, günler sonra kırdım dediği buzları kızın gözlerinde tekrar inşa edilmiş görünce, bir an durakladı. Şimdi ne olmuştu, kim basmıştı bu kızın yarasına tuzu, neden ona böylesine öldürecek gibi hırsla bakıyordu?

Annesinin zoruyla takılar ve hediyeler kabul edildi mutsuz gelin, ağzı kulaklarındaki damada sarılmak isteyenler bu görevi yerine zevkle getirdi. İşte tam o anda içlerinden biri Ecem'i şaşkına çevirerek yanına süzülürken, "Ah Ecem..." dedi kollarını boynuna dolayarak. Ağlamaktan gözleri kızarmış, silmekten burnunun üzeri tahriş olmuştu tombik kızın. Kulağının dibinde ağlarken, "Bu hale ne ara geldiniz?" diye şikâyet ederek hıçkırdı. Ecem arkadaşını kollarının arasına alırken, şu anda tek ihtiyacı olan şeyin hönkürerek onun kollarında ağlamak olduğunu anlayıp kendini tuttu. Miray zırlayarak ağlamaya başlayınca, bu eylemini sonraya bırakıp, dişlerini sıktı ve kendini bırakıp, "Sakin olur musun kuzum!" diye fısıldadı.

"Ah nasıl sakin olayım... Şu halinize bak." diyerek arkadaşının elini tutup onu sofa bir kuytuya çekti Miray. Gözlerinin içine hüzünle bakarak "Biz her şeyi ayarladık Ecem, sakın korkma, olur mu?" diye söylendi aceleyle.

Kızın yüzündeki sevince bakarak, "Her şeyi?" dedi Ecem şaşkınca.

Yanaklarındaki yaşları kurulayan Miray sesini kısarak, "Buradan sorunsuz çıkacağız, abim ve ben her şeyi ayarladık..." dedi sır verircesine.

"Sen iyi misin Miray, buradan neden çıkmak isteyeyim?" diye sordu Ecem afallayarak. "Hem abin ne alaka?"

Miray üzgünce çocukluk arkadaşı, gelecekteki yengesi olmasını istediği Ecem'e bakarak "Abim her şeyi anlattı, saklamana gerek yok artık. Seni anlıyorum." dediğinde, Ecem artık çileden çıkarak "Her şey derken...?" diye konuya döndü. Miray'a abisinin onu aldattığını söylememişti, sadece yine onu üzdüğü için ayrıldıklarını belirtmiş, konuyu böyle kapamayacağını bilmesine rağmen kızı üzmemek için gerçeği susmuştu.

Miray yeni gelini biraz daha kalabalığın gözünden uzaklaştırdı. Ellerini avucunda sıkarak, "Senin evlenmek istemediğini ve ailenin zorla evlendirdiğini biliyorum. Tabii senin onlara sırf abime kızdığın için karşı koymadığını da. Ama abim kendini sana açıklayamamış, o gerçekten suçsuz... Ecem lütfen yapma."

"Miray sen..."

"Ben her şeyi biliyorum, abim bir hata yapmış evet. O kadınla bir ilişkisi yokmuş yemin ederim." dediğinde kapıda görünen Nebahat Hanım "Ah Miray, gelmene ne kadar sevindim kızım..." diyerek kollarını açtı ve konuşmaları yarım kalan Ecem, şaşkınca arkadaşına bakarken, o çoktan annesine sarılıp keyifle hasret gidermeye başlamıştı.

"Geleceğini haber verseydin, seni havaalanından aldırırdım tatlım. Ne zaman geldin?"

"Buna gerek kalmadı Nebahat teyze, bir taksiye atlayıp geldim. Hiç bu düğünü kaçırır mıyım?" diyen Miray bakışlarını arkadaşına çevirerek, "Beni abim getirdi." diye kinayeyle söylendi.

Eti çimdirilmiş gibi kalbi acıyan Ecem'in yüzündeki rengi çekilirken, dengesi bir an bozulsa da bayılmadı. Öte yandan kızının eski sevgilisini görmek yaşlı kadını biraz panikletmişti. Her ne kadar *dostane* bir şekilde ayrılmayı başardıklarını bilse de ve Miray için arkadaş kalmaya çalıştıklarını düşünse de, ona ters hareketlerdi bunlar.

O yüzden "Abin mi?" diye sordu biraz şaşkınca.

"Evet, beni girişte bekliyor..." dediğinde Miray arkalarından gelen sesle irkildi, bu ses üçlünün dikkatini de kapıya çekmeye yetti. "Sanırım yakında meyve vereceğim..."

Nebahat Hanım biraz mahcup olarak girişe bakarak, "Hoş gedin Kahraman." diyebildi sadece.

Kahraman her zaman nazik ve alçak gönüllü bir adam olmuştu ve ona karşı asla hiçbir zaman saygısızlık etmemişti. Bir zamanlar kızının erek arkadaşı olan adama ne diyeceğini bilemedi kadın. Mesafeli ama aynı zamanda içtendi tebessümü.

Ecem hırsla dişlerini sıkarak tam öne atılıyordu ki "Kahraman?" dedi kapının girişinde beliren ve hiçbir şeyden haberdar olamayan Eymen, "Ne zaman geldin?" diye sordu şaşırarak.

Hayda, buyrun cenaze namazına. Yok arkadaş bugün millet fikir birliği yapıp Ecem nasıl kalp krizi geçirir yarışına girmiş gibiydi. Ora-

da bulunan diğer herkes gibi Ecem'in bakışları da adama kaydığında, abisinin selamlaşmak için Kahraman'a yöneldiğini ve bunu gören Cem'in -ki hah bir o eksikti- kaskatı kalmış halde olduğu yerde heykel kestiğini fark etti. Lanet adam ne demeye gelmişti, şimdi herkes kafasına göre senaryo kuracaktı.

Annesi dost kaldıklarını, Cem plan kurduklarını, Miray hâlâ âşık olduklarını sanacaktı. Onda bu talih varken çatıya çıkıp atlasa, gelinliği paraşüt olur birkaç kırıkla kurtulurdu.

"Lanet olsun!" dedi suçlayıcı bakışlar atan Cem'e istinaden. Ağzından kontrolsüz olarak çıkan bu sözleri sarf ettiğinde, annesi ona kaşlarını çatıp bakınca, içine birden pişmanlık doldu. Miray sanki onun düşüncelerini okurmuş -yanlış okumuş- gibi dibine sokulup cevap verdi.

"Korkma canım, bugün seni ne olursa olsun kurtaracağız..."

Ecem kızın koluna asılarak annesinden uzaklaştırırken, "Miray bak ne biliyorsun bil..."

"Her şeyi biliyorum, sakın açıklama yapma." diye somurtarak ellerini tutan Miray, sözünü kesti.

"Her şeyi mi?" dedi şaşkınlaşan Ecem. Ona abisini kötü göstermemek için anlatmamıştı ki, sadece ayrıldık demişti. Abisi de "Ben onu boynuzladım." demeyeceğine göre... Kızın gözlerine her zamanki gibi şefkatle baktı. Miray lafı uzatmadan, "Abim hata yapmış olabilir ama bunun telafi edilmeyecek kadar büyük olmadığını sen de anlayacaksın... Lütfen ona bir şans ver. Zaten kızla aralarında sandığın gibi bir şey olmamış, düşünmüş ama yapmamış." diye söze başladı.

"Onun ne yaptığını biliyor..."

"Canım işte cahillik, sana kızınca şeytana uymuş... Bilirsin bazen hırsından gözü kör olur ama yapmaz. Lütfen bu kadar katı olup hataya düşme, rica ederim... Cahillik etmiş bir kere... Sen de başkasıyla evlenerek cahillik ediyorsun. Saçmalamayın artık."

"Miray..." dedi Ecem kaşlarını çatarak en sevdiği arkadaşına şefkatle bakarken. Bu kadar sığ düşünüyor ve saçmalıyor olmazdı değil mi? Düşünmüş ama yapmamış demekte neydi? Hatayı yapmaya gerek yoktu illa, düşünmek de hata değil miydi?

"Olay sadece bir kadından ibaret değil... Bak sana ne anlattı bilmiyorum ama..."

"Bana tüm hatalarını tek tek anlattı... Çok pişman..."

İyice şaşkınlaşan Ecem ağzı bir karış açık, alıklaşan gözlerle ona izliyordu. Boğazındaki yumruyu giderebilmek için yutkundu, doğal davranmaya dikkat ediyordu. Kendi ailesinin çaresiz durumunu ve onu bu uğurda harcayabilecek kadar hiçe sayan adam için, Miray ile tartışmak istemiyordu. Bu nedenle genç kızın son sözlerini es geçerek asıl konuya geri döndü.

"Miray bu konuda bildiklerin ya..."

"Sus, Cem geliyor..." dedi Miray panikle.

Ve Cem gelip karısının koluna kaba bir tutumla uzanarak "İzniniz, gelinimi alıyorum." diyerek kızın ellerinden söküp almıştı onu. Ve bu sefer Ecem bile itiraz etmeden ona itaat etmişti. Çünkü Cem her an patlamaya hazır bomba gibi tıslıyor ve birinin canını alacak gibi katil duruyordu. Eli mahkûm ona uydu ve tek kelime etmeden susttu. Oysa yürüyecek ne dermanı ne de adamla kavga edecek dirayeti vardı, iradesi yerle bir olmuştu. Önce Nesrin ve Cem, şimdi Miray ile Kahraman, hepsi onu öldürmek için bugünü mü beklemişlerdi?

Annesi düğün sonrası kurnazca plan yaparak basit bir yemek partisi düzenlemişti. Böylece tatsız olayları- ona göre- bu işin dışında bırakmış olacaktı. Ama bu geceyi tertiplerken davetsiz konukları hesaba katmamıştı. Üstelik bakışlarını Cem'den kaçırırken, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu Ecem. Bir çıkmazın içinde sürüklenmiş ve bumerang misali her hamlesi sert bir şekilde geri dönmüştü.

Kahraman ailenin diğer üyeleriyle eskiden olduğu gibi keyifle sohbet ederken, Cem hâlâ kapının girişinde durmuş ona öldürücü, suçlayıcı, kuşkulu bakışlarını hediye ediyordu. Kahraman'dan uzak duran ve onun bir delilik yapmamasını sağlayan Ecem suratını astı, ona gerçeği açıklayamıyordu, düşüncelerinin ne olduğunu öğrenemiyordu. Her ne kadar Cem onu aldatmış olsa bile, Ecem ona böyle bir karşılık hediye edecek kadar alçalmadığını göstermek istiyor fakat başaramıyordu. Gurur meselesi etmişti ama kısasa kısas diye onurunu zedelemeye niyetli değildi.

"Cem, bak sana kimi tanıştıracağım..." dedi Eray Bey bevesle Kahraman'a bakarak. Ortaya pimi çekilmiş bomba attığını idrak edemedi yaşlı adam. O kadar kendi saflığındaydı ki, ortada dönen dolabı Rüzgâr dışında kimse anlamamıştı. Kardeşinin gerginliği gözünden kaçmasa bile üstünde durmayan Eymen eski bir tanıdığını gördüğü

için mutlu, Eray Bey kızını evlendirdiği için karışık duygular içinde, Rüzgâr her an kardeşinin elinden bir kaza çıkmaması için tetikte ve Nebahat Hanım beyazlamış yüzüyle olacakların önüne geçmek için kıvranarak dua halindeydi. Bir tek Ecem dondurma gibi donmuş halde tepkisiz duruyordu. Bembeyaz bir yüz ve hareketsiz duruşla porselen bir bebeğe benziyordu. İlk dokunuşta yerle bir olacak kadar kırılgan bir porselene!

Nebahat Hanım bir damadına, bir de kızının ex aşkına bakarak, tomurcuk terler dökülyor, bir yandan da endişeyle ne yapabileceğini düşünüyordu. Tam yeni evli çifti evlerine uğurlamayı düşünürken, "Yemeğe kalırsın değil mi oğlum? Yok hayatta bırakmam, sen de aileden sayılırsın zaten..." diyerek Kahraman'ın kolundan tuttuğu gibi içeriye çeken Eray Bey'le, tüm planları suya düştü. Onların geçmişi hakkında bilgisi olan herkes dehşet içinde baka kaldı.

Ecem an itibarı ile sığınabileceği tek şeye sığındı, duaya!

Kendine gelen Ecem derhal öne atılınca, Miray arkadaşının koluna girerek içeri geçen ailenin peşinden saçma sapan konuşarak sürüklemeye başladı kızı. Bu yemek organizasyonu çok büyük bir olay sayılmazdı. Yakın komşularının ve ailesinin ileri gelenlerinin davet edildiği ve iki önemsiz konuğun davete izinsiz icabet ettiği bir toplantı halini almış olabilirdi ama eğer bir rezalet çıkarsa, bu aile artık bu yükün altından sittin sene çıkmazdı. Ablası ve abisi derken onun evden ayrılışı da sansasyonel olursa... ne babası, ne abisi bir daha insan içine çıkamazdı.

Ecem istemeyerek de olsa salona girdiğinde, tüm gözler ona döndü. Dut yemiş bülbül gibi zoraki bir tebessümle gülümsedi etrafına. Kuzenleri, halası ve ailesi gözlerinin içine bakarken yıkılmadan ayakta kalmak çok zordu. Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilecek durumda değildi. Bir adım atsa düşeceği uçurum, geri gitse çarpacağı duvarlar vardı sanki, öylece kalakaldı.

Miray tombul fizikli ve oldukça arkadaş canlısı sayılırdı. Neredeyse tüm aile üyelerini tanıdığı için de herkesle ayrı ayrı sohbete başlamıştı. Halasını güldürmüş, tam bir çakma Ecem olan kuzenini kızdırmış, ona karşı her zaman mesafeli duran Ercan'ı saniyesinde çileden çıkarmayı başarmıştı. Ecem ise nefret yüklü gözlerini kısarak pürdikkat süzdüğü adamın hangi hakla burada bulunduğunu ve nasıl bir cüretle masalarına oturduğunu düşünüyordu.

Üstelik hakkı varmış gibi ona öldürücü gözlerle bakıyor, intikam şarkılarını söyleyen kilitli dudaklarının kıvrımlarında iğneleyici sözlerini saklıyordu. Ne cüretle onu açık açık suçluyordu! Kişiliksiz, Onursuz, Gurursuz haydut. Onu gemide ekerken, bir daha görmeyeceğine o kadar emindi ki, ama gel gör ki şimdi karşısında yüzsüzce duran pişmiş kelle misaliydi. Üstelik Cem'den bile ondan ettiği kadar nefret etmiyordu. Oysa aynı hatayı ikisi de yapmıştı, peki şimdi neden Cem'in Kahraman olayını yanlış anlamasından çekiniyordu!

İşte tam yeriydi. İntikamı kendiliğinden alınmış olacak, onlara ayrılmaları için vesile olacaktı bu olay. *'Kahraman'ı seviyorum'* diyerek kocasını yıkacak, Kahraman'ı en mutlu olduğu anda terk edip perişan edecekti. Bir taşla iki kuş. Peki, bunun için neden hâlâ hamle yapmak içinden gelmiyor, aksine ezile üzüle kocasının yanlış anlamasından çekiniyordu!

Hemen yanında hava kaçıran mutfak tüpü gibi tıslayan adam, annesiyle konuşurken, nazik ve kibar tavrıyla nezaket gereği ilgi gösteriyordu. Ama Ecem kısa zamanda fark etti ki, bu ilgi sadece kendisine gösterilmiyordu. Cem onu gırtlaklamamak için kendiyle savaş veriyordu.

"Bu adam burada ne arıyor?" dedi kulağının dibine sokulup, dişlerinin arasından hırlayarak.

"Nesrin burada ne arıyorsa onu?" demek geldi dilinin ucuna ama adamdan yayılan negatif güçle dikkatini titreyen ellerine veren Ecem, "B-benim çağırdığımı düşünmüyorsun umarım..." diye fısıldadı ürkek bir sesle.

"Ecem?" dedi kulağının dibine soluyan kabaca tutumuyla Cem. Hırsından derin derin nefes alıyordu.

Ecem kocasının dizinin üstünde yumruk olan eline, buz gibi olmuş titrek ellerini kapayarak, ona yaklaştı ve eli kasılan adama "Cem. Lütfen. Ailemi üzecek bir şey yapma... Lütfen... Onlar zaten yeterince acı çektiler. Bırak, bir kez daha hayal kırıklığına uğramasınlar. En azından bu gece... Ne olur, onlar için sakin kal. Yemin ederim onu ben çağırmadım, buna inan yeter." Cem'in yüzü hızla dönerken boğazından boğulur gibi bir ses çıktı. Parlak bakışlarıyla Ecem'i olduğu yere mıhladı. Uzun saniyeler sonra gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. Cem oralı olmayınca "Bana bu kadarını borçlusun..." diye samimice mırıldandı. Kanı hâlâ kulaklarında gümbürdediği için

Cem muhtemelen onu doğru duymamıştı. "Tüm hayatımı mahvederken bana sormadın. Beni en mutlu olduğum günde kahrederken, sana dair tüm hayallerimi yıkarken, en çok korktuğum şeyle beni yüzleştirirken... Seni yüreğimde kimseyi koymadığım yerlere çıkarmışken mahvettin ve şimdi bu işten cezanı çekmeden kurtulacağını mı sanmıştın? Cem, bunu bana borçlusun..."

Kızın açık sitemiyle Cem şaşkınca donakaldı. Ecem gemiden kaçtığından beri ilk defa bu kadar net ve açıktı. Neden kaçmıştı kahrolası gemiden bilmiyordu ama ilk defa onu kırdığı için kaçtığını bu kadar net ve iliklerine kadar hissedebiliyordu. Demek ki sebepsiz değildi; o zaman bunun sebebini mutlaka öğrenecekti. Kaşlarını çatarak "Hayallerini yıkarken mi?" dedi kalın bir kuşkuyla. Ona hayalindeki gibi evlenme teklif etmemiş olabilirdi ama yine de kendinden ödün vererek onu mutlu etmişti. Hayalini böyle mi yıkmıştı?

"Tüm... Tüm..." diye başladı söze gözleri sulanan Ecem. Genzine dolan yumruları bertaraf etmek ister gibi yutkundu. Gözlerini kocasına çevirdi kırgınca. Dudaklarını ısırdı kanatasıya. "Neden oynadın benimle? Niye hâlâ oynuyorsun?" diye fısıldadı titrek soluklarıyla sonunda. "Bak elinde oyuncağa döndüm, hiç mi merhametin yok Cem, acımıyor musun bana? Takıntılarından biri değilim ben, elde ettiğinde geriye bıraktığın ölü bir Ecem olur. Yapma!" diye ekledi.

Bu kadarı da fazlaydı; onu takıntı haline getirmemiş, sadece sevmişti. İlk defa bir kadına delicisine bir tutkunun ötesinde hislerle gelmişti. Sevgi, takıntı değildi, öyle değil mi? Karısının yüzüne uzanan adam kızın ağlayacak bir tutumda dolan mutsuz gözlerine bakarken, "Ecem ne saçmalıyorsun sen! Seninle oynamıyorum." diyerek üzgünce konuştu.

Ecem saklanmak için perde görevi gören kirpiklerini kaldırıp gözlerine baktığında, o güzel toprak gözlerindeki acı adamın göğsünü sıkıştırdı. İçinde mengene vardı sanki ve sıktıkça soluklarını kesiyordu. Bunca yaptığının gerekten acı bir sebebi vardı. Şımarıklık değildi, kırgınlık hiç değildi. Kızgınlık ya da naz veya hırçınlık da değildi. Cem ilk defa fark etmişti ki, onu derinden yaralayacak bir şey yapmıştı. Peki, ama ne yapmıştı? Güzel gözlüsünü üzecek, kalbini, güvenini, inancını yaralayacak ne yapmıştı? Aklının içi cevapsız sorular tarafından çembere alınmış ve Cem ortasında kalmış ne yapacağını bilemiyordu.

"Güzelim..." dedi sevgiyle yanağını okşayarak. "Ne yaptım ben sana?" İçtendi.

Yanağındaki eli silkeleyerek kirpiğine takılan damlayı çaktırmadan silen Ecem, "Bu tiyatroya onlar için katlandım bunca zaman, bırak en mutlu oldukları gün hayallerini yıkılmasın. Eğer onları üzersen, işte o zaman geriye ne onlar kalır ne de yaşamak isteyen bir Ecem..." Çok ağırdı belki sözleri ama artık onu birinin silkelemesi ve kendine getirmesi gerekiyordu. Fevri hareketleri, düşüncesiz halleri ailesine zarar verebilirdi. Onlar için katlandığı her acı bir anda hiç olabilirdi. Yemek masasına isteksizce geçtiklerinde derin düşüncelere dalan Cem yanında kaskatı duruyordu. Adam düşünmekten kafayı yiyecekti; onu üzecek bu kadar kötü nasıl bir hata yapmış olabilirdi ki? Ecem naz yapmıyordu ya da boşa bir sitem, her ne olduysa onu cidden yaralamıştı. Dişlerini sıkarak kaşlarını çattı, elindeki çatalı yumultacak kadar bir baskıyla kavrayınca, onu yanlış anlayan Ecem usulca sokulup, "Lütfen, en azından annemin gülüşünü soldurma..." diye uyardı.

O anda gerçek hayata dönen Cem öfkeyle masadan kalkıp Nebahat Hanım'a baktı. Kadıncağız o kadar mutlu görünüyordu ki ve bir o kadar da gururlu. Ne kızını, ne de oğlunu gönlünce evlendiremediği için tüm hevesini küçük kızına saklamıştı; yüreği büyük kadın ve şimdi bu günün haklı gururunu yaşıyordu. İçi acıdı Cem'in, o merhametsiz bir insan değildi, hele Ecem gibi şahane bir varlığı dünyaya getiren, ona dünyanın en güzel hediyesini armağan eden bu eşsiz kadına karşı, heyecanını doyasıya yaşarken, gözlerinde keyif ve neşeyi kimsenin söndürmesine izin vermeyecekti. Nebahat Hanım'ın böyle mutlu olduğunu gördüğü için, şimdilik bu kumpaşçı tiyatroya katılabilirdi. Kabullenerek, karısının nefesini tuttuğundan habersiz usulca yerine oturdu.

"Biraz daha sos alır mıydınız?" diye soran Kahraman, elindeki sos kâsesini arsızca Ecem'e doğru uzatıyordu. Bu adam eceli gelen köpek gibi cami duvarına haç mı dikiyordu? Kibirli yüzündeki dinginliğe karşın, gözlerindeki fırtına ona huzuru zehir edeceğini gösteriyordu. Kafasında sos tabağını kırmamak için dişlerini sıkan Cem, iki tane çakmak istedi koca burnuna ve çenesine ama yaptığı tek şey, *ya sabır* çekmek oldu.

Ecem sıkkın bir halde zaten dolu olan tabağına bakarak cevap verdi. "Hayır, teşekkür ederim."

Miray yüzünde sıcak bir gülümsemeyle tabağı almak üzere uzandı. "Ben alırım abi." Kahraman ona bakmaya bile tenezzül etmeden tabağı servis masasına koyunca, kızın kırılan gözleri gibi sesi de kayboluverdi. Eli havada öylece kalmıştı. Abisi gözlerini çekinmeksizin Ecem'e dikmiş sinsice bakarken, utançtan onun bile yüzü kıpkırmızı oldu. Abisini koluyla dürterek uyardı.

Az sonra kadınlar kendine özgü sıkıcı konular açarak dikkatlerini dağıtmaya çalıştığında, bu sohbetin gidişatı Kahraman'ı caydıracak gibi durmuyordu.

"Ben sizin yurtdışında olduğunuzu sanıyordum, düğüne katılmakla ne güzel ettiniz." dedi Nebahat Hanım Miray'a dönerek.

"Davete icabet etmek gerekir..." dedi kardeşinden evvel söze karışan Kahraman, Ecem'e terslenerek bakarak. Arsızca suyunu içerken de sinsi bir halle gülümsedi. Evli bir kadına-ki ne kadar yeni olsa bile-böyle haysiyetsizce bakmaya nasıl cüret ederdi?

"Davetli listesinde adınızı görmedim." dedi Cem kaşlarının altından baktığı hiddetli gözleriyle.

"Gözünüzden kaçmış sanırım..." dedi it herif alay edercesine. Ecem kalp çırpıntıları içinde dua ederken, Cem dudaklarını dişlerinin arasında çiğneyerek sakın olmaya zorladı kendini.

"Davetsiz misafir misin?"

"Beni Ecem davet etti..." dedi Kahraman pişkince genç kıza bakıp yalan söyleyerek.

Beyninden vurulmuş gibi soluna dönen Cem, Ecem'e öyle bir bakış attı ki, kız olduğu yerde sinmekten başka bir şey yapmadı. Reddetmezdi, bu herkesin dikkatini üzerine çekerdi. Aşağılık yalancı. Başını belli belirsiz iki yana sallayıp itiraz eden Ecem nefessiz şekilde ağzı bir karış açık kalarak kocasına bakarken, "Öyle değil mi?" diye sordu Kahraman fütursuzca.

Kahraman'a uyarıcı bir bakış atan Ecem yutkunarak Cem'e döndü, kafasını sallayarak inkâr etti ama adamın ona inanacağı yok gibiydi. Cem yerinde huysuzca kıpırdanınca, kız cevap vermeden Nebahat Hanım konuya dâhil olup, "Eee Miray, teyzen nasıl kızım?" Bu onun konuyu değiştirmeyi istediğine dair tek işaret olarak değerlendirilebilirdi.

"Yeni gelin için fazla hüzünlüsün Ecem, bir sorun yoktur umarım?"

"Tam tersi, gayet keyifliyim, sadece tatlı bir yorgunluk... Her *geline* olur böyle durgunluk Kahraman Bey." diye ustaca bir manevrayla geçiştirdi konuyu Ecem. Her an adamın yüzüne yemek masasını geçirmek ister gibi hiddetli duruyordu Cem. Kocasının elinin üzerine istemeyerek de olsa kendi elini koyarak sakinleştirmek istemiş, fakat Cem onu Ecem'in davet ettiğine inanarak öfkelenip elini silkelemişti. Onların ellerine bakarken keyiflenen Kahraman, kocaman bir dilim eti afiyetle midesine indirdi. Ecem zoraki bir gülüşle halasına cevap verdi. Bir insanın kaderi bu kadar mı kara kalemle yazılırdı? Bir derdinin üzerine bin dert daha eklenmişti. Annesi kızına gülümsedi. Genç kız solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi, onun üzülmesine dayanamazdı. Şu ana kadar sineye çektiği her şey onların bir kez daha üzülmemesi içindi.

"Özellikle insan düğününde neden mutsuz olur ki?" diye homurdanan Kahraman "Neden?" der gibi kuşkulu gözlerini yıktığında, burun delikleri hafifçe şişti. Dudakları dalga geçen sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Onun bu ukala, küstah, pişmiş kelle gibi kibirli duran hali, Ecem'in kızgınlığının bir kat daha artmasına neden oluyordu.

Herkes kendi sohbetine yönelmesine rağmen, Kahraman ille de kızın yarasını kaşımaktan geri durmuyordu. İnatla Cem'i kışkırtmaya çalışıyor, damarına basarak huzursuzluk çıkarmaya çalışıyordu.

"Cem seni nikâh masasına oturmak için, çok ciddi bir plan yapmış olmalı..." derken buz gibi bir sesle "Başına silah dayamadı ya." dedi alay dolu sesine uymayan ciddi bir soruyla.

"Bunu yapmış olsaydım fare gibi tırsak davranmaz ve bana karşı çıkardı benim cesur karım. Yani onu değil silahla tomayla bile zorlayamazsın."

Ona zayıf bir gülümsemeyle baktı Cem. Hangi erkek karısının eski kırığıyla aynı masada oturabilirdi ki, seven erkekten başka! *Sakin ol Cem. Bir!* Elindeki çatalın bükülen sapına, masanın altında kasılan bacağına rağmen, gözlerinden firar eden okun adama ulaşmasına rağmen yine de sakinliğini korumaya çalışıyordu. Ecem hayret etti onun bu kadar sağduyulu olup, ailesine karşı hem onu mahcup düşürmemesine, hem de kimseye yeni bir skandal vermemesine...

Üstelik bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Alnına silah dayamamıştı ama aklını başından almış, zorla karısı etmişti. Cem'in

onda nasıl günahkâr duygular uyandırdığını, nasıl yasak eylemlere ittiğini düşünmesinin bile, belinden aşağı bir sıcaklık yayılmasına neden olduğunu nasıl yok sayardı?

"O zaman," diyen Peri artık daha fazla bu sahneye seyirci kalmayarak, su bardağını kutlama yapar gibi kaldırdı. "Gelin ve damadın... Bir ömür mutlu olmaları şerefine kaldırıyoruz."

Herkesten evvel kolu kalkan Ecem, elindeki kadehi sımsıkı kavradı. Diğerlerinin de eşlik ederek narin kristal kadehleri birbirine tokuşturmasını izlerken, boğulacak gibi hissediyordu. *Yalan bir mutluluk, hayal bir evlilik için şerefe. İkiyüzlü gelin, çıldırmış bir damatla kısa bir evliliğe merhaba.* Bugün olan her şey midesine inen bir darbe, öğürmesine sebep olan yeni bir hamle olarak üzerine geliyordu.

Neyse ki yemek kavgasız ve sorunsuz tamamlandı. Herkes masadan bir-iki kalkarken, Miray beklenmedik bir şekilde Ecem'e yaklaştı ve... Bir an önce ortamdan kaçıp temiz hava almak istiyormuş gibi duran dalgın geline sordu.

"Ecem seninle biraz yalnız kalabilir miyim? Nasıl olsa son olarak..." diye üzgünce sustuğunda, Ecem rahatlamış bir ifadeyle, ona eşlik etmek üzere ayağa kalktı. Cem de onunla birlikte ayaklanınca "İzin verir misin? Son defa konuşalım." dedi üzgün bir sesle. Kim ne derse desin, Miray onun geçmişiydi, manevi kardeşiydi, iyisiyle kötüsüyle çok yaşanmışlığı vardı onunla ve son defa ne demekti. Cem isteksiz olsa bile başıyla onayladı. "Teşekkürler." diye fısıldadı Ecem kocasına ve gitmeden evvel minnetle baktı.

Onlar dışarı çıkarken, pusuya yatmış tilki gibi atik davranan Kahraman, kulaklarını dikerek onların gittiği yöne doğru baktı ve hemen görüş alanına giren Rüzgâr'la yudumladığı şarap boğazına dizildi. Rüzgâr genç adamın omzuna ikaz eden elini koyarak, hiç baskı yapmıyormuş gibi sıkıp adamın dizlerini titretirken, bakışlarını etrafa çevirdi. Sanki havadan sudan konuşuyor gibiyken dişlerini sıkarak "Canına mı susadın aslanım?" diye soludu. "Ya hemen gözümün önünden kaybol, ya da bu gece ellerinin kanıyla girsin benim aslanım zifaf yatağına... Sen karar ver... Ha şunu da söylemeden edemeyeceğim, kardeşimin canını sıktığın için, bunu ona koymadan ben her an yapabilirim." Eli biraz daha sıklaşarak adamın acı içinde inlemesini sağladı.

O sıralarda Miray yeni gelini bahçenin kuytu bir yerine çekerek, "Ecem, onu gerçekten seviyor musun?" diye ciddiyetle sordu. Ren-

gi uçmuş, tedirgin halde duruyordu. O da gerçeği fark etmiş gibiydi. Kalbi hızla atan Ecem şaşırarak arkadaşına bakarken, gözleri yaşla parlayan Miray "Abimi sevdiğini sanmıştım hep..." dedi içlenip hıçkırarak. "Hep sizi birlikte hayal etmiştim. Birlikte olduğunuzu duyduğumdan beri dünyalar benim olmuştu ama az evvel gördüm ki..."

"Ben..." dedi Ecem üzgünce.

"Bir kalpte iki kişi olmaz Ecem. Hayır, sen abimi seviyorsun, abim dedi ki o sana zor..."

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın Miray?"

İkisinin bakışları da arkaya döndü. Sinirden titreyen Ecem öne doğru bir adım atarak, "Ona ne anlattın?" diye öfkeyle haykırdı.

"Sadece doğruları tatlım..." dedi umursamaz adam yanağına uzanmak için hamle yaparak. Ecem gelinliğinin eteğini tutarak bir adım gerileyerek kaçtı bu temastan. "Ne bilmesi gerekiyorsa onu söyledim."

"Onu kandırmışsın. Bizim hâlâ birlikte olduğumuzu söylemişsin. Yalan söyledin!"

"Asla... Gerçekler bunlar."

"Kahraman, artık yoruldum. Etrafımda dolanmaktan vazgeç. Evlendim ve Cem'in seni etrafımda görmesinden hoşlanmıyorum. Lütfen bu saçma oyuna son ver."

"Buradan giderek buna ikimiz de son vereceğiz." dediğinde onu umursamayan bakışlarını kardeşine çevirdi. "Hadi Miray, biraz yalnız kalalım tatlım..."

"Ama..."

"Lütfen." dedi o her zamanki sakin kimliğine bürünerek, kibarca ekledi. "Rica ediyorum."

Yalancı şerefsiz. Çift kişilikli şizofren... Ecem yanlarında yumruk yaptığı ellerini her an adamın yüzüne gömmek için zaman kolluyordu. Miray isteksizce yanlarından ayrılırken, Kahraman usulca geriye kıza yaklaştı. Kıza karşı herhangi bir nezaket gösterisi yapmaya gerek bile göstermeden yüzüne baktı. Ecem hırsla arkasını dönerek kaçmak isteyince, ondan önce davranarak hemen yolunu kesti. Ecem kaşlarını sorgulayan bir öfkeyle kaldırarak, "Çekil." diye emretti.

"Burada beni bir başıma mı bırakacaksın aşkım?" diye sordu edepsiz adam. "Aklımda oluşan deli sorularla. O günkü gibi, gemide

beni ektiğin günkü gibi. Aşkım?"

"Sorularına yanıt verdim, hem de defalarca. Ve sakın..." dedi işaret parmağını havalandırarak. "Sakın aşkım deme. Sakın hayatı girme ve sakın bir daha karşıma çıkma! Aldın mı yanıtını, şimdi ç fol."

"Ben dilinden değil, gözlerinden gelen yanıtı sordum. Sense ba emir veriyorsun. O yanıtlar yalan, yoksa burada çok mutlu olurdu Gelinler düğün gecelerince ışık saçar, senin gibi keder değil. Ga bitmiş lamba gibisin Ecem, kendini bile ışıldatamıyorsun." Tek b adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Ecem ürpererek geriye sıçra ama nafile, gelinliğin kabarık etekleri bacaklarına dolanınca, olduğ yerde sendeledi. Tam yere düşecekti ki, adamın kıskacına kısılan ko larıyla, olduğu yerde acı içinde inleyerek kaldı.

"Ne yap..."

"Ecem, hadi gidelim."

"Hayır." dedi kız geri çekilmeye çalışarak. Lakin gelinliğin kabarık yapısı ona hareket imkânı sunmuyordu. Kız hırçınlaşarak çırpınmaya başladı elleri arasında. O üstüne geldikçe bahçenin karanlığı zindan, ateş böceklerinin sesi konser efekti sunuyordu. Korkuyla "Bıraksana..." diye ısrarla fakat adam aldırmadı. Onu çekiştirerek arabaların park edildiği bahçedeki boş alana ilerlerken, ayağına dolanan gelinlik yüzünden tökezleyen kız "N-ne yapıyorsun, bırak!" diye ağlamaklı sesiyle haykırdı. Korkudan hızlanan kalbi demir bir eldivenle eziliyormuşçasına çırpınıyordu. Bacakları titriyor, karnı ağrıyor ve üşüyordu.

Kahraman gözü dönmüş halde, "Bunları yolda konuşuruz." diye söylendiğinde Ecem'in gözlerini zorlayan yaşlar yanaklarını yıkamaya başladı. Geriye doğru patinaj yaparken kolunu adamdan çekerek kurtardı ama kollarına tekrar sertçe savrulmayı engelleyemedi. Gözyaşları içinde haykırarak "Saçmalama..." diye ağladı. "Ben evlendim."

Kahraman konuşacakmış gibi bir süre korkudan kızaran ve yaşlardan ıslanan çaresiz yüzüne baktı ve kızın ağlayan, yalvaran yüzünü avuçları arasına alarak, apansız dudaklarına kapandı. Afallayan kızın şaşkın bedenini kollarına hapsetti. Bir an bocaladı kız. Nefessiz kalıp debelendikçe, o daha fazla ısrar etmeye başladı ve daha da derinleştirdi öpücüklerini. Midesi dönen kız adamın ağzının içine kusacağının inyallerini veren öğürme sesiyle irkildi. Önceden öptüğünde ayakları

yerden kesilen kızın bedeni kasıldı ve bulantı gırtlağını tırmaladı. Dudağını ısırdığı genç adamı öfkeyle geriye ittiği anda, elinin tersiyle iğrenerek ağzını sıldı. Nefes dahi alamadan bakışları yana kaydı ve gördüğü manzarayla bacaklarındaki güç çekildi. Kahraman kızı kendine çekerken, bacakları tutmayan Ecem titreyerek sadece yutkunabildi.

Sanki şiddetli bir fırtınanın habercisi olan şimşekler gözlerinde çakıyor, kıyametin sırrı içinde üfleniyordu Cem'in. Tüm vücudu kaskatı kesilirken, her şeyi yanlış anlamış halde hemen gölgenin içinde bekliyordu. Adamın iri bedeni hiddetinden daha bir büyümüş, çaresizlikten küçülen Ecem konuşacak gücü kendinde bulamazken, nefessiz kalarak olayı tamamen yanlış anladığını bilince öne atılmak istemişti... Fakat istese de olmayacak olan olay ayağına gelmiş, Kahraman için biçilmiş kaftandı. Kızın konuşmasına izin vermeyince, olduğu yerde donup kalarak yutkunmaktan ileri gidemedi.

"Cem yem..."

"Onun beni sevdiğini biliyordun." dedi Kahraman kibirli bir şekilde kızın lafını keserek. Gülüyordu. Hareketleri rahat, duruşu kendine güvenilirdi ve üstelik her sözünden emin bir halde başını dikleştirmişti. "Ne sandın, beni unutacağını mı?" Kızı kendine çekti. "Ecem bana âşık, beni istiyor. Şimdi de öyle, geçmişte de. Zorlamasaydın evlenmezdi seninle. Şimdi buradan gideceğiz ve sen peşimizi bırakacaksın. Anla artık işte..."

"Yeter..." diye haykırdı Ecem titrek sesiyle fısıltıdan farksız bir şekilde. "Yeter sus artık..."

"Aşkım..." demeye kalmadan adamın yüzüne tüm gücüyle tokat çaktı. Ecem nefessiz kalarak yana doru bir adım attı, "Yalan." diyecekken koluna asılan Kahraman kızı yıkma pahasına kendine çekti. "Sanırım bu oyunu bitirme vakti, ben bana ait olanı almayı geldim. Hadi sevgilim, artık yeter."

"Bırak kolumu." diyen Ecem adamın elinden kolunu kurtarıp, kızgınından kudurarak "Sen... sen kafayı mı yedin? Defol buradan. Seni sevmiyorum... İstemiyorum. Ben..." Diye konuşacakken Kahraman kızın elini bükünce acıyla uyanan Ecem inleyerek sustu.

"Ecem, Sevgilim ba..."

Ve adamın ağzını açtığında yüzüne inen yumrukla geriye kaykılması, yerinden çıkmış yay gibi sallanması bir oldu. Az evvel Ecem'in tokadı ona sinek ısırığı gibiydi ama bu, beynini dağlayan bir

gülleye benziyordu. Kahraman daha ne olduğunu anlayamadan yakasından yakalanmış ve karanlık bahçenin bir köşesine çöp bidonu gibi savrulmuştu. Şu ana kadar kendini zorla zapt edebilen Cem, artık zincirini kırmış bir ejderha gibi onu yakmadan yolundan çekmeyecekti. Adamın yüzüne birbiri ardına yumruklarını indirirken gözü dönüştü. Ecem korkuyla çığlık atarken ellerini ağzına kapamış, ama bu gözü dönmüş Cem'i durdurmamıştı. Sanki artık karşısında gördüğü adam; Cem değildi. Gözlerini kan bürümüş, yüzü seri katile dönmüş, merhamet içinden çekilmiş, eski zalim, öfkeli, dilsiz, karanlık adam haline bürünmüştü. Deli Fişek olmuştu Cem yine ve bu haliyle kız ilk kez karşılaşıyordu. Ecem öne atıldığında dahi onun hızına yetişememiş, Cem eline geçirdiği adamın kemiklerini kırılasıya patatlamaya devam ederken Ecem çaresizce yalvarıyordu.

Artık Kahraman'ın yüzü kandan gözükmüyor, bedeni ellerinin altında ona tepkisiz duruyordu. Cem adamı öldüresiye döverken korkudan donup kalan kız, ancak kendine gelmişti ama o zamana kadar Cem'in kuvvetli yumruklarından nasibini alan Kahraman, çoktan kendinden geçmişti.

En sonunda koluna asılmayı akıl eden Ecem, karşısına durdu. Ellerindeki kan ışıldayan Cem bir an duraklayınca, onun acı dolu haykırışıyla gerçeği kavrayıp kırmızıya bulanmış yumruğunu havada asılı bıraktı.

"Cem, öldüreceksin. Ne olur yeter, vurma..."

Cem ağır ağır kafasını çevirdi ona ve kızarmış gözleri ile kıza öyle bir baktı ki, bir an neye uğradığını şaşıran Ecem öylece kalakaldı. Gözlerinden çaresizce yaşlar sızan kız, kısık sesiyle "Ne olur, dur artık." dediğinde usul usul akan bu yaşlar adamı sakinleştirmek yerine, daha fazla öfkelendirdi.

Demek sevgilisini öldürmesinden korkuyordu? Kalbi artık kara, duyguları ise kördüğümdü. İçinde yuvarlanan fesatlıkla ayaklandığında, Ecem ıslak yanakları parlayarak yere eğildi ama daha uzanamadan kanlar içinde yatan adama, kolunun kabaca kavranmasıyla kocasının peşinden sürüklenmeye başladı.

"Cem, bırak bakayım." dedi Ecem vicdanı sızlayan her insan gibi. Ağacın dibinde bıraktığı adama bakıyordu çaresizce ve ceset gibi yatan adamın artık yaşamadığını düşünerek kocası adına korkuyordu. Ya öldürdüyse?

"Cem..."

Aldırmadı Cem, korkuyla ağlamaları onun öfkesini daha fazla katlandırdı.

Ecem kocasının peşinde sürüklenirken kabaca, ayağına takılan gelinliğine inat durmadı Cem. Gözü dönmüştü; gözleri kör, kulağı sağır gibiydi. Ecem tökezleyerek düşmemek için kendini yürümeye zorlarken, Cem sersem bir halde aracına ulaşmaya çalışıyordu.

"Cem, annemler..." dedi inleyen genç kız çaresizce. "Cem lütfen annemlere veda etmem lazım. Olanları duyarlarsa... Cem... Ölmüş olabilir bırak bakayım... Bir ambulans..." Ama aldıran yoktu onun feryatlarına. Şu anda kimse umurunda değildi. Aracı görüş açısına girdiğinde, alarmı devreden çıkardı ve ona şaşkınca bakan güvenlikçilerin gözü önünde kollarından çekiştirdiği gözü yaşlı gelini, ön koltuğa savurdu. Kumaş yığının altında yok olan Ecem, gelinliğin tülleri ile boğuşurken, artık direnecek hali kalmamıştı. Kapının üzerine sertçe kapanmasıyla, içinde bastırdığı hıçkırıkları dudaklarından savrulmaya başladı.

Cem bir hışım yerinden kaldırdığı aracı deli gibi evden uzaklaştırırken, yüreği sökülürcesine korkuyla atan Ecem, ağaçların altında öldüğünü düşündüğü adamın görüntülerini gözünün önünden silemiyordu. Çaresiz elleri camda papatya gibi açılıp evine bakan gözleri sislenip görseli azalırken, hıçkırdı. Cem'i ilk defa böyle gözünü kan bürümüş halde vahşi görmüştü. Onu kanlar içinde bulan ailesi kim bilir ne kadar panikleyecekti.

"Cem... Annemler..." diye tekrar hıçkırdı kız parmaklarını ağzına kapatarak. Yanağından süzülen yaşlar kucağına damlıyordu. Buğulu gözleriyle dikiz aynasından evinin silik görüntüsüne bakıyor ve her an çağlamak için çıldıran hıçkırıkları esiri olan genzini sıkıyordu. Artık evi silik bir tablo gibi sisli görüyordu ve Ecem çaresizlik içinde susmak zorunda kalmıştı.

Biraz daha deli gibi sürdüğü aracın içinde sessiz kalan Cem, kırasıya simsıkı tuttuğu direksiyonuyla ve gözlerini ölüm kusan bir karanlıkla yola çevirerek konuşmadan ilerliyordu. Ecem hıçkırırken, Cem onun başkası için gözyaşı döktüğünü düşünerek çileden çıktı. Elini direksiyona sertçe vurarak kızı korkudan yerinde sıçratırken, avaz avaz kükremişçesine "Arkamı her döndüğümde aynı şeyi yapıyorsun. Sana ne zaman inansam, inancımı yerle bir ediyorsun." diye hırladı.

"Ben... Ben Miray ..."

"Kapa çeçeni." diye kükredi adam hiddetle. Kız korkuyla hıçkırığını yutarken, araca itelendiğinde vurduğu beline giren ağrıyla iki büklüm oldu.

"Ce..."

"Sana o koca çeneni kapa dedim." diye küredi adam direksiyonuna; ona vurmak istercesine kuvvetle vururken. "Madem onu seviyorsun neden benimle oynuyorsun?"

"O-onu sevdiğim yok... O..." dediğinde daha fazla dayanamayarak isyan etti. "Yeter... Dur artık dur... Canımı yakmaktan vazgeç... Görmüyor musun, senin bu hastalıklı hallerin bizi bitirdi. Görmüyor musun senin kıskançlığını kullanan herkes her şeyi yanlış anlamanı sağlamak için uğraşıyor. Beni kandıran sensin, beni aldatan, küçük düşüren sensin. Beni mahveden sensin Cem... Bırak beni... Ne seni, ne de onu istemedim... Kıskanacak bir şey yoktu ortada, o istediğini başardı seni delirtti, sen de onu öldürdün beni bitirdin. Rahatladınız işte, şimdi bırakın beni..."

"Kıskanç falan değilim, hatalı değilim. Sen... Sen ne zaman bu kadar ahlaksız ol..."

"Sus... Ahlakımı sorgulayacak son kişi bile olamazsın Cem..." Yanağındaki yaşları silerek, "Eve gitmek istiyorum. Seninle hiçbir yere gelmek istemiyorum." diye söylendi kız.

"Eve gidiyorsun." dedi Cem tıslayarak. Sesindeki o dehşet tını kızın kanını dondururken devam etti. "Kocanın evine. Yoksa sevgilinin evine mi gitmek isterdin? Pardon, bu isteğini engelledim... Seni onun yatağından mahrum ettim çünkü bu gece benimle evlendin. Benim adımı taşıyorsun artık kahrolası, buna layık davranacaksın."

"Aşağılık pislik..." diye haykırdı kız. Bu nasıl konuşma şekliydi, bu kadarına nasıl cüret ederdi?

Onu bir sinek gibi cama yapıştıracak olan adam işaret parmağını tehditle kaldırarak kızı yerine korkuyla sindirdi. Dişlerini sıkarak bir şey diyecek oldu ama son anda sustu. Ağzının içinde çevirdiği dilini ısırdı. Elini sertçe direksiyona vurdu yeniden.

Ona ulaşamıyordu, ona gerçeği anlatamıyordu, ona artık sesini duyuramıyordu. Cem, sevdiği o adamdan çok başka bir yaratığa dönüşmüştü. Gözleri kararmış bir cellât kadar soğukkanlıydı. Bu konuş-

manın üzerine hıçkırarak ağlayan Ecem gözlerini yola çevirdi. Sessizleşti, artık savaşmayı da, barışmayı da es geçti. Neden sürekli birbirlerini yanlış anlayıp, diğerinin bu durumu değiştirmesini umuyorlardı? Neden sürekli kırıp yapmadan, yerle bir etmeyi seçiyorlardı? Kargının geçmesine fırsat vermeden küskünlüğüne sebep oluyordu. Saçmaydı ama onu neden terk ettiğini bile unutmaya başlamışken, şimdi daha fena ithamlar ve sözlerle yüreğini tarifi mümkünsüz bir şekilde yaralıyordu.

Biraz sakinleşen Cem yanında sessizce ağlayan kıza baktı, gözlerindeki ak artık kızıldı. Beyazlar içinde, onun için en güzel olacak günü zehir ederek ağlayan kadını boğmak istiyordu. Oysa hayalleri başkaydı, onu beyazlar içinde gördüğü ilk an tek yapmak istediği, onu mutlu etmek için elinden gelenin daha fazlasını yapmaktı ama hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu. Ne eksikti? Nesi tatmin etmiyordu onu? Sevmekten, ne zaman vazgeçmişti Ecem Cem'i? Yoksa kör olan Cem miydi? Başından beri sevmediğini, istemediğini söylerken gerçeği göremeyen Cem miydi? Hep onu mu sevmişti? O adam için miydi bunca gözyaşı ve asilik? Takıntıları mı depreşmişti yeniden? Eskisi gibi kendi istediğini görmeye mi başlamıştı? Hastalığı mı alevlenmişti? Ecem onda cidden takıntı haline gelince, gözleri kör mü olmuştu? Sorgulaması uzadıkça içindeki düğüm daha da büyüdü ve canını yakmaya devam etti.

Anı aldığı bir kararla sert bir fren yaparak aracını kaldırım kenarına çekti. Kendinden geçip deli gibi ağlayan Ecem, durduklarını bile anlamıştı. Cem uzandı ve kızın ürpermesine aldırmadan ona dokundu. Ecem korkuyla koltuğa sinerken, kapıyı açıp, "Çık." diye emretti. Saçmaladı, öfkelenmedi, küfretmedi ya da kükremedi sadece dişlerini sıkarak "Çık." dedi.

Şaşırarak ona bakıp korkan Ecem, bir an bocaladı. Cem hiddetinden kızaran gözlerini yola düzce odaklamış, çenesi kasılmış halde taş gibi duruyordu. Onun ifadesiz yüzünü ve artık tanıyamadığı karanlık gözlerini görünce, gelinliğinin eteklerini toplayarak usulca indi aşağıya. Daha indiği an kapıyı çekerek kapatan Cem, aracı yerinden öyle bir kaldırdı ki, kızın ürpermelerine karışan lastik seslerine hıçkırıklar eşlik etti.

Ecem üzerinde gelinliği ile hiç bilmediği bir yerde, bilmediği bir sokakta, karanlığın ortasında bir başına kalakalmıştı. Sisli gözleri etrafına bakındığında ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmi-

yordu. Ne araba ne bir taksi, hiç kimse yoktu burada. Sokak direklerinden başka kimse yoluna çıkmıyordu.

Üşüyor gibi titreyince kollarını eliyle okşadı. Usulca hareketlendi, bilinçsizce yürümeye başladı. Gelinliğin uzun kuyruğu arkasından sürüklenirken çıkardığı hışırtılı ses, beyninde uğulduyordu. Ellerini çıplak kollarının ürpermiş yapısında dolaştıracak hali bile yoktu. Korkmuyordu tek başına ıssız bir sokakta yürümekten, beyninde korkuya dair en ufak sinyal bile yoktu. Biri bir köşeden çıkıp ırzına geçse, ya da gırtlağına bıçak dayasa bile umurunda değildi. Ecem çökmüş, tükenmişti. Ne kadar yürüdü öyle titrek bacakları bilmiyordu, ya da yürümüş müydü o bile muammaydı? Beyni boştu, ya da düşünceleri, hatta nereye gideceğini bilmiyordu. Sonra bir şey hissetti. Ürperdi, eli koluna tutundu, rüzgâra kapılıp dalından kopan yaprak gibi düşmemek için. O bilindik ürperme, bedenine vuran o garip titreşim, sahip olunma düşüncesi. İçindeki korkuyu, kargaşayı, karanlığı vakumlayıp çeken rahatlama etkisini birden çekip aldı bedeninden. Dönmedi arkasını. Bacakları yere çekilirken, şişmiş ve kızarmış gözleri usulca kapandı. Eli daha yukarı kalkarken, bedeni yana eğildi ve sele kapılan tül misali boşluğa savruldu. Sesler kesildi, rüzgâr duruldu, karanlık korkusunu geriye savurdu. Kesik kesik soluyan Ecem kendini kuvvetli ve korunaklı kolların seyrinde bulduğunda, gözleri yarı kapalı yarı hayali haldeydi.

Kollarındaki baygın kadını göğsüne çeken çaresiz Cem, ona ıslak gözlerle bakarken, "Niye sevmedin beni?" dedi hüzünlü sesiyle. Sisler ardından gelir gibi yankılandı boşlukta asılı kalan ses kızın kulağında. Yutkundu, kısık, cızırtılı, çaresiz kalan sesiyle fısıldarken, "Keşke se... sevmeseydim seni Cem. Ke... keşke." dedi kısılan gözleriyle Ecem. Başı geriye kayıp, duvağı boşluğa savrulurken, karanlığın içinde can veren beyaz bir meleğe benziyordu. Ve sonu olacak zebanisinin kollarında sonsuz bir karanlığa ilerliyordu.

Çok şey istemiyorum artık.
Arkamdan atıp tuttuklarını yüzüme fırlatmanı...
Zor olacak biliyorum ama birkaç saniye bile olsa **insan olmanı**
ve yüzüme konuşmanı istiyorum.

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Çocuk olsam yeniden, bir tek düştüğüm için acısa içim
ve kalbim çok koştuğum zaman çarpsa.

Cemal Süreyya

Sanki dayak yemiş gibiydi bedeni. Gözlerine kilolarca ağırlıkta gülleler bırakılmış, başı iri bir çekiçle vurularak ezilmişçesine zonkluyordu. Vücudunun üzerinden tır geçmiş gibi pelteydi. Kirpiğinin ucuna kadar her yanı ağrıdığı için, gözlerini biraz zorlanarak açtı. Gözleri ilk karanlığa alışırken, kısık ışığa alışması biraz zor oldu ama sonra görüş alanı netleştikçe, gördüğü görüntüyle uyuşan yüzü düştü. Cem tam tepesinde gözlerini yüzüne dikmiş, kirpiklerini dahi kırpmadan onu izliyordu. Üstelik bedeni yumuşak bir yatakta, başı korunaklı bir yastıkta, yabancısı olduğu bir tedirginliğin kollarında ve kocasının yanında korumasızca uzanıyordu. Ecem çaresiz şekilde, zihnini yoklarcasına kaşlarını çatarak ona baktı. Ne olduğunu bilmiyordu ama son hatırladığı şeyin ölmek olduğunu ve karanlığa kayarken bir daha asla o karanlıktan çıkmak istemediğiydi.

Cem yutkunarak usulca uzandı ve kızın yüzüne düşen saçlarını nazikçe kulağının arkasına koyarak, parmaklarının ucunu rimeli akmış yanağında şefkatle dolaştırdı. Özgün gözleri bir saniye bile ayrılmıyordu gözlerinden. Onun dokunduğu her yer, ateşi tutuşturulmuş

meşale gibi cayır cayır yanıyordu. İlk defa dokunmasın istedi Ecem. Kanlı elleriyle içini parçalayan ve acımasızca peşinde sürükleyen o ellerle ona dokunmasın istedi ama kıpırdayıp düşürecek gücü bulamadı kendinde. Yutkunamıyor, nefes alamıyor hatta doldurulmuş ölü bir bebek gibi kıpırdayamıyordu. Teni ateşlerde yanarken kalbi ölümleri tadıyordu ama neden hâlâ ondan vazgeçemiyordu? Bilemedi. Önce gözleri acıdı, sonra görüş alanı ıslanarak iri iri damlalar yanağına, oradan da yastığına süzüldü.

"Özür dilerim..." dedi Cem kabalaşan sesiyle karısının yanağını nazikçe kurularken. Uyumadığı o kadar belliydi ki, üstelik boğazını sıkmış olacak ki sesi kartlaşmıştı. "Özür dilerim meleğim..."

"Keşke sevmeseydim." demişti son sözlerinde. Adamın içine hançeri batırarak terk etmişti onu karanlığın içinde. Cem seneler sonra aydınlığın ucunu tuttuğunu sandığı an, ne yolunu bulabilmişti, ne de yaşama tutunan cılız umutlarını içinde hissedebilmişti.

Ecem hiç ses çıkarmadı, bunun yerine yalnızca yutkunarak gözlerini kapadı, hem de sımsıkı... O huzurlu karanlığa tekrar dönmek, ondan kilometrelerce uzağa kaçmak isteyerek, bir daha bu yüzü asla görmek istemeyerek kapadı gözlerini. Korkusunu, kokusunu, sıcaklığını, varlığını unutmak isteyerek öylece kaldı. Ve cansız bir hamleyle geriye çekilerek, sırtını kocasına döndü. Üzerinde hâlâ gelinliği olduğu için, kıpırdaması da, rahat olması da imkânsız gibiydi.

Pişmanlığını hiçbir sözle anlatamayacağını iyi bilen Cem'in eli telafi hevesiyle havada asılı kalarak, gözleri öylece bakakaldı. Tam ona doğru hamle yapıyordu ki, Ecem yataktan doğruldu. Sırtına salınan saçlarına bakarken, ona dokunmak için yukarı kalkan eli havada asılı kaldı Cem'in, o da usulca onunla birlikte doğruldu.

"Konuş..."

Ecem kocasının konuşmasına fırsat vermeden, yavaşça kalktı. İlk an dengesi bozuk şişe gibi sallandı olduğu yerde, sonra yüzüne dökülen saçlarını geriye savurarak dengesini sağladı. Cama doğru yanaştığında yanağına yaşlar süzülürken, usulca titreyen elleri perdeye uzandı ve gün ışığının geceyi yırttığı gibi o da içindeki kederi yırtmak istercesine perdeyi açtı. Keskin kırmızımsı gün ışığı odayı doldururken, kızın sızlayan bakışları kısılarak dışarı odaklandı. Gece değildi, üstelik gün çoktan doğmuştu. Burası Cem'in evi de değildi, bunu daha uyandığı ilk an anlamıştı ama herhangi başka bir ev de

değildi. Yüksek katlı bir otel odasının balayı süiti olma ihtimali yüksekti. Nasıl geldiğine, nerede olduklarına kafa yoracak kadar sağlam bir iradeye sahip hissetmiyordu. Aslında bu umurunda bile değildi. Arkasında hissettiği hareketlilikle ona fırsat vermeden yana kaydı ve koluna dokunan nazik tutuşla olduğu yerde kısacık bir an donakaldı. Adamın dokunuşu onu korkuyla titretiyordu, elinin altında sinerken çaresizce, ateşe yaklaşan ürkek bir kuş gibi titriyordu.

"Ecem lütfen..." dedi adam dehşete kapılarak. Ondaki korkuyu iliklerine kadar hissediyordu. Kaybetmekten hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. "Sen... Benim aklımı karıştırıyorsun?"

Hâlâ titriyordu Ecem bu nazik temasla bile kasılıyordu. Dün gece o ellerin Kahraman'ı nasıl yumruklayıp, kendisini vicdansızca yerlerde sürükleyerek arabaya zorla bindirdiğini unutamıyordu. Sonrası daha da kötüydü. Onu bir sokak kedisi gibi tek başına tehlikelerle dolu karanlık sokağa gözünü kırpmadan bırakmıştı. Aklını mı karıştırıyordu? Tüm mesele bu muydu? İnançsızlık! Aldatan o'ydu, geçmişi kirli olan o'ydu ve Kahraman gibi tek bir hatası olan kızı suçlamaktan vazgeçmiyordu. Ecem ona hiç bakmadı, kolunu biraz sertçe silkeleyerek elinden kurtardı ve bakışlarını odanın içerisinde dolaştırmaya başladı.

"Kıyafetlerini dolaba yerleştirdim..."

Hiçbir şey sormayan ve ağzını bıçak açmayan kız usulca önce dolaba yaklaşıp, üzerine giyebileceği birkaç parça bir şey aldı, ardından gelinliğinin eteğini toplayıp banyo olduğunu tahmin ettiği kapıya yöneldi.

Başı patlayacak gibi ağrıyan Cem elini sıkıntıyla şakaklarında dolaştırırken, cebinden çıkardığı kutudan iki tane hap alıp bir bardak suyla tek seferde içti. Sakinleşmek için çabalarken, karısının suskunluğuna ve kızgın siteminin sessiz boykotuna izin verdi. Duş alıp rahatladıktan sonra onunla daha sakin bir şekilde konuşabileceğini düşündü.

Oysa sakinlik kızın yanından bile geçmiyordu! Aşağılanma hissi çok derindi. Ecem artık ağlamak da istemiyordu. Ama hain gözleri ateş gibi yanmalarına ve acıdan sızlamalarına rağmen, ıslanıyor ve yanakları yaşlarla doluyordu. Elindeki kıyafeti yere düşürürken, hıçkırıkları yükselmeye ve duvarlara çarparak banyonun içerisinde yankılanmaya başladı. Elini ağzına kapadı ama durduramadı gırtlağını

yırtan acı sesleri. Banyo tezgâhına tutunan bir eli onu ayakta tutarken, diğeri ağzına kapanmış hıçkırıklarını boğmaya yelteniyordu.

"Ecem... iyi misin?" dedi Cem kapıyı tıklatarak. Ecem dudaklarını birbirine bastırarak susturmaya çalıştı ama başarılı olmadı. "Ecem, canım lütfen kapıyı aç." O konuştukça, Ecem daha fazla ağlamaya başlıyordu. "Ağlama lütfen, aç kapıyı konuşalım. Özür dilerim bir tanem. Ben seni o adamla görünce..."

Ellerini kulağına kapayan Ecem dişlerini sıkarak derin derin solumaya çalıştı ve güçsüz bir hamleyle kapıyı kilitleyince, Cem'in sözleri yarıda kaldı. Cem dişlerini sıkarak tam kapıya atılıyordu ki, içeriden su sesi gelmeye başladı. Konuşmak istemiyordu, haklıydı ama onun da sebepleri vardı ve bunu ona anlatmalıydı.

Fakat anlatamadı. Ne o gün, ne sonrasında.

Önlerinden su gibi akıp geçen üç uzun gün boyunca suskunluk orucu tutan Ecem, tek kelime konuşmadı Cem'le. Cem de artık ısrar etmeyi sürdürmedi konuşmak için. Ne zaman onu konuşmak için kıstırsa, Ecem panikleyip derince soluyarak korkuyla elinin altında sinip kıvrılıyor, ya da koluyla başını kamufle edip dövecekmiş gibi titriyordu. Ve ne zaman ona sokulsa yüzüne tiksintiyle, dahası nefretle bakıyordu. Ne zaman kazara yoluna çıksa, sanki üzerine gazlı yağlar dökecekmiş gibi korkuyla telaşlanıyor, soluğu kesilip geri adım atıyor, ürperiyordu. Cem sabrediyordu ama Ecem'in uzaklaşmasına mani olamadığı gibi inatla susma orucunu da bozduramıyordu. Sonunda Cem ısrarının peşini bıraktı.

İkisi de bir sessizliğin girdabına sürüklendi. Yatağında bir yabancı gibi uzak yatan Ecem sabahları erkenden uyanıyor, bir günaydını bile ona çok görerek kahvaltısını zoraki bir beraberlikle yaptıktan sonra, otelde dolaşıp, sahilde oturarak gününü tamamlıyor ve her seferinde onu uzaktan izlemek zorunda kalan Cem, acı içinde kıvranıyordu. Geceleri ise yatağın bir ucunda ona sırtını dönmüş Ecem, diğer ucunda sıkıntıyla tavanı izleyen Cem oluyordu. Balayını böyle hayal etmemişti. Cem ona ne zaman sokulsa, çığlık atarcasına yataktan fırlayan kız kendini banyoya kilitliyor, saatlerce hıçkırık sesleriyle adama işkence ediyordu. Cem de sırf ağlamasına dayanamadığı için uzak du-

ruyordu. Yaşadığı ve yaşattığı acı olayı zihninden silemeyecekti belki ama bunu yaparken bilincini nasıl kaybettiğini düşünerek, kendine yüklenmekten vazgeçmeyecekti de.

Nihayet üçüncü günün sonunda artık bu saçma suskunluğa dayanamayan Cem, birkaç saatliğine dışarı çıkarak onun gönlünü almak için bir şeyler planlamaya karar verdi. Öte yandan sahilde dolaşmaktan yorulan Ecem, durgun bir halde odasının kapısını açarken, artık son günleri olduğunu biliyor ve bu günden sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Cem'le onun evine gidemezdi, ailesinin evine dönemezdi, herkes onları mutlu bir balayından sonra bu halde görürse yıkılırdı. Başka bir yere gitse, bir tanıdığa denk geldiğinde ailesine olayı nasıl açıklardı. İyice çıkmaza sürüklenirken, bir taraftan da ne yapması gerektiğini düşünüp duruyordu.

Kahraman bugün hastaneden çıkıyordu, özür dileyen Miray mesaj çekmişti. Adam kolunun ve kafasının kırılmasını hak etmişti belki ama Cem'i elleri kanlı onu döverken düşündüğü an bile nefesi kesiliyor ve katılıp kalıyordu. Esme sürekli mesaj çekip nasıl olduğunu soruyor, Rüzgâr Cem'le konuştuğu için ondan bir şey saklayamıyordu. Peri durumu kimseye söylemese bile Nebahat Hanım içine doğmuş gibi onu iki gündür arayıp, halini hatırını soruyor ve Ecem her seferinde mutluluk rolüne içi kan ağlayarak devam ediyordu. Rüzgâr o gece Kahraman'ı kimseye göstermeden hastaneye kaldırmasaydı şimdi ailesi de bu facianın içinde olacak ve acı çekeceklerdi.

Yorgun beyniyle kapıyı açtığında oda loştu, bu Cem'in ondan evvel odaya geldiğini gösteriyordu. Kapıyı kapattı. Dalgınca attığı adım, ezilen bir nesnesinin hışırtı hissiyle yarıda kaldı. Ecem bakışlarını yere çevirdiğinde, her tarafın gül yapraklarıyla kaplı olduğunu ve henüz hava tam karanlığa gömülmediği halde, içerinin doğal bir ışık kaynağıyla aydınlandığını fark etti. Her taraf ışıl ışıl mumlarla kaplanmıştı. Oda o kadar romantik duruyordu ki, içine çektiği, soluğuna sinen koku büyüleyiciydi. Bir yıkımın acısını hiçbir gövde gösterisi telafi etmiyordu. Cem camın önünde, elleri ceplerinde durmuş, telefonda konuşuyordu. Belli ki geldiğini fark etmemişti ama varlığını hissedince, telefon konuşmasını kısa kesip, usulca arkasını döndü. Bu romantik ambiyanstan hiç etkilenmeyen Ecem, ifadesiz yüzüyle etrafı incelerken, Cem gözlerini kızın mutsuz yüzüne dikerek düşüncelerini irdelemeye koyuldu.

"Acıkmadın mı?"

Ona bakmayan Ecem başını olumsuz anlamda sallayarak, yatak odasının kapısına yöneldiğinde, "Ben acıktım, bana eşlik eder misin?" diye nazikçe sordu. Ecem başını dikleştirdi ve hiç umursamadan önce odaya, ardından banyoya girerek onun sorusunu yüzüne çarptığı kapıyla cevapsız bıraktı. Üzerine eşofmanını geçirip, bir süre banyoda aynaya dalgınca bakarak zaman geçirdikten sonra, düşündükleriyle aklı aydınlanırken dişlerini fırçaladı ve işi bittiğinde yine hiçbir hissi taşımayan hissiz yüzüyle dışarı çıktı. Ermiş mumlara, soğumuş yemeklere, Cem'e aldırmadan yatağa yanaşıp üzerini toplamaya başladı. Kırmızı gülleri yere dökerken, değerli bir mücevhere ait olduğu belli olan kadife kutuyu komodinin üzerine gelişi güzel bıraktı. Kadehini göğüs hizasında kıracak gibi tutan Cem, çatık kaşlarının altından sessizce onu izlerken, Ecem çoktan ışığı kapamış ve başını yastığa koyarak gözlerini geceye, kulağını kocasına, kalbini beynindeki seslere küs etmişti.

Biliyordu, konuşulacak bir şey yoktu aslında... Konuşacak, paylaşacak bir şey kalmamıştı sayesinde... Oysa ta en başından beri onu severse yüreği kırılır diye korkmuştu hep. Kaçışları, gözünden sakınması, onca zaman ondan korkması demek bundandı. Onu severse deli dolu, kıskanç, çekilmez biri olacağını bildiğinden miydi onca inatçı tavrının kaynağı? Oysa korkusunun yüreğine sevgiyi haram etmesi bundanmış; şimdi anlamıştı Cem. Kırıktan, parçaladıktan sonra...

Ecem, tüm çocukluğuna rağmen gül gibi nazenin, bülbül gibi nağme şakıyor olsa da, ondan daha olgunmuş bu savaşta. Demek acıtacağından, korkmasından, ayrılıktan dem vurup gurbetlere gitmesi de bundanmış. Ecem baştan çözmüştü onu ta çocukken, yüreği aşka kilitliyken hem de... O kendini çözmeye yeni başlamışken kız onun karakterinin kitabını yazmıştı... Aşık olmaktan korkan yüreği, sahibini aşka mahkûm etmişti, ama ne olursa olsun cezasını ona kavuşamayarak ödemeyecekti.

Tüm gece yatakta bir sağa, bir sola dönerek kıvranıp duran Cem'i uyku bir türlü tutmadı. Aldığı ilaçların bir faydası olmayınca ağrı kesiciyle içkisini yudumlamak gibi bir saçmalık yaptı. Sabaha karşı daldığı uykusundan müthiş bir baş ağrısıyla sınandı. İçinden geçen bir his, bir terslik olduğunu belirten o ürperme, ensesini gıdıklıyordu. Gözlerini açtığında, yatağın yan tarafının boş olduğunu görünce panikle sıçradı. Hızla doğrulduğunda, aklında deli sorular yankılanmaya başlamıştı ki, yastığın üzerine bırakılmış mektuba gözü ilişti.

Gidiyorum...

Yine tutamadık dilimizi... Tutamadık sımsıkı tuttuğumuz gururumuz gibi aşkın eteğini. Ayın şavkı bile inatla karanlığı delerken, biz sökemedik gurur denen o önyargının zifiri sisini.

Hırçın olduk birbirimize... İsyan ettik kaderimize... Unuttuk vefalı olmayı, şefkatli olmayı, saygılı olmayı denemedik birbirimize. Esirgedik sevgimizden merhameti. Yürekten sevmeyi, içten gülümsemeyi çok gördük, uzaklaştırdık hayatımızdan birbirimizi.

Kusursuz değildik, yanlışlarımız da vardı, pişmanlıklarımız da, ama beceremedik bizi biz yapan önyargılarımızla sevmeyi.

Oysa, gönlümün en derinlerinde büyüttüm ben seni... Hiç yorulmadan taşıdım onca yıl aşkını, bir annenin bebeğini karnında taşıdığı gibi şefkatle, hürmetle, saygıyla ve umutla devleştirerek. Çocukluğumla, hayallerimle, düşlerimle büyüdün gün be gün sinemde. Olmayacak masallar anlattım kendime, gözlerimi sana kaparken, geceler boyu içimde saklayarak çoğalttım şeklini.

Gözyaşlarımda boğdum düşlerimi çok kez... Sessizce bağrıma basarak resmini, kaç geceyi koynumda geçirdin sen. Kaç sabaha uyandım gözlerinden öperek, içimi dolduran kokunu derin derin içime çektiğimi hayal ederek, parmaklarımın saçlarını okşadığını, saatlerce seni seyrettiğimi hayal ederek, kaç sene geçirdim ben...

Çocuk yüreğimde büyüttüm seni, sensizken seni yaşadım satır aralarında... Şarkı mısralarında hep sen vardın... Hüznünü kaç kez okşadı sevdam, kaç kez aldattın beni başka tenlerle... Kaç kez gittim senden ve kaç kez gittiğim gibi döndüm yeniden... Kaç kez dokunmak istedim sızlayan gönlüne, kaç kez kimseye göstermediğin çocuk yüreğinin yarasından öpmek istedim ben, saymayı bıraktım...

Sen çocuk dedin bana, ben büyük bir umutla yaşadım seni, sonunda büyüdüm aşkınla, eriştim sana ama yüreğinin ucundan tutunmayı yine beceremedim.

Sonra umut verdi gözlerin... Birden hayaller sırdan gömleğini çıkarıp astı geçmişin saklı sandıklarına, gerçek oldu düşlerim... Olmayacak masallara inandım yeşil gözlerinden süzülen büyüyle. Söz geçiremedim deli yüreğime, tatlı dilinden akan yalanların sayesinde inandım senden biz çıkacağına.

En masum yanımla savruldum sana Cem...

Ben seni çok sevdim dev adam... Sen beni sevmeyi becereme-din...

Biz, bir olamayız Cem... 'sen'inle 'ben,' 'biz' olamayız, anla-dım. Sen beni benden çıkarmak istedin, ben her şeyinle kabulleni-ken seni, sen beni benden ayırıp biz olma şansımızı elimden almaya hiç çekinmedin.

Beni benden alırsan geriye bir sen kalmaz... Biz kalmazdı, bile-medin.

Çok düşündüm. Ne gurursuz olabilirim, ne de kör... Ben senin eyvallahın olamam Cem, ben senin kum torban olamam...

Ben büyüdüm, sevgim büyüdü ve değişti duygularım... Ben se-ninle bencillik ateşinde yanamam.

O yüzden kimseyi arayıp ortalığı boş yere ayağa kaldırma, ab-lama gidiyorum. Boşanma evraklarını hazırladığında imzalaman için yollarsan sevinirim.

Tüm olanlardan sonra yüzünü görmek istemiyorum.

ECEM

İşte o saatlerde ablasının kapısında biten yorgun kız, ne diyece-ğini, konuya nasıl başlayacağını kara kara düşünmekteydi ama ne düşünürse düşünsün, aklındaki çıkmazlara bir yol bulamıyordu. Ko-rumaların şaşkın bakışları altında valizini sürükleyerek içeri giren yeni gelin, kapıyı çaldığında çok beklemesine gerek kalmadı. Kapıyı yardımcıları Fidan Hanım açmıştı ve onun arkasından gelen ses "Abla kim geldi?" demeye kalmadan, gözleri buluşunca "Ecem?" dedi Esme şaşkın bir feryatla. Bakışları önce kardeşinin perişan haline, şişmiş gözlerine, uykusuzluktan düşmüş ve gözlerinin altında belirmiş mor halkalarına, sonra ayaklarının dibinde duran valizine kaydı. Tamam, Cem'le pek iyi bir başlangıç yapmadıklarını Rüzgâr söylemişti ama işin bu kadar vahim olacağını tahmin etmemişti. *Keşke arayıp derdini sorsaydım* diye kendine kızdı Esme. Oysa o, balayındalar diye rahat-sız etmekten çekinmişti. Ve bunu kafasına yerleştiren hep koca kafalı kocasıydı.

"Misafir kabul ediyor musun abla?" dedi Ecem yorgun bir sesle

gözlerini yere dikerek. Sözleri sisli, sesi titrekti.

"Sen misafir misin deli, bu evin kızısın." diyen Esme hiçbir şey sormadan kollarına alırken kardeşini, korumalardan birine "Valizi içeri alır mısınız?" diye rica etti. Ecem kollarını ablasının boynuna doladığı an, bırakmıştı gözlerindeki yeni yaşları yanaklarına.

Bir müddet kapının girişinde sımsıkı sarıldığı kardeşini teselli edemeden durakladı Esme, Ecem tıpkı çocukluğundaki gibi sımsıkı sarılıp, yüzünü boyun köküne gömerek içli içli ağlıyordu. Korumalar onlara telaşla bakarken, Esme sadece kardeşini sakinleştirmek için saçlarını okşayıp, kulağına telkin eden sözler fısıldıyordu. Neyse ki Ecem kendini çabuk toparladı.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Esme kardeşinin yanaklarını kurularken. Ecem başını sallarken yanaklarına yeni yaşlar sıralanıyordu. Esme her ne kadar kardeşiyle Cem arasında neler olduğunu merak etse de, üzerine gitmedi. İçeri girdiler ama bir kanepenin köşesine çekilen Ecem yemek yemedi, ağlamadı, konuşmadı, ablasının gösterdiği odaya yerleşene kadar ağzını bıçak açmadı. Sonra da saatlerce yatağın içinde gözlerini tek bir noktaya dikip yattı. Ta ki akşama doğru odasına dalan Pelin'in keyifli sesiyle ev inleyene kadar...

"Teysem delmiş."

Kreşten gelen Pelin onu gerçek hayata çekip getirene kadar, zamanın ne kadar çabuk akıp gittiğini anlayamamıştı Ecem. Akşam yemeğinin ardından Ecem ve Pelin bahçeye çıktıklarında, karanlığa bakarken dalıp giden Ecem ve onu izlediğini sanarak kendi dünyasında eğlenen Pelin'i izleyen Esme, gözlerini hüzünle kardeşinin kederli yüzüne dikti. Bir anda omzuna yerleşen kolla içini çekti.

"Çok sessiz." dedi Esme sıkıntıyla. Neden içine atıyordu derdini, neden onlarla paylaşmıyordu sıkıntısını? "Ne oluyor bu kıza?"

"Sadece ona mı?" dedi Rüzgâr gözlerini baldızına dikerek. "Cem'i de tanıyamıyorum artık. Gözlerini okuyamıyorum, tıpkı kafasındaki düşünceleri okuyamadığım gibi. Ofise geldi, sanki eski Cem değil. Garipti. Sessizdi, tükenmişti, aynen Ecem gibi tek bir noktaya bakıyor ve saatlerce dalıp düşüncelerinde kayboluyor."

"Nasıl?"

"Önceden ifadesizdi, ne düşündüğü ya da ne yaptığı sır olurdu yüzüne, oysa şimdi ne acısını saklayabiliyor, ne dibe çöktüğünü. Sürekli susuyor ve bir geminin batışını izletir gibi bana çöküşünü izletiyor.

Bunu kaldıramıyorum Esme, tıpkı senin gibi kardeşimin çöküşünü izlemeyi kaldıramıyorum. Cem benim elimde kalan son emanetim." Son zamanlarda olanlardan sonra, sürekli onun ilaçlarını alıp almadığını düşünmekten kafayı yiyordu. Biliyordu aldığını ama ya bir öfkeyle keserse, ya yine alevlenirse hastalığı korkusu içinde kalıyordu? Sonmaya korkan Rüzgâr, iyice çaresiz hissediyordu.

Hüzünle gözleri nemlenen Esme kocasının sinesine sokuldu. O da kardeşinin tükenmesini kaldıramıyordu tıpkı onun gibi. Rüzgâr çenesini karısının başına yaslarken, "Onlar için bir şey yapmalıyız..." diye söylendi can yoldaşı Esme'ye.

"Onlar kendi başlarının çaresine bakmalı Esme, ta ki bizden destek bekleyene kadar."

"Ama..." dedi Esme itiraz etmek isteyerek. Rüzgâr karısının omuzlarını kavrayarak, kendine çevirdi. Yüzünü kaldırana kadar bekledi, gözlerinin içine bakarak "Eğer ilk darbede yıkılırlarsa, bir dahakinde doğrulamazlar. Onlar artık bir birey değil, aile Esme'm... Evliliklerinin sorumluğunu almalılar, çarelerini kendileri bulmalılar. Eğer biz her seferinde yardımcı olursak, gerçekten yıkıldıkları ilk zorlukta, bir daha doğrulamazlar."

"Ama..."

"Aşkım... Cin gözlü saf kadınım benim, sabret. Sabret ki acıdan sonra gelen tatlının lezzetini bilsinler. Bilirsin, çabuk kazanılan galibiyet değersiz, zorla kazanılan galibiyet ise paha biçilmez olur. Bize ihtiyaç duyduklarında elbet yanlarında olacağız ama bırak özlesinler. Özlem, en çabuk kavuşma aracıdır."

Esme istemese bile çaresiz uydu kocasına çünkü düşününce adam haklıydı. Onlar ne yapabilirdi ki içlerindeki kırgınlıklarına! Merhem olması gereken kendileriydi. İlaçları sevgileriydi, eğer dedikleri kadar kuvvetliyse aşkları, bir arada olmanın bir yolunu illa ki bulacaklardı.

O gün ve sonrasında iyice içine çekildi Ecem. Evin içinde varlığı yokluğu belli olmayan bir hayalet gibiydi. Önceden gardırobun başına geçtikleri an teyze yeğen için dünya dururdu. Moda dergileri onlardan sorulur, dondurma yemek için hiçbir saat geç olmazdı. Mutfakta onlar kadar çabuk savaş çıkarabilen bir ikili daha evvel görülmemişken,

şimdi ikisi kadar sakin olanı yok gibiydi... Pelin çocukça bir küslükle, yanında neşeyle dolaşan teyzesini özlediğini söyleyerek ondan uzaklaşmaya başlamış, Rüzgâr baldızının ve kardeşinin içten içe çöküşüne tanık olarak çaresiz kalmıştı. Üstelik Ecem bir tek Cem'den değil herkesten kaçıyordu. Kapris değildi ya da naz, gerçekten psikolojisi fena halde zedelenmişti. Annesi onları balayına gitti sanırken, Esme kardeşinin herkesten uzak durma fikrine saygı duyuyor, annesi olanlardan haberdar olmasın diye Nebahat Hanım'ın onlara geleceği, ya da şüphelenileceği tüm hamlelerinin önünü kapatıyordu. Yine yalnızlığın pususuna düşen Ecem, üç gün sonra bile ablasının evinde sessizce balkonun karanlığına saklandığında, gizliden ağladığını ev ahalisinden saklıyordu aklınca.

Dizlerini kendine çekmiş, burnunu çekerek yanağındaki yaşları silerken, bakışlarını yine ağaçların gölgesine odaklayarak dalıp gitmişti. Kaç saat böyle oturdu bilmiyordu, ya da kaç dakika... O anda gecesinin sessizliğinin içinde duyulan tek ses ateş böceklerini başka bir yankı böldü. Yanında duran telefonu titreşiyordu. Ecem telefona uzandığında, ekranda gördüğü isimle bir an donup kaldı. O kadar uzun zaman telefona baktı ki, ilk aramanın ardından susan telefon, tuttuğu soluklarıyla sessizliğe karıştı. İkinci defa uzun uzun çalmaya devam etti. Israrlıydı. Günler sonra neden bu kadar ısrarla arıyor olabilirdi ki? Günlerce arayıp sormayan adam neden şimdi arıyordu? Kesin boşanma davasını hallettiğini söyleyecekti. İçinde bir acı, göğsünde bir korku büyüdü. Aynı anda nereden çıktığı belli olmayan bir heyecan, bir titreme hissi de cabası. Buna rağmen cesurca burnunu çekerek, boğazına doğru süzülen yaşları kabaca elinin gerisiyle sildi. Telefonu açarak "Arama demiştim." dedi boğuk sesiyle.

"Sesini özledim. Daha fazla dayanamadım..."

Beklediği sözler bunlar değildi! "Kapatıyorum."

"Soluklarını dinlemeye de razıyım. Yeter ki kapatma."

Bu yakarışın içindeki çaresizlik kızın yüreğini dağladı. Cem kimseden bir şey istemezdi, elde ederdi hep ama şimdi rica ediyordu. Dudaklarını ısırdı acıyana kadar ve ağladığını belli eden boğuk sesiyle hıçkırmadan evvel, "Kapatacağım telefonu, burası çok serin..." diye bahane uydurdu isteksizce. Aslında özleminden kavrulduğu sesini daha fazla duyduğu an hıçkırarak ağlamaya başlamaktan korkuyor, bedenini saran hasretle başa çıkamayacağını bildiğinden kaçıyordu.

"Kapatma... Ne olur..." dedi Cem endişeyle derin bir nefes verirken sessizleşen telefona.

"Neden?"

"Canım sıkılıyor."

"Üşüyorum Cem..." dedi Ecem içinde çok farklı anlamlar saklayan gizemli bir sesle. Onsuz olmaktan, onsuz hayata göz yummaktan bıkmıştı. Üşüyordu. Ama onunla da olmak istemiyordu artık, bocalıyordu.

"Ben ısıtırım seni, girme içeri..." dedi Cem yakarır gibi tok sesiyle. Özlemişti. Konuşması mesafeli bile olsa, sevdiği kadının nefes alışverişini dahi özlemişti. Ve söylediği sözlerdeki ufak ayrıntıları fark etmemişti.

"Isıtamazsın..."

"Isıtırım." diye diretti adam inatla.

"Nasıl yapacaksın bunu? Telepati yoluyla mı? Işınlanma hâlâ icat edilmedi."

"Kapat gözlerini..." diye tatlıca buyurdu, onca zaman sonra normal bir konuşmayı ikisi de beklemediğinden biraz şaşkın ama kaybetmeyecek kadar da muhtaç halde.

"Neden?"

"Ecem, kapat lütfen." Ecem isteksiz dahi olsa, denilene sessizce itaat etti. Nasılsa görmeyecekti, o zaman yapmasının bir mahsuru yoktu ki.

"Kapatmayacağım." dedi kız gözlerini sımsıkı kapatırken.

Adamın gülen tınısı kızın yüreğini titretti. Çapkın dudaklarının keyifle nasıl yana kıvrıldığını hayal etmek iyi gelmemişti.

"Rüzgârın sesini duyuyor musun? Hani içine benim kokumun karıştığı... Hani şu biraz asice saçlarını dağıtan haylaz eller değmiş gibi tenine sürtünen serin şey... Sana dokunmasını bile kıskandığım sakin meltem... Tıpkı benim elimi başına yaslayıp, o inatçı kafanı göğsüme çekmem gibi... Kollarımın sıcacık bedenini sımsıkı sarıp, soğuktan ve yalnız bir dünyadan saklamam gibi..."

Ecem içini titreten derin bir nefes aldığında genzine, demir bir yumruk yemişçesine kalbi tekledi, bunu Cem bile duyumsadı. Cidden soba yanmış gibi içi ısınmıştı. Gözleri yaşardı yeniden, hasreti sinesine ağır ve ateşli taş gibi otururken, boğazına dolan acı yüzünden

nefesi kesildi. *Özlem; neden ucu bucağı olmaz bir ummandı ki, neden insan nefret ettiği bir adamı bile böylesine sonsuz özlerdi?* Kalbi yumuşuyordu da, iradesi sert bir kaya gibi olduğu yerde duruyordu. Burnunun kanatları irice açılmış, genzine acı bir sızlama yayılmıştı.

"Senin de burnunun direği sızlıyor, değil mi?"

Yutkunamayan Ecem, "Evet..." dedi kıvırarak devam ederken. "Senin yüzünden grip olacağım."

Cem'in günler sonra duyduğu sesine ferah bir gülümseme enerjisi yayıldı. "Isındın ama itiraf et..."

Onun keyfini saklamayan sesinden rahatsız olan Ecem, birden ne ara bu kadar sıcak bir sohbete başladıklarını hatırlayamayarak, oturduğu yerde şımarıkça kıpırdandı. "Seni hiç sevmiyorum Cem(!)" diye huysuzlandı.

"Ben de Ecem, hiç sevemedim seni (!)"

Ve arkasında bir kıpırdanma olunca, telefonu kapatarak yanaklarını hızla kurulayan Ecem bakışlarını yanına çevirdi. "Abla biraz daha kalayım." dediğinde, arkasındaki tok ses, "Kalmasan daha iyi, cidden hasta olabilirsin. Hava serin." diye tamamladı sözlerini ve kız olduğu yerde irkilerek, dehşetle ayaklanırken az önce üzerinde oturduğu tabure devrilip yere düştü. Paniği görülmeye değerdi, hele o sıçrayışı... Bu ses telefondan gelmiyordu, değil mi? Ürperdi ve olduğu yerde titremeye başladı. Bu adam ne zaman gelmişti eve, dahası telefonla konuşurken hep arkasında mıydı?

Gözlerini karanlık girişe çevirdi merakla. Oradaki gölge hiç de yabancı değildi. Nabzı hızlandı, kalbinin sesi kulaklarına tırmandı.

"Ben de seni özledim." dedi Cem dişlerini sıkarak.

"Ben de..." diye içinden haykıran kız, dışından tek kelime etmedi. Şaşkındı.

"Hem de çok..." dedi adam usul sesiyle. Kısacık bir an gözlerini kapadı, havaya dağılan kokusunun her zerresini içine çekercesine derin bir soluk aldı.

Ona hiç bakmadan, selam bile vermeden içeri girdi bacakları titreyen Ecem. Fakat gözlerinin kıyısından görmüştü işte. Onun dağılan saçlarını, yeni çıkan sakalının siyah yapısını ve gözlerinin altındaki mor halkaları yakalamıştı işgüzar gözleri. Yüreği ezildi, ne hakkı vardı vicdanıyla oynamaya? Ne hakkı vardı akıl sağlığını yoklamaya?

Neden gelmişti ki? Neden tam toparlanırken, tüm dirayetini toplamışken iradesinin içine etmişti?

Alt kattaki odasına yönelip, kapıyı hırsla kapatacakken bir el bu eylemine izin vermedi. Ecem kızgınca yatağına yaklaştı, sanki o yokmuş gibi üzerindeki kalın hırkasını çıkarıp, yatağın içine uzandı ve sanki o orada değilmiş ve her zaman böyle uyuyormuşçasına, elini yanağının altına koyarak gözlerini kapattı. Onu odadan kovamazdı, ablasının huzurunu da bozamazdı. Üstelik hâlâ kocasıydı, her ne kadar istemese bile!

Cem kapının girişinde sessizce durup sabırla beklemeye devam etti.

"Niye geldin?" demiyordu, "Defol git." demiyordu. "Özledim..." hiç demiyordu, onu yok sayarak daha çok canını acıtıyordu.

Oysa oda başka kokuyordu adam için, içini titreten heves başkaydı, günlerdir görmediği güzel yüzün seyri bambaşkaydı. Ecem bilmiyordu ama adam en çok onu izlemek için can vermişti onca zaman, en çok gözlerini görmek için sabırsız kalmış, en çok üzmemek için azap veren birkaç gece onsuzluğa katlanmıştı. Zaman verirse hırsı diner diye düşünmüştü, zaman verirse acısı geçmese bile hafifler sanmıştı, zaman geçerse, ona nasıl bir hata yaptığını hatırlayacağını sanmıştı ama yanılmıştı.

Daha fazla dayanamayınca buraya gelmiş, sadece birkaç saniye yanında dursun, gözleri yüzünü kana kana içsin diye dualar etmişti. Buna izin vermemişti küskün prensesi, ona bakmasını bile çok görmüştü.

Hırsından kuduran Esme her ne kadar kızgın olsa da, Rüzgâr yüzünden anlayış göstererek odasına çekildiği için karısıyla rahatça konuşabilirdi. Cem içine derin bir nefes çekerek yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Varlığında yokluğunu çekmek adamı tüketiyordu. Onsuz geçen her saniye Cem'in hayatına işkence eden bir gün olarak çentik atmıştı. Ecem ona karşı tepkisiz olunca, bunun bir kabullenme olduğunu anlayan Cem, uzandı karısının yanına, yan döndü ve gözlerini narin sırtına çevirdi. Uyumuyordu, biliyordu. Hızla kalkan omuzları, sık sık soluduğu nefesleri, onun da en az Cem kadar heyecanlandığını ele veriyordu. Gözlerini ondan çekse ya da kırpsa, hayal olup buhar olacaktı sanki. Eli kalktı amansız, koklamaya doyamadığı saçlarına dadanmak için parmakları karıncalandı za-

mansız ama uzanamadı, cesaret edemedi dokunmaya, yine kızıp geri çekilmesinden korkarak olduğu yerde kurudu kaldı. En azından aynı odada kalmalarına ses çıkarmamış, hırçınlaşıp kovmamıştı, bunu da mahvetmeyecekti. Derince bir nefesi tüm ciğerlerine doldurup, onun varlığının tadını çıkardı. Kokusunun, sıcaklığının, usul nefeslerinin, narin bedeninin gözünün önünde durma hissi devasaydı. Dokunmasa bile, yanında olmasının eşsiz zevki büyüktü. Günlerdir gözlerini kırpmadan hayal ettiği kadının, kokusunu gerçekten duyuyor olmanın şükrüne dayandı.

Eğer Ecem baksaydı, adamın günlerdir uyku uyumadığını, hatta sakal tıraşı bile olmadığını görecek, vicdan azabından eriyecekti ama aldırmadı. İnatla, uyuyana kadar ne kıpırdandı, ne de gözlerini açtı. Zaten çok geçmeden, tıpkı kocası gibi günlerdir uykuya hasret kalan bedeni, ona sinsice ve sessizce sokulan bedenin sıcaklığına kaymış, güçlü kolların sığınağında derin ve huzurlu bir uykuya doğru yelken açmıştı.

Yaraları merhem tutmayan hasta gibiyim son zamanlarda,
Geceler avutmuyor hayallerimi üstelik,
içimde binlerce şiir kan ağlıyor
ve ben susuyorum yine.

Müjde Aklanoğlu

YEDİNCİ BÖLÜM

Eğer üzüyorsa bırak gitsin.
Ömür dökülen su gibidir... eğilip zamandan
toplayamayacaksın.

Ne kötü şeydi; yüzünü bile görmek istemiyorum dediğin insanları bir kere gördüğün an yelkenleri suya indirmek. Ne zordu; sevgi ve nefret arasındaki ince sınırda durup hangi tarafa geçeceğini bilememek ve ne haysiyet kırıcı şeydi; onca hakareti duyup sadece aşk için sineye çekmek...

İnsanoğlu anlaşılması zor varlıklardı, nefret ediyorum dediklerini sever, seviyorum dediklerini yerden yere vururdu.

Affetmek kolay olandı, ama hiçbir kadın aslında affetmezdi, yapıları gereği sineye çeker, sevdiği için susardı. Çünkü kadınlar erkekler gibi düz bir mantık taşımazdı. Erkek "Evet" ya da "Hayır" gibi kısa, net ve düz cevaplar verirken kadın düşünerek "Bakarız," Ya da "Bir düşünelim." diyerek ara yolu bulma çabasına girer, kendini paralardı.

Sabah gözlerini açtığında başının yastıkta olmadığını anlayacak kadar onunla birlikte vakit geçiren Ecem, kocasının kıskaç gibi sıkan kollarından kurtulduğundan beri varlığından köşe bucak kaçıyordu. Kokusu ve sıcaklığı yine saldırmıştı bentlerine, uzak durmak en büyük duvar olacaktı.

Ama bu nereye kadar sürebilirdi zira aynı evde ondan saklanmak zor bir eylemdi.

Şimdi bahçeye açılan, Fransız camdan içeriyi izlerken de cidden kafayı yemiş olmalıydı.

"Kafayı yemiş olmalılar..." dedi Esme, sanki kardeşinin düşüncesini okuyormuşçasına irkilmesini sağlayarak. "Bu haksızlık." diye ekledi kendine der gibi yutkunamayarak.

"Hı..." dedi Ecem şaşkınca daldığı çukurdan çıkarken.

"Kondisyon tuttuğu anları özledim..." derken üzgün görünüyordu Esme. Ecem onun söylediklerini anlamaya çalışsa da boş gözlerle bakan ifadesi "Anlamadım." Diyordu sadece. Esme buna takılmadan devam etti kendi kendine. "Yanıyorum diyorum; su iç diyor, özledim diyorum; sarılırım diyor, yanıma gel diyorum; işim var diyor..." diye sayıklarken ne kadar kırgın olduğu da dalgın gözlerinden ötürü gizlenemiyordu. Onun ağzının içinde ne söylediğini anlamayan Ecem, kaşlarını kaldırdı. Esme elindeki dondurmayı biraz daha iştahla yalarken, "Benim canıma kastı var. Sanki karnımda bebek değil, bulaşıcı hastalık taşıyor gibi hissettiriyor bana." diye homurdandı.

Güneşin bunaltıcı sıcağından etkilenen Ecem, elini yüzünde yelpaze yapmış serinlemeye çalışırken, Esme elindeki açılmamış diğer dondurmayı kardeşine uzatıp, "Al, hararetine iyi gelir."diye dudak büzüp iç çekti. "Zaten bu aralar ateşimi bir tek bu söndürüyor." Yine ne demek istediğini anlamayan dalgın Ecem, ablasının uzattığı dondurmasını açarken yeni gelen bir cümle ile ancak ayılabildi. Esme'nin az önceki sitemli, kırgın sözleri yerini ansızın eli sopalı haline bırakınca, Ecem'in olmayan kafa karıştı. "Artık annemle konuşmayı düşünüyorum." diye başladı söze Esme. Sesi gayet netti.

"Neden?"

"Cem'le dün gece sesiniz çıkmayınca, ben sorununuzu hallettiğinizi düşünmüştüm. Yanılıyor muyum?"

'Hoppalaa' dedi Ecem dudaklarının arasından mırıldanarak. Az önce eşinden dolayı sayıklayan bu mutsuzluğa ramak kalmış kadın, yine ne istiyordu kardeşinden? Anlaşılan sarma sırası kendisine geçmişti. Hep onların evlilik merakları değil miydi zaten başında siyah duman gibi dolaşan... Kaşlarını çatıp, başını dikleştirdi.

"Yanılıyorsun ablacığım." dedi suratını asarak. "Konuşmadık, ben uyudum. Onun ne yaptığınıysa hiç bilmiyorum."

"Hımmm. Ondan sabahın köründe deli danalar gibi kum torbasının başına geçmişti demek..."

Ecem dişlerini sıktı. Ne zaman kafası bozulsa hemen kum torbasının kollarında alıyordu soluğu zaten. "Onu evden kovmalısın abla... Ben bir süre daha burada kalacak gibiyim. Madem boşanacağız, aynı evde kalamayız. Bu etik olmaz."

"Ona etik değil ahlaki denir şapşal. Kovamam. Sen nasıl benim kardeşimsen, o da kocamın kardeşi, kaldı ki Cem benim abim gibi. Kim dedi size âşık olun diye. Hem boşanmayı şu ara unut, valla babanın yüreğine, annemin beynine kan sıçratırsın. Vicdan azabı olma kimseye. Bu akrabalık bağını çekmek zorundasınız bir süre daha ve sakın... Sakın evimde kavga etmeyin, valla Pelin görürse paralarım ikinizi de..."

"Çocuk muyum ben abla ya?" dedi Ecem kızarak. "Pelin'i üzecek bir şey yapmam, zaten dün gece ekmek bıçağıyla odamdan kovmadıysam, tek düşündüğüm onun pis canı değildi, minik kuzumun psikolojisiydi."

"Aferin." dedi Esme gördüğü yakıcı şeyle yutkunurken ve ağzına götürdüğü dondurma dudaklarında donup kalırken. Lanet olsun ağzı kurumuştu ama sıcaktan değildi bu! Dondurma eriyerek eline akarken, soğukluğun ve şehvetin içine verdiği ürpertiyle inledi. Rüzgâr kaslı kollarını yukarıya kaldırarak ağırlığı tutarken, ona işkence etmeye yemin etmiş gibiydi. Her hareketinde nefesini kesip, o ağırlıkları kaldırdıkça, inlememek için kendini zor tutuyordu Esme. Hepsi hormonlarının ve zalim kocasının suçuydu. Gözleri hiç olmayacak bir yere kaydı. Spor yaparken gülerek kardeşiyle sohbet eden kocasının geniş göğsüne... Sonra da daha yukarısına... Güneş görmüş bedeninin pürüzsüz yapısından sıyrılan bir ter damlacığına dikilen gözü, oradan bir türlü ayrılmıyordu. Yutkunarak inledi. Karnındaki karıncalanmayla sızlanarak "Ben ondan istiyorum." dediğinde yalanarak, dondurmasını ağzına götüren Ecem şaşkınca durakladı. Elindeki dondurmayı ablasına huysuzca uzatarak "Amma obursun abla ya, önce veriyor, sonra geri alıyorsun." diye söylendiğinde, Esme'yi transa geçmiş bir şekilde kocasını izlerken buldu.

"Abla...?"

"Ben hamile bir kadınım..." diye sayıkladı Esme soluk soluğa. "Bana eziyet etmeye hakkı yok. Aşeriyorum, yapmak zorunda. Kaç hafta oldu be insaf! Bana bu kadar öküzlük yapamaz..."

Ecem bakışlarını ter su içinde spor yapan eniştesine çevirdi. Yüzü kızarmış, kendini zorlamaktan kaskatı kalmıştı. Saf saf ablasının ne demek istediğini anlamaya çalıştı ama kafası o kadar doluydu ki, şeytanları tatilde olduğu için kavramakta başarılı olamadı. Rüzgâr'ın ise hiçbir şeyden haberi olmadığından dolayı keyfi yerindeydi. Haftalar sonra bir yolunu bulup ailesine zaman ayırdığı ve kardeşiyle eski günlerdeki gibi keyifle spor yaptığı için çok mutlu görünüyordu. Spor salonu serindi, sohbet de koyuydu, belki de o yüzden onları camdan dikizleyenleri henüz fark etmemişlerdi. Ya da umursamıyorlardı.

"Bu adamı vururum ben!" dedi Esme hiddetlenerek.

"Allah aşkına, adam sana ne yapıyor ki abla, sadece eğleniyor." dedi Ecem masumca.

"Canıma kast ediyor daha ne yapsın... Zaten her şey yapmadığından sebep oluyor."

Ecem tepkisel olarak irkildi. Esme elindeki dondurmayı ısırarak ağzına atıp, içindeki yangını damaklarındaki buzla söndürmeye çalıştı ve kardeşinin şaşkın bakışları altında "Rüzgâr..." diye fısıldadı.

Sanki çığlık atmışçasına onun fısıltısına tepki veren adam, keskin bakışlarını onlara çevirince Ecem hayretle yutkundu. "Yok artık ya, bunlar ne ara telepatiye başladı?" diye mırıldanırken gözleri aval aval bakmaya devam etti. Esme, aç gözlerini kocasının terli bedeninde dolaştırarak, "Bana yardım etmen lazım Karalı." diye titreyen sesiyle söylendiğinde, Rüzgâr sanki kafasına silah dayanmış gibi yutkundu zorlukla.

"Abla hazır Pelin uyumuşken adam sporunu yapsın, ne gerekiyorsa ben yapayım."

Esme kardeşine sert bir bakış atıp tüm öfkesi ile çıkışarak "Salak!" dediğinde, Ecem şok geçirdi. "Kızım sen cidden evli misin? Bakire gibi mal mal konuşma..." diye hayıflandı.

Bakire gibi mi? Yanakları alev alarak kızaran Ecem, "Y-yok abla." dedi kekeleyerek. Peşinden de hemen o eski küstah haline bürünerek, "Koftiden evliyim, hani beni zorla masaya kimse oturtmadı..." diye laf soktu.

Onu dinlemeyen Esme, "Rüzgâr..." diye söylendi yine. Rüzgâr isteksizce karısına bakınca, Esme "Geliyor musun Karalı? Yoksa ben tek başıma halledeyim mi?" diye tehdit eden bir bakış attı. Rüzgâr sanki az önce sızlanan adam değilmiş gibi ağzının içinde küfrederek

ayaklanırken "Seni gebertirim kadın..." diye öfkeyle tısladı.

Şuh bir bakış atan Esme ona kafa tutarak "O zaman gel, lafımı ikiletme." diye nazlandı. "Ben senin bebeğini taşıyorum, derhal." Son cümlesi ile kıpırdanan Rüzgâr peki der gibi ayaklandı. Onların bu garip anlaşmasına tuhafça bakan Ecem'e aldırmadan yanından ayrıldılar. Ecem homurdanarak giden ikiliye bakarken, ablasının yine histeri nöbetine yenilip ağladığını ve Rüzgâr'ın "Seni hamile bırakan o salağın ta..." diye başlayan küfrünü duyduğunda, karnına tekme yemiş gibi irkilerek bir adım gerilediğini anlayamadı.

Madem herkes gitmiş onunla baş başa kalmıştı, şu boşanma işini konuşması için en uygun zamandı. Bakışlarını tekrar bahçeye çevirdiğinde, Cem'i başka spor aletine yönelirken gördü. Peşine düşen Ecem, bakışlarını bahçeye açılan camın önünde, kan ter içinde spor yapan kocasına çevirdi. Bahçenin sıcaklığından spor odasının serinliğine geçtiğinde, Cem elindeki ağırlıkları bırakmış, kum torbasının başına geçiyordu yine. Bu adam ne kadar seviyordu o işkence aletini. Ve lanet elleri yine çıplaktı. İncecik bezler onun yaralanmasını engellemiyordu hoş, ne zaman kum torbasıyla oynasa, eklem yerinde hep kızarıklık hatta bazen yüzülmeler oluyordu. Box eldiveni kullanmayı ne zaman öğrenecekti bu inatçı keçi? Neyse, ona neydi canım, isterse bilekleri kırılsındı, sanki çok umurundaydı! Bakışları üzgünce eline kaydı, çok acıyor muydu acaba canı?

Cem kum torbasını yumruklarken büyük bir hırsla, Ecem hipnotize olmuş gibi kocasının güçlü sırtını izliyordu. Ve lanet olsun bu zaman zarfında spor odası gittikçe ufalıyor, kızı durduk yere bir ateş basıyordu. Terlemeye başlamıştı daha şimdiden, hem de klimalar çalışırken. Cem'in her kolu çekildiğinde pazıları patlayacak bir balon gibi şişiyor, kolu ileri gittiğinde ise derisi yırtılacak bir yelkenli bezi gibi geriliyordu. Koyu saçlarından hırslı yüzüne, oradan da gergin boynuna damlayan ter damlacıkları göğsüne dalıyor ve hızla karın kaslarını aşarak şortundan içeriye, o gizli üçgenimsi bölgeye süzülüyordu. Ecem onu çaktırmadan incelerken farkına varmadan da yutkundu. Ağzı dili kurumuştu. Elindeki dondurmanın eriyerek yere aktığını, ağzının bir karış açık, gözlerinin alık balık gibi şaşkın bir ifadeyle bekledğini anlayamadı.

Cem sanki bunu hissetmiş gibi bir anda durdu. Kolunu ağır çekimle ve bir film sahnesi misali kaldırarak kızın yutkunmasından habersiz, alnındaki teri kolunun tersine sildi. Ecem öyle sesli bir nefes

aldı ki, az önce ablasının neden durduk yere huysuzlandığını ve kolunu casını çekiştirerek nereye götürdüğünü şimdi anlayabilmişti ama geç kalmıştı! Göğüsleri hasta olacakmış gibi gerildi, şişti ve uçları kabardı. Karnının altında bir kasılma, sızlayan bacaklarının arasında birden beliren bir ıslaklık hissedince, ayaküstü durduk yere yoldan çıktığı için kendine söverek, sanki bu hissi durdurabilecekmiş gibi bacaklarını sımsıkı birbirine yapıştırdı.

Cem dalgın bakışlarını karısına çevirdiğinde adamın yeşil gözlerinde yanan parlaklık kızın önsezilerini harekete geçirdi. Önce kısa bir an Ecem'in afallayan yüzünü ve kulaklarına kadar kızarmış halini izledi. Tek kaşı küstahça kalktı, gözleri çapkınca devrildi. Yüzündeki şaşkınlığa ve elinde tuttuğu -yere akmış- dondurmasına baktı. Kibirli kaşlarını kaldırarak ona ok ok yağdırdığı sesini tehlikeli bir hale soktu.

"Neyin var cadı, yanıyor musun? Dondurman erimiş."

İşte şimdi eline düşmüştü, demek ondan boşanmak istiyordu?

Kız konuşacak gücü kendinde bulamadı. Ağzı öyle bir kurumuştu ki, artık dili ve damağı birbirine kaynamışçasına konuşamıyordu. Adam o sözleri söylerken yanına doğru yaklaşarak, ağır adımlarla üzerine doğru yürümeye başladı. Kalbi her adımda atmayı kesti. Önce idrak edemedi ağır çekimde gibi yanına gelen adamı, çünkü o anda aklında seksi bir sahne, kulağında romantik bir melodi canlanmıştı. Ah kalbi, sırtını delip uçmuş olmalıydı keza onu artık hissetmiyordu. Ne adamdı be, biçerdöver gibi kızın aklını parça pinçik ediyordu.

"Ecem?" diye uyaran tutkulu sesiyle biraz daha yaklaştı adam.

"Efendim," dedi önce, sonra paniklemiş halde yutkunarak, "Gelme." diye fısıldadı korkuyla.

Onun bu salak haline kızan Cem endişeyle "Sana tecavüz edecekmişim gibi davranmayı kes artık." diye usladı dişlerinin arasından, fakat kızın kireç gibi olmuş yüzünde herhangi bir değişiklik olmayınca, endişeyle sorusunu yenileldi. "Neyin var?"

"Ateşim var..." diye sayıklayan Ecem, "Görüyorum," bakışları atan adamın alev alev yanan gözlerini söndürmek için neler vermezdi. İçine akan yeşil gözlerinden kaçırmak istedi kendininkileri ama beceremedi. Az evvel başındaki hareyle ışık saçan adam şimdi korkması gereken bir zorbalıkla ona hükmetmekteydi. Az önceki melek ne kadar da çabuk şeytana dönüşmüştü. Onu cehenneme götürmek için gelmiş iyilik meleği rolü yapan bir şeytandı o.

Kafası iyice karıştı. Bir dakikası diğerine uymuyordu. Arkasını dönerek, kapıya doğru kaçamak iri bir adım attı ama daha ayağı yere değmeden, kocası onu kolundan yakalayınca, olduğu yerde donup kaldı. Hemen arkasında, sıcak bedenini ve taze ter kokusunu burnuna çeken sokan Cem, onu ilkel bir hazzın içine ittirirken eğilerek "Çok edepsizsin Ecem..." diye keyifle fısıldadı. İşte o anda tüm bedenine hızlı bir akım hücum etti. Bu akım damarlarının içinde gezinen hain nakuyu en ufak zerresine kadar hissettirdi.

Cem kızın alev alan yüzünü görmek için tutuştu. Uzun zaman sonra ona yaklaşması için bu bir fırsattı ve o bunu asla kaçırmayacaktı.

Acı çeker gibi değil, zevk alır gibi inledi kız. Duymuş olamazdı. Kız yutkunarak gözlerini kapatıp, üçe kadar saydı ama bu kâbus bitmek yerine, adam iyice kendisine sokulunca daha beter bir hal aldı. Şimdi kasılan bedeniyle onu haz bulıçelerinin içine çekip cennetin keyfini sürmesi için şeytani bir tutumla kandırıyordu.

Terli burnunu soluk soluğa karısının saçlarına sürten Cem, "Ben de sadece erkeklerin kızları süzerek baştan çıktığını düşünürdüm. Cık, cık, cık, kadından hovarda olmaz sevgilim." diye fısıldadı çapkınca. Çaktırmadan hasret kaldığı kokusunu içine dolduruyordu.

Hızlanan kalp atışlarını yok saymaya çalışan kız, ne kadar etkilenirse etkilensin bu oyuna kanmayacağını belli ederek dişlerini sıktı. Heyecandan olduğu yerde titrerken, öne doğru atıldı ve o anda amacını anlayan kocası onu omuzlarından tutarak kabaca kendine çevirdi. Kaşları ciddiyetle kalkmış, yüzü hırsından sertleşmişti. Saatlerdir ondan uzak durmak için spor yapıyordu ama bu kız onun eceli olmak istercesine burnunun dibinde bitiyordu. Kokusu, duruşu, bakışı, sıcaklığı, teni onu büyülüyor, şeytanla iş birliğine zorluyordu. Gözlerinin içine meydan okuyarak bakarken, "Ya benimle savaşırsın, ya da sevişirsin... Hangisi?" diye sordu apansız.

Hıçkırdı kız. Sevişmek mi? Ecem iri ellerinin altında kasılarak, satmaya tutulmuş hasta gibi soğuk terler dökmeye başladı. Farkında değildi ama öfkeli gözleri çekici, öpülmek için yalvaran dudakları da istekli bir davetkârlıkla titreyerek ayrılmıştı. Düşüncesi bile kızı eritip bitirmişti. Savaşmak kolaydı da, sevişmek onun için ölümle eş değerdi. Cem'in gözlerindeki açlığı, çapkın dudaklarının kıyısındaki o hain kıvrımı, ellerinin bedenine bıraktığı vahşi gücü görünce gözlerini kıstı. Ellerini yanında yumruk yaptı; öfkeli, cesur ve bir o kadar kendinden emin göründüğü kadar, çok da kırılgan olduğunun farkında

bile değildi. Bakışları adamın ıslak dudaklarına kayınca, istem dışı kendi dudaklarını büzerek öne uzattı.

"Güreş mi? Boks mu?" dedi adam dudaklarını nefesiyle öperek. Oynuyordu. Ecem soluk almayı kesik bir ıslık sesiyle kesince, haince sırıttı. "Bence güreş olmalı..."

"Hı..." bakışları attı kız. Afallaması devam ediyordu.

Bakışlarını onun dudaklarına çevirdi ve tüm içtenliğiyle, "Se-seni yenemem..." dedi Ecem. Anın büyüsünden kurtulmak için omzundaki elleri düşürmeye yeltenerek silkeledi ama düşüremedi. Birden hızlanan kalbini yok saydı. Ondan ne kadar etkilenirse etkilensin buradan kurtulmalıydı. Hayır. Bu bir görev değildi. Önemli olan onunla ilgili karmaşık duygularıyla baş edebilmesiydi. Kalbine yerleşen ve kolay kolay gitmeyeceğini düşündüğü duygularla...

"Ben sana bilinçli olarak yenilirim cadım," dedi adam rahatlamış derin bir soluk çekerken içine. Yanına biraz daha yaklaştı. Ecem, onun tenînden yükselen sıcaklığı ve teri hissedebiliyordu. Bu ilkel koku tuhaf bir şekilde çekiciydi ve tüm duyularına adeta hücum ediyordu. Cem ona iyice yaklaştığında, sert çenesinde beliren sakallarına kaydı gözü. Bu sakalların, daha önce öpüştükleri sırada yumuşak yanaklarına değdiğini ve kendisine nasıl hissettirdiğini hatırladı. Kanında bir şeyler kıpırdamıştı o anda ve bu adamın o kıpırtılarla acı çekmesini isteyen bir yanı vardı. "Hem böylece üstümde sen olunca bunun nasıl bir duygu olduğunu da keşfetmiş olurum."

"A-arsız." Kekelemesi karnındaki ağrıyı azaltmadı. Yanaklarındaki alevin adamın kasıklarına vuran sıcaklık olduğunu bilmiyordu. "Seni keyifle yumruklarım..." dedi kız dişlerini gıcırdatarak nefes nefese.

"Biliyorum... Şiddet eylemine hoş bakan bir karım var..."

Karım! İçinde bir şeyler kıpırdandı. Ecem başını kaldırarak, "Sence artık ko-konuşmak zorunda değil miyiz?" diye sordu çaresizce ve bocalayarak.

"Evet, konuşalım ama sen önce şu kekemeliğini bir kenara bırak istersen, yoksa tüm gün sürer gibi duruyor bu konuşma." Tek kaşı kalkan adam ciddi duruyordu! "Bu sorunu halledelim."

Nefes alamaz halde, "Tek avukat yeter." dedi Ecem kalbi acıyarak. Güçlü bir nefes çekerken yutkundu. "Karşılıklı anlaşmayla..."

"Orada dur..." diye sözünü kesti Cem sertçe. Gözleri yine hid-

detlenmiş, elinin baskısı artmıştı. "Konuşmamız gereken konu bu değil... Ve aklındaki saçmalığı asla yerine getirmek gibi bir planım yok."

"Neden geldin o zaman buraya?" diye sordu somurtan Ecem. "Has yüzüne hasret mi kaldım?" Kalmıştı aslında ama diyemedi.

"Ben senin has yüzüne hasret kaldım cadım. Seni çok özledim. Bu yüzden de buradayım."

"Cem..." dedi kız dişlerini sıkarak hırsla. Üzerindeki o garip elektrik biraz olsun durulmuştu artık, ama yerini daha tehlikeli bir şey almıştı, duygusallık. "Bu işin tadı kaçtı... Ya adam gibi konuşuruz, ya da birbirimizden uzak dururuz."

"Nasıl yapacağız bunu?" dedi adam üzerine hükmeden bir adım atıp tepesinden bakarak; meydan okurken yeşil gözleri arzuyla parlayarak kızın aklını karıştırıyordu. Kuruyan dudaklarını yalarken dışarı çıkan ıslak dili aklını başından alıyordu Ecem'in.

Onun varlığı altında böcek gibi ezildikçe, tüm direnci kırılan Ecem büyük bir hata yaptı. Titreyen ellerini adamın göğsüne koydu ve itirmek isterken, onu okşamak istediğini keşfederek derhal kendini toparladı. Öfkeyle kocasını ileri itti ama adam bir milim dahi yerinden kıpırdamadı. O hırçınlaştıkça, Cem daha çok damarına bastı. Artık bel altı konuşan Cem'le çıldıran Ecem, yumruklarını ve tekmelerini kullanarak, onunla savaşmaya başladığında, Cem, "Aferin karıma..." diye gülümsedi. Onun sinirlerini ne kadar çok bozarsa, o kadar çabuk içindekini dile vurup aralarını düzelteceklerini biliyordu.

"Öfkeli misin bana?"

"Seni gebertebilirim Cem..."

"Dene o zaman güzelim." dedi adam keyifle. Kollarını önünde bağladı ve ekledi: "Buradayım. Parçala beni. Ellerinden ölmek keyif verir bana."

"Manyak mısın sen?"

Adamın bedeni yine bu kelimeye tepki vererek kaskatı oldu. Şakacı yanı buz tuttu. Ama kız aldırmadan yumruklarını savurmaya devam etti.

"Sağ elini sol avucumun içine savur... İlk çalışmanız olsun. Direk tekme olacaktı hamlelerin ama -sen onu güzel becerdiğine göre biz Staright Punch'a geçelim. Alnın en üst kısmından başlayıp, karın bölgesinin bittiği yere kadar vücudun ön kısmına vurulan, düz çıkan

yumruklara... Amacı rakibi yoklayıp, yanına daha çok sokulmak olsa da, yerinde ve etkili kullanılırsa güçlü bir yumruk da olabilir..."

"Ne diyorsun sen bee!"

"Sana yumruk atmasını öğretiyorum, parçalayacaktın ya beni."

Ecem yumruğunu kocasının söylediği gibi savurunca, Cem'in sesi acısından kısıldı ama aynı zamanda keyiflendi de. Cem yanında asılı duran eldivenlere uzandı. Şaşkın Ecem'in aklını karıştırmak için elinin üzerine arzulu bir öpücük bırakıp, kızın afallayan bakışları arasında ufacık ellerine kocaman eldivenleri geçirdi. Buraya boks yapmak için gelmediğini unutan Ecem salak salak kocasına baktı. Cem ciddi bir iş yapar gibi eldivenleriyle uğraşırken, Ecem muzırlık yaparak bakışlarını omzunun üzerinden kaldırdı ve Cem dikkati dağılıp ona baktığında, artık daha kuvvetli duran elini kocasının karnına büyük bir keyifle savurdu. Adam derin bir nefesle kısacık öksürürken, canı hiç yanmamış gibi karısına gülümsedi.

"Demek hile yapıyoruz. Kroşe atmayı biliyorsun." Ecem tek kaşını kaldırdı tehditle, Cem sinsice sırıttı. "Hiç sanmıyorum tatlım, o hatayı bir kere yaparım."

Ecem önce yüzünü astı, sonra birden başını kaldırıp kocasının arkasına bakarak "Pelin, dur o çok tehlikeli..." dediğinde, Cem panikle arkasını döndü ve Ecem hızla ve sertçe kocasının karaciğerine ilk darbeyi indirdi. Cem bir an soluksuz kalarak bocalarken de, ikinci defa onu alt eden Ecem keyifle gülümserken burnunu havaya dikti. Yüzünde zafer kazandığını gösteren o tatlı sırıtış, haylaz gözlerinde onca zaman hasretini çektiği parlaklıklar vardı. Onun bu halini görmek için bir kamyon dayak yiyebilirdi Cem. Allah'ım, bu gülüşü ve bakışı görmek için ölürdü bile. Çok özlemişti, ağız dolusu gülmesini, tutkuyla bakmasını, adını seslenmesini çok özlemişti.

Ecem kocasına yumruklarını savurdukça, Cem ciddi bir ifadeyle "Tekrar..." diyordu. "Seni zorla nikâh masasına oturttuğum için bana hâlâ kızgınsın..." dedi hileci Cem o uğursuz güne dönerek ve kız aklına getirdiği şeyle öfkesini katladı, bu öfke onun daha sert bir yumruk savurmasına sebep oldu. Cem ciddi bir sesle "Benden kurtulamayacaksın." dediğinde kız bir daha savurdu yumruğunu ve onu kızdıracağı her hamlesinde kız hırçınlaştı, adam onun yumrukları oturdukça keyiflendi. Ecem nefes nefese, ter su içinde kocasıyla savaşırken aklından boşanma davası da, konuşacağı her ne varsa çıkıp gitmiş. Cem amacına ulaşmıştı. Tek hedefi onu yumruklamak olan kadının öfkesini dindirmekti.

Artık durmadan yumruklarını savuran kız, durması gerektiğini belirten Cem'i dinlemeyip bir daha hamle yapınca, Cem onu omuzlarından yakaladı. Omuzlarını tutması kollarına engel olamadı ve buna aldırmayan kız yüzüne savurdu bu sefer yumruğunu. Cem omuzlarını daha çok sıkarak onu hâkimiyeti altına alırken, tüm gücü ile kavradığı bedenini kollarının arasına hapsetti. İkisi de nefes nefese ve ter su içinde kokarcaya dönmüş halde durakladılar ama bu kimin umurundaydı. Bedenleri hararetlerinden sebep ateş kesmiş, göğüsleri hızlı neflerinden sebep derin derin inip kalkıyordu. Ecem bir daha kolunu savurdu kocasına fakat Cem daha yukarı çıkamadan tutarak, kızı hapsetti bedenine ve ona küfretmek için açılan ağzı kendi dudaklarıyla kapadı. Titrek ve ağlamak için zaman kollayan hıçkırık dolu dudaklarına dokunmak, ateşe dokunmakla aynıydı. İçi yandı.

Bu hamleye savunmasız yakalanmıştı Ecem. İlk yeltenişinde başını yana çevirip bu hain saldırıdan kurtulmaya çalıştı kendini fakat pek başarılı olmadı. Adamın savunması çok iyiydi ve saldırısını dil darbeleriyle tekrarlayınca, adrenalin pompalayan bedeni adamın kasılmış sıcak bedeniyle bütünleşti. Ateş gibiydi ikisinin ağzının içi. Bedenleri zaten çoktan tutuşmuştu. Ecem onu adamın kollarına sürükleyen bu hızlı harekete; hazırlıksız yakalanmıştı. Dudakları birleştiğinde nefesi kesilmişti. Bir anlığına onu istemeyecek kadar şoke olmuştu. Daha sonra öpücüğünün sıcaklığı, özlediği dudaklarının üzerinde gezinen ve hafifçe aralamasına neden olan dilinin dokunuşları ile beynini tamamen pelteye çeviren bir ateş dalgası yarattı. Midesi kasıldı ve bacaklarından aşağı bir sıcaklık süzüldü. Dudakları dudaklarının üzerinde açlıkla gezinirken yumuşak ama dolgunda, gözleri kendinden geçercesine kapandı. Kalp atışları hızlandı. Güçlü vücudunu tamamen üzerinde hissetmek, elbisesinin altında ki göğüs uçlarının sertleşmesine neden olmuştu ve kemikleri eriyerek onunkilere karışıyor gibiydi. Tehlikeliydi bu, ölüme kimse koşmazdı. Ölüme koşmak gibi adrenalin doluydu her an. Cem ellerini belinden kalçalarına indirip, kızı çekiştirerek bacaklarını beline dolamasını sağlarken, ufak bir inlemeyle sarhoş olan Ecem düşmemek için çoktan kollarını boynuna dolamıştı. Cem iri elleriyle kalçalarını çimdikler gibi okşuyor, hoyratça sıkıyor, aynı anda kaçmasından korkarak sımsıkı bedenine yaslıyordu. Dudakları kopma korkusuyla kızın nefis ağzına kenetlenirken, Ecem çoktan kendinden geçmişti. Usulca ilerleyerek kızı bir hamlede masanın üzerine oturtup, kollarını bedenine özgürce doladı. Bacaklarının arsında işkence çekerken, kasıklarını olması gereken mabede yasladı. O kadar

yoldan çıkmıştı ki, ikisi de nerede olduklarını, ne konuştuklarını ve nasıl bu halde olduklarını unutmuşlardı. Solukları tenlerini okşuyor, gözleri birbirini adeta sabırsız bir bedevi misali kana kana içiyordu. Ecem izin vermese Cem onu parçalayacak bir tutkuyla hoyratça sevecek ve kız asla ondan geri kalmayacaktı.

"Bu yaptığımız ya..."

"Kesinlikle," dedi Adam onun sözünü kesip, derin ve söz veren bir tavırla. "Bu yaptığımız harika. Dudaklarının tadını özletme Ecem..."

Dudakları birbiriyle buluştuğu anda, bir ateş patlaması gerçekleşti. Sanki kızın önüne kalın duvarlar halinde çektiği soğuk setlerine volkanlar patlamış, tüm dirayeti buzun ateşe boyun eğdiği gibi erimeye başlamıştı. Tenlerinin aleviyle kavrulan dilleri iç içe geçerken, düşünmeyi bırakıp sadece hissetmeye adadılar kendilerini. Yumuşak göğüslerinin onun kaslı göğsüne sürtmesine ve baldırlarının arasındaki boşluğun onun bacaklarının arasındaki sertlikle buluşmasına izin verdi.

Sonra kendi soluğunu duydu; giderek daha ateşli daha kesik ve tutuk geliyordu kulağına. Ve devamında kendini onun kol kaslarında uzanırken buldu. İstem dışı gerçekleşmişti bu eylem, sadece ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu elleri. Sıkı, ritmik okşamalarla elini çevrelemişti her kası, girintileri ve çıkıntıları yeniden keşfetmeye başlamıştı. O dokundukça adamın teni benzin dökülmüşçesine yandı. Cem'in boğazından sanki biri onu gırtlaklıyormuş gibi boğuk iniltiler geliyor, öpücüklerinin arasındaki kısa nefeslerde, küfretmeye benzeyen müstehcen sözler savuruyordu. Bedenini tümlemesine kıza yasladığında ise adam, ikisi de aynı anda hazla tükenmişçesine inliyordu.

Ecem onun neden birden sertleştiğini bilmiyordu ama zevk veren kişi olmak hoşuna gitmişti. Kendi dokunuşlarının ona hissettirdikleri güzelden de ötesiydi. Adamın ona karşı koyamayan müptela tavrı, dokunmak için hevesle yanan elleri, ağzından kopmasın diye dudaklarına sorarak uyguladığı o ürkek baskısı sızılı bir hisle keyif veriyordu.

Tüm dürtülerini izlemek istiyordu. Hiç beklemediği bir dürtü olsa da bu... Çünkü bu; yaşamında ilk kez oluyordu. İlk kez dürtülerini izliyordu. Sorunları umursamıyor, olanları aklına getirmiyordu. Yaptıkları için telaşlanması gerekiyordu ama onun ıslak dili dudağını yalayıp geçtiği her an o da kendine engel olamıyordu, Onun vücudunu yükseltip gevşetmekten vazgeçmedi.

"Kahretsin!"

Bu adamın söyleyebildiği tek sözdü ve kenetlenmiş dişlerinin arasından fısıldadığı tek şey buydu. Kesinlikle bunu beklemiyordu. Allah biliyordu ya, Ecem de beklemiyordu. Birkaç saniyedir tuttuğu soluğunu bıraktı, onun soluklarını ve zevk alışını dinledi.

Uzun bir süre onun üzerinden kopmadı aç dudakları. Yiyip bitirmek ister gibiydi hamleleri. Geriye ondan başka bir şey bırakmak istemez gibi sahipleniciydi. Geçmişi silen, geleceğinde tek olmak isteyen hamlelerdi bunlar. Onun ellerinin saçlarında dolaşması, inlemesi ve fısıltıları hoşuna gidiyordu. Sadece nefes almak için ayrıldı ikisinin örselenmiş tenleri. Baygın, arzulu biraz da serkeş olan bakışları buluştu kısık yeşil gözlerle. Onun yarı aralık duran baygın gözlerindeki tutkuyu gördü. Sonra kollarını boynuna dolayıp onun öpüşünü karşıladı yeniden. Bedeni yeniden yönetimi ele geçirmişti. Diller oynuyor, sürtünüyor, hızla doyuma çıkaran bir tür ilkel dansla inip kalkan göğüslerin solukları sıklaşıyordu. Birden elleri aşağı doğru hareket etmeye başladı adamın. Kalçalarından aşağıya süzüldü, ta ki eteğinin kumaşı arasından kalçasını tamamen kavrayıncaya kadar, işte o anda kızın gözleri tamamen dehşetle açıldı.

"Bacaklarını arala..."

Kız cansız itirazıyla başını olumsuz anlamında salladı, yine de inatla konuşmadı. Kendisine onunla savaşmasını söylemişti, oysa şimdi bu saçmalığı bitirmek için çabaladı ama olmadı. Sanki bir yanı ona itaat etti, bir yanı rest çekti. Kocasının keyifle sırıtan dudakları daha da genişledi. Ona karşı koyamayan yanı egosunu beslemiş, onlara olan kırık inancını tazelemişti. O gülümsedikçe, kız nefesini tuttu. Bu onu en çok, daha genç ve müthiş şekilde yakışıklı yapıyordu.

Cem bir eliyle yüzünü kabaca avuçlarken, diğer elini öyle bir yere bastırdı ki, kızın ister istemez yutkunmasını, baygınlaşan gözlerinin yukarıya kaymasını sağladı. İşte bu görüntü her şeye bedeldi. Kasıklarındaki acıya aldırmayan Cem büyük elleriyle kızı belinden sabırsızca kavradı ve kendine çekerek sertçe öptü. Gözleri kapalı olan Ecem'in elleri onun boynundaydı. Bedeni gibi elleri de titriyordu. Kocasının dili ağzının içindeyken, memnuniyetini belli eden cılız sesler çıkarıyordu. Cem dişlerini sıkarak biraz daha ileri gitmeyi ve ona neleri kaçırdığını göstermeyi istedi. Karısı onu tabii ki arzuluyordu. Sadece onun bunu fark etmesini diliyor ve kızı daha da yakınına çekmeye çalışıyordu. Sanki bir an için vücutları iç içe geçecek gibi birleşti.

Kızın meraklı elleri adamın sinesine kaydı. Göğsü geniş ve kaslıydı. Karnına kadar inen kas sıraları, onu kulağından öpmek üzere eğildiğinde tüm vücudu kasıldı. Daha sonra dudaklarını boynuna bastırdığında tüylerine kadar titredi. Lezzetli ağzını tekrar esir aldığında ise, içinden tatlı hisler yükseldi. Şortunun altında duran uzun ve güçlü erkekliğini hissettiğinde, kalbi hızlandı, göğüslerinde bile garip bir nabız atışı başladı. Kendisine, eğer onu durdurmazsa neler olabileceğinden korkması gerektiğini söylüyordu ama gerçekte korkmuyor, aksine üzerlerindeki her aptal kumaşın eriyerek kaybolmasını diliyordu. Sanki kalbi kasıklarına düşmüş gibi çırpınıyordu. Tenlerinin birleşmesini ve onun sıcaklığını hissetmeyi sabırsızca diliyordu. Başı yana düştü, kocasının dudakları köprücük kemiğine yaslandı. Dilinin ucu tenine temas ettiği an suya düşen ateş misali o cayırdayan etki ortama çıkarak, ürpertti ve sesli bir şekilde soluduğu için dişlerinin arasından içine çektiği nefes, ıslık sesi çıkardı. Elbisesinin önünü ikiye açıp, göğsürlüklerini ifşa etmek için hızla yükselen tepeleri öpmek için eğilene kadar Cem, kocasının düğmelerini açtığını fark etmemişti Ecem.

Cem hırslıydı, istekliydi ve bu sefer elinden kaçırmamaya niyetliydi.

Ecem'in başı geriye düştü. Boynunda, göğüslerinde hatta göbek deliğinin çevresinde hissettiği nemli dudakların ve sıcak, ıslak dilin bıraktığı kavurucu etkiye karşı, bacaklarının arasındaki sızlanmayı bastırabilmeyi zor başarabilmişti. Kızgın tenine öpücükler konarken, alnına terden ıslanmış bukleler düşmüştü. Cem diliyle göğüs çevresindeki hassas noktaya dokunmaya başladığında ise, içini yakarak gün yüzüne fışkıran arzu dolu sele kapıldı. Meme uçları istekle sızlayana kadar tenini öpen ve emen kocasını, omuzlarından yakalayarak kendisine doğru çektiğini anlayamadı. Bunun yanlış olduğunu ve onu durdurması gerektiğini düşünüyordu ama yapamadı.

"Cem..." diye fısıldadı acı içinde, bunu isyan etmek için değil, bir duayı ifşa etmek için yapmış gibiydi titreyen sesi. "Cem..."

"Buradayım, tatlım." Adamın işkence eden dili geri çekildiğinde, teninde serin bir esinti hissetti. Kendini adeta felç eden son öpücükten sonra, öpülmekten şişmiş dudaklarına dokundu adamın dili. Cem yanağında bir parmağını gezdirerek, "Sen güçlü ve ihtiyaçları olan ateşli bir kadınsın cadım..." diye tısladı. "O ihtiyaçlarınla ilgilenmeme izin ver, bırak seni rahatlatayım..."

Kızın baygınlaşan gözlerini kaplayan titrek kirpikleri masumca

kırpıştı, kızaran yanakları daha önce olduğundan farklıydı. Adam gözlerinin içine şehvetle bakıp büyülerken, hain parmak uçları iç çamaşırının sınırlarına süzüldü. Kız ürpererek avuçlarının arasında titrerken, bacaklarını kapatacak kadar bile gücü kendinde bulamadı. O hain parmaklar tehlikeli yerlerde dolaştı, kışkırtarak en arsız yerleri okşadı, utandırdı, kızıştırdı ve sonunda pes ettirdi.

"Saç..."

Konuşmasını başka bir yakıcı öpücükle kesti adam, eli bu sefer de kalçalarını hafifçe sıkıyordu. Üstelik iri elini doldurmalarından boşlanmıştı Cem. Az önce buz dağı gibi sert olan Ecem, şimdi ateşe düşmüş gibi erirken dudaklarını dişleyerek inledi. Cem onun kendi sertliği karşısında titrediğini ve bu ufak canavarı ne kadar istediğini hissedebiliyordu. Onun o keyifli inlemesini duyunca, elini yuvarlak kalçaların arasına daldırarak, yasak cenneti daha da içten okşadı ve onu daha fazla tahrik ederek uyuşturdu. Çamaşırın dokusunda oluşan ıslaklığı fark etmişti ve nedenini çok iyi biliyordu! Bunun amacına daha da uyacağını düşünerek tenini okşayan parmaklarını içeri kaydırarak keyiflendi.

Bu hamleyi beklemeyen Ecem şok içinde kaskatı kesildi ama tutuşunu daha çok sıkılaştıran adam yüzünden kıpırdayamadı. Kız kendini kastıkça, adamın hareket imkânı kısıtlandı.

"Kahretsin... Ne kadar sıkısın."

Bu şaşkınlık nidasıyla kızın yarı baygın haldeki yüzüne bakarak, parmaklarını biraz daha derine daldırdı. "Seni tatmin edeceğim cadı, bana geldiğinde, tükenmiş olacaksın." diyerek kulağına fısıldadı. "Hayal edebileceğinden çok daha iyi olacak her gelişin..."

Onu sevmek, tükenmek demekti zaten. Ne yıllar vazgeçirebilmişti bu adamın büyüsünden, ne de imkânsız olduğunu bilmek. Aldatılmasına rağmen vazgeçememişti ki, şimdi nasıl vazgeçecekti hastalıklı sevgisinden! Gururuzdu evvelden şimdi de şuursuz ve iradesiz.

Adam açlıkla ağzını tekrar esir edip onu hafifçe okşamaya başlayınca, Ecem derinden gelen bir ses çıkardı. Islanmıştı, titriyordu ve kollarında pelte misali eriyordu. Bu bilgi adamı daha da sertleştirdi. Onun isteğini yerine getirmek, arzularını dindirmek istiyordu. Ona her zerresini hediye edecekti, kendini o kadar derine gömecekti ki, bir daha başka bir adamı asla düşünemeyecekti. Hafifçe geri çekildi. Ecem şüpheli gözlerle ona baktığında rengi kızarmıştı.

"Zamanı geldiğinde, ne kadar iyi hissedeceğini göreceksin," di-

yerek içindeki canavarı kontrol altına aldı adam. Kızın salınan başı yana düşünce, yanağı kocasının elinde şekillendi. Cem dudaklarını yanaklarına dokundurdu. Soluk soluğa "Öldürmeye yemin mi ettin cadı beni?" diye fısıldarken, dilini kulağına sürttü. Asıl o Ecem'i öldürmeye yemin etmişti bu tatlı işkencesiyle. Dudakları açlık ve büyük bir coşkuyla boynuna süzüldü. İkisi de soluk soluğaydı.

Cem parmaklarını kızın içinden çıkarıp kendi düğmelerine yönelirken, bir boşlukta asılı kalmış gibi sızlanan kızın ağzının içindeki dil hızlandı. Cem düğmenin birini açtığında, şu anki yerin tehlikeli olduğunu biliyordu ama kendini engelleyemiyordu. Şortun fermuarına uzanmıştı ki, "Cem, yeredesin? Annnca..." sesiyle bedeni kaskatı kesildi. Keskin kulakları minik ayak seslerini hemen algılamıştı. Panikle kollarındaki kızı omuzlarından geriye itirip ayrılırken, Ecem huysuz bir inlemeyi ortalığa koyuverdi.

"Anca... Teyse..."

Duydukları tatlı sesle ikisi de nerede ve ne halde olduklarını hatırladılar. Ecem karnına kadar toplanmış eteği ve düğmeleri açılmış elbisesinin görüntüsüyle utanç içinde bocalarken, titreyen elleriyle hızlıca bacaklarını kapadı. Göğsüne uzandı ama düğmelerini bir türlü tutamadı. Minik ayaklar pıtır pıtır yaklaşmaya başlamıştı. Panikledi. İlk afallayan Cem onun bu mahcup haline gülümsedi, ama vakit kaybetmeden derhal müdahale ederek elbisenin düğmelerini hızla kapattı ve bir adım geriledi.

Ecem masanın üzerinden inmek için hamle yapınca, ona dağılmış bir ifadeyle bakarak elini uzatan adamın eline vurdu ve yüzüne bile bakmadan yere atladı. Tam o anda Pelin göründü kapıda.

"Yeredesin askım, seni bekliyoyum... Sana çay babtım."

"Buradayım..." Boğazını temizledi Cem. "...çitlembiğim duymadım sesini..."

Cem yeğenine kaba bir sesle düdük gibi seslenirken, Pelin meraklı bakışlarını amcasının önünde duran şaşkın teyzesine çevirerek "Teyse, sende mi buyadasın? Yeden kısaydın? Çok mu sıcak?" diye masum masum sorduğunda Cem haince sırıttı.

Yüzü pancar gibi olan Ecem yutkunarak yeğenine yönelirken "Sen ne arıyorsun bakalım burada? Annen sana burası yasak, tehlikeli demiyor mu?" diye tatlılıkla azarladı.

Pelin kendini ifade etmeye çalışarak, "Annem dedi ki, git çana

teysen baksın? Men de dedim ki, ancam çipoy yapayken çıytına bineyim, o da mekik çekey..."

Pelin tatlı diliyle planlarını anlatırken, ortamdaki o kışkırtıcı elektrik dağılmıştı ama hâlâ ikilinin bedenleri ateş kesmiş şekilde kasılarak duraklamaya devam ediyordu. Neyse ki konu Pelin olunca, ikilinin kendini toparlaması kolaylaştı ve yine o eski hallerine dönmeleri çabuklaştı.

Yeğeninin gönlünü görüp ortadan kaybolan ablasının az da olsa rahat kalmasını sağladıktan sonra, misafir yatak odasına doğru koridorda yürümeye başladı. Odaya girdiğinde banyonun kapısını açık buldu fakat bir anda gördüğü şeyle olduğu yerde dondu kaldı. Lanet olsun, edepsiz gözlerini kapamalıydı ama şeytan dürtüp merakına yenik düşünce, olduğu yerde taş kesip kaldı.

Ahlaksız gözlerim, bakmayın!

Baktı!

Hem de tüm hevesiyle.

Banyonun ortasında, üzerinde biçimli kalçalarını saran küçük beyaz havlu dışında hiçbir şey olmadan duran Cem, ıslık çalarak mutluca elindeki bir şeylerle uğraşıyordu. Duştan yeni çıktığı için saçlarının uçlarından sular damlıyor, boynunun bitiminden omuzlarına süzülüyordu. Şu haliyle büyük bir ıslak ayıya benziyordu. Kız onu seyretmeye dalınca, Cem apansız gerilerek omuzlarını dikleştirdi ve usulca arkasını döndü. Ecem'in şaşkınlıktan açık kalan ağzı ve mahcupça duralayan gözleriyle şapşallaşırken, adam haylaz bakışlarını açık bıraktığı ağzına kenetleyince, nefesi kesildi.

Kısa kesilmiş saçları ve tertemiz olmuş yüzüyle bu dağ kaçkını eskimo, eşsiz bir yapıta benziyordu. Sanki bilimkurgu filmlerinden fırlamış bir vampir ya da hictorical kitaplarından çıkagelmiş bir savaşçı gibiydi. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Çıkık elmacık kemikleri, inatçı düz burnu ve biçimli dudakları, ince ve keskin çene yapısıyla...

Allah'ım, gülümsediğinde görünen gamzesi ve bembeyaz dişleriyle akıl alıcıydı.

Gülümsediğinde mi?

Ohh, Lanet olsun!

Adam arsızca sırıttıkça, Ecem yerin kaç kat dibine girercesine bocaladı ve yapmaması gereken bir hata yaptı! Bilerek ve isteyerek gözlerini aşağıya doğru kaydırdı.

Lambanın altında suların etkisiyle parlayan lanet göğsü, tamamen kaslı ve seyrek bir şekilde koyu renkli tüylerle kaplanmıştı. Parmakları karıncalanan kız, elini yumruk yapmakla yetindi. Gözleri daha da aşağıya, uygun bir şekilde kapatılmış tek kısmı olan yere doğru indi. Nefesi ciğerlerini terk ederken gözleri gördüğü şeyle şok geçirerek büyüdü. Havlu sinsi bir yılanı altında saklar gibi hareket etti, sarsıldı ve yükselmeye başladı. Kızın kalbi yerinden hopladı, karnına bir ateş damladı. Ecem bayılmamak için kendine nefes alma direktifi verirken, bacaklarındaki güç çoktan çekilmişti.

Utanan bakışlarını derhal adamın yüzüne çevirdi ve haince kıvrılan dudağının kenarının yukarı doğru çapkınca kalkışını izledi.

"Lanet olsun! Şaka yapıyorsun."

"Bence bir kocanın kadınını arzulaması çok doğal! Yeni evli bir damadın arzulaması daha da doğal, hakkı..."

Arzulanmak mı? Ayakûstü sadece bakarak arzudan çok daha fazlasını yapıp yoldan çıkıyordu resmen. Gözleriyle sevişmek bu olsa gerekti. Az evvelki maceraları aklına gelince, sevişmenin daha yakıcı bir eylem olduğunu midesine oturan ateşle tekrar tecrübe etti.

Bunu fark edince kendine küfreden Ecem, hızla yürümeye başladığında yüzü de ateş gibi olmuştu. Elindeki havluyu adamın göğsüne sertçe vurarak verdi ve alıp almadığına bakmadan arkasını dönerek uzaklaştı. Onun havlusundan ona neydi ki, düşünüp ona temiz havlu getirmişti. Öfkesini ancak içinde tutabilerek koridorun sonuna ulaştı ve adamın göz hizasından kaybolunca olduğu yerde öfkeyle tepinmeye başladı.

Akşam yemeği sessiz sakin ve Cem'in yakıcı göz hapsinde geçti. Rüzgâr'ın sohbet girişimleri sonuçsuz, Esme'nin ortamı ısıtmak için atıldığı eylemler havada asılı kalınca, Ecem Pelin'i yatırmak bahanesine sığınıp kaçtı. Rüzgâr ve Cem bir süre maç sonuçlarını izledikten sonra Cem fırsat bulduğu an dışarı kaçıp, ateş böceklerinin orkestrasında biraz gecenin serinliğiyle zihnini dağıttı. Tabiî yapabildiği kadar çünkü ne zaman karısını düşünse hazır asker moduna bürünmesi uzun sürmüyordu. Bu lanet arzusu her selama durduğunda, pantolonu da duyguları gibi canını yakıyordu. Yanıyordu ve ona dokunmadan sönmesi imkânsızdı.

Yorucu düşünce savaşından sonra olacak olanı daha fazla geciktirmeyerek odalarının kapısına geldi. Artık konuşmalı ve bu saçmalığı aşmalıydılar. Çünkü daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Onca

zaman karısı olması için sabretmişti, şimdi karısıydı ama gönlü olması için zaman geçiriyordu. Eli kapı mandalına uzandı. Ecem yine suratını asacak, konuşmayacak, ya da ondan uzak durmak için her yolu deneyecekti, emindi. Ama bu sefer ona uzaklaşması için izin vermeyeceğine de emindi. Kaşlarını çatarak, defalarca kendini uyardığı gibi yine uyardı. *O Ecem Cem, sık dişini yelkenlerini indirince alırsın boynunun ölçüsünü. Şimdi vakit suyuna gitme vakti...*

Ve yine mantığının uyarılarını dinlememiş, bunun yerine bir kahve gözün etkisine yenik düşmüştü. Bir süre iç sesleriyle savaşıp bekledi. İçeri girmek demek, onu her gördüğünde tüm benliğiyle arzuladığı kadınla dış dünyadan tamamıyla izole bir ortamda baş başa kalmak demekti. Her geçen gün yanında kıpırdamadan uyumak biraz daha azap verici hale gelmeye başlamıştı. Koyunlar, keçiler derken yakında Cem aklını kaçıracaktı. Üstelik bu kez onu kurtaracak başka bir düşüncesi de olmayacaktı. Çünkü tek yatağın içinde kalacaklardı ve onunla bu öğlen amacına ulaşamasa bile sevişmeyi başarmıştı. Üstelik tadını almış ve o lezzet damağında kalmıştı. Artık daha fazla sabredecek gücü yoktu.

Sadece kendi iradesine güvenmek zorundaydı. Bu raddeye geldikten sonra kızdırmamalıydı, biraz özveri gerekmekteydi. Derdini anlayana kadar lanet şeyini yerinde tutmalı, uyuyan yılanı dürtmemeliydi. Derin bir nefes alarak kapının kolunu usulca çevirdi. Bir yandan da kendi kendine direktif verdi. İşlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için çıldırmış olmalıydı.

Yılların buz dağı, kalbini bir kadına karşı yumuşatmıştı, bu haller hiç iyi hareketler değildi. Çünkü insanın kalbi yumuşarsa, acıyı daha çok hisseder ve en ufacık sıyrıkla bile fazla hasar görürdü. Anne ve babasının yaşadıkları bunun en iyi kanıtıydı. Deneyimler unutulursa, acılar yüklü bedeller ödetirdi. Ve lanet olsun ki, Cem ders almak yerine, bu süreçe gönüllü kapılmıştı. İçeri girer girmez, sıcak hava yüzüne dalgalar halinde çarptı ve genzini o müthiş koku sardı. Gözleri yatağın üzerinde sakince uyuyan kıza kaydı. Kısa bir an masum yüzünü izledi. Yatağa doğru yaklaştığında, geceliğinin yakasından görünen beyaz sutyenden dışa taşmış göğüslerini görünce sesli bir biçimde yutkundu. Bedeni ateşlendi, pantolonunu kanırtan kasık bölgesine doğru hücum eden karıncalanmayla kavuruldu. Onun o leziz göğüslerini avuçlarında yoğurduğunun ve çakıl taşına dönmüş göğüs uçlarını dudaklarının arasında dolaştırdığının hayali gözünün önünden silinmedi.

Genç adamın artık hiç kuşkusu kalmamıştı; bu kadının en masum haliyle bile onu baştan çıkarmak için yapmayacağı şey yoktu.

İçerisi çok sıcaktı ve Cem nefes alamıyordu. Komodindeki klimanın kumandasına uzandı.

O anda tepelerindeki klima çalışınca, Ecem omuzlarında hissettiği soğuk havanın etkisiyle ürperdi. Buz gibi olmuş ellerini, sutyeninden taşan göğüslerinin üzerinde gezdirerek beline indirdi ve bacaklarının arasına birleştirerek yerleştirdi. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. O içini yiyip bitiren derin düşünceli gözleri sımsıkı kapanmış, her an kötü bir şey söyleyecek gibi kilitli duran ağzı sakinleşmişti.

Genç adamın dudağı gülümser gibi kıvrıldı. Bu çok konuşan ağzın onu öptüğünü ve dilinin dudakları üzerinde nasıl dans ettiğini anımsadı bir an ve onun usulca soluk alışları huzursuz etti kasılan bedenini. Ama sonra hemen silkinerek anılarından sıyrılmaya çalıştı. Böyle bir şeyi şimdi yapsa kızın kendisini nasıl yanlış değerlendireceğini düşünmeye yoğunlaştı.

Klimayı kapattı. Az sonra yatakta sırtüstü uzanmış, gözlerini tavana dikmiş halde öylece durdu. Karanlığı izlerken, uyurken ve uyanıkken bile onu rahat bırakmayan kâbusunun etkisiyle elini sıktı. Bu öylesine bir kâbustu ki acımasızca ruhunun derinliklerine işliyor ve sürekli kendini belli ederek yaşamı genç adama zehir ediyordu.

Saçmaydı belki ama hayatını kuşatan bu kâbusun etkisi altında olduğu zamanlar, çocukluğuna geri dönüyor ve babası annesini döverken, kanepenin ya da masanın altına saklanan o ufak çocuk oluveriyordu. Babasının, amcasının ve hatta dedesinin sonu belliydi. Herkes Cem'in kaderinin ne olacağını en başından beri biliyordu. Tıpkı amcası ve babası gibi o da delirerek ölecek, ya da dedesi gibi birileri tarafından öldürülecekti. Bu sıkıntılı düşüncelerle, titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi. Kalbi sanki boğazında atıyor gibiydi. Yutkunarak bu hissi geçiştirmeye çalıştı. Tavana vuran ay ışığı odayı aydınlatmaya yetmiyordu ama yanındaki kadının eşsiz varlığı ve sakince aldığı solukları, nerede olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Son zamanlarda huzur bulmak üzere kaçmak istediğinde, sığınak olarak kullandığı tek yerdeydi. Ecem'de! Kolunu uzatsa, nazlı başını üzerine düşürüp usulca göğsüne çekse ve saçlarını koklayarak gözlerini güne yumsa, ne iyi olurdu. Kız büzülerek titredi ve iç çekti. Az evvel ona huzur veren sığınağı, şimdi birdenbire işkence mekânı haline gelmişti.

Sonunda yorgun düşen Cem gözlerini kapattı. Farkında olmadan

uzunca bir süre ciğerlerine hapsettiği nefesini aralıklarla geri bıraktı. Neredeyse geçmişteki kâbusu canlanmış ve şimdi de onu korkutur hale gelmişti. Sanki hâlâ o savunmasız çocuktu ve annesinin acı veren çığlıklarıyla, yatağında kan ter içinde uyanmış, kendi akıl sağlığından şüphe eder bir vaziyette boşluğa bakakalmıştı. Kapıya atıldığını ve kilitli kapıların ardından babasına yalvarırken, annesinin feryat eden sesleri bir bıçak gibi kalbine saplanıyordu. İşte o vakit karanlığın içinden adım adım kendine doğru gelen bir zebani kılığındaki cinnet, onu cehennemin çukuruna doğru adeta çekiyordu. Anıları canlanınca o günlerdeki gibi kapıyı yumruklayıp haykıran çocuğun yine içi öfkeyle doluyordu. Cem ter su içinde yataktan kalktı ve çıplak ayaklarını soğuk zemine indirdi. Uzun zamandır bu kâbusları görmemişken şimdi neden geri gelmişlerdi ki?

Eliyle yüzünü kapayıp, perdelenen parmaklarını saçlarına daldırdı. Yanında sessiz ve hiçbir şeyden habersiz yatan kadına baktı. İnatçı kadın. Onun kadını... Banyoya gidecekken, gözleri genç kızın görüntüsüne takıldı ve sendeledi. Onu içmeden sarhoş eden bu görüntü, az kalsın düşürüyordu. Ecem o kadar güzel görünüyordu ki, yeryüzünde böyle güzel bir görüntüden etkilenmeyecek erkek olamazdı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı ancak yetmeyince kendini bu defa da duşun altına bıraktı. Soğuk bir etkinin ardından biraz yatışmış olarak odaya geri geldi ve onun yattığı yere doğru ilerledi. Yan tarafına doğru kıvrılmış olan Ecem, tıpkı uyuyan bir bebek gibi masum görünüyordu. Ama masum değildi!

Aklını kaçırmasını kolaylaştıran bir suçluydu. Uyuyan bedeni üzerinde bir gölge misali ayakta durup, bir süre onu izledi. İki yanında serbestçe duran elleri sinirden gerilmişti. Tüm kaslarında hissettiği gerilim yüzünden bedeni düğüm düğüm olmuştu.

Böyle zamanlarda Cem sadece ona değil, kendine de öfkeleniyordu. Çünkü kızın nasıl bir karaktere sahip olduğunu bile bile âşık olmuş ve şimdi onun farklı biri olduğunu düşünmüştü. O cadı Ecem'di, öldürmeden rahat etmezdi.

Hangi dürtüsünün daha ağır bastığını bilemiyordu. Onu kollarına alıp sımsıkı sarmalı mıydı? Yoksa inatçı kafasındaki dişleri takırdayana kadar sarsmalı mıydı? Üstelik Ecem onun aksine Cem'in hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordu. Oysa her şeyiydi. Bu sözler genç adamı gerçekten derinden etkilememiş olsa da önemli değildi. Peki, o zaman neden hâlâ onun her sözünü dikkate alıyordu? Ya Ecem, yalanlarıyla

genç adamı sürekli kandıran bir kadın değil miydi? Üstelik tam da ona karşı sempati duymaya başlamış, hatta aşkından ölecek hali almışken, o sakladıkları ve kandırmalarıyla her şeyi mahvetmişti. O adamla evlendiği gece kaçmaya yeltenmemiş miydi? Onları dudak dudağa görmüştü, sarmaş dolaş. Elleri yine yumruk oldu, bedeni taş kesti. Ya yalan söylemiyorsa? Ya gerçekten seviyorsa, tıpkı çocukluğundaki gibi safça? Ya o adam onu zorladıysa? Ya istemeden yapılan bir eylemse?

Genç kız uykusunda sırt üstü döndü. Nemli saçları yüzünün etrafını sarmıştı. Yastığın köşesinden duran narin omuzları mermer gibi ışıldıyordu. Bu görüntü genç adamın ağzını kurutmuştu ve bir yerlerini ateşe vermişti. Kızın çıplak vücudunu görmesini engelleyen şey sadece ince bir kumaş parçasıydı. Sürekli rüyalarına girerek, genç adamı uykusuz gecelere mahkûm eden o görüntüyle arasında sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Ecem sadece uykularını bölmekle kalmıyordu artık, aynı zamanda gündüzlerini ve hayallerini de çalıyordu. Kızın dudaklarından ufak bir mırıltı yükseldi ve göz kapakları titreyerek usulca açıldı. Buğ gözlerle onun olduğu yöne baktı ve dudakları uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra yine uykuya daldı. Cem göğsünün derinliklerinden gelen bir of bıraktı. Kasıklarında hissettiği sıcaklık, erkekliğinin harekete geçmiş olduğunun göstergesiydi. Bir süre kendiyle savaştı ve sonunda savaşı kazanan uykusu oldu.

Gecenin bir yarısı bir dokunuş ve onu izleyen ıslak bir öpücük çaldı uykusunu karanlığından. Cem rüyanın en güzelini yaşıyordu, dudaklarını genç kızın dudaklarına hırslı kapayarak, onun ateşle başlattığı öpüşmeyi harladı. Fakat bunda bir terslik vardı! Dudaklarının kavradığı etin sıcaklığını, ıslaklığını hatta dokusunu hissediyordu. Rüya olmayacak kadar gerçekti. Gözlerini apansız açtığında, yüzünün hizasında gördüğü yüzle irkildi. Uyurken yakınlaşan Ecem bir bebeğin meme arayışı gibi dudaklarını arıyordu inatla ve lanet olsun, o uyuyor muydu? Tıpkı Cem gibi...

Cem kaşlarını çattı şaşkınlık geçirirken, uyku mahmuru haliyle gerçek mi rüya mı onu kavrama telaşına düştü tüm zihniyle. Ecem dudaklarını yine bulmuş, onu rüyaların en güzeline ama gerçeklerin ta kendisine sürüklerken, baştan çıkarıcı öpüşlerle tenini çoktan esir almıştı. Cem yutkunurken de bacağını kasıklarına yaslamış, göğüslerini göğüslerine yaslayarak sımsıkısı bedenine yapışmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Niye içine atıyorsun?
Sadece konuştuklarından değil,
sustuklarından da sorumlusun!

Rüştüsü ilan edilmiş özgürlüğüne inen ilk pranga sevgiydi. İnsan sevince mantıklı düşünemez, kötü olayları geriye iter, hayata hep iyi yönünden bakardı. O yüzden kendini kandırması kolayken, geçer demesi de en çok söylenen söz olurdu.

Oysa berzah âlemine giren Ecem, daha önce hiç özgür olmadığı kadar özgür hissediyordu kendini. İnsanlar rüyalarının uyanınca biteceği bilincinde olduğu an kendini dizginlemeyi bırakıverirdi. Ve Cem çaresizlikten kaskatı kesilmişti. Bu son yaptığı iradesine inen en büyük darbe olmuştu. Ne aklının savaşı vardı artık benliğinde ne yüreğinin selameti, tüm mantık kırıntıları kızın ona uzandığı umut dolu hamlelerle bertaraf olmuştu.

Ecem elini önce yanına indirmiş, o ufak haşere parmaklar adamın tişörtünden içeri bir yolunu bularak sızmış ve karnına uzanmıştı. Kaskatı kesilerek titreyen Cem, buzdan sarkaçlarla dürtülüyor gibiydi. Seslice soludu. Dudaklarının arasından savruk bir inleme firar ederken, tükenmek üzere olan iradesinin ilk sinyallerini kıza verdiği bedensel tepkileri gösteriyordu.

Ecem işinin ehli bir heykeltıraş gibi kocasının bedenini keşfederken, ince parmakları gür tüyleri okşamış ve uzun bir çizgi çekerek kaslarına, eşofmanının lastiğinden içeriye kadar sinsice sızmıştı. Daha evvel böyle bir işkence görmemiş olduğunu düşünen Cem, yanan nefesleriyle gözlerini sımsıkı kapatarak, taş kesmiş kasıklarını kavrayan ellerle acı içinde irkildi!

Nefes alamıyordu. Hayır, kızarmasının sebebi utanç ve ihtiras değildi, sadece ona karşı hissettiği açlığı soluğuna saklayıp içinde tutmasıydı.

Kocaman adamın alnında tomur tomur terler birikmiş, sırtında ve vücudundaki tüyleri ayağa kaldıran bir ürperme bedenine yayılmıştı. Bir ergen gibi boşalmak istemiyordu. Bunu yapamazdı, bu kadar ileri ilk defa gidiyordu kız ve bu bilinçsiz yapılan eylem adamın tüm düşüncelerini yerinden söküp çöpe attırıyordu. Ufacık eller sertleşen uzvunu sımsıkı sarıyordu. Buna katlanmak ölüm gibiydi. Sabırlı, inadeli ve düşünceli yanını tüketiyor, mantığını bombayla patlatırcasına yerle bir ediyordu.

Ve Ecem ısrarla çekiştirdi kocasını kendine, öpüşleri derinleşirken inatla bacaklarını aralayarak onu arasına aldı.

Ufak bir temasla tüm dengeleri bozuldu. Kızın ihtiyaçla gerçekleştirdiği, adamın özlemle kabullendiği ufacık bir dokunuş bile, onların baştan çıkmasına sebep olmuştu. Tenleri dumansız ateşlerle yanıyordu artık. Karanlık bir hangara küçük bir kibritle giren cesur kız, orada barut ambarı olduğunu bilmesine rağmen elindeki kibriti istekle yere atmış ve her yeri cayır cayır yakmıştı. Patlama artık kaçınılmazdı. Titreyen bedeniyle taş kesen ve her hücresine kadar ateş alan Cem, kasıklarına tepen nemli ve sıcak tenle her şeyi unuttu. Ne ara pijaması üzerinden çıkmış, ne ara kızın iç çamaşırına ağrıyan kasıklarını yaslamıştı, kavrayamadı. Ecem daha bir istekle karşıladı onu, tüm bedeni özlemle yanıyor, adamı daha derinlerine alabilmek için cesur bir savaş veriyordu. Ne zaman Cem onu korkutmaktan ürküp geri çekilse, bunu kavrayıp daha cesur adımlarla adamın aklını başından alıyordu. Gözleri kapalıydı ama hareketleri ne istediğini belirtecek kadar açık. Ve sonunda Cem'in de sabrı tükendi, nihayetinde o da seven ve onca zaman sabreden bir erkek olarak muradına ermenin hevesine düşerek, aklını kaçırmış gibi kızın yarı uykulu halini es geçti.

Aralarına giren sabırsız el, iç çamaşırını yana çekerek kızın giriş yolunu tıkadı. Ecem yumuşacıktı, sıcacıktı ve ıslaktı. Nabız nabız at-

yerde üstelik. Cem taş gibi ve ateşten bir nehri içinde kaynatmaktaydı. Aralarındaki ten sıcaklığından bedenlerini terletiyordu. Ecem hazırdı, ıslanmıştı ve onun kaygan yapısı adamın aklını başından alıyordu. Cem onunla aklını yitirircesine oynarken, Ecem birden durdu. Eli adamın kalçalarında dondu, heyecanlı solukları hızlandı, öpüşmekten berelenen dudaklarını kavrayan dudaklar kasıldı ve adamın ağzının içinde unuttuğu dilini şaşkınca bocalattı.

Bu sefer sınırı aşmıştı. Nefes alamadı. Ecem afallayarak başını geriye çektiğinde, soluk soluğa kalmış olan adamın yarı baygın, kendinden geçmiş alev alan gözlerine baktı. Onun geri çekilmesinden korkan Cem, bu sefer pes etmesine izin vermeyecekti. Bu kadar baştan çıkmışken, onun inadını kırmışken, heyecanını ateşlemişken daha ileri gidip ona neyi kaybetmek üzere olduğunu gösterecek ve aşkının sonsuzluğunu, onsuzluğunu öğretecekti. Ecem'in bacak arasındaki darlığına bir miktar yerleştiğinde, onun kasılan bedenini hissetti. Kızın hayretle aralanan ve soğumaya başlayan ıslak dudaklarına dudaklarını şehvetle mühürleyerek, tek hamlede içine daldığında, tırnakları kalçasına batan ve irkilen genç kızın acı çığlıkları ağzının içinde boğulup kaldı.

Bu tepkinin ilk ani hamleden dolayı olduğunu düşünmesine rağmen, acı çeken kızın bedenindeki gergin titreşimden bunun öyle alelade bir tepki olmadığını erkekçe bir içgüdüyle biliyordu. Bu acının saçma mazeretiyle alakası yoktu. Kızın girişi o kadar sıkıydı ki adama nefes aldırmıyordu. O anda bedeni put gibi donan tek kişi Ecem değildi, en az onun kadar şaşkın olan Cem de, katılaşmış bedeni ve kasılmış kaslarıyla, kızın sınırlarını ihlal ederken sadece bir an öylece kalmıştı. Şeffaf bir buza dönen Cem darmadağınık olmuştu düşündüğü gerçekle.

Ecem uyku mahmuru sesiyle acı içinde inlerken, yükselerek soluyor ve acısını geçirmek için tırnaklarını daha güçlü bir biçimde adamın kalçasına geçiriyordu. Cem yutkunamıyordu dahi. Ellerini kızın yastığına yasladı, kollarından destek alarak yükseldi ve bakışlarını karısının acıdan değişmiş yüzüne çevirdi. Ecem başını geriye atmış, gözlerini sımsıkı kapatmış, dudağının kıyısını dişlerken göz kenarında parlayan birkaç iri damla yaşla, acısının dinmesini bekliyordu.

Cem soluk soluğa kalçalarını geriye çekti ve bakışlarını aralarına çevirdi. Oda loştu ama görüş alanını sınırlandırmayacak kadar da aydınlıktı. Ecem'in masumiyetinin nişanı, teninin üzerinde kızıl bir

mühür gibi parlıyordu. Cem ölüyormuş gibi inledi ve taşıyamadığı bedeniyle genç kızın yanına devrildi. Ecem'in elleri kocasının bedeninden kayıp düşerken, çarşafa sımsıkı geçirdiği pençeleriyle, usulca gözlerini açtı ve ıslak bakışlarını tavana çevirdi. Sırılsıklam ıslanan kirpikleri hiç hareket etmeden duruyor, koyu kahve gözbebekleri bir cam parçası gibi karanlığın içinde parlıyordu. Bedeni dayak yemiş gibiyken bacaklarının arasındaki acı ise dayanılmayacak kadar şiddetliydi. Bir nabız durmaksızın atıyor, sanki kanını dışarı pompalıyordu. Sanki biri içini oyuyordu. Bu tecrübenin bu kadar acı verici olduğunu hiç düşünmemişti. Hep zevk veren bir işlem olarak düşünmüştü ama şu anda canının yanmasından başka bir şey hissetmiyordu. Üstelik çok kısa sürmüştü. Erkekler bu kadarcık bir hazzın peşinde neden ölümüne koşardı ki, hele bu eylem partnerine bunca acı verirken!

Kız şoktaydı ama Cem daha da fazla şok içindeydi. Hep onun bu masum hallerinin kişiliğinden kaynaklı olduğunu, daha önce birçok kişi olmasa bile, o salak adamla bir deneyimi olabileceğini varsaydığındandı ona karşı olan cesur atakları. Temkinli davrandığını sanmıştı. Onun ilki olabileceğini aklının ucundan dahi geçirmemişti, hep istemiş ama mümkün olmadığını bildiğinden nispeten umursamamıştı.

Gözlerini kırpmadan tavana bakan genç kızın yüzünü kaskatı olan sıcacık ellerinin arasına alarak, alnını alnına yasladı. Göz kenarında parlayan iri bir damla yaşı dudaklarıyla kuruladı. Göğsünü zorlayan hafife alınmayacak ağırlık; gurur muydu? Oysa o şu ana kadar önemsemediği ufacık bir zar parçası mıydı onu mutlu eden? Fakat şu anda o ufacık detay onu dünyanın en mutlu adamı yapmıştı. Ecem sadece onundu, bir tek onun ve hep de öyle kalacaktı. İlk olduğunu, tek olduğunu bilmenin manevi patlaması inanılmaz bir coşkuya sebep oldu.

Hıçkırıkla boğazı yanan ve nefesi daralan Ecem gözlerini kapattı, yutkunmak için soluk almaya çalıştı. Alnından kısacık öpen Cem derhal yanından kalktı. Yatağı sarsarak onu bir karanlığın içine iterken, buz gibi bir terk edilişle odadan ayrıldı. Ecem gözlerini araladı. Kendini kullanılmış ve terk edilmiş hissettiği anda, Cem elinde sıcak suyla yıkanmış nemli bir havluyla çıkageldi. İri ve çıplak olan bedeniyle hiç çekinmeden yatağa çıktı ve kızın şaşkın bakışları arasında uzandı. Ecem irkilerek ve utanarak bacaklarına uzanan ele tepki verip, mahremiyet sağladı. Biraz kendine gelmiş, ilk şaşkınlığı az da olsa atmıştı üzerinden... Ondan saklanmaya çalıştı fakat diz kapağına dokunan ve usul bir itişle aralayan güçlü eller, bekâretinin kanıtını nazikçe temiz-

lemeye başladığında, boğazını tırmalayan hıçkırıklarının dudaklarının arasından firar etmesine engel olamadı.

Yanağından birbiri ardına yuvalanan yaşlarla, göğsü hızla inip kalkmaya ve karnı kasılmaya başlamıştı. Oysa böyle hayal etmemişti Ecem. Uykusunda baştan çıkıp hiç anlamadığı anda ona sahip olan bir adam değildi düşleri. Onun hayallerinde hep üzerinde beyaz bir gelinlik olacaktı ve ilk deneyimini kocasına usulünce verecekti. Her anından zevk alacaktı, ne acı olacaktı düşüncelerinde ne de pişmanlık... Fakat başından beri hiçbir şey istediği gibi olmamıştı! Ne evlilikleri, ne ilk birliktelikleri... Ecem bir çıkmazda kıvrandı kaldı.

İkisi de konuşmuyordu. Cem usulca ve nazikçe kızı temizliyor, yatakta cansız bir bebek gibi yatan Ecem gözlerini ovalayarak yanağına sıralanan yaşları silerken, sessizce hıçkırıklarının dudaklarından kaçmaması için dişlerini kızarmış etine geçiriyordu. Ve bacaklarının arasındaki hummalı çalışma durdu. Kızın gözyaşlarıyla ıslanan yüzü iri ellerin esaretine kavuştu. Cem karısını kollarının arasına alıp sımsıkı sarılırken, Ecem yüzünü gömdüğü şefkatli göğsünde kendini tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Hişşşş..." diye fısıldadı Cem. "Bilmiyo..."

Ecem titreyen parmaklarını adamın dudaklarına dokundurdu, ağlarken kocasını susturdu. Onun bir suçu yoktu ki, onu baştan çıkaran Ecem'di ve lanet olası her anı gayet net hatırlıyordu fakat hepsinin bir rüya olduğunu sanıyordu. Aslında Ecem rüyasında onu görüyordu ve Cem uzak durmaya çalışınca adamı zorla baştan çıkarmıştı! Onu kendisi, bile isteye ayartmıştı. Rüyasının gerçekte yaşandığını nereden bilebilirdi ki, anladığında ise zaten geç kalmış ve iş işten çoktan geçmişti. Utandı Ecem. Kendini hafifmeşrep kadınlar gibi ucuz hissetti, dengesiz ve salak. Kocasının kollarından kopmak için hamle yapınca, Cem onu sinesine daha sıkı çekerek kollarının arasına sıkıştırdı. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu adam. Göğsündeki tuhaf hissi, kollarındaki bu küçük kadına karşı duyduğu aşırı hassasiyeti düşündü. Eşine karşı... Onun olan kadına karşı. Bunun yeterli olacağını zannetmişti ama yanılıyordu. Dahasını istiyordu. Çok daha fazlasını... Onun gülmesini, mutlu olmasını, sevgisini, güvenini ve saygısını istiyordu. Bunlar olmadan huzurun olması mümkün değildi.

Peki, Ecem bu duyguları ona karşı asla beslemezse ne olacaktı?

Onun muhteşem çıplaklığının varlığını teninde hissetti Ecem, acı

çeker gibi bir ses çıkardı ve elleriyle çıplak göğüslerini örtmeye çalıştı. Ancak belini okşayan eller daha çabuk davranmış ve onun bu eylemini durdurmuştu.

Cem daha sıkı sarılmak istedi canının yarısına fakat kızın kemikleri o kadar narindi ki, en ufak bir darbede kırılacakmış gibi duruyordu. Bir volkan gibi kabaran arzusu hâlâ yakıcı etkisiyle kasıklarında dolaşıyordu. Aç gözleri tüm bedenini boylu boyunca yiyip bitiriyor, süzüyor, düzgün vücudu ve narin kıvrımlarından gözlerini alamıyordu bir türlü. Ecem bedeninin en saklı köşesini gizlemek üzere dizlerini katlayarak karnına doğru çekti. Bu hareketi o kadar kadınsıydı ki, genç adamın ona sahip olma dürtüsünü daha da artırıyordu. Nefes alamıyordu sanki Cem, gırtlağına bir tıpa basılmış, göğsüne ağır bir taş yatırılmış, soluklanmasına izin vermiyordu. Ona sahip olmak ve onu bırakmak arasında gidip geliyor, kendisiyle savaş veriyordu.

Bu, hayatı boyunca verdiği, geçmişini temizleme ve cehennemin çukurundan kurtulma savaşıydı aynı zamanda.

Onunla birlikte olduğunda zarar vermekten hep korkmuştu, narinliğini zayıflığına ve çocuksuluğuna veriyordu. Ve buna rağmen sıska vücudunun kendine has bir güzelliği onu etkilemekten geri durmuyordu. Çok zaman insana acı verecek kadar kadınsı, yumuşacık ve rüzgârda salınan bir gül dalı kadar narin bu beden, onun aklını başından alıyor ve her seferinde elleri ve ağzıyla ödüllendirerek şükranın sunması gereken bir dua gibi kendisine çekiyordu.

Artık hisleriyle savaşmak ve kendini kontrol etmek için gücü kalmamıştı adamın. Belini bırakan eller, şimdi yumuşak bir kabullenişle göğsünü kavramış, narin hareketle göğüs uçlarını çevreleyen pembe bölgeyi okşamaya başlamıştı. Ayartıyordu kocası Ecem'i ve o sadece hıçkırarak burnunu çekiyordu. Ama aynı anda ona engel olmuyordu. Cem kızın uysallığını ve itaatini sezince, nefesini tutup, bir elini arkasına doğru kaydırarak yuvarlak kalçasını kavradı. Ecem'in güçlükle soluk aldığını duyumsadı. Boğazının derinliklerinden gelen bu hınltılı tatlı ses, baştan çıkarıcı bir etki daha sundu. Genzine saklı hazları su yüzüne çıkaran farklı bir jestti. Kadifemsi yuvarlaklığını elleriyle keşfederek onu iyice kendine doğru çekti. Ta ki Ecem bacaklarını güneşe açılan ay çiçeği misali, ona doğru açıncaya dek... Biraz daha yaklaştı. Artık ne direniyordu ne de itiraz ediyordu kocasına. Adam ne yaparsa yapsın kız cesurca hamlesine karşılık, belki de çaresizce izin veriyordu.

Cem yatağı gıcırdatarak doğruldu ve kollarından destek alarak kızın üzerinde yükseldi. Kaskatı kesilmiş erkekliğini onun merkezine doğru bastırırken, Ecem ipeksi yumuşaklığı bacaklarına yayılan sıcaklıkla hissederek derin bir iç çekti. Gözleri sımsıkı kapandı, çenesi havalandı ve titredi. Bu hareketten sonra az önce şevkle yaptığı eylemi adam şimdi daha tedirgin halde yapıyordu. Canını yakmak ve onu üzmek istemiyordu. Bir daha gözlerinde yaş, bedeninde acı izlerini görmekten korkuyordu. Ecem kızarmış burnunu çekerken, kocaman olmuş ıslak gözlerini adamınkilere kilitlemiş, merakla bekliyordu. Kahve gözleri değerli bir mücevher taşı gibi parlıyordu karanlıkta. Utangaç yüzünü tatlı bir kızıllık kapladı. Yap demiyordu ama yapma da demiyordu. Sadece soru soran gözler, 'sen ne yapıyorsun bana' dercesine bakıyordu. İhtirasla bakan adamın ne yaptığını daha sorusunun cevabını gözlerinde parladığı an aslında çok iyi biliyordu.

"Ko..."

Genç adam hızla başını sallayarak kızın kalınlaşmış titrek sesini susturdu. Kelimelerle kaybedilecek zaman yoktu. Mantık yürütecek zaman da değildi. Onun yanına yaklaştığı, kanına girdiği andan itibaren mantıklı düşünme yetisini kaybediyordu. İlkel bir tutumla onu kollarına alarak harika bedenini kendisininkine vahşice bastırmak ve ona sonsuza dek sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyordu artık. Gözlerini kapayıp parmaklarını kızın omurgasındaki her narin omurunu hissetmeye çalışarak dolaştırdı. Ünlü bir sanatçının dikkatle ve şevkle çellosunu çalması gibiydi kızı yatıştırma şekli. O kadar narindi ki dokunuşları ve o kadar da yatıştırıcıydı ki, böyle kaba ve iri bir adamın bu kadar nazikçe dokunması tuhaftı. Sanki ona hangi telini gösterirse o notadan çalacak gibiydi temasındaki nezaket.

Ecem her harekette gözlerini kapatıp nefesini tutarken kendini ona biraz daha teslim ediyordu. Oysa parmaklarının gezindiği her noktayı dudaklarıyla da hissetmek istiyordu genç adam. Beyaz teninin her santimini ıslak diliyle mühürlemek istiyordu. Olgun bir meyveye dönen gergin ve lezzetli göğüslerinde kalıyordu her seferinde aklı. Elleri bedenindeki her noktayı uyararak, daha öncede defalarca keşfettiği gibi kalan sırlarını keşfetmeye devam ediyordu. Göbeğinde, göğüs kafesinde ve hafif temasıyla ürperen, tüyleri diken diken olan inecik belinde dolaştırıyordu ellerini. Heyecanla şişen göğüslerini avuçlayıp yoğururken, bir misket sertliğinde başkaldıran göğüs uçlarının avuç içine değdiğini hissettiğinde, Ecem gibi onun da solukları hızlanmıştı.

Genç kızın yumuşaklığını hissetmek, adamı çılgına çevirmişti. Kendini tutamayarak elini iki göğsünün üzerine garip bir açgözlülükle kapadı ve sahiplenmeyle ilgili bir garip sözlerde bulundu. Sımsıkı kavradığı göğüsleriyle oyun hamuru gibi oynuyor, ovuyor, sıkıyor ve yoğuruyordu.

Genç kadın hevesle ona doğru sokulduğunda arzudan tutuştuğunu hissetti. Artık kendini kontrol etme yetisinin zerresi bile mangalda kalmamıştı. Ecem utançla yüzünü yana çevirince, onun kirpiklerinin yanaklarına burnunu sürten adamın boğazından boğuk ve keyifli bir kahkaha yükseldi. Bunun durmak istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu, biliyordu. O da en az kendisi kadar hatta daha fazlasını sabırsızca bekliyordu. Onun da karşılık vererek duyduğu şehveti hissedince keyifle inledi. Bu eziyete daha fazla dayanamayacağına karar veren Ecem, genç adamın kollarına yapıştı. Tırnaklarını keskin bir mızrak gibi tenine gömdü. Sıktı tüm gücüyle tenini ancak etine kazıdığı hilalin acı hissi aynı zamanda zevk de veriyordu adama, bilemedi.

Cem burnunu sürttüğü yanağa, dudaklarını sürttü soluk soluğa.

"Cem," diye inleyen genç kızın sesinde çaresiz bir yalvarış vardı.

Göğüslerini bırakıp bir elini bacaklarının arasına indirdi adam. Kadife yumuşaklığındaki tenin üzerinde dolaştırdığı parmaklarına hazzı muazzamdı. Onun hazır olup olmadığını anlamak isteyerek, merkezine doğru kaydırdı parmak uçlarını. Parmakları onun ıslak sıcaklığında dans ediyordu şimdi. Bu tüketici ve sarsıcı eyleme daha fazla dayanamayan Ecem'in elleri pençe gibi kavramıştı genç adamın belini. Durdurdu inleyerek, titrek tatlı ritmini. Bir şeyler oluyordu bedenine, onun mahremiyetine attığı her sınırsız temasında sarsılıyordu kızın dünyası ve karnından göğsüne doğru ateşli bir basınç yükseliyordu. Kulaklarına kadar kızarmıştı. Ona doğru yaslanarak başını genç adamın göğsüne gömdü. Bu sırada Cem'in parmakları boş durmuyor ve onu delicesine uyaran hareketlerle bir ileri bir geri dans ederek sınırlarını çiziyordu. Sonunda kaslarının arasındaki küçücük şişliğe dokundu başparmağı ve dairesel hareketlerle o minicik inciyi okşamaya devam etti. Ecem'in bedeni arzudan gerilmişti ve sonunda kendine hâkim olamayınca şiddetli bir çığlık yükseldi boğazından. Bu kısacık zamanda zevkten çılgına dönmüş halde yıldızları saydı. Onun böylesine şehvetli görüntüsünü içer gibi izleyen Cem, bu manzarayı asla unutmayacağını düşündü. Ona ilişkinin ne kadar güzel ve çektiği acının sadece kısa bir başlangıç olduğunu, bir daha canının asla yan-

mayacağını göstermek istercesine, ihtirasının tadına bakmak üzere, bacaklarını aralayarak elinin yerini dudaklarına terk etti.

Şimdi aynı zevki arsız ağzıyla tattırmak istiyordu. Bedenini bir yay gibi geriye doğru eğen Ecem, dudaklarından yumuşak bir çığlık kaçınca, parmaklarını dudaklarına kenetledi. Genç adam bir yandan diliyle kızı uyararak tadına bakarken, bir yandan da gerilmiş olan göğüslerinin ışığın altında gümüş gibi parlamasını izliyor ve dokunarak keyfini sürüyordu. Son hamleyle yükseklere tırmanan ve bir boşluğa savrulan Ecem, yatağın üzerine ağır bir külçe misali yığıldı. Arzudan kıvranan bedeni tir tir titriyordu. Kasıklarının arasındaki derin vadinin nabız atışı kalbinde ve kulaklarında yankılanıyordu.

"Gerçek olan bu..." diyen Cem biraz geri çekilip üzerindeki tişörtü toy bir delikanlı gibi beceriksiz ve sabırsız hareketlerle çıkarırken, bir an bile gözlerini genç kızın ürperen ve hızla titreyen bedeninden ayıramıyordu. Ecem meraklı ama aynı anda utangaç bakışlarını ona doğru yöneltti. Yatakta biraz yükselerek, "Cem?" diye fısıldadı. Sesi şehvetin etkisiyle kısılmıştı. Genç adam usulca başını salladı ama cevap vermeden tamamen çıplak kalınca karşısına geçti. Kızın gözleri genç adamın görkemli vücudunda gezinirken kocaman açılmıştı. Cem onun gözlerine bakarken masum ifadesi yüzünden cesaret vermek ister gibi gülümsedi.

"Bunun olacağı ta en başından beri belliydi ama böyle hayal etmemiştim hiç." diye söylenirken kızın iç sesini dışa vurur gibi "Hata..." dedi ama hiçbir şeyin adamı yolundan döndürmeyeceğini biliyordu.

"Sevap..." dedi adam. "Bir adamın karısını sevmesi sevap..." Genç kızla göz göze geldiği ilk andan bu yana aklından geçen şeyi yapmaya kararlıydı. Kız artık sebepleri unutmuştu, neden onunla birlikte olmaması gerektiğini ve neden bir ömür birlikte olmayacağını da... O an sadece onu mutlu edecek, bu dünyadaki en son kişi olduğunu düşünmek de istemiyordu. Sonunda cehennemin çukuruna çekilmişti işte ve günaha hevesle koşuyordu.

"Artık geri dönüşün yok." dedi adam.

"Senden nefret ediyorum..." dedi Ecem arzulu gözleriyle bakıp dudaklarını yalarken. "Kendimden de..."

"Ben de, senin beni istediğin kadar çok istiyorum seni..."

Ecem bu sözlerdeki meydan okuma tonunu duyduğunda, sinirlenmesi gerektiğini düşündü. Aslında üzerine doğru eğilen devasa

cüsseden korkmalıydı belki de, gelecekleri bu gece ciddi bir çıkmaz girmişti ama umurunda değildi. Yarın hiçbir şey eskisi gibi olmaya caktı fakat bu da umurunda değildi. Onu aldatmıştı, ona dokunduğu eller başkasına da dokunmuştu, bedeni buz keserek titredi. Kollarını göğüslerine sarıp başını yana çevirerek gözlerini sımsıkı kapattı.

Kendisini aldattığı konusunda onu suçlayan adam, şimdi ona âşık olmuştu. Genç adamın arzudan koyulaşmış gözlerine bakarak onun devam etme konusundaki kararını sabırla beklediğini gördü. Cem ona ne kadar kin duysa da, Ecem ondan ne kadar nefret etse de yine de gurursuzca birbirlerinden kopamıyorlardı. Ve o gözler kızın ne kadar çok arzuladığını belli ettikçe, kız ondan asla nefret edemiyordu. Gergin elleri çelikten bir kıskaç gibi kızı sarmaladığında, Ecem bedeninin sarsılmasını engelleyemiyordu. Onun kadar korkunç derecede güçlü birinin bocalıyor olması, genç kızı şaşırtıyordu. Oysa onu hep kararından sapmayan, kendine güvenen, ilkelerinden ödün vermeyen ve ağır kararlara sahip, karanlık biri olarak tanımıştı. Aslında en çok da şaşırtan şey, genç adamın onu bu denli arzulamasını nasıl başardığıydı. Bu adamın kollarında kendini çırılçıplak bulmasının ötesinde, onun tarafından arzulanmasına şaşırmıştı. Bir erkeği uykusunda bile baştan çıkaracak potansiyeli olduğunu asla düşünmemişti. Cem gibi biri için bu şaşırtıcı bir durumdu.

Ecem, onun görüntüsünü sarhoş olmuş gibi seyrediyordu. Güzelerin yüzünde oynaşmasını ve heykeltıraşın elinde yontulmuş gibi düzgün kasların kusursuzluğunu gözleriyle içiyordu.

Bakışlarını aşağı doğru kaydırarak kasıkları arasında dimdik duran ve oldukça görkemli görünen büyük soruna baktı. Lanet olsun ilk evvel canını yakan şey... Dikkatli bakışlarının etkisiyle daha da dikleşen erkekliği sanki onun dokunmasını beklercesine davetkârdı. Genç kızın ürkmesi gerekirken, onun yerine içinde bir heyecan hissi uyandı. Bacakları arasında bir yerde zonklama hissi başlamıştı. Güçlükle nefes alıyordu. Erkekliği, genç adamın ağzıyla hissettirdiği hazdan daha fazlasını verebilir miydi? Acıdan daha fazlasını? Uçmaktan ve kanatlığa savrulmaktan daha fazlasını... Gözleri, Cem'in gözleriyle buluştuğunda, utanç verici düşüncelerinden dolayı yüzü kıpkırmızı oldu.

"Çok daha fazla..." diye mırıldandı genç adam, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Dokun bana."

Sesinin şehveti, bakışlarının karşı konulmaz yoğunluğuyla birleştiğinde, genç kız onun istediği her şeyi yapmaktan çekinmez hale

geldi. Genç adama doğru uzanarak bir parmağını geniş ve kaslı göğüslerinin arasında dolaştırdı. Elleri titriyor, parmak uçları karıncalanıyordu. Adamın derin bir nefes çekmesini ve ürpermesini keyifle izledi. Gözlerindeki masumiyet yerini şeytanın alevlerine teslim etti. Titrek bir gülümsemeyle, parmağını ince tüylerde bale yaptırıp aşağı doğru kaydırarak karnının üzerindeki diğer tüyleri okşarken, tırnağı kasıtlı olarak sert tenini hafif hafif tırmalıyordu. Genç adamın soluğu gittikçe artıyordu. Parmağını daha aşağılara kaydırarak, sertleşmiş erkekliğine dokunmadan önce bir an duraksadı ve cesaret dilenircesine derinden soludu.

"Isırmaz." der gibi soluyan adam, nefes almak istedi. Ecem sonunda yasak bölgeye çekinerek dokunduğunda, Cem inledi. Onun inlemesinden cesaret bulan Ecem'in eli, kaskatı sertliği kavrayarak nazikçe sıktı. Avuçlarının içindeki çelik sertliğini saran ipeksi tenin yumuşaklığını, kabaran damarlardan sızan sıcak nabız atışını hissediyordu ve bu ona hem merak hem arzu olarak geri dönüyordu. Hem şaşırtmış, hem de inanılmaz bulmuştu. Cem gözlerini kapamıştı teslimiyetle, demek ki bu hareket ona zevk vermişti.

"Ecem." diye inlerken başını geriye attı soluksuz kalan Cem. "Daha fazla bekleyecek tahammülüm yok. Lütfen cadı, lütfen izin ver."

İnler gibi konuşurken çenesindeki kaslar, kendini kontrol etmek için ne denli savaş verdiğini kanıtlarcasına düğüm düğüm olmuştu. "Devam etmemi istediğini söyle."

Ecem masumca yüzüne baktı. Üzerindeki etkisini görmek onu şaşkına çevirmişti. Bu kadar mı etkiliyordu onun iradesini? Bu hali numara olamazdı keza kendisi de en az onun kadar dağılmış haldeydi. Hayretle kirpiklerini kırpıştırdı. Devam etmesini istemezse işkence çekerek ölecek bile olsa dokunmayacak mıydı? Hiç sanmıyordu. Sinsi gülüş hain bir sırıtışa dönüştü.

"Lütfen. Öldürmeye mi çalışıyorsun beni cadı, konuşsana!"

Genç kızın haylaz gülümsemesi derinleşti. Onun üzerindeki gücünü görmek heyecan vericiydi ama dayanılacak gibi de değildi aynı zamanda. Genç adamın kendini ne kadar çok arzuladığını bilerek geri çekilen kızın ağzından çıkacak tek kelimeyi beklemesi, açıkçası hoşuna gitti.

Ecem bekledi, adam sabretti. Doğuştan gelen lanet erkeksi güçleri

-ki bu hayat boyunca attığı her adımı etkilemişti- şimdi tam da böyle ne çökmüş bir haldeyken bile genç kıza karşı koyabildiğine kendini şartlamıştı. Yaşamı boyu edindiği alışkanlığı ve korkularını bir kez Ecem için bir yana bırakmıştı. Ve tüm bunları sırf onun için yapıyor olduğunu hisseden Ecem'in, bu durum göğsünü gururla kabartmaya tı. Vücudunu geriye doğru yay gibi kıvırıp, göğüslerini genç adamın göğsüne sürttü.

"Beni durdurma..." diye vahşice inledi adam.

Kız başını iki yana salladı masumca ve yine konuşmadı. Cem'in elleri kızı kalçalarından hırsla kavrayarak altına doğru kabaca itti. Sırt üstü yatağa düşen kız minik bir çığlık attı ve üzerine yorgun gibi kapanan bedenle kasıldı. Adam zaman kaybetmeye korkarcasına kasıklarını ona sürttüğünde, Ecem yutkundu. Az önceki acılı eylemden sonra, genç kızın içine doğru yavaşça girerken, nefesi ıslık gibi çıkmıştı. Her nefes alışında canını yakmamak adına usulca bir santim daha içine kayarken, kızın sımsıkı kaslarının yaydan çıkan bir ok gibi hedefine ilerleyen erkekliğini sarmasını sabırsızca bekliyordu.

İlkinde eti yırtılır gibi acıyan Ecem, şimdi de aynı acıyı hissedecekmiş gibi kendini kasıyordu. Tırnaklarını adamın kollarına geçirip, gözlerini sımsıkı yumuyordu. Tamamlanmışlık hissi damarlarına akıyordu.

"Rahatla, lütfen... Bu sefer o kadar acımayacak."

Demesi kolaydı. Ecem nefesini tuttu ve tırnaklarını omuzlarına geçirerek, etinde bıraktığı hilal damgalarıyla sevdiği adamın tenini mühürledi. Cem bacaklarının arasındaki açıklığı başparmağıyla okşamaya başladı ve böylece bedeninin yavaş yavaş gevşemesini sağladı. O güzel ve sersemletici his yeniden vücuduna yayıldı. Gece karanlığındaki göl gibi parlayan derin bakışları onu yatıştırırken, büyülüyor ve ruhunun derinliklerine kadar iniyordu. Ve sonunda Cem, kızın üzerinde bir taş gibi hareketsiz kaldı.

İçi doluluk hissiyle rahatlayan Ecem "Cem?" diye inlerken ne istediğini bilmeden, elleri arzuyla genç adamın kollarına yapışmış ve daha fazlası için teşvik edercesine onu kendine doğru çekiştiriyordu cesurca. Daha fazlasının ne olduğunu bildiğinden değil ama daha fazlasının olmasının gerektiğini hissettiğinden, kendini ona sunuyordu koşulsuzca.

"Canını acıtmak istemiyorum..."

"Cem?" diye inlerken tekrar, içgüdüsel bir hareketle bacaklarını iyice açtı ve kalçasını istekle yukarı kaldırarak onun daha derinlere kaymasını sağladı. İpeksi sıcaklığıyla yanan Cem'in boğazından bir inilti yükseldi. Hayır bir kükreme: "Ecemmm," Onunda dirayeti yerle bir olmuş, sıcak nefesini boynuna soluyordu.

"Benim tatlı, hırçın cadım."

Ecem başını yastığın üzerinde iki yanına doğru sallıyordu. Ateş gibi yanan kadınlığının kasları bir kalp atışı gibi hızla atıyor, onu tamamıyla içine almak için yanıp tutuşuyordu. Ellerini Cem'in kollarından çekerek sırtına kaydırdı. Dümdüz, pürüzsüz ve sert sırtı okşayarak aşağı doğru devam etti. İki eliyle cesurca kaba etini kavradı. Sert derisine tırnaklarını geçirerek sahiplendi. İçgüdüleriyle hareket ederek onu kendine tek hamlede çekti ve içini delip geçerek en derine girmesini sağladı. İkisinin hırlamaları birbirine karışarak odayı çınlattı. Cem coşkudan, Ecem bekâretine inen ikinci darbenin verdiği acıdan sızlandı... Birlikte, birbirlerinin bir parçası olmanın verdiği zevkten haykırmıştı ikisi de. Bir daha kendini o olmadan asla tam hissetmeyecekti Ecem ve bir daha ondan başkasına bu kadar yakın olmayacaktı Cem. Vücudu tüm ağırlığıyla genç kadınınkinin üzerindeyken, heyecan içindeydi; ilk seferi gibi.

"Benim küçük cadım... Hırçın kadınım." diye kulağına fısıldadı defalarca. Göğsü narin bedenini eziyor, güçlü kollarıyla onu sararken, sanki her an kırılabilecek çok değerli ve narin bir hazineyi tutar gibi ürkek davranıyordu. Hamleleri ne istediğini bilen bir adamın resitalini sunuyordu. Ecem hem hevesle, hem beklentinin üstündeki merakla karşılık vermeye çalışıyordu ama tek yapabildiği genç adamın bedeninin altında kıvranarak hareket etmekti. Kalçalarını hareket ettirerek beceriksizce savaştı. Vücudu daha fazlasını almak için yalvarır gibiydi. Cem'in vücudunda yaktığı ateşi bir an önce söndürmesi için heyecanla bekliyordu.

"Kahretsin" diye inleyen Cem daha sert hareketlenirken... Neredeyse içinden çıkacakmış gibi geri çekildi ve kızın itirazı andıran inlemesi bitmeden tekrar daha derinlerine gömüldü. Ecem hareketi tekrarladıkça arzu dalgalarında boğuldu. Bir kılıç gibi sapladığı sertliği içini delip geçerken, güçlü elleriyle kavradığı kalçalarını sıktı. Bu kız onu çılgına çevirmişti. Nefessiz kalan Ecem ise ter su içinde kollarına sıkıca tutunarak, Cem'in tempolu hareketlerine uyum sağlamaya çalıştı.

Cem'in yüzündeki sersemlemiş ifadeden doğru bir şeyler yapıyor olduğunu anladı. Nabzı çılgınca hızlanırken, Cem onu kalçasından yakaladı ve daha hızlı gidip gelmesini sağladı. Hızlı, daha da hızlı. Ta ki...

Kızın bedeni keyifle kasılıp zonklamaya başladığı ana kadar Cem bunu bekliyor olmalıydı çünkü onun bir anda rahatladığını ve kendini bıraktığını hissettiğinde iradesini bıraktı.

"Boşalacağım," dedi gergin bir şekilde. Bir kez daha çok derine girdi. Gözleri birbiriyle buluştu şaşkınlık içinde ve kızın gördüğü şey kalbinin sıkışmasına, soluğunun kesilmesine neden oldu. Bu kadın bakış, Cem'in zırhının delindiğinin kanıtıydı, her zamanki soğuk ve acımasız tavrından çok uzaktı. Ecem, onun daha önce hiç görmediği bir yanını gördüğünün farkındaydı -belki de daha önce kimsenin görmediği bir yanını. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Bu kez tutunmak ve içini kasıp kavuran dalgalar durulana kadar öylece kalmak istiyordu.

Başını yastıktan kaldırdı, kendinden geçmiş bir halde çığlık yükseldi dudaklarından ve Cem temkinli bir hamleyle kesti dudaklarıyla bu sesin önünü. Bu, daha önce denediği hiçbir deneyime benzemiyordu. Aralarındaki çekimin çok güçlü olduğunun farkındaydı ama bu, içindeyken hissettiği bağı açıklayamazdı. Sanki arzularını tatmin etmekten ziyade, ruhunu tatmin etmek gibiydi. Daha önce hiç kimse onun çelik demir tavında dövülmüş olan kusursuz kontrolünü elinden alamamıştı. Ondan başka. Artık ikisi de evliliğin beden bağlarından çok, ruhlarıyla bağlandığını ve bütünleşen bedenleriyle kutsallaştığını biliyordu. Onlar şimdi gerçek anlamda evli ve hiç kimsenin koparamayacağı bağlarla birbirine kördüğüm olmuştu.

Genç adamın çılgın darbeleriyle arzusu daha da çok kamçılanıyor, tutkunun girdabına doğru çekildiğini hissediyordu. Boğazını yırtarcasına çıkan çığlığı adamın ağzında yankılanırken, her seferinde nasıl beceriyorsa bunu hisseden kocası dudaklarıyla ağzını tıkayıp sesini boğuyor, başka bir evde olan deneyimi yüzünden ertesi gün rezil olmasını engelliyordu. Ve sonunda kısa bir haykırışla kızın narin bedeninden çıkarak onu birden kendinden yoksun bıraktı adam. Sert ve uzun bir hamleyle içine daldığında, karısının elleri kalçasına yaslanarak onu kendine çekti, adamın geriye çekilme anını sekteye uğratmayı bilmeden Ecem.

Cem son anda kendini kurtarır gibi oldu ama bir parçasını içeride

anmadığını umarak, eline geçirdiği kadarıyla çarşafa rahatladı!

Bir boşlukta asılı kalmış kız kendine gelmeye çalışırken, onun ne yaptığını düşünüp, kocaman olmuş gözleriyle izliyordu. Cem ise düzenlemeye çalıştığı nefesleriyle kendine sövüyordu. Lanet olsun son anda kendini kaybedip kıl payı kurtulmuştu... Belki de birkaç damla... Yok, buna ihtimal vermiyordu, son anda kurtarmıştı kendini! Bundan emindi!

İri ellerin titreyen hareketini, göğsündeki seğiren kasları ve yüzünü inceledi Ecem. Darmadağın olmuş koyu renk saçlarını, kapadığı için görmeyi çok arzuladığı halde göremediği yeşil gözlerini. Genç kız kocasının gözlerindeki duyguyu gerçekten merak ediyordu. Tutkunun en uç noktasındayken vücudunu, narin bedeninden ayırarak o en tepedeki hazdan ikisini de yoksun bırakmasına neden olan duyguyu görmek istiyordu. Kızı yakıp kavuran bir bakışla dikti gözlerini gözlerine adam, biraz kızgın biraz da şaşkındı. Ecem nihayet o gözlerdeki ifadeyi görmüştü!

Gerçek keskin bir jilet gibi vurdu yüreğine. Ondaki telaşın sebebini artık biliyordu. Birbirlerini sonsuza dek ayrı tutacak her şey vardı orada, irice açtığı yeşil gözlerinde gizli bir uzaklık vardı, saklanan bir sır, yasak bir şeyler. Onun asla dokunmayacağı ve giremeyeceği bir yer vardı kalbinde ve zihninde. Nedeni her neyse, hayatında ona kocaman yer ayıran Cem, tam anlamıyla kalbinde yer açmayacaktı Ecem'e, aşkı reddediyordu. Gözlerinde gördüğü işte buydu. Cem sadece istediği kadarını karısına veriyor, gerisini kendine saklıyordu. Cem aşkın koşullarını reddetmiyor, kendisini reddediyor, geleceğini kurutuyordu. Sadece genç kızın aşkını değil, tüm kadınlarınkini reddediyordu. Başka türlü düşünmekle kendine işkence ediyordu Ecem. Hissettiği anlamsız ama tarifi mümkün olmayan gerçek buydu ve yüreğini parçalayan acıyı anlamasını istemediği için nemlenen bakışlarını kaçırdı. Bir anda bedeni buz kesen Cem ayağa kalkarak ondan uzaklaştı. Kız doğruldu ve dizlerini göğsüne çekti. İşte şimdi terk edilmişlik duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp kocasını görüş alanından çıkardı. Onun odadaki varlığını gözleriyle takip etmemek için kendiyle savaş veriyordu. Ve kalbiyle...

"Ecem...?"

İsminin sessizlikte yankılanmasıyla ona doğru döndü. Genç adam elindeki nemli havluyu yine ona uzatıyordu. Ne olduğunu anlayamadığı için bir anlığına bocalayarak baktı Ecem. Sonra onu az önce nasıl

da nazikçe temizlediğini hatırlayınca irkildi. Bir elindeki bezе, bir e
kocasına baktığında, hissettiği utanç duygusundan ensesindeki tüyle
diken diken oldu. Böyle bir deneyim sonrasında, aralarındaki tek i
tişim aracının bir bez parçasından ibaret olması canını yakmıştı. Oy
ona sarılmasını, teselli etmesini, güzel şeyler fısıldamasını, onu b
daha asla üzmeyeceğini, her zaman ilk günkü gibi nazik olacağın
geçmişe sünger çekeceğini ve asla aldatmayacağını söylemesini v
yaşadıkları şeyin doğallığını tenleriyle kutlamasını beklemişti.

"Hadi!" diye arkasını dönmesini isteyerek kısık bir emir verdi.
Konuşurken onun çıplaklığına değil, yüzüne bakmayı dikkat ediyor
du. Az önce sevgiyle okşayan, arzuyla titreyen o değilmiş gibi şimdi
sanki onu baştan çıkardığı için suçlarcasına, buz gibi bakıyordu ye
şilleri. Eliyle dönmesini işaret etti ifadesizce. Garip bir buhrana sü
rüklenen ve kafası karışan Ecem kocasının elindeki bezi aldı titrek
parmaklarıyla ve şaşkınca bakakaldı değişken haline. Neden sinirles
diğini bilemediği Cem, elindeki bezi kaparcasına alarak buyurgan bi
tonlamayla, "Uzan," diye sokrandı.

Sanki onun yakın temasından saklanmasına yardımı olacakmış
gibi koluyla gözlerini örttü kız, ağlamamak için sıktığı gözlerini ve
ateş olup genzini yakan nefeslerini tuttu. Bacaklarını birbirine kapa
maya çalışarak zorlanırken, Cem onu nazikçe temizlerken minik dar
belerle kaslarını rahatlatmaya çalıştı. Genç adam sadece onu temizle
miyor, aynı zamanda bekâretinin delillerini yok ettiği gibi tenindeki
izleri de yok ediyordu. Sanki bu gece hiç yaşanmamış, her şey bir
rüyaymış ve uyandığında hiçbir şey olmamışçasına, her anı zihnin
den temizlemeye çalışıyordu. Utanç ve pişmanlıkla kıvranan Ecem,
böylesi bir geceyi hafızasından tamamen silmeyi gerçekten diledi. Bu
kadar gurursuz ve istekli olduğu için, senelerce sakladığı hediyesini
bir rüyayla hiç düşünmeden onu umursamayan adama verdiği için,
aldatıldığı halde bunu yok saydığı için, ona kötü davranan adama ken
dini koşulsuz sunduğu için, kendine lanet etti. Genç adamın hassas,
sakin darbeleri genç kızın tahriş olmuş tenine garip bir ürperme verdi.

Havlunun yere öfkeyle atıldığını duyunca, işkencenin bittiğini
düşünerek rahat bir nefes aldı. Gözlerini açmaya hâlâ cesareti yok
tu ama gözyaşlarını tutmaya da gücü kalmamıştı. Üstelik ağlamamak
için kendiyle savaş vermekten de sıkılmıştı artık. Yanına uzanan gen
gin vücudu hissettiğinde ise yutkundu. Kalkmak isteyince "Kal." diye
buyurdu Cem, buz gibi sesiyle. "Böyle uyuyacağım." Ve kıza kalı

bir şekilde sokuldu. Neden öfkeliydi? Neden bekâretini kaybeden kişi oymuş gibi gergindi hareketleri? Soluğunu boynuna doğru üfleyen sesi içine milyonlarca bıçak batırıyordu.

"Çok zalimsin... Cadı."

O muydu zalim? Tatmin olduktan sonra, neden yatağına dönmek gibi bir davranış sergilememişti ki? Kaçsaydı ya banyoya, ya da o hiç gelmeseydi yanına. İşte sonunda onun olmuştu. O çok değer verdiği erkeklik egosunu da alıp neden bu odayı terk etmiyordu. Bakire olduğunu da biliyordu artık, gururu okşanmıştı kesin. Kendi kurdu, kendi savaştı Ecem, kendisine yenilince de kafası karıştı. Neden sevişmişti ki? Neden durdurmamıştı yoldan çıkmış hislerini? *Sarhoşsun* der gibi *uykulusun* diye, niye dememişti? Onun gözünde herkesle düşüp kalkan ve evlenmek için dokunulmazlığıyla tuzak kurduğundan şüphe ettiği bir kadın değil miydi? Başkasıyla kaçmaya yeltenen, onu aldatmaya çalışan bir kadın... Hakaret ettiği, aldattığı bir kadın... Öyleyse neden hâlâ buradaydı? Neden yanında yatıyordu? Sanki buna hakkı varmış, sanki ona aitmiş gibi neden genç kadını kendine çekmiş, sarılarak hak talep ederek uyuyordu? Uyumak, böylesine gerilmiş bir haldeyken, şu anda yapacağı en son şeydi. Oysa daha düğün gecelerinde başkalarının altına yattığını savunarak örselemiş, gururunu, onurunu, aşkını parçalamıştı.

Karısını tepeden tırnağa izlerken adamın gözleri tutkunun karanlık halini almıştı. Ona doyamayan ve doyamayacağını tahmin eden Cem, sahiplenerek kalçalarını okşadı ve arzuyla kendine doğru çekti. Belli ki içinde yanan ateş hâlâ sönmemişti. Kaskatı olan bedenini yumuşatmak için elleriyle okşamaya başlamıştı. Kulağının arkasından gelen ılık nefesi, genç kızın belinin ürpermesine neden oluyordu. Kulak memesini hafif hafif ısırmaya başlayınca, Ecem yutkunmak zorunda kaldı. Konuşmuyordu, onu rahatlatacak tek kelime etmiyordu. Adamın elleri tenini okşayarak baştan çıkarmaya başlayınca, inlememek için dudaklarını ısırdı. Nefretle şehveti aynı anda kaç kişi hissedebilirdi? Kaçmak isterken tekrar ve tekrar nasıl olur da ona dönerdi? Tekrar arzunun girdabına girmek üzereyken, vücudunun her yanı alevler içinde ateşlenmeye hazır haldeydi. Gururu ve tutkusu arasında kalmak çok pahalı bir bedeldi. Artık sevişmenin güzelliğini biliyordu, acı vermediğini ve keyif hissiyle başını döndürdüğünü de. Baştan çıkaran dokunuşlarının heyecanını ve tenının tadını... Soluklarını tamamlamak için kendisiyle savaş vermeye başlamıştı. Ufak bir

zar parçasının hiçbir değeri yoktu, gururun yanında! Bekâretini ... verdi diye her istediğinde dokunmasına, canı çektiğinde içinde ... tanat kurmasına izin vermeyecekti. Yapamayacaktı, bir daha kendi... aşağılatmayacaktı. İçinde fethettiği abideleri yerle bir olsa bile ... enkazlarından yeniden kule yapma şansı tanımayacaktı. Usulca kolu... rından sıyrılıp ayaklandı.

Cem şaşkınca kollarından kopan kıza bakarken, Ecem hiç sesi... çıkarmadan ve çıplaklığını umursamadan titrek adımlarıyla banyoy... gidip, kendini savunmasız bırakan gözyaşlarına sığındı. Hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırarak, genzindeki isyanın dışarı çıkma... sını engelledi. Bir saat sonra duşunu alıp banyodan çıktığında, yüz... ifadesiz dursa bile gözleri ağlamaktan şişmiş olduğunu ele veriyordu. Yatağın köşesinde oturan ve dertli dertli düşünen Cem, başını kaldırıp genç kızın bitap haline baktı.

"İyi misin?" diye sordu düşünceli bir halle.

İyi olmak mümkün müydü, ruhen kendine ihanet etmişken. Kız ona cevap vermek yerine olduğu yerde donup kaldı. Kararmış gözleri kısılarak kocasının ifadesini süzdü. Başını geriye attığında, sanki yüzü karanlık bir gölgeyle perdelenmişti, ifadesi taş kesmişti. Yüzünde, bahçenin cılız ışığının oluşturduğu gölgeler dans ediyor, gün ışığının sudaki yansımasına benzeyen dalgalanmalar sert hatlarının üzerinde oynaşıyordu.

"Hâlâ konuşmayacak mısın?"

Ecem umursamadı. Saçlarına sardığı havluyu hırsla sökerek yatağın diğer yanına geçti ve abajura uzanıp düğmesini kapatırken yatağa uzandı. Ellerini de bacaklarının arasına alarak, kenara kısılıp ona temas etmesini istemediğini sessizce belirtti.

"Bu hep böyle mi olacak?" diye sert sesiyle isyan etti Cem. Başlatma sebebini bilmediği savaşı artık canını sıkıyordu. "Kahretsin, cezam bitmeyecek değil mi? Bir de ne yaptığımı bilseydim? Seni neden üzdüğümü bilseydim ama yok, sen susacaksın ben delirmeye devam edeceğim." Sesindeki suçlayan tonlamanın biraz önceki duygusallıkla bir ilişkisi yoktu. Bu karanlık ve hiddetli ses, kararlı bir ciddiyetle kulaklarında çınladı kızın. Cem onun sessizliğinden bile ne demek istediğini anlayabilecek kadar çok iyi tanıyordu karısını artık.

Kontrollü yanını ele alıp dişlerini sıkarak, "Aklına olur olmaz şeyler sokma sakın Ecem, bu olanlardan sonra düşündüğün hiçbir şey-

malığı asla onaylamam. Önce de onaylamayacaktım fakat şimdi..." dedi duraklayarak, adeta hırladı. "Hiçbir şey değişmedi cadı, sen hep benimdin, hep de öyle kalacağız."

Bu sözler genç kızın kalbinde, ruhunda ve beyninde yankılanıyordu. "Hiçbir şey değişmedi."

Değişmişti; tüm hayatı kahrolası bir hatayla tepetaklak olmuştu işte. Onu sevdiğini sanarak ömrünü mahvetmişti. Oysa eskiden umduğundan da daha fazlaydı, şimdi ne onunla savaşacak gücü kalmıştı, ne de reddedecek iradesi. Tükenmişti. Hem ruhen, hem bedenen tükenmişti. Ruhunun derinliklerindeki en saklı köşesinde, bir şeylerin değişmiş olmasını umduğunu kendi kendine itiraf etti. Cem'in değişmiş olmasını ve ne olursa olsun artık yüreğinin onu özgür kılmasını diledi. Almıştı alacağını ve artık geriye savaşacağı bir şey kalmamıştı, peşini bırakmalıydı.

Kız ne kadar aşk istiyorsa, adam da o kadar aşktan uzak duracaktı. Kansı olmuştu, ama asla aşkı olmayacaktı.

Kızın bilmediği gerçek adamın yüreğini sıkıştırdı.

Geçmişinden yadigâr kalan cinnetle ilgili kaderine inandığı sürece, asla sevmeyecekti Cem ve kalbini sonsuza dek kapalı tutacaktı!

Uyandığımda ansızın yüzüme düşen hayaldesin...
Baktığın yerde olmak için çabaladığımsın...
İçine solduğun havayı paylaşmak için dua edenim...
Gizli gizli ağlarken baktığın aynaya yansıyan hüzündeyim...
Ellerimde olamayan ellerinin çaresizliğindeyim...
Ve içim dışım seninle doluyken yalnız kalışlarındasın...
Kavuşmadan ayrılanların yerindeyim...
Sendeyim ve sen bende değilsin...

Müjde Aklanoğlu

DOKUZUNCU BÖLÜM

Her seviş bir vazgeçiş demişler.
Ben kendimden vazgeçtim, sen benden...

Kovalanmak kaçmaktan daha zordu çünkü kaçan kendi seçerdi hedefini, kovalayan onun ne düşündüğünü bulmak ve takipte kalmak için paralardı kendini. Onlar da şimdi öyleydi, biri duygularının derinliğinden kaçıyordu kaybolmamak için, diğeri gerçeklerin sıcaklığından yanmamak için.

"Neden?" dedi o anda iç sesini dışa vururcasına Cem.

"Bence yedek kulübeye göz atmalıydı. Hep aynı kadroyla sahaya çıktığından rakip takım futbolcunun her hamlesini tanıyor artık."

Cem arkadaşına kaşlarını çatarak sert sert baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Geçen günkü maçtan, sen ondan bahsetmiyor muydun?" dedi Levent kaşlarını kaldırarak.

Cem ona en okkalısından bir tane çakacak gibi baktığında Levent gözlerini irice açtı. "Abi sen bir saattir maçtan bahseder gibi karından mı bahsediyordun? Ben sandım ki, yani kendi kaleme gol attım deyince..." Cem Levent'e dişlerini sıkınca, genç adam bocalayarak saçlarını kurcaladı.

"O zaman işin zor, valla FİFA kuralları gibi karmaşık karın var. Ne diyeyim?"

Doğru söze ne denirdi.

"Kendi tuzağıma düştüm." dedi o yüzden. "Onunla ilgilenmemeyi istedim, peşine düştüm. Hayatımdan çıkarmak istedim, tüm hayatımı onun esiri ettim. Sevgilisi olmayı beceremedim, kocası oldum ve tüm umutlarını, geleceğini bir gecede yıktım. Ben tam bir ahmak gibi her şeyi mahvettim. Gururunu ve baskıcı yanımı ele alıp, onun narin yüreğini yok saydım. Hakaretlerimi ve yaptıklarımı asla unutmayacak. Bir kadının en güzel gecesiydi düğün günü, onun cehennemi oldu. Oysa olgun olan bendim, koruyup kollaması gereken bendim ama en çok canını yakan da yine bendim."

Levent pişman bir şekilde mırıldanan adamın dürüst sözlerini duyunca, inanamaz gözlerle ona bakakaldı. Daha önce de başka bir adamın yüzünde tanık olmuştu bu duruşa! Bir kere ve o zaman yanında Cem de vardı! Acının yüzündeki duruşu bambaşkaydı aşığın tenindeki çünkü onu aşktan soğutur cinstendi.

"Cem nereye gitti?" dedi kumaz bir şaşkınlıkla. Hani bir araya geldiklerinde en çok maç ve araba konuşurlardı boş boş... Bir de kadınların anlaşılmaz beyinlerini... Şimdi o sadece ve sürekli karısını düşünüp onu konuşuyordu. "Cem kayıp..." dedi ciddi bir dehşetle.

"İki dakika adam ol Levo, iki saniye değil. Burada ciddi bir mesele konuşuyoruz."

"Abi abartmıyor musunuz?"

"Evet, abartıyoruz ama haklı..." dedi Cem.

"Belki kolay şeyler yaşamadı ama çabuk toparlandı..." dedi Levent boğazını temizleyerek. "O Ecem. Bizim baş belamız, yine eski neşesine kavuşacaktır. Sen yeter ki yıkmak yerine, yapıcı ol." dedi teselli etmek isteyerek. "Ne olursa olsun bu kadar sarsıntıyla yıkılmaz merak etme, daha büyüklerini de yaşadı."

"Yerle bir ettim onu..." Bu serzenişteki acı, arşı bile titretti.

"Kaldırmasını öğreniyorsun ama bak, o seninle. Hâlâ yanında, gitmiyor, kaçmıyor, en önemlisi de kendisi bilmiyor olsa bile, asla senden vazgeçmiyor... O da farkında değil bunun belli ki, senden gidemeyeceğinin farkında değil, ondan sessizce yanında duruyor. Hâlâ senin için savaşıyor. Başkası olsa o gece çeker giderdi, ertesi günü

bırak o anda boşardı seni... Bu umut değil de ne?"

Arkadaşının söylediklerleriyle yanan içine bir nebze soğuk yel esmiş gibi rahatlarken, belli belirsiz gülümsedi Cem, "O bana ait." dedi gururla.

"Güzel bir seçim, Allah bağışlasın."

"Benim baktığım gibi bakarsan vururum seni," dedi Cem ciddiyetle.

"Allah esirgesin, dünya ahret bacım." Levent sırıttı keyifle, Cem surat astı huysuzca.

Yüzünden gençlik akan ama gözlerinden olgunluk fışkıran kıza bakan Levent, ilk defa fark ettiği gerçekle böbürlendi. "Büyümüş," Sesi yumuşacıktı. "Olgunlaşmış. Asi değil eskisi kadar, fakat uysal da değil. Çok çektirecek sana. Önceden öfkelendiği zaman şeytan olurdu, şirin olurdu, afacan olurdu, şimdi kadın oluyor ve kadınlar kızdığında neler olur... Allah bilir, kul bilemez."

Cem karısının durgun yüzüne ve masumca parlayan kırgın gözlerine baktı. Süzgündü ama kimseye belli etmeden kendi içinde yaşamasını da öğrenmişti kırgınlığını. Garipti, gerçekten de o afacan çocuk gözlerinin önünde büyümüş ve kocaman bir kadın oluvermişti. Olgunlaşmıştı. Ecem küs gözlerini kaçırarak bakışlarını Levent'e çevirdi. "Çok komik, öyle değil mi?" diye kıkırdayarak yanlarına geldi ve isteksizce kocasının yanına oturdu. Arada bıraktığı mesafe hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yumuşacık bedeninin sıcaklığı, saklanan ruhuyla meşk ederken hâlâ yanındaydı. Gecenin anıları taze kokusunda saklıydı. İç çekti Cem. Bir kol uzatımı kadar yakınına oturmuştu ve ona dokunmuyordu.

"Çok zeki bir çocuk..." dedi Levent, Pelin'e sevgiyle bakarak.

"Kimin yeğeni, aynı ben..." dedi Ecem yaramaz gibi davranarak.

"Üstüne zimmetleme kızımı, onu ben doğurdum..." dedi yanlarına yaklaşan Esme gururlanarak. O anda karısının yanına oturan Rüzgâr, kolunu boynuna atarak kendine çekti başını. "Benim de katkılarımı yok sayma..." Ve edepsizliğiyle böbürlenen adam, böğrüne yediği dirsekle öksürdü. Kaşlarını ciddi bir öfkeyle çatarak karısına dönüp, "Yapma şunu kadın, bir gün böbreksiz kalacağım senin yüzünden..." diye sitem etti. Kocasının keskin bakışları karşısında hiçbir tepki vermeden işaret parmağıyla kaşlarının çatıklığını açan Esme, Levent'in derin bir nefes almasını sağladı. Yılların, yer altının ve birçok korku-

suz adamın bacaklarını titreten adamın, ufak bir kadın karşısında ol çaresizliği onu korkuttu, asla âşık olmayacağına bir daha ve yemi ant içti! Görücü usulü evlenecekti o; görünce göresi, görmeyince ölesi geleceği uysal bir kadını olacaktı.

Daha fazla kocasının arsızlığına dayanamayan Esme, "Dalağı söktürme bana Rüzgâr, istersen sus..." dedi mahcup olmuş halde.

Onların bu haliyle iyice keyiflenen Levent, "Abi sana deli diyordum ya..." dedi patavatsızlıkla, Rüzgâr ona fırtına estirerek bakınca, "Sözümü geri aldım, kimse Esme yengemden daha çılgın olamaz..." diye korkuyla soludu.

Az evvel başı okşanan aslan o değildi sanki şimdi etini perçeleriyle parçalayıp çiğ çiğ yiyecek halde dururken. Levent onun sakin bir adam olacağını düşünerek, bir an kabus görmüş olmalıydı.

"Bana deli mi diyordun sen Levent?" dedi Rüzgâr gözlerini ciddî bir öfkeyle yüzüne dikip, her an kafasına sıkacak gibi kaşlarını çatarken. "Ve sen karıma ne dedin?"

Yaptığı patavatsızlıklarla rengi iyice atan Levent, kendini kaybedip kanka muhabbetine geçildiğini geç idrak edince, derhal kendine çeki düzen vererek ayaklandı. Korkak bir tutumla, "Yok valla abi o manada değil... Nerede bende öyle mangal gibi yürek, sen yanlış anladın sanırım..." diye tırsa tırsa geriledi.

"Kefenin benden koçum, merak etme seni açıkta bırakmam." dedi Cem sinsice gülerek.

"Senin iplerin de bende Cem, kendine fazla güvenme istersen. Açtırma kutuyu, söyletme kötüyü..."

Cem ağzının içinden homurdanırken, gözleriyle kurşun gibi küfürler sektiriyordu arkadaşına.

"Odama git bekle Levent, bakalım daha neler diyormuşsun bana." dediğinde Rüzgâr yerinden kalkarken, Levent rengi çekilmiş halde çoktan önüne düşmüş ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış kedi misali uysal olmuştu. Esme kızının yaptığı meraklı gösteri yüzünden yerinden fırlayarak, "Pelin, sakın!" diye bağırarak yanına koşarken, Ecem çamurlarda keyifle zıplayan yeğenine neşeyle gülümsüyordu.

Dakikalar geçtikçe anne kızı izleyen ikilinin arasındaki gerilim yavaş yavaş azalmaya başladı. Cem, sanki uzun bir maratonun ar-

dından birkaç gün uyku çekmiş gibi dingin bir ruha bürünmüştü. O gülmüştü ya, kuşların sesi başka güzel gelmiş, yeşiller daha bir canlanmış, gökyüzü mavisini daha berrak bir renkle üstüne perde yapmıştı. Hasret kalan bakışlarını gülümseyen karısının güzel yüzünden çekemiyordu. Yanında kalması için tehditler yoktu. Acele ile verilmiş cevaplar da yoktu. Sadece huzur, sukut ve sevgi vardı. Yumuşak bir esinti yanaklarına dokunurken, çiçeklerin kokusu onu sarmış, tüm duyularını uyandırmıştı. Cem bir an gözlerini kapatıp bir ömür bu gülen ifadenin gözbebeklerinde hapis kalmasını diledi.

"Seninleyken susmasını öğrenebilirim..." dedi buruk bir tebessümle. "Yeter ki yanımdan gitme..." Gözlerini açarak başını şaşkın kadının dizlerine koyup, sırt üstü uzandı çimlere.

Ecem'in dudaklarına yapışan gülücük, saçlarını havalandıran rüzgâr gibi uçup gitti. Bacaklarına yatan adamın başına iri gözlerle bakarken, Cem uzanıp onun şaşkın yanağına dokunarak, "Susmanı istemedim." diye mırıldandı kısık sesiyle.

Olanlara hâlâ inanamıyordu Ecem. Cem onu çok fazla açıdan şaşırtmaya devam ediyordu. Başta yaşadığı kaygılara karşı gösterdiği hassaslıkla, ardından da sevişirken tüm kontrolü ona bırakması... Kontrollü adamın imajına uymuyordu. Özellikle de fiziksel kuvveti, doğal otoritesi ve hâkimiyeti ile etrafa yaydığı cinsel güç konusunda baskın bir erkek olan adama hiç uymuyordu. O istediği an Cem'in duracağını bilmek, ona istemediği bir şey yapmaya kalkışmaması, kızın korkularını yatıştırmıştı. Dokunuşları... Aslında neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi biliyordu Cem ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Oysa bir zamanlar onun soğuk ve merhametsiz olduğunu düşünmüştü. Belki düşmanlarına karşı hâlâ öyleydi ama karısına karşı anlayışlı, hassas, merhametli ve... Neredeyse sevgi doluydu.

Ecem derhal kendini toparladı. İçgüdüsel olarak aralarında bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu ama bu tam olarak neydi bunu bilmiyordu? Onu gördüğünde huzursuz olacak mıydı? Cem hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Yoksa bir şeyler olmuş gibi mi davranacaktı? Ya da tüm duyularıyla ona açık, tüm varlığıyla etkisi altında kaldığını inkâr etmek için kendiyle mi savaşıyordu?

Yanında buzdan bir parça gibi duran ve parmaklarıyla çimi eşeleyen kızın, narin elini alıp alnına koydu adam. Tuhaf ama saçlarını okşasın istiyordu. Ecem'in minik eli iri parmaklarının altında cansızca dururken onu izliyordu Cem, ama karmaşık ruh halinden dolayı pek

bir şey çözemiyordu. Dün geceden sonra konuşmamışlardı, ne hissettirmişti ona, yaşadığı deneyim hoşuna mı gitmişti yoksa pişmanlığa mı olmuştu?

"Seni eğlendirebilirim." dedi tebessümle.

"Bundan şüphem yok..." dedi kız gözlerini düz bir çizgi gibi karşıya odaklayarak.

"Seninle ilgilenebilirim." dedi adam inatla ve ilgiyle. Elini dudaklarına götürüp avuç içini öptü, kız titrediğini saklamak için derince soludu.

"Muhakkak..." diye ekledi Ecem zalimce.

"Ve bir daha asla güvenini sorgulamam..."dedi adam gözlerini yüzüne dikip, usulca yeniden uzanarak. Parmaklarının uçları tenini yalayıp geçti ve çenesine kıskaç gibi kenetlendi. Zorlamadan, onun isteğine bırakarak çevirdi başını kendine. İstedi ki, gözlerine kendi isteğiyle baksın, koluna vurup düşürmesin elini yüzünden. Ecem ilk önce bocaladı ve gözlerini kaçırırken nefesi genzinde düğümlendi. Yanaklarını ısıran allar, gözlerine oturan mahcupluk geceden kalma izlerin etkisiydi.

"Ecem, küstüğün zaman nefes alıp veren cansız bir bitki gibi hissediyorum kendimi. Toprağına sımsıkı tutunmuş ama bir bakıcının merhametine kendimi sunmuş gibi. Susuz, ışıksız bırakma beni. Eğer yeniden denersek, inan bana hatalarıma yenilerini eklememek için çabalarım. Kırmam diye söz veremiyorum, işte en büyük yalan o zaman olur. Ben kaba biriyim, incelikten nasibimi alamadım... Kıracağım muhakkak, üzeceğim belki de seni çok zaman, öfkelendireceğim istemeden ama inan bana asla senin bana küsmene izin verecek kadar ileri götürmeyeceğim bu huylarımı! Bir daha asla seni kaybetmekle sınanmayacak, asla kalbini parçalamayacağım."

"*Asla* çok büyük bir söz Cem, yapamayacağın sözler verme." Başını salladı kız hüzünle. "Ama kıracaksın..." diye ekledi üzgünce.

"O kadar inatçısın ki... İllaki didişeceğiz..." Nefesini kesiyordu. Hatta tek bir hareketiyle, kalbini de durdurabilirdi. "O zaman ben üsteleyeceğim, sen inada bindireceksin, kaçınılmaz olarak kırılacaksın. Ve ben bunu bildiğim için bu duruma düşmemize izin vermeyeceğim."

Ecem, kocasının dudaklarından dökülen kelimelerinin yarattığı mutluluktan titremiş, içinde oluşan kara delikle ürkmüştü. Adamın al-

sında duran eli yine toprağa düşmüş, yine destek almak için toprakla birleşen parmakları, çimleri cezalandırırcasına yolmaya başlamıştı. Ona inandığı için ahmak, dinlediği için salak olmalıydı. Bir yanı *'geçmişi unut, dün gece yeniden başladı sizin için hayat, tekrar dene ve sevaş'* derken, diğer yanı *'bir kere yaptı neden devamı olmasın Onun huyu bu, huyu huyundan, inatçı inadından vazgeçer mi'* diyordu.

Cem parmak uçlarını yanağının kızılına sürttü, ürkekçe kaçırdığı gözlerini gözlerine davet etti. Kız şefkatle baktı yüzüne, bu kadar yakışıklı olmak hiç adil değildi. Parıldayan gözleri, alnına dökülen koyu renk sağlıklı saçları ve gülümsemesiyle kıvrımları belirginleşen çekici dudakları başka kimseyle kıyaslanamazdı. Ecem geceden kalan hislerle çaresizlik içinde savaşırken, onun her dokunuşuyla anılara geçiş yaptı ve utancından yutkunarak bakışlarını kaçırdı ürkekçe. Bu çok tuhaftı. Onun yanında durmak ve kaslı kollarına değmek, teninin kokusunu duymak ona bağlı hissetmesine neden oluyordu. Ecem birbirlerine asıl dün gece karı koca olarak bağlandıklarının farkındaydı. Bir daha asla eski hayatına kavuşamayacaktı belki ama küçük bir ihtimal de olsa, yeni bir hayat kurabilirdi. Daha iyi ya da daha kötü bir hayat, onsuz daha farklı bir hayat.

Cem birden doğruldu, kızın kaçırdığı gözlerini gözlerine çevirmek için yüzünü avuçlarına hapsetti. Nazikti. Sabırlıydı. Ecem onun ateşler yanan gözlerine çaresizce bakmak durumunda kaldı. Yutkunamadı bile. Cem öyle sıcak bakıyordu ki gözlerine, bir an soluksuz kalmış ve derhal iç çekerek uzak bir köşeye kaçırmıştı bakışlarını.

"Nasılsın?" dedi boğazını temizleyen Cem ilgiyle. "İyi misin?"

Ecem anlamayarak yeniden gözlerini kocasına çevirdi. Cem kaşlarını kaldırdı ilgiyle, kız gözlerindeki ilginin manasını bilince utanarak kızardı ve gözlerini çekinerek hemen kirpiklerinin içine sakladı. Tüm kaybettiklerinin yükünü birden omuzlarında hissetti. Yalnızlık ve keder kapladı içini.

"Bir değişiklik yok." dedi dudağının kıyısını dişleyerek.

"Ben... Böyle olmasını..."

"Bu benim hatamdı." dedi kız hemen suçu kabullenerek. Zamanında saklamıştı, evlenme teklifi ettiğinde ise düğün gecelerinde yüzüne vuracak o şaşkınlığı merak etmişti. Nefesi titreyerek salındı adamın eline, tenini ürpertiğinden habersizce titredi ellerinin altında. Kalbi soluk borusuna kaçmış gibi dönüp dururken, "Vicdan azabı çekmene gerek yok." diye devam etti sözlerine.

"Vicdan azabım yok, sadece pişmanım..." dedi Cem ciddi ve bi sesiyle, işte bu dikkatini çekmişti kızın.

Ecem şaşırarak araladığı dudakları ve irice açtığı gözleriyle korkmuş bir halde adama bakakaldı. Dün geceden dolayı pişman mı olmuştu? Cem onun yanlış anladığını bilerek gülümsedi ve parmak uçları yeniden kızın yanağını okşadı. "Pişmanım! Çünkü her şeyi hayal ettiğin gibi olmasını isterdim. Çünkü senin istediğin hiçbir şeyi sana veremedim. Çünkü sen genç bir kızdın ve ben bunu görmeden. Bu senin ilkindi, her anlamda, her şekilde ilkindi ve ben beceril bir kıskançlık uğruna her şeyi mahvettim."

Gözlerinde sessiz bir suçlamayla kendisine bakan üzgün adama Ecem bu kadar açık sözlü olmasını beklemediğinden sebep yutkundu. "Bunun için üzülme..." diye başladı bocalayan sözlerine. "Çünkü bu dediğin imkânsız, o zaman seven bir kocam, üzerimde sözleriyle kelenmemiş bir gelinliğim olurdu. Ne sen benim kirginliğimi giderebilirsin artık, ne de ben o tozpembe hayallere dönebilirim yeniden, çünkü tüm hayallerim kirlendi." Acılı bir hayal kırıklığı sızdı sesinden.

Oysa Cem dün geceden sonra bunun onlar için yeni bir başlangıç olacağını ummuştu. Ancak kızın uzak tavrı, hevesinin kursağında kalmasına neden olmuştu. Ecem'in kendisinden uzaklaştığını ve dahası geri çekildiğini hissedebiliyordu. Kızın yanağına iri bir damla süzüldü. Onun ağlamasına kıyamaz, dayanamazdı ki... Cem işaret parmağının gerisiyle okşarcasına sildi yanağındaki ıslaklığı. "Ağlama gözbebeğim..." dedi fısıltı gibi çıkan sesi. Kızın gözleri durmuyor, o yaşlar iri taneler halinde aktıkça adamın nefesi kesiliyordu. "Pişman olduğumu daha kaç kere dile vurmam gerek bilmiyorum." dedi hırçınca. Yine asabi olmuştu, onu dehşete kaptıran şey aslında onu beslediği sevginin büyüklüğü değil, onu korkutan şey kızı üzmesiydi bunu şimdi kavramıştı. "Yine kavga mı edeceğiz?"

"Kavgaları her zaman sen başlatıyorsun..." dedi kız nazlı bir tavırla burnunu çekerek.

"Ben sakin biriyim," diye sataştı adam onu güldürmek için. "Beni baştan ve çileden yalnız sen çıkarıyorsun..."

Ecem'in yanakları öfkeden kızarmış ama mantıklı davranıp tartışmamayı seçmişti. Adamın elleri çenesini okşadı ve gözlerinin içine baktı. Avucunun ayasını kızarmış sıcak yanağına yaslayarak, teninin şekil almasını izledi. "Eğer bana bir şans daha verirsen, seni dünyanın

en çok sevilen kadını yaparım. Biliyorum, müthiş bir hayatımız olmayacak çünkü sürekli kavga edip sonra delice sevişerek barışacağız ama o güzel gözlerinin bir daha kederle solmasına izin vermemek için elimden geleni yapacağım. Ecem, kahkaha atmanı sağlayan ve gözleri umutla bakan biri olmak istiyorum. Sevilmeni istiyorum."

Ecem nefessiz kalarak şaşkın bir şekilde ona baktı. Kahkaha atmasını sağlayan... Bunun için kırk takla atmasına gerek yoktu ki; sadece sevsin, güvensin, gülsün yeterdi. Ecem, o mutlu olduğunda zaten kanlara kadar güler, ölene kadar severdi.

Peki ya Ecem ona yeniden güvenebilecek miydi? Kırıldıkları, yok saydıkları her geçen gün biraz daha büyümekteydi, bunları geride bırakabilecek miydi? Aldatıldığını hazmedemiyordu, belki bir kez belki de defalarca olmuştu, kandırılmıştı. Peki, küçümsemesi ve öfkelendiğinde bir kenara bıraktığı sevgisi ne olacaktı?

"Sevilmek mi?"

"Evet." dedi adam.

"Nasıl mesela?" dedi genç kız inanmaz gözlerle.

Adam güldü. Sevginin anlatımı nasıl oldurdu ki? Bilemezdi!

"Seversin işte! Anlatamazsın! Sevgi anlatılmaz, yaşanır." diye tamamladı sözlerini. Aklı karıştı besbelli onun da.

Ecem bu sözlerden hiç tatmin olmamıştı.

"Maçı sevmek gibi mi?"

"O sevgiden başka bir şey, tutku..."

"Kravatların gibi mi?"

"Hadi ama Ecem, kumaş parçalarıyla sevgiyi bir mi tutuyorsun?"

"Yok ben tutmuyorum, senin tutkunu herkes bilir. Cem ve resmi selama durduran kravatları..." Biraz düşündü. "Köpeğine duyduğun sevgi gibi mi?"

"Saçmaladın iyice... İnsana duyulan sevgi hiçbir dilde tarif edilemez."

"Edilebilir." dedi kız inatla. "Bana Sevmeyi Anlat o zaman? Sen olsan nasıl seversin?"

Genç adam başını sarstı huzursuzca. Nasıl seviyordu o Ecem'i; tutkuyla, hırsla, inatla mı? İç çekti, hayır çok başka seviyordu, nasıl anlatırdı ki en doğru, bilemedi. İçinden geçen şeyler çok başkaydı, düşlediği çok başka.

"Hz. İbrahim'e su taşıyan karınca kadar... Bir annenin evladına olan karşılıksız muhabbeti kadar... Bir denizin tükenmeyen damlası kadar..."

Bu sözler çok baştan çıkarıcı, oldukça naif ve ondan beklenmeyecek kadar eşsizdi. Ama gerçeği değiştirmezdi. Bu kadar anlamlı sevgiyi gerçekten hissedebilir miydi?

"Biz artık..." dedi kız hüzünle.

"Ben... Ben..." dedi Cem sözlerini kızgın bir tonda yarıda keserek ve sustu. Gözleri ilgiyle yüzünü dolaştı. Derin bir nefes çekti içine. Kocaman adam korkar gibi durakladı. Garip bir heyecanla, "Sana âşığım," dedi tek solukta ve sonunda.

"Biliyorum."

"Ben sana ölecek kadar aşığım."

"Biliyorum."

"Ben sana, öldürecek kadar aşığım."

"Biliyorum."

"Ben sana ölürüm cadı, sensiz ölürüm."

"Biliyorum."

Ömrünü verirdi bu sözleri duymak için daha evvel ve adam ölür de söylemezdi evvelden, şimdi ne söyleyen istediği tepkiyi alıyor, ne duyan istediği gibi sevinebiliyordu. İkisi de yaralı, ikisi de enkazdan farksız haldeydi. İkisi de nefes nefese, kaskatıydı. Onun ilgisiz ve soğuk cevaplarıyla çileden çıktı adam.

"Sana aşığım kadın, ölüyorum aşkından görsene..." diye haykırdı.

Bir zamanlar ondan bu cümleyi duymak için neredeyse her şeyini verebilirdi Ecem. Bunu ona söylediğinde bayılmamak için mücadele edecekti. O kadar çok mutlu olacaktı ki bunu duyduğunda, bir daha hiçbir kadın bu kadar mutlu olmayacaktı. Çocukluk hayali, genç kızlık umudu, kadınlık düşüydü Cem ve aynı anda hayal kırıklığıydı. Şimdi bile içini katran şerbetine düşmüş tatlı bir neşe kaplatmıştı ama artık bu hislerle uçacak o hayalperest kızın kanatları yolunmuş, umutları kırılmıştı. Ecem eski çatlak kız değildi. Pembe bulutları sislenmiş, hayallerini karanlık sarmıştı. Tozpembe hayalleri toz olup dağılmıştı. O çok sevdiği hayali bulutlardan itilerek indirilmiş, düştüğünde ise sadece canı yanmamış, düşleri ölmüştü.

"Artık çok geç." Ecem belki de sınırı aştığını fark edip ses tonunu ayarladı. "Geç kaldık."

Bu cevabı kabullenmeyen Cem kaşlarını çattı. "Seni bırakmayacağım..." dişlerini sıktı. "Benimle yaşamayı öğrenmek zorundasın cadı." Bu sertliğe rağmen, uzanıp son derece yumuşak bir şekilde yanağını okşadı, kalbini elinde tutuyormuşçasına şefkatle fısıldadı. "Sabır cadım... Ben her zaman içinde girdaplarını taşıdığı halde sakin bir nehir gibi tehlikeli aktım, asla kimseye müsamaha göstermedim ve her zaman savaşı kazandım. Ama sen beni değiştirdin. O garip inançları olan salak adam değilim artık. Ben gurur denen o embesil duygu için çok şey feda ettim. Şimdi benim gururum sensin, bu sefer fedakârlık etmeyeceğim. Bencilleşeceğim Ecem, sımsıkı sarılacağım sana çünkü sen benimsin. Sen benim iyi olan tek yerimsin. Kimseyle paylaşmayacağım tek gerçeğimsin. Sevgin her geçen gün katlanarak büyüyor ve güçleniyor yüreğimde. Ne kadar inkâr edersem edeyim, kendimle ne kadar çelişirsem çelişeyim, ben sana aşığım cadı... Onu benden almana asla izin vermeyeceğim... Sev ya da sevme, iste ya da vazgeç, sen hep benim olarak kalacaksın. Karım olacaksın. Son nefesimde yanımda bir tek sen olacaksın. Kaderimde saklısın, alın yazımım unuttun mu? " Suratını buruşturdu. "Günlerdir gözüme bir damla uyku girmeden kaç gece geçirdim unuttum. Sen olmayınca uykum yok, huzurum yok, yaşama gailem yok. Biliyorum bunun kolay olmasını beklememiştim. Sadece sabırlı olmak zorundayım."

"Bunun sana bir faydası olmaz," dedi Ecem tükenmiş bir inançla. "Sabır seni istediğin yola çıkarır ama kişiyi sana vermez!"

"Sen öyle san," dedi adam, her şeye rağmen çapkınca gülerek ve inatla. O anki ruh haliyle bu konuşmayı yapmak istediğinden çok emin olmasa da, sert bir şekilde başını salladı ve söze başladı. "Konu sadece bana güvenmemen değil. Sana bir kere daha zarar vereceğimi düşünüyorsun. Aldatacağımı, kıracağımı, kandıracağımı hatta zamanı gelince vazgeçeceğimi... Böyle bir şey bir daha asla olmayacak. Ben iradesiz bir ahmak ya da on beşlik delikanlı değilim. Şu ana kadar bir sürü ilişkim oldu ama asla kimsenin kalbini kırmadım. Sanıldığı gibi hiçbir kadının gözlerini başka bir kadınla ıslatmadım. Seni asla aldatmam. Sıkılmak diye bir şey söz konusu olamaz, ömür boyu ne ben senden, ne sen benden sıkılmayacaksın. Seni seviyorum. Bana şans ver."

O öyle içten, böyle yürekten, böyle kendinden vererek konuştukça

kızın içi titredi ve ateşe düşmüş kuş gibi çırpındı içinde acı çeken yüreği. Aldatmayacağım, üzmeyeceğim diyordu, bir kez daha inanabilir, affedebilir miydi onu? Kırıldığı yer kolu bacağı değildi ki sarsın iyi etsindi; kalbiydi, güveniydi, hayaliydi ve bunun telafisi olduğunu hiç sanmıyordu.

Ecem başını salladı inançsızca. "O kadar cesur değilim." Sonra ayağa kalkmaya yeltendi. "Geç oluyor, yemeği hazırla..."

Bileğine asılan ve kalktığı yere gerisin geriye mıhlayan adam "Otur, lütfen." diye buyurdu sertçe ve kalktığı yere tekrar oturttu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Ona bu kadar yakınken ve tahrik edici kokusunu içine çekerken, kollarına almak ve öpmek isteğine karşı koyması çok zordu. Ecem kendisine başka hiçbir şey vermemeye kararlı olmasa da, bedenine sahip olma isteğine karşı koymazdı; onun kocasıydı.

"Güneş battıktan sonra gideriz. Kaçıp gitmen için hiçbir neden yok. İtirafım sona erdi." Bu sözlerin ardından bakışları gibi elini de çekti ve çimenlerin üzerine uzanarak kollarını başının altına gelecek şekilde yerleştirdi. Sonra da gözlerini kapattı.

Ecem yanına yatmak ve az önce ona söylenenlerini düşünmek istemiyordu. Kelimeleri baştan çıkaracak kadar tatlıydı ve düşündükleri içindeki öfkeyi eritecek kadar kuvvetliydi. Güneş ışığında ona baktı. Koyu saçlarına vuran beyaz ışıklar yakamoz yakamoz oynaşıyordu kumral teninde. Bronz bir mermer gibi şahaneydi teni. Kaslı ama hantal durmayan vücudu zarif ve kıvrımlıydı. İpek bir yelpazeyi andıran koyu renkli kirpikleri yanaklarına doğru eğimliydi. Bu adam ne zaman bu kadar inatçı olmaya başlamıştı? Kararlıydı, keyif veriyordu ve bir günah kadar çekiciydi. Bu adam artık Ecem'in gerçek anlamda kocasıydı. Her anlamda... Kaçsa da, yok saysa da bunu değiştiremez, unutamazdı. Dün olsaydı belki unuturdu ama artık asla unutamayacağı bir geceyi zihnine silinmez mürekkeplerle kazımıştı.

Göze hoş görünen, tüm duyguları hissettiren, duyulan, uyaran ne varsa onda vücut bulmuştu. İstediği her şeydi Cem. İstediği tek şeydi. Sahip olduğu tek varlığıydı. Ve sahip olamayacağı her şeydi!

Ona âşıktı. Öylesine bir tutkuydu ki bu; çocukluğunu, genç kızlığını, hayallerini, umutlarını tüketmişti. Bu farkındalık yavaş, hüzünlü ve kesin bir gerçekle çıkmıştı karşısına. Neden ona olan aşkının bir an olsun bitmiş olabileceğini düşünmüyordu? Çünkü korkuyordu, bunu fark etti. Yüreğine bıraktığı yara izleri çok derindi ve hâlâ kanıyordu

ama aşkında zerre kadar bir eksilme söz konusu olmuyordu. Affetmeye meyilli, peşinden gitmeye gönüllüydü. *Biliyordu!*

Seyredildiğini anladığında, "Uzan," diye gözlerini açmadan konuştu Cem.

Şu anda herkes ayaktayken ona sahip olamazdı ama en azından bu huzur ve tatlılık dolu anın keyfini çıkarabilirdi. Cem kolunu hemen yana uzatınca, kız kocasının koluna şaşırarak baktı. Ecem ilk önce kalkacak gibi oldu fakat onun kıpırdandığını fark edince, tereddüt etse de yavaşça yanına uzandı. Başını nereye koyacağını bilemediğinden, bir el imdadına yetişti. Cem karısının narin başını çimlerin üzerine değil, kendi göğsüne yasladı. Kalbinin üzerine, olması gerektiği yere ve sımsıkı sarıldı. Hızla atan kalbini hissedebiliyordu. Ecem ürkekçe sokuldu ona, titrek bir nefes verdi göğsüne, ufacık bir soluğun ateşiyle yanan ten adamı küle çevirdi. Ecem gözlerini kapattı. Eli, kalbinin üzerini yakıyordu adeta. Nefes alamıyordu, beli ortadan ikiye ayrılmış gibi ağrıyor, beynine yükselen basınç başını ağrıtıyordu.

Bu zaman tükenecek, ondan ayrıldıktan sonra elinde sadece anılar kalacaktı ve bu anıya da sonsuza kadar tutunacaktı. O yüzden daha fazla sokuldu kocasına, daha sıkı sarıldı ona. Veda edercesine, daha sıkı... Göğsünde bir şeyler kıpırdadı. İlgisiz durabilmek istiyordu ama isteklerine karşı koyamıyordu. Bunu ileride başarabilecek miydi? Bu durum onu daha da kızdırıyordu.

"Belki biraz daha kalabilirim," dedi yüreğindeki acıya gözlerini sımsıkı kapatırken. Hâlâ doyasıya sarılmamıştı ama ayrılmamıştı da. Oysa 'ömrüm boyunca' demek istedi. Ruhu bedeninden çıkana ve son nefesini verene kadar... *Allah'ım canımı onun yanındayken, şu anda ve şimdi al, son nefesimde nefesi nefesime vursun... Yarım kalmayayım...*

Kuşların sesini ve yanında uzanmış kocasının yumuşak, düzenli nefesini duyabiliyordu... Eli ritmik olarak bir enstrümanı titizlikle çalar gibi omzuyla koluna doğru gidip geliyordu. Gözlerini kapadı, derin bir iç çekişle tüm kokusunu doldurdu ciğerine. Kirpiklerinin arasında sızmışan yaşları akıtmamak için kendini zorladı. Belki de bu son huzurlu anlarıydı ve bu yüzden onun soluğunun, varlığının son defa tadını çıkaracaktı.

"Aklından bile geçirme!" Kız irkildi. "Aklına bile getirme," dedi hemen burnunun hizasına gelen yüz. Ilık solukları yüzünü yıkıyordu.

Gözlerini usulca açtığında, bir çift yeşil göz inatla koyu kahvelerini içip tüketti. "Beni terk etmeyi, aklından bile geçirme cadı. Seni asla bırakmam, gittiğin yere gelir bulurum seni."

"Ölüm bile olsa mı?" dedi kız buruk sesiyle kirpikleri titreyerek. Gözleri dolu dolu olmuş, deli yağmurları ha yağdı, ha yağacaktı.

"Ölüm bile olsa..." dedi adam burnunu burnuna sürtüp, nefesiyle ciğerlerini rahatlatırken. "Ölüm bile olsa, seni tek vermem ardından gelirim. Son nefesinde bile benimsin cadı... Son nefesimde bile seninleyim... Gitmeyeceksin, bu sefer bitirmeyi değil başlamayı öğreneceğiz..."

KAKTÜS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

Dürüstlük en etkili silahtır.
Kimini kalbinden, kimini kalleşliğinden vurur.

İnat işte... Damarında bir lav gibi ilerledikçe ne yaktığı kişiler, ne yıktığı umutlar umurunda olmuyordu insanın. İşte bu yüzden Rüzgâr oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bu çocuk gittikçe babasına mı benziyordu yoksa! Bu fikirden ürktü ve dehşetle aklından uzaklaştırdı. Hayır, Cem mantıklı bir çocuktu ve şu an sadece âşıktı. Takıntılı falan değildi. O zaman hareketlerindeki bu aşırı inat, tavrındaki tutku neydi? Aşktı aşk, başka ne olacaktı! Rüzgâr kamını kasan düşüncelerini kendinden uzaklaştırırken gözlerini kırpmadan kardeşine bakmaya devam etti.

Bir fırtına gibi salonda esen Ecem çıldırmış halde kocasının önünde durarak, elinde orağı, başında inik boynuzları olan o tatlı canavarlara benzedi.

Dişlerini sıkarak, "Cem, sen aklını kaçırmışsın! Deli misin be adam?" diye sinirinden dişlerini gıcırdattı. Öfkesinden kuduruyordu Ecem ve her sözü hakaret gibiydi kocasına. Bu yüzden Levent gerildi, ürkek bakışlarını abisine çevirdi.

"Manyak adam."

Cem'in içinden, "Bir..." dediğini ikisi de bilir gibi seslice yutkun-

du. Boynundaki damar kasılarak şişmiş moruyor, tüm bedeninden duyulan eklem sesleri ürkütüyordu. Hırladığı an tüyleri ürperten sesle tırsan Rüzgâr, kardeşinin elinden bir kaza çıkmasından endişelenerek çıldırmış olan baldızına baktı. "Ecem, sen ablana baksana belki yardıma ihtiyacı vardır." dediğinde Ecem bakışlarını eniştesine çevirdi, sanki onu deşecekmiş gibiydi duruşu. Demek o ispiyonlamıştı valizini toplayıp kaçtığını, âlâ önce onu deşebilirdi.

"Sen de hemen onun tarafında ol. Erkek değil misiniz? Bu yaptığının delilik olduğunu bir tek ben mi görüyorum? Takıntılı bu adam, beni zorla yanında tutmaya çalışmasına başka ne ad verilir?"

"Karısı adı verilmesin." dedi Rüzgâr, al birini vur ötekine bakışları atarken.

"Deli deliyi görünce değneğini saklıyor işte." dedi enişteşine de ayaküstü hakaret ederek.

"Ecem diline sahip ol, yoksa kopar." dedi Cem dişlerini sıkarak. Boynu kasılmaktan patlayacak gibiydi.

"Delisin işte, *zır* delisin!"

"İki..." diye dişlerinin arasından tısladı Cem. Elleri bir yerde can bulmak için yumrulmuştu.

"Bir, iki, üç diye saymayı kes..." diye bağırdı kız isyanla.

Elleri daha sıkı yumruk olmuş, gözlerinden ateş fışkırıyordu adeta Cem'in ama garip olan hâlâ susuyordu. Hayır, kızı tavuk gibi boğazlamamış, duvardan duvara fırlatmamış, ortadan ikiye bölmemişti henüz.

Henüz! Levent ve Rüzgâr yutkundu.

"Sadece anneme gitmek istemiştim, evden kaçıyormuşum gibi davranmana gerek yoktu. Saplantılısın."

Kız söylenerek dolaşıyordu evin salonunda ve o sakin kalmak için duruyordu. Sonunda kaskatı bedeniyle ayaklandı. "Ecem, yeter...!" dedi dişlerini bir kez daha sıkarak. "Artık saçmalamayı kes."

"Asıl saçmalayan sensin. Ya adam sadece dengesini kaybedip üzerime devrildi, dövmene gerek yoktu." diye üzgünce çıkıştı kız. Annesine gitmek için taksi çağırmıştı ve zavallı adam bu magandadan bir araba sopa yiyip hastaneye gitmişti. "Kudurmuş gibi üzerine atladın. Allah sana akıl fikir verirken başına şemsiye tutup mu geziyordum? Anlamadan dinlemeden daldın adama. Cem sen cidden... Sen hastanelik vakasın, kafayı egonla sıyırmışsın..." dediğinde yüzlerinden

kanı çekilen Rüzgâr ve Levent aynı anda dehşetle ayaklandı ve genç kızı ablukaya alır gibi önüne gerildi.

Birden önünde biten dev adamlarla irkilen kız geriye korkuyla sıçrarken, "Ya hep deli hop deli, beşikteki de başını sallıyor. Arkadaş akıllısı bizi bulmuyor ki." diye öfkeyle haykırdı. Artık ne Levent ne de Rüzgâr kızın önünden öldürseler çekilmezdi. Cem'in üç demesi an meselesiydi! Onların bu tepkisiyle iyice çileden çıkan Ecem, homurdanarak salonun kapısından çıkıp gitti. Levent şaşkındı, Cem dişlerini sıkmış, çenesini kenetlemiş, bir ejderha gibi burnundan duman soluyor ama ağzını açıp doğru düzgün tek kelime etmiyordu. Bir iki sus ikazı dışında!

Cem'in kollarındaki deriler birazdan gerilmekten yırtılacak gibiydi. Asıl garip olansa, şiddet gösterecek ufacık bir taşkınlık yapmamıştı. Levent yutkundu, bu sessizlik fırtına öncesi sessizliğine benziyordu. Kızı boğmazdı herhalde, ya da balkondan sallandırmazdı. Artık onun karısıydı, yapmazdı değil mi? Elleri karıncalanan Rüzgâr kardeşinin yanına gelip, öfkeden kasılan ve sininden damaları şişip kabaran yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerini kendisine çevirmeye çalışarak, "Cem..." diye direktif verdi ama Cem hâlâ gözlerini salonun kapısına dikmiş, sert bir kaya gibi ya da heybeti korkutan ulu bir çınar gibi olduğu yerde kök salıyordu.

"Koçum..." dedi Rüzgâr üzgünce. "Cahil o daha, kızgın ya ondan saçmaladı. Öfkelenme olur mu?"

Cem öyle bir baktı ki abisine, Levent bile boğazına yumruk atmış gibi acıyla yutkundu.

"Ecem işte, dili uzundur, cadı bilirsin... Sakin ol oğlum..."

"Abi tamam..." dedi Cem ellerini silkeleyip yüzünü kurtarırken.

"Cem, o Ecem... Sen ilaçlarını al ve sakinleş hadi..." diye sertçe kükredi Rüzgâr, baldızını ona yem yapmayacağını vurgulayarak.

"Abi o benim karım!" diye öfkeyle gürledi Cem, artık iyice zıvanadan çıkarak baktı ikiliye. "Ona zarar verebileceğimi nasıl düşünürsünüz?" dedi azarlayarak. Bu kadar sakin ve olgun bir tepkiyi beklemeyen Rüzgâr, omuzlarını indirdi şaşkınca. Gülmeyle afallama aşamasında gitti geldi kısa bir an. Omuzlarını sarstı hayretle ve çocuk gibi dudaklarını bükerek "Ben de abindim, ama en son sana bu sözcükleri kullandığımda çeneme sert bir yumruk yemiştim." dedi dürüstçe.

"O bir kazaydı..."

"Gayette yumruktu, üstelik kaza geliyorum demez." dedi tenis çenesi hâlâ acıyormuş gibi elini gezdirerek.

Cem derin bir iç çekti. Üzerindeki gerginlik kalmıştı. Demek ondan kaçmak istiyordu, demek onun kadını olduktan sonra hâlâ ondan ayrılmaya kararlıydı. Ona hâlâ sert bir merakla bakan abisinin yüzünü burnunun ucunda bulunca, "Affettin sanıyordum." dedi burundan soluyarak. Şimdi intikamın sırası mıydı?

"Ettim..." dedi Rüzgâr kibirle. "Ama aklımdan çıkaramıyorum. Eşek sıpası, abine el kaldırdın."

Cem kızarak "Utandırmak için yapıyorsan..." dediğinde, sinirleri çoktan dinmiş gibiydi.

Levent bıyık altından gülerek, "Sen mi utanacaksın Cem? Yoksa bizden gizli operasyon geçirip içine özel duygusallık mı ektirdin? Çırılçıplak sokaklarda koşsan umurunda olmaz, arsızsın sen." diye sataştı. Artık ortam daha sakin ve Cem'in gerginliği kalkmıştı ama Rüzgâr'da, Levent'te biliyordu ki, sayı üç olduğunda şu ana kadar hiç kimseden vazgeçmemişti. Bu babası bile olsa, asla vazgeçmemişti. İkili sessizce bakışırken, Cem başını sallayarak salonun kapısından çıkıp gitti.

"Sence ne yapacak?"

"Savaşacak..." dedi Rüzgâr artık daha çok rahatlamış halde. Gözlerini görmüş ve kalbini okumuştu kardeşinin.

"Ne kadar eminsin abi, üç diyen kısık sesini duymadın mı?" dedi endişeyle Levent. "Bence yukarı çıkmalıyız, elini kana bulamasa bile canını yakabilir."

"Emin değilim, sadece ne hissettiğini anlıyorum." dedi Rüzgâr kalktığı yere sakince otururak. "Tek bildiğim şu saatten sonra Ecem'e zarar vermektense kendini köprüden sallandırır."

"O kadar yani?" dedi Levent düşünceliee. Hâlâ Cem'in çıktığı kapıya tedirgin bir halde bakıyordu.

"O kadar Levo, âşık olunca adamın aklı işte tam da o' kadar işliyor. Tıpkı senin ağzın gibi, küçük dilini göstermekten vazgeçtiysen işimize bakalım. Son zamanlarda balıkçı karısı gibi sürekli dır dır eder oldun Levo, aklını başına al." dedi gerçeği kabullenerek.

"Yemin ettim sizi gördükten sonra." dedi adam ciddi bir tonda.

"Kadın ırkından uzak durmasam bile aşktan uzak durmak için görücü usulü evleneceğim." Rüzgâr keyifle sırıtırken homurdanarak abisinden müsaade istedi. Anasına bir an evvel köyden kız bakmasını söyleyecekti. Esme'nin azarlamasına ve yemeğe kal ısrarlarına rağmen, dosyaları Rüzgâr'a teslim etmenin rahatlığıyla kaçarcasına evine doğru yola çıktı. İki kocaman kurt, karılarının dizlerinin dibinde resmen kedi oluveriyorlardı. İrkildi. "Allah esirgesin." dedi aklına gelen dehşet görselle, ama onun kaderine yazılanlar da hiç iç açıcı şeyler değildi! Elbet sırası gelecekti!

...Allah esirgerdi elbet, sevenleri!

Her bitiş bir başlangıcın habercisi, her başlangıç bir bitişin yolcusu oluyordu. Ve her bitişin ardından yeniden doğuyordu umut; daha masum, daha berrak ve daha güçlü halde. Gün gibiydi umut da, güneş battıktan sonra üzülmeye gerek kalmıyordu, keza yeniden doğacağı an yakındı.

Onun için umut doğmuş muydu ya da henüz mü ölmüştü bilmiyordu, bunu zaman gösterecekti. Annesinin özenle hazırladığı zifaf odalarına eşyalarını yerleştirirken, içinden vahşi bir canlılık duygusu geçti. Onun evi, kocasıyla onun! Cem onun gerçek anlamda kocasıydı değil mi artık ve bu ev onlar için alınmış, döşenmiş, sıcak, ufacık bir yaşam alanıydı. Duvarda nişanlıyken yaptırdıkları özel çekimden kocaman bir fotoğraf vardı ve bu kesin annesinin işiydi. Hemen yatağın başına asarak gözüne sokup ne yapmayı planlıyordu bilinmez ama fotoğraf çok güzeldi. El ele dalgaların arasında yürürken Cem gelin buketini koklayarak gülüyordu, o anı tekrar hatırlayınca bedeni ısındı. Yüzünde saçma bir sırıtış belirdi ve aynı anda girdiği giysi odasında, valizlerini açarken saçma bir kaygıyla içi çalkalandı.

Kocasının ezelden gelen aşırı dikkatli halleri, Obsesif Kompülsiflik bozukluğu ve saçma inançlarına sataşıp onun alanını taciz etmediği, içini az da olsa rahatlatmıştı. Adam aldıkları eşyaları eve müze anlayışında yerleştirmiş, her şeyi azami bir düzenle yerine benimsetmiş duruyordu. Bir düzen budalasıyla yaşama fikri hiç çekici gelmiyordu.

Yani, kısmen!

Yüzünü kaldırdı ve içinden firar eden sıcağı yanaklarında hissetti. Aynı zamanda ruhuna da dokunan bir şey vardı. Kalbi göğüs kafesinde kıpır kıpır oynuyordu. Heyecan mıydı? Yoksa korkaklık mı? Aldığı karar ne kadar doğruydu? Hata mı yapmıştı? Pişman olacak mıydı? Cesurca savaşmalı mıydı, korkakça kaçmalı mıydı? Yaralanmıştı, daha ölmemişti yoksa bu karar onun infaz kararı mıydı? Enseyi gıdıklandı, peki ya aşk?

Cem, gerçekten *aşık* olabilir miydi? Onu hissetmeye başladığından beri, bu saçma düşünce artık çok da garip bir fikir gibi gelmiyordu. Aralarında nasıl bir bağ olduğunu bilmiyordu; kırgın, hırçın, kızgın, tutkulu, biraz da çaresiz bir düğümle kördüğüm olmuşlardı, çözülemiyordu. Kendini çok uzun süredir dizginleyemiyor, ne zaman ona yaklaşsa hemen şahlanmış duygularını ele veriyordu.

Cem ciddi bakışlarını yüzüne dikerek, "Neden bu kadar sessizsin?" deyip tam karşısına gelecek şekilde durdu. Dünden beri ağzını açmamıştı. Bu hiç hayra alamet değildi.

"Burada kalabalıkta yaşamak biraz sıkıntılı değil mi?" Cem odaya baktı, neresi kalabalıktı ki, sade bir odaydı. Hem de epeyce sade.

Ecem komodindeki kupa şeklindeki abajura, aynanın yanındaki formalı resimlerine baktı. "11 + 2 kişi, baya kalabalık bir oda."

"Yatak odasında televizyon yok..." dedi Cem gülerek.

"Maç izlemen için televizyona gerek yok," dedi nikâhtan sonra telefondan kaçak göçek izlediği maçı hatırlatarak.

"Yatak odasındaki tek maç bize ait olacak söz ve ben seni izlemeye doyamayacağım," dedi adam ciddiyetle.

"Hah..." dedi kız isyanla. İçi bir tuhaf olmuştu ama bu sefer ona berabere biten bir maçın değişme skorunu vermeyecekti."

"Kararını mı sorguluyorsun yoksa?"

Gözlerini kaçıran Ecem, "Söyleyecek bir şeyim yok," dedi ve arkasını dönerek cama doğru usulca ilerledi. *Cem* tarafından her zaman duyulan arkadaşça sohbet uğultusunun farkındaydı ama kendisini garip bir şekilde uzakta hissediyordu. "Her zaman içimden geçeni konuşmak zorunda mıyım?"

"Her zaman değil. Sadece bir şeyler yolunda gitmediğinde konuşmuyorsun. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu bilip de, ne yapacağımı bilememekten nefret ediyorum. Konu ben miyim yine?"

"Her suskunluğumda konuyu kendine getirmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Bunu çok düşünmeye gerek yok, çünkü sadece konu bensem susuyorsun." dedi kaba bir sesle. "Ne yaptım?"

"Hiçbir şey!"

Aslında *çok şey* diye haykırmak vardı serde ama yemiyordu işte bir yerleri.

Cem uzandı ve elini tuttu. Kızı usulca kendine çevirerek tam karşısında sabitledi. Elinin sıcak ve sert dokunuşu, gözlerine bakmasına neden oldu.

"Böyle daha iyi," dedi kısaca. "En azından bana bakıyorsun. Şimdi derdini söyle."

Avuç içinde parmağının hareket etmesi, bileğinden koluna doğru garip bir duyguya neden olmuştu. Tüylerinin havalanması gözle dahi görülebiliyordu. Ecem daha ne düşündüğünü kendisi bile bilemezken neyi anlatacaktı ki ona...

Karısının yüzüne düşen ipek kokuşlu saçlarını yüzünden çekti, "Aramızda bir şeylerin olduğunun farkındalar..." diyerek başladı konuya.

Ecem yutkunarak "Yakında zaten öğrenecekler..." dedi ve bakışlarını camdan dışarı çevirerek bahçenin karanlık köşesine odakladı. Boşluğa saplanan gözleri öyle uzaklara dalmıştı ki. Cem kendini ondan milyonlarca ışık yılı kadar uzakta hissediyordu.

"Annen gözlerini üzerimize dikti, Eymen seni benden almak için her an zaman kolluyor. Benimle konuşsaydın bu kadar dikkat çekmezdik..."

"Her zaman konuşmak zorunda mıyım?" diye huysuzlandı kız.

"Sır küpüsün Ecem."

"Sen açık kitap mısın?" diye misilleme yaptı kız. İçini okuyamadığı tek adam ve ne hissettiğini anladığı tek erkekti.

"Canını kendi kendine yakıyorsun. Ben seni üzecek bir şey yapmaktan korkarken, neden hüznünün sebebi olayım? Konuşsana Ecem, bir şey söyle artık."

Ecem boğazını temizledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Eminim bilmiyorsundur," dedi kaba bir sesle adam. "O yüzden

bana bu kadar eziyet ediyorsun... Gemiden kaçarak başlattın uzaklaşmanı. Ne yaptım, ne zaman yaptım? Düşünüyorum ama içinden çıkamıyorum, sana soruyorum susuyorsun. Ecem yine susarak sorunlarımızı aşamayız bilmiyor musun? Bu uçurumu araya sen koyuyorsun."

"Ne yapıyorum?" dedi kız isyanla.

Üstelik her şeyi sen yaparken, ben acı çekmekten başka ne yapıyorum?

"Peki, ilişkimizi kurtarmak için sen ne yapıyorsun Ecem?"

"Hiçbir şey." dedi kız sitemle. "Çünkü hak etmiyor. Birlikte olmamız bir etken değil. Bitmesi bizim ve onlar için en iyisi." Sorunda buydu, hiçbir şey yapmıyordu ya da onun ne yapmasını beklediğini kendisi de bilmiyordu. Çaresiz kalan Cem uzandı ve karısının elini tuttu. Elinin sıcak ve sert dokunuşu, kızın tekrar gözlerine bakmasına neden oldu. "Sana dokunduğum an, tepkisel olarak..." dedi kısaca Cem. "En azından bana bakıyorsun, tepki veriyor tenin ve titriyorsun. Şu lanet suskunluğunu kır artık cadı, eskisi gibi sitem et kız ama konuş... Derdini benimle konuş yoksa kafayı sıyıracağım."

"Konuşmama değecek bir konu yok... Üsteleme."

"Bizim hayatımız konu değil..."

"Bak istediğin gibi yanındayım, senin de oldum. O zaman sesini duymak neden bu kadar gerekli?"

"Gerekli değil." dedi adam kızı kollarına çekerek. "Gereksinim. Sadece özlüyorum. Sesini özlüyorum. Gülüşlerini özlüyorum. Deliliklerini özlüyorum." dedi ve elini çevirip işaret parmağıyla avuç içindeki çizgilerinin üzerinden geçmeye başlarken, usulca kaldırıp dudaklarını avuç içine dokundurdu. "Bu... İçimi ısıtıyor. Sen dokununca dünyanın tüm sorunlarından uzaklaşıyorum. Geçmişte kötü olan ne varsa siliniyor ve sen güldüğünde ben hep mutluymuşum gibi keyifli oluyorum. Sen benim yüzüme vuran gülüşümsün Ecem, sen benim yaşama nedenimsin artık. Sen gelmeden çok yalnızmışım, tek başınalığın ağır yükü altında nefes almayı nasıl başarmışım, inan bunu hiç bilmiyorum."

"Bensizlikten değil, yalnızlıktan korkuyorsun."

"Evet, yalnız kalmamak için sesine ihtiyacın var ve kendimi terk edilmiş gibi hissetmemek için sevgine muhtacım... Varlığına ihtiyacım var Ecem, sana ihtiyacım var, her şeyine. Gülüşüne, sesine, be-

kışına, dokunuşuna, bedenine ve ruhuna... Hatta öfkeli soluklarına, hırçınlığına bile ihtiyacım var. Gemiden ayrıldığımız günden beri aramıza çektiğin bentlerin yıkılmasına ihtiyacım var."

Şaşkın bir şekilde ona baktı kız. Otel ve gemi meselesi aklına gelince irkilerek kasıldı. Kollarından sıyrılmak için zorladı kendini ama kocası buna müsaade etmedi. Gemide kollarına aldığı sevgilisini düğününe çağıracak kadar gözü dönmüş bir adamın kadını olmuştu. Her şeyi o yaparken aşağılanan ve horlanan da kendisiydi. Onuruna ve namusuna çamur atan da kendisiydi, üstelik namussuz olan o'yken bununla itham edilen yine kendisiydi. Kaskatı kesildi bir daha, ne kadar unutmak isterse istesin unutamayacaktı. Gursuz olmayacaktı. Onu aldatmasını, düğününe sevgilisini çağırıp gözyaşlarını silmesini unutamayacaktı. Hakaretlerini, zorbalıklarını... Kadını olması hiçbir şey ifade etmiyordu, bu beden onundu ve öyle kalacaktı.

"Gemide ne oldu?"

"Cem." dedi ağlamaklı sesiyle, sinirden ve hırsından titriyordu yine. Gururunu daha fazla kırma hadsizliğini vermeyecekti.

Cem'in yüzü ifadesiz görünüyordu ama Ecem konuşmadığından sebep onu incittiğini biliyordu. Bunu çenesini birden kasmasından ya da dudaklarını sıkmasından anlamış olabilirdi. Cem ona delici bir bakış attı. "Her ne olduysa, seni üzecek ne yaptıysam inan bilerek yapmamışımdır. Söyle hadi, seni nasıl kırdım?"

Ecem'in gözleri dolmaya, genzine yumrular dizilmeye başladı. Ona bu şerefi vermeyecekti. Nesrin'le onları odada yarı çıplak, sarmak dolaş gördüğü anı. Cep telefonundaki resimleri unutmaya başlamıştı az da olsa ve şimdi yine acı jilet keskinliğinde göğsüne yaslanmıştı. Kızın gözlerine dolan yaş taştı, kirpiklerini ıslatarak yanağına bulaştı.

"Ağlama gözbebeğim." dedi adam onun düşüncelerinden habersiz. "Öyle içten, öyle candan gülerdin ki, sesini duyunca belim ortadan ikiye ayrılır, tüm tüylerim diken diken olarak sana tepki verirdim... O sesi, o neşeni, ben seni özledim. Ağlama lütfen."

Avuç içinde parmağının hareket etmesi, bileğinden koluna doğru garip bir duyguya neden olmuştu yine. Onu dağ evine kaçırdığı zaman da ona böyle dokunduğunu hatırladı Ecem. Nazik, sevecen ve şefkatli... Avucunu okşamıştı, kalbini titretmiş ve onu ateşlice öpmüştü. Cem daha sıkı sarıldı karısına, tüm bedeni girintileri ve çıkıntılarıyla

birbirine değerek bütünleşti. Kız yanaklarını alev bastığını yükselen ateşinden hissedebildi. Gözlerinin önüne dün gece gelince... Lanet olsun onu dolusunca içinde hissetmişti. Sanki birbirine bir türlü doymayan iki kumru gibi, üzerinde nazikçe gidip gelirken öpmüş, onu okşamış, her zerresiyle sahiplenmişti. Kalbi hızlanmıştı artık ve bedeni yanıyordu. Kendi kendini gaza getirmek bu olsa gerekti. Terlemeye başlayan elini çekmeye çalıştı ama Cem bırakmadı.

"Hayır," dedi gözlerinin içine bakarak itiraz eden adam. "Sana dokunmama izin ver. Sana bir şekilde yakın olmama izin ver artık..."

Önceden bu duyguyu bilmediği için âşık ve arkadaş... hatta sadece öpüşebildiği eş gibiydi; aralarında o mahrem cinsellğe dair hiçbir şey olmadığından duyguları netti ama şimdi onun çok büyük bir parçası olan bu duygu yoğunluğu, tam karşısındaydı ve onunla ne kadar ileri gidebileceğini ve gittiğinde ne hissedeceğini çok iyi biliyordu.

"Ecem, seni deliler gibi istiyorum. Sadece tek istediğim bu değil. Uzanıp sana sarılırsam seni korkutmaktan çekiniyorum. Yaklaşıp kaçırmaktan, konuşup küstürmekten korkuyorum."

Parmakları biraz daha yukarı çıktı ve bileğinin ince derisini okşadı. Kızın içinden sıcak bir ürperti geçti. "Bırak beni."

"Bunu yapmayacağımı sen de en az benim kadar iyi biliyorsun." Parmakları, bileğinin hassas tenini okşamaya devam ederken derin derin soludu. Bu adam son zamanlarda gerçekten çok değişmişti. Cesur hamleleri bile çok değişmişti. Kız başını kaldırıp onu azarlamak istedi ama gördüğü ifade ve bakışlarındaki tutkuyla yutkunmaktan ileri gidemedi.

"Bana yiyecek gibi bakmayı kes tatlım..." dedi adam kibirle tek kaşını kaldırıp keyifle sırıtarak. "Sadece sokul..."

"Bazen ne kadar kendini beğenmiş konuşuyorsun." diye nazlıca kollarında çırpındı Ecem.

"En azından kibirli değilim senin gibi..." diye söylenirken onu zapt etmeye çalışıyordu adam ve bunu hiç çabalamadan yapabiliyordu!

"Küstahsın. Aynı şey."

"Hadi ama Ecem, doğruyu söyle kibirlisin. Sırf yanında ben varım diye gururunu düşürsen eğilip almazsın."

"Küstahlaşma."

"Kendini beğenmiş, küstah... Daha neler var hakaret torbanda?"

"Bencil, şımarık, egoist, narsist..."

"Âşık..."

"Ahmak..."

"Ağzını topla... Bu kadarına ses çıkarmayacağım, hakaretinin boyutuna ses etmeyeceğim anlamına gelmez... Saygını kaybedersen terbiye ederim; bunu unutma." Sesindeki soğukluk, yaz ortasında bir gölü dondurucak cinstendi. Ciddiydi. Erkek egosu Kafdağı kadar olmuştu. Kaşları ise sertçe çatılmıştı.

"İşte sen busun?" dedi kız adamın sert yüzüne kırgınca bakıp ikazla yanan gözleri yok sayarak.

"Neyim?" diye sordu adam ortamdaki gerilimin dağılmasına sevinerek.

"Bir... Bir zorbasın."

"Teşekkürler."

"Ne?" dedi şaşırarak. Hakaretlerini iltifattan sayan bir kocası vardı. Sadist.

"En azından hakaret etmeyi kestin, söz dinlemen hoşuma gidiyor..."

"Ukala..."

"Belki de. Ama senin parmağında oynatacağın sümsük bir adam değilim. Benimle konuşurken ses tonuna, hakaret ederken saygının geride kalmamasına dikkat et. Sabrım taşarsa döküldüğüm yer yanar." dediğinde korkuyla ürperen kız geriye çekilip yana adım attı. "Ben boş bir oda bula..."

Cem'in sabrı bu sözle anında yüzünden kayboldu, kızı kolundan kabaca yakalayarak durdururken, "Benden kaçmana gerek yok. Bu gece için bu kadar kavga yeter..." diye kestirip attı konuyu.

"Çekil..."

Önünü kapatan Cem, sert yüzü ve çatık kaşlarıyla az önceki romantik adamdan eser taşımayarak, "Geç içeri ve kahrolası yatağa git..." diye emretti, kendince kibar bile sayılırdı!

Onun bu kaba saba hallerine ifrit olan kız, "Çok beklersin..." diye hırçınca söylendi.

"Her zaman aynı yatağı paylaşabiliriz," dedi yumuşak bir sesle

kızın tepkisini tartarken adam. "Nasılsa artık bir engelimiz yok!"

Bekâreti buna hiçbir zaman engel değildi zaten. "Hayatta olmaz" diye bir adım geriledi kız. Nefes alamıyor gibi eli boğazına taşınmıştı. Bu eve gelirken kendine başka bir oda seçeceğini düşünerek gelmişti. Ama adam onca parası varken ufacık bir ev alarak onu kapana kıstırmıştı. Misafir odası olabilirdi. İki tane misafir odası vardı. Evet! Belki bir şeyler düzelmeyecekti hayatında ama en azından evliliklerinin birkaç aylık olmasına kadar sabredip, geçinemediklerini öne sürerek boşanmaları için bahane üretecek kadar zaman kazanacaktı. Ama şimdi adam daha dakika bir gol bir, aynı odayı geçti üstelik bir de aynı yatağı paylaşmaktan bahsediyordu.

"Muhtemelen birlikte daha iyi uyuruz. Sonuçta birbirimize alıştık." diye öneride bulundu dalgınca duran kıza sinsice yaklaşan adam.

"Bence biz, birbirimizi ilk geceden boğarız." dedi kız öfkeyle, gerginliğine engel olamıyordu -sağlam zeminde duruyor olsa bile.

"Bence yatağa girdiğimiz an sevişmeye başlarız... İlk dakikadan."

Zihnine yağan ahlaksız resimlerle bedeni ürperen Ecem, bayılacak gibi sendeledi. Telaştan kalbi duracak gibi oldu. Sözlerindeki gerçeklik onu daha da korkutmuştu. Birbirlerinin vücuduna, her türlü dokuya, kokuya, aromaya ve tutkunun ritmine alışmışlardı. Müptelası olmuş gibi daha fazlasını istemekten ileriye gitmeyeceklerini anlamıştı. Yanakları kızardı, bedeni beklentiyle daha şimdiden tatlı tatlı ürperdi. Birbirlerini en erotik ve baştan çıkarıcı bir samimiyet içinde görmüşlerdi. Cem artık onun için karanlık bir sır değildi ve kız onun keşfettiği bir resim gibiydi. Bu çok çekici bir durum gibi görünse de bir o kadar da tehlikeliydi. Ve tehlike, savaştığı, kazandığı ve kaybettiği ne varsa onu hatırlatıyordu.

"Ben başka yerde kalmak istiyorum."

"Hayır, yanımda kalmak istiyorsun." diyen adam çileden çıkmış gibi, "Lanet olsun, sadece sana sarılacağım. Bu kadarına da izin vermeyeceksen neden birlikte yaşamaya karar verdin ki..." diye bağırırken, gerçeği kavrayarak dişlerini sıktı. Otoritesinden hiçbir zaman şüphe etmemişti ama artık öfkesini kontrol edememesinden şüphe edebilirdi. "Senden boşanmam için beni çileden çıkarmaya niyetliysen, saçma sapan planlar kuruyorsan unut Ecem... Değil çileden, cinnet geçirsem bile seni asla boşamayacağım. Bunu aklına yaz. Benden asla boşanamayacaksın."

"Seni istemediğimi daha nasıl göstereyim..." diye bağırdı kız üzgünce.

Cem tek bir adımla kendinden emin bir şekilde üzerine gidince, kız kaygılanarak bir adım geriledi ve ürperdiğini belli eden yüzü önce beyazladı, sonra da kızardı. Dokunmasından korkmasının sebebi, nefsinin sınırlarından emin olamamasıydı. Kurnaz kaşları kalktı. Sinsice sırıtan arsız adam, "Dün gece çok güzel gösterdin ya meleğim, daha nasıl göstereceksin. Her dokunuşumda inliyordun, içine girdiğimde hissettiğim sıcaklık, 3. derece yanık sebebiydi." deyiverdi edepsizce.

Ağzı arsızlık sonucunda açık kalan ve utancından ne diyeceğini bilemeyen kırmızı suratlı kızın kalbi hızlandı. Ona istekle karşılık verirken bunu istememişti, bilinçli yapmamıştı. Yanakları yansa bile gözlerini öfkeyle yüzüne dikmekten çekinmedi.

Cem üzerine tehditkâr bir adım daha attı. "Bana sarılarak uyuyacaksın... Yastıklara değil. Başını yastığa da koymayacaksın, senin yastığın benim sinem bundan sonra..."

Kalbi tekledi kızın. "Senden olduğunca uzak duracağım, bir evde iki yabancı olacağız."

Adamın gözleri parladı vahşice. "İki yabancı için fazla samimi olmadık mı? Kaçarsan tutar getiririm, uzaklaşırsan sımsıkı sarılır nefes almana izin vermeden uyuturum koynumda. Zorlarsan baştan çıkarır, onuncu dakikasında içinde olurum."

"Yastığımla ve ayrı yorganımla yatacağım. Onlar senden daha konforlu."

"Onlarla sevişemiyorsun... Seni ancak ben tatmin edebilirim, dün gece öğrendin."

Adamın meydan okumasına şirret bir hırçınlıkla karşılık veren kızın kemiksiz dili, "Onlarla değil ama rüyamda kiminle istersem onunla sevişirim..." diye misilleme yaptı arsızca.

Bu sözler adamın tenine saplanmış mızrak etkisi yaparken, "Ecem beni delirtme..." dedi can acısıyla kükreyerek ve kızı kolundan tutup kabaca kendine doğru çekti. Kız sertçe göğsüne gümlerken, adam dişlerini sıkarak, "Kim o?" diye hesap sordu.

"O kim?" dedi şaşkınca adamın kıpkırmızı olmuş gözlerine bakan kız. Gözlerini kan bürüdü deyimi demek bu oluyormuş! Adam imayla bile zıvanadan çıkıyordu.

"Rüyandaki adam?"

Ecem çekindi ve sanki nasıl söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi biraz kızardı ve bilinçli olarak cevap vermedi ama adam az daha öfkeli olsaydı, ona olan bakışlarından; onun kendisinden başkası olmayacağını anlardı. "Çok mu merak ediyorsun?" dedi nazlanırken ve adamı çileden çıkarmak isteyerek.

"Eğer..."

"Rüyama gelemezsin görmek için, sana adımı falan söylemem *Cem*... Rüyamdaki adam senden bin kat daha yakışıklı, daha çekici ve onunla istediği her zaman sevişirim."

Cem öfkeyle kızı kollarına hapsetti. Çenesindeki kaslar titrerken, dişlerinin arasından bir yel gibi süzülen ılık soluklarıyla, "Bir daha rüyanda benden başka kimseyi görmeyeceksin!" diye hiddetlendi.

Kemikleri iç içe girecek gibi çatırdayan kız, "Bu bilinçli yapılan bir eylem değil... Emrine itaat bekleyemezsin." dedi soluk soluğa.

"Ben anlamam, kim lan rüyana giren şerefsiz?" diye delirmiş gibi gürlediğinde, Ecem işte bu lafa kahkahalarla gülmek istedi. Kaşlarını kaldırınca, Cem gerçeği geç de olsa anladı ve önce şaşkınlaşarak, sonra gözleri parlayarak baktı karısına. Birden yüzündeki o haşin öfke kalktı, çapkın duruşu hızla dönüp yerine oturdu. O çapkının altındaki tabureye tekme atamayan Ecem çileden çıktı.

"Sahicisi varken neden hayaliyle uğraşıyorsun tatlı cadı... Sen iste, ben seninle yedi yirmi dört sevişirim."

Ayakları yerden kesilen kızın kalbi kaburgalarını zorlarken, bedenindeki ürpertiyi yalanlayarak, "Gerçeği ilgimi çekmiyor... Rüyamdaki adam gerçeği kadar kaba ve öküz değil... Anlayışsız hıyarın teki hiç değil..." dedi ve adamın sıkılmış limona çevirmesine izin vermeden evvel kollarının arasından kaçarak uzaklaştı. "Lütfen hattını bil, sınır ihlali yapma..."

"Ecem bu..."

Genç kız onu dinlemediğini vurgularcasına yatağa yanaştı. Başka bir şey söylemesine izin vermeyecekti. Onun rüyasına gelmesine de izin vermeyecekti. Bir daha asla sevişmeyeceklerdi! Ona dokunmasına izin verirse kendini düdüklü tencerede haşlayacaktı. Cem kızın yataklarına ilerleyip hazırladığını görünce rahatladı. Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Usulca yanına geldi, hiç çekinmeden yanın-

da üzerini değiştirip, kol saatini çıkarıp yatağın içine girdi. Onun altı forma üstü şişhane kıvamıyla baş edemeyen Ecem, biraz daha uca giderse düşecekti.

Kızın üzerine doğru uzandığında o şuh kokusu burnundan geçip içine sızdı. Kolları altında titremesini, ürkekçe sinmesini keyifle izlerken abajurun düğmesine dokundu ve kızı hayal kırıklığına bırakarak, kısık bir sesle "Rüyanda beni gör sevgilim, tutkulu sevişmeler." diye fısıldadı.

Odayı karanlığa vererek üzerinden çekilen adamla kaskatı olan bedenini açmaya çalışan Ecem, kızgınca yan dönerek yastığını düzeltti. Hayır, yumrukladı, hem de defalarca. Gözleri, akıtamadığı gözyaşları yüzünden acımaya başlamıştı. Arzu ve şehvetten bahsetmişti ama o gece gemide ona hayatının acısını yaşattığı anın adını bile ağzına almamıştı. Kendi kendine, '*zaten bana âşık olmasını istemiyorum, ben de onu unutacağım*' dedi hemen. Yorgundu ve ruhsal çöküntüsünü tamamen atlatamamıştı. Oyuna gelmeyecek, onun yaklaşmasına müsaade etmeyecek ve bu birkaç ayın sonunda onu boşadığında, tek gecelik kocası olacaktı!

Alışıyorum yokluğuna...
Bir alışkanlık alışıyor başka bir alışkanlığa...
Vazgeçmişliğin sisi yüz sürüyor gözlerime...
Yaşanmışlığa dönemeyen hayaller asılı kalıyor zihninde...
Kendini sende tüketmiş yüreğim için çok geç artık...
Biliyorum, çünkü ben bitişlerin başındayım...

Müjde Aklanoğlu

ON BİRİCİ BÖLÜM

Hızla harcanan aşk mum gibidir.
Etrafını ışıtırken kendini bitirir.

Çoğu zaman insanoğlu kibir ve gururu birbirine karıştırsa da, ikisi birbirinden farklı şeylerdi. Birbirine benzeyen ikizler gibi, tamamen ayrı bir duyguya sahipti. O yüzden insanoğlu çok kez gururla kibir arasındaki o ince çizgiyi görmediğinden, bu iki duyguyu birbirine karıştırdı. Şimdiki gibi... İki inatçı keçi, iki elektrik yüklü mıknatıs... ve ortada duvar gibi örülen gururdan bir abide misali kibirli uzaklık.

Zaman mutsuzken daha ağır geçiyordu ama farkında olmadan günler günleri haftalar ayları kovalıyordu. Aynı yatakta sarılmadan yatan iki çift, aynı evi paylaşan ama birbirine temas etmemek için savaş veren iki âşık beden... Biri maç izlerken diğeri okuyamadığı kitap için isyancı, biri gece çıkmak isterken diğeri onsuz bir santim ileriye gidemeyeceğini buyuracak kadar anlayışsız, biri evde çıplak gezecek kadar kendine güvenen ve edepsiz iken diğeri arzularını şahlandırmaktan korktuğu için neredeyse çarşafa dolanıp gezecek kadar inatçı...

Ama işin özü ikisi de için için yanan kor parçasıydı ve ufak bir yelin harlamasına neden olacak çıngıyı taşıyordu içinde. İkisi de inattı. Ecem adamı uzak tutmak için hiç çekinmeden pençelerini yaralı yü-

reğine geçiriyor, adam içinin yumuşaklığını göstermemek adına her daim katı bir zırhla kendini kuşatıyordu.

Kazara çarpışsalar elektrik çarpmış tavşan gibi kaçan, dalgınca göz göze gelseler hemen suçlu bakışlarını kaçıran, küskünlüklerinin sebebini bile hatırlamayan iki deli âşık ve biri diğerinden mutlaka evvel uyuyup, diğerinden erken uyanan uzak iki sevdalı. Ne zaman bu kadar uzaklaştılar, ne zaman sözleri canlarını yakmaya geçit de, konuşmamak için susmaya başladılar ikisi de hatırlamıyordu ama kazara biri ağzını açsa, diğeri onu ağzını açtığına pişman ediyordu.

Ecem dağınıklığıyla adama meydan okuyordu bilinçsizce, adam düzen tutkusunu gözüne sokarak her gün yeni bir mesaj veriyordu karısına "Tertipli olmaya alış." diye. Diş fırçasından ayakkabılarına kadar her şeyi muntazam bir kuyumcu titizliğinde vitrine dizer gibi dikkatliydi Cem. Biri romantik aşk kitaplarını okuyup kocasını oradaki erkeklerle kıyaslıyor, diğeri izlediği maçların ve araba yarışlarının arda kalan zamanında sadece onu yatağa ne zaman atacağını düşünüyordu.

Hal böyle olunca iki zıt kutup birbirinden her anlamda uzak durmak için bahanelere sarılmak gibi kolay bir yol bulmuştu. Ecem fark etmeden alışıyordu aslında onun varlığına, keşfediyordu karakterini. Geceleri apansız yatağından kan ter içinde fırlamalarına şahit olmuştu mesela kaç defa, kaç defa kâbuslarının içinde çırpındığı gibi yatağın içinde çırpındığını izlemişti kocaman adamın. Başı sürekli ağrıyor olmalıydı, ağrı kesici içip duruyordu. Gördüğü her neyse sabahında hiç yaşamamış gibi uyanıyor, oldukça sıradan davranıyordu. Kız da sessizce keşfettiği gerçekleri henüz bilmiyordu.

Ve sonunda ayrı geçen saatler sonra, saklambaç oynayan çocuklar gibi kaçmaca kovalamaca başlamıştı. Ecem tam bir ev hanımı olmuş, ailesi ve hayat kaynağı Pelin'le zaman geçiriyor, bir türlü bitiremediği okulu için canla başla çalışıyordu.

Gece kâbuslarından sonra, bulduğu her boş vakitte kum torbasıyla samimiyetini iyice ileriye götüren Cem, utanmasa yatağına karısının yerine onu alacaktı- gerçi Ecem son zamanlardan o torbadan farklı değildi ama- ondan arda kalan zamanda da iyice işkolik gibi davranmaya başlamıştı. Aslında yaptığı iş değil, odasına kapanıp kendine iş icat etmekti. Bazen de sebepsiz ve nedensizce bir noktaya kilitlenen gözleriyle dalıp gitmekti. Eve saatinde geliyordu ama nereye oturursa otursun, ya elinde bir dosya- dikkatini dağıtmak için- ya da kendi-

ne kum torbasının başında işkence ederek zaman harcıyordu. Sanki Ecem kazara yanına yaklaşsa, adam acı biber yemiş gibi su içmeye kaçıyordu. Sonra sürekli elinde telefon, iş için mesajlaştığını belirtiyordu ama neden bu kadar sık telefonla mesajlaşıyordu ergen âşıklar gibi, bu kızın dikkatinden kaçmıyordu? Sıkılmış mıydı daha başından monotonlaşan evliliklerinden? Eee amacı da bu değildi miydi başından beri zaten, o zaman neden bu kadar canı sıkılıyordu? Hem madem iş, neden mesaj yerine konuşmuyordu? Üstelik son iki gündür de işten eve gelmiyordu. Sadece duş alıp üzerini değiştirmese, yüzünü hiç göremeyecekti. Kız iyice kuşkular içinde kıvranmaya başlamıştı. Cem yine telefonuna bir şeyler yazdı ve sehpanın üzerine koyarak "Duşa gireceğim, Fidan Hanım kuru temizlemeden aldı mı siyah takımlarımı?" diye buz gibi sesiyle dalgınca sordu.

Suratını asan Ecem kocasına bakmadı. Cem ona bakınca da omzunu sarsarak bildiği şeyi inkâr etti. Ya sabır çeken Cem dişlerini sıkarak başını salladı ve huzursuzluk çıkarmadan merdivene yöneldi. Daha attığı ilk adımla ayağının altında kırılan şeyle irkildi. Kaşlarını çatarak ve ani bir refleksle ayağını kaldırdı.

Ecem adamın elindeki kırık tokasını görünce, ağzını burnunu kıvırarak arkasını dönüp ıslık çalarmışçasına görmemezliğe vurdu. Cem elindeki kırık tokayı cebine koydu çöpe atmak için ama tek kelime şikâyet etmedi. Zaten sevgili karısı eve taşındığı günden beri illa yerde, masada, komodinde, yatağın üzerinde bir şeyler unutuyordu. Ecem bakışlarını üst kata çıkan kocasının üzerinden ayırmadan sinsice telefona uzandı ve derhal arkasını dönerek son atılan mesajlara kuşkulu bir endişeyle bakmaya başladı.

"Benim için uygun olur..."

Bilinmedik bir numaraydı bu, gözleri merakla kısıldı.

"Otel daha iyi, malum bu yorgunluğun üzerine uyku çekmesi daha kolay... Böylece kafamı dağıtmış olurum. Beni kendimden geçirecek bir şeyler ayarlamazsan seni mahvederim."

"Ben seni kendinden bir geçiririm uçkuru gevşek sapık." diye homurdandı kız ağlamaklı sesiyle. ***"Masaja ne dersin Cem, bilirsin sağ ve sol masajda üstüme yoktur. İki seksen yatağa sererim seni..."***

Kalbi sıkışıyor, bedenini ter basıyor, bacakları titriyordu. Masaj mı? Yatak mı? Bu mesajlar da neydi? Ona sağını solunu unutturmaya yemin eden Ecem, odanın içinde deli danalar gibi dolanmaya başladı.

Ne zamanı, ne oteli, ne görüşmesi? Bu adam yoksa metres mi tutmuştu? Nesrin denen o kadını hâlâ kollarında teselli mi ediyordu? Yoksa başkaları da mı vardı? Ona neden sırnaşmıyordu eskisi gibi, niye üstüne atlayacak yılan gibi tıslayıp durmuyordu o zaman? Daha iki aylık evliydiler ve kocası üstüne gül mü koklanıştı? O güllerin dikeniyle boğmaz mıydı ikisini de! Başka açıklaması yoktu? Masaj başka türlü nasıl yaptıracaktı? Hem de sağlı solluymuş! İçine hücum eden sorular birer kurt olup beynini yemeye başladı. Kuşku fitne doğurdu, fitne kıskançlık olup aktı kanına ve damarlarında dolaşan vahşet senaryolar tüm düşüncelerini ele geçirdi.

Cem süslenerek ve bir kilo parfümü üzerine boca ederek -ıslık çalarak- evden çıkınca, evde kalması beklenilmezdi elbette. O ıslık çalan keyifli dudakları ayakkabısıyla terbiye etmek istiyordu. Cem aracını ustaca sürerken, kızın film çakmaları gibi taksiyle peşine düşmesi tam bir saçmalıktı. Hiçbir zaman "Kardeş, öndeki aracı takip et." demek istememişti ama bir ara aklından geçmemişte değildi hani. Kocasının altındaki son model spor araçla kızın bindiği kıytırık taksinin yarışması, at ile eşeğin inatlaşmasına benziyordu. Ama inat eden sonunda sebat ederdi.

İki kırmızı ışık, bir kaza, bir de yaya geçidine dalışla sonunda kocasına yetiştirmişti taksici abisi onu. Fakat Cem'in gittiği otele girdiğinde, nereyi arayacağını bilmediğinden bocaladı kız. Asansöre bakarak hangi kata çıktığını öğrendi. Ama bu planda yanlış olan başka bir şey daha vardı, şu anda durduğu holde dizilmiş onlarca kapı vardı ve genç kız onun hangisinden içeri girdiğini bilmiyordu. Öfkeyle onun çıktığı kattaki tüm odaları aramaya karar vererek manyakça bir işe koyuldu. Her odanın kapısını büyük bir gürültüyle tıklatarak açmaları için manyak gibi ısrar etti. Açmayana ise küfredip tekme tokat daldı.

"Oda servisi bayan..."

"Oda servisi bayım..."

"Kardeşim aç kapıyı, sadece bakacağım!"

Kapıyı açan adam karşısına arsız bir sırıtışla ve bornozuyla çıkınca, "Buyrun bayan, sağdan mı yoksa soldan mı bakacaksınız?" dediğinde dilini yutan kız, "Yok vazgeçtim, bakma işini başkasına bırakacağım. Yani bakmasam daha iyi olur, henüz gençsiniz." diye korkuyla yan tarafa kaçtı. Adama bak, ne kadar meraklıydı göstermeye! İğrenç şey!

O anda yeni vurduğu kapıda beliren beş yaşlarındaki şımarık velede, "Çocuğum kapat kapıyı, bir işe yaramaz içeri girmem... Bir daha yabancıya kapıyı da açma." diyerek kızarken, tüm katı dolandı. Ecem son kapıyı tıklarken, artık sinir kat sayısı tepesinde şampanya misali patlıyordu. Bu adam kuş olup uçmadıysa, hangi cehenneme kaybolmuştu?

"Kim o?"

"Oda servisi bayan..."

Ecem kapının açılmasını sabırsızlıkla beklerken, içindeki çılgın çatlak kadın ayağındaki terliğini eline almış, naralar atarak dörtnala koşmaya başlamıştı bile. Kapı usulca açıldı. "Biz oda servisi istememiştik ki..."

Kapıyı açan kadın Ecem'in üzerinde merakla gözlerini gezdirdi. "Bu nasıl iş disiplini, siz burada müşterilerinize böyle mi hizmet veriyorsunuz?"

"Beğenemedin mi... hanımefendi." dedi Ecem dişlerini sıkarak bakışlarını içeri çevirirken. Kadın kaşlarını kaldırarak içeri bakış atıp, tekrar genç kıza döndü. "İçeri buyursaydın, çay kahve, ne alırsın?"

"Yok kalsın, birine bakıp çıkacağım." dedi Ecem içeriye adım atarken saf saf.

Koluyla yolunu kapatan şeytan kadın "Oha, burayı umuma açık belâ mı sandın? Bir şey istersek çağırırız, teşekkürler." dediğinde, kapıyı Ecem'in yüzüne çarpmak istedi fakat kapıya yaslanan eliyle kapanması engelledi.

Ecem kapıyı öfkeyle ittirerek "Ben yine de kendi gözlerimle bakayım, var mı bir ihtiyaç!" dediğinde inatla, kadının şaşkın bakışları arasında önce yatak odasına, sonrada banyoya yöneldi. Tam kapıya atılıp girecekti ki, kadın kapının girişine kendini çarşaf gibi gererek "Hey, dur biraz, kimsin sen?" diye hesap sordu.

Artık zerrece kuşkusu kalmayan Ecem "Karısıyım lan o sefil devin..." diye dişlerini sıkarak kükredi. Uzun boylu kumral ve birazcık yaşını almış kadına mide bulantısıyla bakarken, "Bari bana değiştiği matah bir şey olsaydı içim yanmazdı." diye ağlamaklı sesini alayla gizledi. Başını geriye attı, kadına kafa tutan bir zalimlikle, "Saçlarını yolmamı istemiyorsan aç şu lanet kapıyı." diye emretti.

Kadın şaşırarak, "Bana bekâr olduğunu söylemişti." dedi rengi çekilmiş halde, bayılacak gibi duruyordu.

"Onunla işim bittiğinde bekâr bir ölü olacak merak etme." diyen Ecem kapıya atılıp "Eğer doğru söylüyorsan senin sadece saçlarını yolacağım ama onu öldüreceğim." diyerek kapıyı yumruklamaya başladı.

"Aç kapıyı lanet herif. Senin o çok çalışan fazlalığını koparmazsam..."

"Kim bu dengesiz..." diye kükredi banyodaki boğuk sesli adam.

İçerideyken sesi mi değişik geliyordu, yoksa biri Cem'i içeride boğazlıyor muydu ondan evvel? Ecem kulak kabarttı ama içerideki ayı böğürmesi değişmedi.

"Oda servisi, Azrail tarifesi ücretsiz... Aç kapıyı şerefsiz." diye haykırdı.

Kapıyı açmak için atılınca, sarışın kadın kendini siper ederek önüne "Oraya giremezsiniz?" diye korkuyla bağırdı. "Nereden bileyim senin onunla evli olduğunu."

"Evlilik cüzdanıyla gezecek halim yok. İçerideki benim merhum kocam." dediğinde Ecem, kadının üstüne atıldı ve "Giremezsin." diyen kadının kolunu çekerek duvara savurdu. "İnan bana nerelere gireceğimi düşünmek dahi istemezsin..." diye tısladı. Tekrar önüne atılan kadını sertçe kenara çekti ve kapıyı açtı. Ve bir adamın kaba çığlığıyla gözlerini eliyle kapatıp, utanç içinde arkasını dönerken, dişlerini göstere göstere "Pardon kardeş, yanlış oldu." diyerek kapıyı hızla kapattı.

Lan, balina gibi bir adamın en mahrem yerlerini görmüştü. İğrenç! Bir daha erkek milletine bakmayacaktı, resmen tiksinti sebebi olmuştu. Midesi kabardı ama Allah'a şükür kusmadı. İçerideki kas yığını, baklava börek lezzetindeki kocası değildi şükür. Kıpkırmızı suratıyla karşısındaki kadının yüzüne bakarken bocaladı. Utanarak, "Şey..." dedi. Az önceki kafa tutan kadın gitmiş, yerine suç işlemiş çocuk gelmişti.

"Çık..." diyerek dişlerini sıkan kadına omuzlarını kaldırıp küstahça bakan Ecem, birden horozlanarak, "Aman yemedik ya sevgilini be, zaten o kiloyla insanın boğazına durur... Ayrıca bu sana ders olsun, tanımadığın adamların yatağına- aman odasına girmezsin!" diyerek pişkince, yağ gibi suyun yüzüne çıkarak yana kaydı. Banyodan kükrer gibi çıkan iri yarı pembe bornozlu adama bakmadan saçlarını edayla savurarak kapıya yanaşmaya kalktı.

"Saygılar abi, bornoz harikaymış..." dedi sırıtarak.

Ecem kaba bir kükremenin ve kadının sevgilisine cırlayan sesiyle odanın kapısını kapattığında, yüreği ağzından fırlayacak gibi oldu. Derhal elini göğsüne koyarak derin derin solumaya başladı. Gözlerini kapatıp şükrederken, sırtından aşağıya iri bir ter damlası yuvarlandı.

"Eeee, aradığın kaçak orada mıymış?"

"Yok valla, bulamadım." dedi gözleri kapalı halde konuşan kız dalgınca.

"Eee suçu neymiş?" dedi o ses yine.

"Onun var ya ben şeyini... şeyini kop..." Ve gözlerini dehşetle aralayan Ecem, "Cem...?" dedi şaşkınca cıyaklayarak. Daha kocasının yüzünü görmeden sesinden tanıyarak ne de çabuk fark etmişti gerçeği(!) Çok erken tanımıştı Allah için! Bakışlarını karşı duvara yaslanmış ve sanki taksi bekler gibi tek omzunu duvara dayayarak, ayak ayak üstüne atarak ona bakan yakışıklı adama çevirdi. Bu karizmatik adam onun kocası oluyordu işte, aynı çekici duruş, aynı yeşil bakışlar ve çapkınca gülümseyen seksi bir ağır abi... *Gülümseyen mi?*

"Cem, ne yapıyorsun burada?"

"Taksi bekliyorum cadı." dedi tek kaşını alayla havaya kaldıran adam. "Sen ne arıyorsun? Bildiğim kadarıyla otobüs geçmiyor buradan." Sinsi dudaklarının kıyıları haince kıvrıldı. "Beni mi arıyorsun yoksa elin banyolarında?"

"Seni ne arayacağım be banyolarda?" dedi Ecem kıpkırmızı suratıyla suç bastırarak.

"Beni neden arıyorsun Ecem?"

"Canın cehenneme Cem, seninle işim olmaz..." Gözleri doluyor, öfkesinden kan beynine sıçrarken gururu kırıldığı için sinirden titriyordu. Onu düşürdüğü şu hale bak, resmen paranoyak olmuş kocasının kuyruğunda ahmakça dolaşıyordu.

"Hım..." dedi adam yaslandığı duvardan aheste aheste doğrulup, arkasını dönerek. "Benim birileriyle işim var, madem kovuldum, gidip yarım kalan işimi halledeyim. Tam soy..."

"Soyma..." diye bağıran kız derhal arkasından atılarak yanına ışınlandı.

"Neyi?" dedi Cem ona aldırmadan yürümeye devam ederken. Yan gözlerle şaşkın karısını izledi keyifle. Şu hali eski Ecem'di işte; onun cadısı, sevdiği kadın içinden sonunda firar etmiş gibiydi. Sımsıkı sarılmak isterken tuttu kendini, onun da zamanı nasılsa gelmişti!

"Sen eve git, ben geç gelirim belki."

Ecem elini alnına koyup acınacak bir halde kocasına bakarak, "Ateşim mi çıktı ne?" diye öksürerek kıvırdı. "Çok sıcak oldu sanki buralar, ya da benim ateşim yükseliyor."

Gülmemek için kendisiyle savaşan adam, "Hım..." dedi boğazını temizleyerek.

Vicdan yaparak ona sokulan kız, "Ateşim kırk beş elli sanırım Cem, bana bakman gerekir..." diye söylendi. Adam umursamadan yürümeye devam edince içi ezildi. "Bakmayacak mısın?"

"Yazık..." dedi adam umursamazca yürümeye devam ederken. "Doktora gidebilirsin."

Elini sinesine koyan kız, "Kalbimde de sorun var..." diyerek göğüslerini gözüne soktu.

Adam kıza tepeden keskin bir bakış atarak, "O kesin..." diye ciddi bir tonda söylendi. Ona taş kalpli mi demişti iki arada bir derede, yoksa kız mı öyle ima ettiğini sanmıştı!

"Başka neyin var Ecem?" dedi adam umursamazca.

Onun ilgisizliğine sadece öfkelenmekle kalmayıp aynı anda kırılan Ecem, olduğu yerde durup suratını asarak, "Bir de öküz kocam var..." diye haykırdı.

"Bunu sen iddia ediyorsun..." dedi Cem asansöre yanaşarak.

"Lanet olsun, gitmeyeceksin..." diye emrederken önüne geçti kız.

Adam tek kaşını kaldırarak, "Sebep?" diye sordu ifadesizce.

"Sebep." diye düşündü tatlı kız dudaklarını şirince bükerek. Önceden kafasında dönen tilkilerin kuyrukları birbirine değmezdi, şimdi hepsi açlıktan ölmüş gibi firar etmişti. "Çünkü... Çünkü be-ben hastayım..." dedi gözlerini süzdürüp çaresizce bedenini yalandan hasta gibi bükerek.

Cem karısına kendini bir şekilde aptal durumuna düşürdüğünden emin olacağı bir tavırla baktı. Kaşlarını yukarak, oyuncu karısına gülen gözlerle ışıl ışıl bakmayı sürdürdü ama aldırmadan diğer asansöre yürümeye de devam etti. Kız o parıltıların ardından gelen şefkati göremedi. "Vah vah... Geçmiş olsun..."

Onun peşinden koşar adım yürüyen Ecem, "Cem, sana hastayım diyorum..." diye sızlandı.

"Biliyorum sevgilim, tüm kadınlar bana hasta..."

Ecem tıkandı. Bu ne kendini beğenmişlikti! "Ayakkabımın topuğu da seksi kıçına hasta, günde üç öğün kapını çalmak istiyor haberin olsun..." derken suratını asıp, öfkeyle yanından salınıp, tüm sülalesine en içten dileklerini yollayarak asansörün düğmesine ondan evvel basan kız, artık onun için tüm gemilerini yakmıştı. Ecem'in asansöre binmesini keyifle izleyen Cem, kızın homur homur ötmesinden hiçbir şey anlamadı. Levent odasından çıkarak "Cem, dosyaları almıyor musun?" diye sorduğunda, genç adam omzunu sarsarak alacağı en güzel hediyenin şu anda evlerinin yollarında olduğunu düşündü.

Ecem eve geldiğinde, Cem'in işinin uzun süreceğini düşünüyordu. O gelinceye kadar valizini toplar, ona değer vermeyen kocasını terk ederek ayrılmış olurdu ama daha üstündeki öfkesini atamadan onun arkasından eve gelen Cem, kapının girişinde belirdi. Ecem öfkeli gözlerini üzerinde dolaştırdı. Yine de kontrol duygusunu tekrar kazanmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Dilini dişlerinin gerisine bastırarak dertli bir şekilde iç çekti. "Neden geldin, bitirseydin işini? Seni tutan yoktu." dedi kocasına aldırmadan yatak odasının köşesine doğru giderken.

"İşimi halletmeye geldim, çeneye tutan olmazsa tabii ki bitireceğim!" dedi adam kızın dikkatini kendine çekerek. Ukala sırıtışını bastırma zahmetine girmedi. Uzun bir nefes verdi ama bu tüm vücudunda uğuldayan uyarılmayı pek rahatlatamamıştı. Ondan dalgalar halinde taşan düş kırıklığını hissedebiliyordu ve artık o da bunu paylaşıyordu.

Ecem öfkeyle kocasına döndüğünde, hata ettiğini fark etti ama artık geç kalmıştı.

Cem hemen yanındaydı ve ağır adımlarla etrafında dolanmaya başlamıştı. Avına odaklanan aç bir kurt gibi... Sinsi gözleri bedeninin her karesini ayrı bir iştahla içip bitiriyor, üzerindeki kıyafeti yakıp kavuruyordu. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gördüğü şeyden oldukça rahatsız olduğu belliydi. Cem etrafında dolanma işkencesini kesip önünde durduğunda, Ecem güçsüz omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini yüzüne odakladı ve yutkundu, keza adam çok fazla yakındı. Gözlerindeki yoğunluk, daha da yaklaşmaya niyetlendiğini söylüyordu. Titrerken düşmemek için bir şeye tutunma arayışına girdi ama maalesef ortalıkta kocasından başka tutunacağı bir odun yoktu. Daha fazla yaklaşmamasını içinden dilerken, adam yine iri bir adım daha attı.

Cemin zümrüt gibi parlayan tehlikeli gözlerinden bakışlarını kaçırarak, "Bu-buraya kısılmış fare gibiyiz ve sen üzerime gelmeye çekinmiyorsun. Be-beni boğuyorsun Cem..." diye kekeledi.

"Gözlerin aksini kanıtlıyor cadı..."dedi adam dimdik yüzüne bakarken ve ensesi karıncalandı. Cem savunma halindeydi. Çekici yüzündeki bu çapkın ifadeyi daha evvel de görmüştü. O gece! "Göz bebeklerinde bu ışığı görmeyeli uzun zaman olmuştu." Kız gözlerini kaçırmak isteyince adam buna engel olmak için, "Kıyamet kopsa kimse bakmama engel olamaz." diye buyurdu.

"Nefret derin izler bırakıyor ruha, ondandır böyle ışık yayması..."

Cem başını iki yana salladı yalanlarcasına. "Aşk ve nefret her ne kadar kardeş olsalar bile, birbirinden çok farklılar cadı... Bu sefer gözlerinden yüreğime akan ışık, nefrete ait izler taşımıyor ..." Tek parmağıyla genç kızın omzunu dürttü. "Kendini kandırma şaşkın, hâlâ bana âşıksın."

Üzerinde tıpkı onun kendisine yaptığı gibi fiziksel bir etki bırakabilme ihtimali, Cem'in tüm vücuduna ağır bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Belki bunu kullanabilirdi? Hayır. Baştan çıkarma numaralarını geride bırakmıştı. Cinsel sorgulamaya başvurmaya ihtiyaç duymamalıydı. İstediği ne varsa alabilirdi. Ve bunu saklamaya niyeti yoktu.

"Ba... bana dokunmayı kes yabancı..." dedi kız ateşte yanmış gibi kocasının dokunduğu omzunu okşayarak ve diğer yandan da bir adım gerileyerek kaçmaya yeltendi ama başaramadı. Cem bu eyleminin önünü kapamıştı. İfadesi kararlı bir kaş çatışına dönüştü. Sinirle ayağını yere vuruyordu. "Kes şunu."

"Daha başlamadım tatlım." Gözlerinin, Ecem'in çaprazladığı kollarının fazlasıyla ağız sulandırıcı bir şekilde yukarı ittiği dekolteye inmesine engel olamadı. Karısının bakışından adeta damlayan kınama, özellikle rahatsız edici bir yağmur gibi üzerine çöktü. Ecem ona öfkeyle bakarken baykuş misali gözlerini kırpıştırdı. Adamın parmak ucunun, omzuna yaptığı baskısı arttı. "Ama başlamayı düşünüyorum!" Parmağını beyaz tişörtünün kenarını izledikten sonra, okşarcasına kolundan aşağı kaydırdı. Teni karıncalandı ve tüm tüyleri diken diken oldu. Soluksuz kalan Ecem zevkle gelen ufak bir ürpertiyi bastırmaktan aciz kaldı. Gırtlağını yakan o acıyla, göğsünün derinliklerinden inledi. Parmaklarını avucuna bastırarak gözlerini kapattı. Bu

iş hiç de plana göre gitmiyordu. Onu daha evvel kendi iradesine boyun eğdirmekte hiç böylesi bir sorun yaşamamıştı. Kocasının, kendi varlığının üzerindeki baskısını yok saymaya çalıştı.

"Aç gözlerini sevgilim, patlayacak kadar tutkuluyuz..." dedi adamın ılık, kadifemsi sesi. Ateşten izler bırakan bakışları genç kızın bedeninde iştahla gezinirken sesi derinleşti. "Sana zaman verdiğim için bile kahrolası bir aptalım."

Ne istediğini bilen yakıcı dokunuşu genç kızın dirseklerinden bileğine doğru indi. Kızın bütün bedeninde hassasiyet oluşurken, ensesindeki tüyleri ayağa kalkmıştı. Adamın tenine vuran ve bazen boyratça, bazen aşkla bedenini yoğuran avuçlarındaki o kıvrımları düşündü. Ne kadar da ilkel bir tutkuydu bu. Ne kadar tehlikeliydi. Omuzlarındaki gerginliği açmak için olan inatçı okşayışı, kendini sarsılmış ve hazırlıksız hissetmesine sebep oldu.

Cem cüretkâr okşayışına devam ederken, ne istediğinin de, ne yapmaya çalıştığının da gayet bilincindeydi.

"Nefes kesicisin." diye belirtti kısık bir tonda. Bu ses tonu çok seksiydi ve kızın ayaklarını yerden kesiyor, karnına karıncalardan bir çiftlik kurduyordu. "Beni baştan çıkarıyorsun. Çıldırtıyorsun."

"*Senin kadar değil.*" diye içinden geçirdi kız ama dişlerini sıkarak apayrı şey konuştu. "Bu tehlikeli oyunu bırak."

"Oyun değil bu gerçek. Eğer bunu sen de hissetmiyorsan git..."

Tokadın acısı geçerdi de, böyle sert bir sözün acısı nasıl geçerdi bilemedi kız. Gitmek mi? Ecem olduğu yere kök salmış ağaç gibi kaskatı kesilmiş ve kıpırdayamazken mi? Gözleri çizgi halini alınca Cem tatmin dolu sırıtışını bastırdı. Bedeni adamınkine cevap vermekle meşguldü. Olanları unutmuş zihni, kendi emirlerine bir an için bile kulak asmıyordu. Soluğu hızlandı. Göğüslerinde garip bir sızı oluştu ve gözle görülür şekilde gerilerek taş gibi sertleşti duruşu. Kalbi delicesine çarpıyor, uyluklarındaki hassas yerin nabız atışıyla uyum sağlıyordu. Gözlerini kapatıp güç dilenirken, dudağının kıyısını dişleyip canını yakarak bunun bir rüya olmadığını kendine kanıtlıyordu. Yanakları alev almıştı. Yüzündeki sıcaklık boynundan göğsüne doğru yayıldı.

"Şunu yapmayı kes..." Nazikçe dokunan el çenesini havaya kaldırdı.

"Sen de kes şunu." dedi kız çaresizce inleyerek.

"Bir şey yapmıyorum!" dedi adam tek parmağını genç kızın çenesinin altına yerleştirirken. Yüzüne meraklı bir bakış atma dürtüsüne direnemedi. Ama Cem'in gözlerinin kenarları da ağzı gibi aşağı kıvrılıyordu, ifadesi sadece üzgün olarak tanımlanabilirdi. "Sadece gözlerimle seviyorum, ruhumla sevişiyorum." Kızın konuşmasına fırsat vermeden, ağzından dışarı büyük bir hızla yayılan nefesini içerek, dudaklarını onunkilere sürttü. "Soluklarını içmeyi özlüyorum."

Boğazına bir portakal tıkandı sanki kızın ve soluk alamadı. Kanncalar geziyordu bedeninde ve kıvılcımlar sarıyordu ruhunu. Gözlerini sımsıkı kapattığında, onları gördüğüne yemin edebilirdi; parlak ve turuncuydular. Üstelik uçuyorlardı ve ateş gibi yakıyorlardı. İğne deliği kadar ufak ısılar derisini dağladı. Ne ayakta tutabiliyordu bedenini, ne de yere bırakabiliyordu.

"Cem..." dedi kız acı çeker gibi inleyerek, adam dudaklarına bir öpücük konduranık susturdu sözcükleri. "Adını söylemeni seviyorum ama kendinden geçerken söylemen... her seferinde bir kere daha âşık oluyorum o zaman sana."

Adamın dilinden kopan kelimelerle, Ecem afallayarak sözleri aklında tartmayı düşünürken, onun düşünmesine fırsat vermedi adam. Nelerin risk altında olduğunu düşününce Ecem'in karnına bir fırtına saplandı. Kocasının ağzı müthiş bir açlıkla üzerinde hareket ediyor, kısa ve bereleyici öpücüklerle ona sataşıyordu. Ateş gibiydi ıslak dudakları ve alevden bir kamçı gibiydi dudaklarını yalayan aç dili. O öpücüklerin ardında gizli bir şeyler vardı, öylesine buyurgan ve sert ki, bundan sonra yalvarsa bile bunu yapmaktan vazgeçemeyecek kadar da ısrarcıydı. Tıpkı sözcükler gibi...

"Benim kadınımsın... Benim. Hayatımsın."

Sahiplik bir tek Allah'a mahsustu. Bedeni, ruhu ve kalbiyle sadece kendine aitti. Bunu haykırırcasına çenesini hafifçe kaldırdı ve o sinir bozucu yeşil gözleriyle baktığında gördü; aniden bütün ilgisizliği kaybolmuştu kızın. Cem ona daha önce duymak için tüm hayatını vereceği büyülü sözler fısıldıyor, tenini elleriyle mühürlerken ruhunu kendi ruhuna ilikliyordu. Daha önce bilmeyi çok istediği ama öğrenmek için hiç zahmete girmediği dillerden biri gibiydi arzulu sözleri. Ve şimdi üzgünken nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Sanki onun konuştuğu lisanın ayrıntılarını unutmuştu. Bu öpücükler suçlama mıydı? Yoksa bir telafi miydi? Uyarı mıydı? Daha fazlası için umutsuz yalvarışlar mıydı? İkisi de bilemedi. Ne Ecem gururunu bıra-

kıp içini açtı ona, ne de gururunu ezen adam onsuzluğa katlanamadığını söylemekten geri durdu. Ürperti çoğaldı ve büyüdü, yutkundular. Bu, devam etmeye hiç niyetinin olmadığı türden bir sorgulamaydı.

Ne çeşit bir tartışma yaşadıklarının önemi yoktu artık. Tenleri kenetlenmiş, yine tüm kırgınlıkları tek bir dokunuşla geride bırakılmış ve acılar unutulmuştu. Bir müddet kocasına ayak uyduran kız, kendinden geçercesine durakladı. Tam karşılık verip bedenine dolanan kollar onu kendinden geçirecekken, gerçek yine araya kaynak yaparak onu büyülü rüyasından uyandırdı. Çünkü kızın bildiği tek bir şey vardı; bu oynadığı adi oyunu kazanmasına izin veremezdi.

İçinde esen soğukluk, tıpkı ilkbaharda canlanan bir şelale gibi başından ayak parmaklarına kadar aktı. Sırtını dikleştirdi, adamın saldırgan ağzına karşı kendi ufak öpücükleriyle baskı yaptı. Sanki bu imkânsız adamın içine biraz mantık sokabilirmiş gibi, iki eliyle birden adamın gömleğini avuçlarında toparladı. Ya da belki de sadece vücudundan sersemletici hisler geçerken, düşmemek içindi bu eylemi, anlayamadı. Yapmak istediği çok başkaydı, yaptığı daha başkaydı. Kopmak isterken ona daha fazla sokulduğunu algılayamadı. Adam onu kollarına aldığında kızın karşılamasıyla sevince boğuldu. İçi neşeyle doldu ve kalbinin göğsündeki boşlukta süzülmesini sağladı.

Öpücükler sona erdiğinde adamın buğulu bakışıyla buluştu gözleri. Bulunduğu yerde erimediği için kendiyle oldukça gurur duyuyordu. Tamamen altüst olmuş hislerine rağmen pişkin ve sakin görünmeye çabaladı kız. Sanki bu tarz bir şey karşılıklı etkileşim sırasında ona her zaman oluyormuş gibi taviz vermez bir tutumla sokulmuştu kocasına. Sanki sık sık böyle hislerle burun buruna geliyor, etraflarında ve aralarında oluşan bu ölümcül kıvılcımları hep hissediyormuş gibi. Tabi göğüsleri de her zaman duvar gibi sert ve kaslı bir göğse dayanıp meme uçları tomurcuklanarak sıradan bir şekilde ihtiyaçla sivrilirmiş olduğu ana kadar... Vücudunun alt kısımlarında biriken sıcaklık, yukarı çıkıp aşağılanma dolu bir düğüm gibi göğsüne oturmuştu.

Kendini kandırma Ecem, kendi oyununa kendin inanamıyorsun; adam nasıl inansın?

Ama tek bir siyah kaş beklentiyle havalandı.

"Aklımı başımdan almaya mı çalışıyorsun cadı? O zaman uğraşma, seni gördüğüm gün onu çoktan kaçırdım. Evet, o gün kesinlikle aklıma seni takarak, tüm mantıklı düşüncelerimi kaçırdım. Aklımı yi-

tirdim." Adamın kollarındaki ani bir kasılmayla bedenleri bütünleşti. Baştan çıkmış yüzündeki hafif gülümseme dondu, ardından yüz hatları tamamen düz bir hal alana dek ağzının etrafında bir sinekkuşu varmış gibi seğirmeye başladı. Göğsündeki düğüm patladı ve sıcak yaşlar şimdi gözlerini yakıyordu. Ve tam ağzı genç kızınkine kapanmak üzereyken, Ecem fısıldadı: "Cem..."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum Cadım."

"Cem?"

"Aşkım."

Lanet lafı dememeliydi, çünkü bu şifre gibi sözle kızın tüm gardı yerlere serildi. "Yapma." Kırgın kelime ağzından, düello tabancasından atılan bir kurşun gibi sivri çıkmıştı. Verdiği emirdeki yaralı ses tonu, Cem'in göğsünü bir kurşun gibi delip geçti.

"Cem..."

"Dudakların itiraz ile alakalı şey söylemeye çalışıyor," diye mırıldandı, Ecem'in burnunu erkeksi kokusuyla dolduracak kadar durup "Ama gözlerin tamamen ayrı bir hikâye anlatıyor." dedi. Yalvaran gözleri kocasının sert bakışlarına yakalanmıştı. Kalbi boğazında atmaya başladı. Köşeye sıkıştırılmıştı. Bu sefer başını eğip kaçamazdı da. Bundan kurtulmaya —ondan kurtulmaya— çalışarak son kez hamle yaptı, ama Cem izin vermedi ve bu öpücüğün sonu olabileceğini biliyordu.

Akılsızca, adamakıllı bir hâlde öpüyordu Cem, dudaklarındaki hafif kahve tadını alırken, kadının ince bedenini kendininkine dayıyordu ve bu her şeyin üstündeydi. Ecem yine küslüğünü unutuyor, kırgınlığını siliyor ve kendini onun kollarında düşüncesizce terk ediyordu.

Aralarına biraz mesafe koymak ve açıkça Cem'e karşı hâlâ hissettiği bu lanet olası çekim her şeyi mahvetmeden önce kontrolünü geri kazanmak zorundaydı. Birkaç kalp atımlık zaman geçtiğinde bile oraya zımbalanmış gibi hissediyordu kendini. Cem'in gücü ve içine işleyen bakışıyla onun kaderine zımbalanmış gibi. Ve içinde bir yerler kıvransa da bu his pek de nahoş bir şey değildi. Hatta sinir bozucuydu ama aynı zamanda sıcak, merak uyandırıcı, coşkuluydu... Her şey o kadar aniden değişiyordu ki, aralarında olan şeyi kız da adam gibi artık takip etmekte zorlanır hale gelmişti. Tutku, benzine damlamış çıngı gibiydi ve yangın başladığı an patlama kaçınılmaz oluyordu. Onun vücudunun işkence edecek kadar iç gıdıklayın her baskısını, ha-

reketini ve kayışını hissetti. Adamın boğazından bir inleme yükseldi, bu cızırtılı ve savunmasız ses Ecem'in vücuduna titremeler saldı. Hissettiği ürpertiyle göğüs uçları acı verici bir şekilde gerildi ve nefesi göğsünde dondu. Cem'in bakışları aşağı kaydı, gözleri eriyip yeşil havuzlara dönmüştü sanki karısını usulca ittirerek yatağa düşürürken. Onun gözlerinde gördüğü yoğun özlemin her zerresiyle titreyen Ecem, bedeni üzerine istekle serilen adamın ağır gövdesine sımsıkı sarıldı. Beyni olumsuz anlamda yalvarırken, vücudu adamın tüm gün orada kalması için çığlıklar atıyordu. Alevler içinde kaldı. Nasıl bu şekilde iki farklı düşüncesi olabiliyordu ki?

'Bir kere daha!' diye geçiriyordu içinden. Uçurumdan düşmemek için can havliyle tutunduğu dal gibiydi sevdiği. Sadece bir kere daha, bir daha olmayacak, bu son!

Ve bu bir kereyi gece de izledi, kollarından çıkamadan sabah da, o bir kerenin kurbanı oldu. Barışmışlar mıydı? Belirsiz! Ayrılacaklar mıydı? Belirsiz? Bir kere daha... Evet! Bir kere daha dedi her seferinde.

Evet, bir kere daha!

Ne Cem karısından kopmak için bir hamle yaptı, ne de Ecem onun büyüsünden kurtulabileceği bir çözüm üretebildi. O bir kereler, günlerce hiç bitmeyecek bir ritüelin şifresi oldu.

Alışkanlığından vazgeçen bir tiryakinin sızısını bıraktın geride.
Daha doyasıya çekemediğim varlığını ukde ettin kursağımın ucuna,
sinemin içine...
Gittiğinde kapanır sandın kangren olmuş yaram...
Avunur sandın varlığım hayalinle...
Olmuyor, sürükleniyorum ardından sessizce
felaketin en dibine, sensizliğin içine...

Müjde Aklanoğlu

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bazen diyorum ki; bırak kendini gitsin.
Sonra diyorum ki, bıraktığın yerde bitersin.

Kibir ve inat bir kişinin önce kendini mükemmel görmesini, sonra da b*k gibi hissetmesini sağlar.

O yüzden imtihanın adı aşk olunca, onu kandıracak şeytanın adı da kibir olur ve aşka kibir karıştıran insanoğlunun sonu yalnızlık olur.

Bir insana şarkılar ancak âşık olduğu zaman anlamlı gelirdi. O yüzden tüm şarkılar iyiyken de onlar için yazılmıştı, kötüyken de. Sanki tüm şairler illaki bir satırda onların yarasına tırnak basmıştı bilmeden. Yazar romandaki başkahraman kızı yapmış ama kocası oradaki adamlar gibi romantik hiç olamamıştı.

Acılıyken saniyeler bile asır olup düşerken zamana, mutluyken günler saniye olup kayboluyordu takviminde. Geçmişi sorgulamak kabuk bağlayan yaraları kanırtarak kanatmak gibi olduğundan o sancılı zamanlara dönmekten kaçınıyorlardı ama bilmiyorlardı mikrop kapan yara ölümcüldür, iltihap bağlar ve daha çok can yakar, kesilmezse kangren ederdi. Bunu bir süre daha bilemeyecekleri kesindi.

Yola çıkmalarının üzerinden havaalanına inmeleri ve teyzesinin yaşadığı yere varmaları çok uzun sürmemişti. Havaalanının çıkışında onları karşılayan siyah bir Mercedes, teyzesinin maddi durumunun da

kötü olmadığını belli ediyordu ya da Cem ona sadece manevi açıdan değil maddi açıdan da destek veriyordu. Bunu ona sormadı. Aslında pek umurunda da değildi. Eğer bunu yapıyorsa ona düşen tek şey desteklemek olacaktı; keza teyzesi annesi kadar üzerinde emeği olan tek kadındı. Şu ana kadar onunla görüşmeyi ertelediği için kendini kötü hissediyordu ama önceki fikri de sabitti; eğer ayrılırsalar kadına umut vermeden bu işi bitirmiş olacağını düşünüyordu. Vicdan hesabından bir isim eksik olacaktı. Bunya gelmeyi teklif ettiğinde ilk önce çekinmiş, onca zaman görüşmediği için de utanmıştı ama kocasının kadın hakkında konuşurken yumuşayan sesinden, bahsi geçtiğinde üstüne titremesinden Cem için ne kadar değerli olduğunu anlamıştı. Belki henüz aradaki belirsizlikler ortadan kalkmadan, üstüne ölü toprağı serpilen sıkıntıları açığa çıkmadan yapması hataydı ama sarılı yeniden doğmuşçasına özgürleştiği için geçmişi düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Çok sürer mi yol?" dedi bakışlarını ağaçlık yolda merakla dolaştırırken. Geldikleri yer ıssız bir yerdi belli ki ama çok keyifli bir yolculuktu.

"Çok sürmez, on beş dakikaya oradayız." Ecem başını kocasının omzuna yaslayıp, yüzüne vuran güneşin demiyle gözlerini kapattı. Huzur, adını onun sıcaklığından, kokusu ve varlığından çalmış gibiydi.

"Ben şehirde oturduğunu sanıyordum. İyi ki de böyle bir yerde oturuyormuş, şuna baksana cennet gibi her yer." dedi Ecem. Heyecanla uçsuz bucaksız denize ve yan tarafında uzayıp giden yeşil yola bakarak.

"Şehir hayatını pek sevmiyor, sakinliği daha çok seviyor. Varsa yoksa bahçesi, evdeki arkadaşları..."

"Beni görmek istemesine şaşırdım." dedi Ecem üzgünce.

Cem gülümseyerek yanağını okşadı. "Seni merak etmekten çıldırıyor, Esme'yi tanıyor ve bu yüzden seni de hep onun gibi düşünüyor."

"Yani onca zaman onu görmeye gelmedim diye bana kızmıyor mu? Çok zaman telefon görüşmelerinden bile kaçtım."

"Merak etme, ona senin bana kırgın olduğunu ve aramızdaki sorunları halletmemiz gerektiğini anlatmıştım. Rahat ol, sana karşı ön yargılı değil sadece bana kızgın."

Cem'in gözlerinde uçuşan garip bir parlama kızın daha evvel görmediği bir yansımaydı. Yüreğini sımsıcak eden o bakışlara alışabilir-

di, çünkü bunu içinden gelen bir dürtüyle tanıyordu. Bu bakışın adı; özlemdi. Cem'in teyzesinin adı geçtiği an, gözlerindeki parıltılar bir çocuğun çaresiz telaşını taşıyordu. Bir iç çekti, boyun çukurunun üstündeki ten, adamın en sevgilisine büründü. Kocasına sarılan kız "Ya sevmezse beni." dedi garip bir korkuyla.

Cem'in yeşil bakışları onun gözlerine o kadar uzun süre kilitlendi ki, kız onun gözlerindeki yeşilin bir düzine tonunu ayırt edebileceğini düşündü ve sonra karnında gökkuşağı kurduran o kelimeleri duydu.

"Ben seviyorum ya seni, sırf bu yüzden o da sevecektir emin ol."

Bu bir itiraftı ve beklenmedik anda gelen en güzel tepkiyle birleşti. Gururla. Cem onu seviyor muydu gerçekten bilmiyordu ama ağzından duyduğu an buna inanmak için umulmaz bir çaresizlik hissediyordu. Kaderine razı gelmiş bir tavırla yine iç çekti. Ezik bir kabullenişle elini kocasının göğsüne koyarak tepesinden baktı. Bir süre öylece bakıp onu izledi. Sırları olan, hiçbir zaman kendini ona tam olarak açmayan, sevgisinden emin olamadığı ama tutkusundan adı kadar emin olurken... tek şeffaf olduğu an hazzın patladığı o saniyelik an olan adamı, gözlerini kırpmadan izlemeye devam ederken, ona hiçbir zaman tam anlamıyla sahip olmayacağını anladı ve yine göğsüne bir düğüm oturdu.

"Sen de burada mı büyüdün?"

"Gibi gibi..." dedi Cem geçmişi düşünerek. Yüzünde dalgalanan hüznü tanıyordu artık Ecem. Bir anda donuklaşan ve kızın içini üşüten bir soğuklukla kaplanan bakışları yol boyu başıboş gezindi. Yine saklamıştı işte kendini ondan ve düşüncelerini kalın zırhının arkasına asmıştı.

"Çok mu düşkündün onlara?"

Ona dair bir şey öğrenmek kız için paha biçilemez bir hazineydi. Başını kaldırdı, sanki bu varlıkları onu heyecanlandırmıştı, zümrüt gözlerinin derinlerinde tuhaf bir ışık alevlendi. Bakışları Ecem'in ağzına indi.

"Eniştem Yorgia çok iyi yürekli bir adamdı. Sene sonu tatillerimi ve ara tatillerimi onlarla geçirmem için beni sürekli almaya gelirler ve teyzemle birlikte babamı ikna ederlerdi. Normalde babam pek her şeye ikna olan bir adam değildi ama ne zaman Teyzem ona sır dolu bir bakış atsa, hemen onaylayarak oradan ayrılırdı. Teyzemin tesiri hem annem üzerinde, hem de babam üzerinde mükemmeldi."

Ecem daha önce onun çocukluğu hakkında, dahası geçmişi, ailesi hakkında hiç konuşmadığını fark ederek kocasına sokuldu, merakla kulaklarını açarken yanağını omzuna yasladı. Bir yarışma olsa ve kocası hakkında sorular sorulsa tek bildiği cevabın aşırı takıntıları olduğunu söylerdi. Neyi severdi, nelerden nefret ederdi? Ecem ilk defa aslında senelerdir hayalini kurduğu adamı tanımadığını dehşetle fark ederken hayalinde yüceltiği adamın kusursuz portresinin sadece çekici suretine ait olduğunu çok geç idrak edebilmişti.

Kâbuslarının sebebini hep merak etmişti. Kimden ve neden korkuyordu bu kadar? Sormaya çekiniyor, bunu fark ettiği için uzaklaşmasından korkuyordu ama bir gün açılacağı zaman olur mu diye umut edip merak etmekten de kendini alamıyordu.

Uysal bir sesle, "Senin için zor bir dönem miydi o zamanlar?" diye merakla sordu.

"Oldukça..." dedi adam elini kaşlarında gezdirirken. Tedirgin olduğu ve konuşmak istemediği her halinden belliydi ama tepkisinden diğer belli olan şeyse; karısını artık üzmek istemediğiydi. Bu yansıma kızın içindeki sıcaklığı ve şefkati harladı.

Onu çocuk olarak hayal edemiyordu genç kız. Gözleri yeşil bir çocuk, çamurların içinde... Yok, titiz Cem çamurlara falan yatmazdı zaten. O hep böyle takımla gezen, saçlarını yana doğru taramış yeşil gözlü kibirli bir velet olmuştu kesin. Gülümsedi. Cem onun kıkırdayan başını dürterek omzuyla "Yine ne düşünüyorsun haylazca, cadı?" diye sataştı.

"Herkesi düşünüyorum ama seni... seni asla çocuk olarak düşünemiyorum Cem. Kısa pantolonlu, elinde şekeri olan bir çocuk olarak düşünmek... Cem, sen her yaşında jilet gibi ütülü siyah takımlar içinde kravatlı olarak canlanıyorsun gözümde." dediğinde adamın birden bedeni kasıldı. Ecem gerginliği hissettiği an tepkisel olarak başını kaldırıp kocasının sertleşen yüzüne ve yine sır yüklenen gözlerine ilgiyle baktı. Perdeleri aralamışken içine bakmadan kapamasına asla izin vermeyecekti. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu masumca.

Cem o yalancı gülümsemesiyle yüzüne dönüp kibarca yanağına dokunurken bile uyarıcı gözlerindeki ikaz şimşeklerini saklamıyordu. "Geldik bak." dedi konuyu değiştirip, aracın yöneldiği demir kapıyı gösterirken.

"Bana böyle gülmeni sevmiyorum." dedi yüzünü asan kız kocasının kollarından koparken.

"Nasıl gülme mi?" diye sordu adam şaşkın bir bakışla, kızın küsmelerine ve nazlanmalarına garip bir alınganlığı vardı.

"Başından savuşturacağın, ancak bir çocuğu kandırabilecek yalancı gülüşünle... Kızgınlığın da, sevincin de gerçekçi olsun Cem, sakın ben iyi hissedeyim diye bana kibarlık yapma! Sahte gülüşler atma, bu içimi daha çok acıtıyor." Hep sevişirken olduğu gibi duygularında şeffaf olsun istiyordu çünkü bir tek o zaman Cem kendisi gibi oluyordu, sırları ve duvarları olmadan ona tamamen sahip olduğu tek an sevistikleri andı.

Cem bakakaldı ufak sevdiğine. Bu kız her gün biraz daha fazla şaşırtıyordu onu. Özünü gördüğünden mütevellit artık Ecem sandığından çok başka bir insandı ve cadılığının altında sakladığı olgunluğu onu korkutuyordu. Oysa Cem onu yeni yeni keşfederken, Ecem kocasını avucunun içi kadar iyi bildiğini çekinmeden gösteriyordu. Araç gerçekten de ağaçların arasında kaybolmuş eski bir demir kapıya yönelmişti. Ecem heyecanla kocasının elini avuçlarının arasına alırken "Güzel miyim?" dedi nefesini tutarak. Bir yandan da kendine çeki düzen verirken... Cem karısının elini dudaklarına götürürken gözlerinde yanan gerçekler kızın nefesini kesti ve ona sahip olduğu zamanlardaki gibi öptü.

"Çok güzelsin, gördüğüm en güzel hazinesin. Ve benimsin. Sadece benim."

Gururunu okşaması lazımdı bu sözlerin ama o ne zaman sahiplenecek sözler fısıldasa gözlerinde yabancısı olduğu, kanını donduran bir uzaklık, karanlık ve dehşet veren bir sır parlıyordu ve bu kızı ürkütüyordu. Titredi kız ve adam onun bu ürpermesini yanlış anlayarak çapkınca sarıttı.

Kocasının kanatları arasından çıkan Ecem cama doğru kayarak, heyecanla dışarı baktı. Üç katlı bir köşke benziyordu bu ev, ama öyle ürkütücü türden değildi. Yıpranmasına rağmen etrafı çeşit çeşit güllerle ve düzenli olduğu belli olan bahçe çiçekleriyle çevriliydi. Masal evi gibi bir görüntü güzelliği de denilebilirdi. Bahçede başlayan devasa ağaçlar biraz ilerledikçe uçsuz bucaksız ormanlarla buluşuyordu. 'Cem çocukken burada mı koşturmuştu acaba' diye düşünürken tebessüm etti; belki de çok kez ağaçlara tırmanıp düşmüştü. Uçurtma uçurmuş muydu o da ya da misket oynayarak elleri nasır bağlamış mıydı çok zaman! Araç evin girişinde durduğunda, Cem çıkarken şoför de Ecem'in kapısını açtı saygıyla. Ecem kapının önündeki girişte duran,

üzerinde şalıyla gri saçlı kadına merakla bakarken, Cem çoktan kollarını açarak onun yanına yürümüş "Senin ayakta ne işin var Sultanım..." diye ciddiyetle azarlamaya başlamıştı.

Kadın öksürükler arasında gülümseyerek şefkatle oğlunun yanağına dokunurken, gözlerinde parlayan ışıltı hayran kalınasıydı.

"Abartma çocuk, sadece basit bir soğuk algınlığı, daha yataklık olmadık çok şükür." Kollarını özlemle kaldırmıştı o da. Cem iri cüssesiyle üzerine eğilerek, ufacık ve toplu fiziğe sahip bedeniyle ona dünya kadar şefkat sunan kadını kucakladı. Teyzesi koklayarak sımsıkı sarıldı ona, daha da sıkı. Bir anne ve bir evlat birbirine ancak bu kadar derin bağlanırdı.

"Daha sık gelmelisin evladım, özlemi araya koymamalısın. Üstelik iki aydan fazla oldu evleneli, bana gelinimi getirmen neden bu kadar uzun sürdü? Az daha geç kalsan beni evde bulamazdın." dedi yaşlı kadın nemli gözlerle bakıp, yüzünü okşarken yanaklarından da öperek.

Avuç içlerini öpen Cem, "Allah korusun Sultanım, o nasıl söz. Biraz sıkıntılı bir dönemdi, konuştuk ya." diye gönlünü almaya çalıştı.

Cem geriye çekilince yüzü gülen yaşlı kadının gözleri hevesle Ecem'e kaydı. O da Esme gibi uzun boylu, biraz balıketli ve kadınsal hatları belirgin, çok güzel bir kadındı. Üzerinde şirin, dizlerinin üzerinde biten uçuş uçuş etekli ve uzun kollu şifon bir elbise vardı. Göğsünün altından kemerle sıkılan elbise ona yaramaz bir genç kızla, hanım hanımcık olgun bir kadın arasında sıkışmış bir hava sunuyordu. O'ysa sandığı gibi olgun bir kadın değil, henüz kozasından çıkmış kelebek kadar şaşkın ve kendini çırılçıplak hissedercesine mahcuptu.

Cem elini uzatarak karısını yanına sessizce çağırırken, "Bu sefer sana ağır bir misafir getirdim teyze, bana iyi davranmalısın. Mesela iğnelerini bir süre saklayabilirsin..." dedi gülümseyerek.

Yaşlı kadının kalbi heyecanla gümbürderken genç kıza ellerini uzattı. Sımsıcak bir gülüş sunarak "Düğüne gelmediğim için beni bağışla yavrum... Aslında ben hazırdım ama senin bu odun kocan buna müsaade etmedi." dedi dudak bükerek nazlıca. Allah'tan etmemişti çünkü tek oğlunun mürüvvetinde olan saçmalıkları kaldıramazdı zavallı kadın. O zamanı düşünmemek için iç çekerek aklından olumsuz anları kovalamaya çalıştı; keşke işe de yarasaydı.

Gözleri ıslak, sesi titrek ve duygulu bir duruşu olan kadın ona beğeni dolu sözler sarf etti.

"Bilirim öyle şeyler yapar odun kocam," diye kıkırdadı Ecem. Yaşlı kadının yanına yaklaşıp, bu samimi karşılamadan cesaret alarak eline uzanırken... Bu anaç kadına kanı daha şimdiden kaynamıştı ama o konuşana kadar yaklaşmaya çekiniyordu haliyle.

"Biz de adettir, el öper gelinler," dedi kadın keyiflenerek. Ecem ise şaşkınca kadının eline bakıp, bir yandan da gülerek elini avuçlarının arasına aldı. "Anneme bunu unuttuğumu söylemeyin rica ederim yoksa beni baştan terbiye eğitimine maruz bırakır. Terliklerini popomda görmek bu yaştan sonra beni utandırır," diyerek elini öpüp şakalaşarak alnına koydu muzırca. Yaşlı kadın bu defa gelinin güzel yüzünü ellerinin arasına alarak, bu içten kızın alnına dudaklarını değdirdi mutlulukla.

"Hoş geldin ailemize kızım, hoş geldin. Rabbim sizi iki cihanda mutlu etsin ve asla ayırmasın," dedi gözleri dolarak. "Rabbim bana sizin mutlu olduğunuz günlerden başka bir gün göstermesin." Sonra Cem'e bakarak "Annen onu görseydi seninle gurur duyardı Cem. Tıpkı anlattığın gibi... Bu ufaklık fotoğraflarından daha güzel, daha fırlama duruyor," dedi içtenlikle.

Ecem tek kaşı havada merakla kocasına bakıp "Fotoğraflar?" diye sordu.

"Bir sürü... Sevgili olduğunuz günden bu yana... Sana onları gösteririm. Sürekli bana fotoğraflarını çekip yolluyordu bu hayta. Seni tanıyorum, sanki evimde kalmış kadar iyi tanıyorum hem de." dedi yaşlı kadın. Cem'in homurdanmasına göz kırpıp, koluna girdiği kızı içeri çekiştirirken... Ecem ise şaşkındı, demek ona fotoğraflarını yollamıştı? Bunlar Cem'den beklenmeyecek düşünceli hareketlerdi. Genç kız onunla tanışma evresini bu kadar uzattığı için bir kat daha mahcup oldu. Keşke daha evvel gelseydi yanına da, öpseydi o pamuk ellerini. Oysa buraya gelmeden önce onu ilk defa göreceği için tedirgindi, biraz da korkmuyor değildi hani. Ya sevemezse onu, ya o da kendisini sevmezse diye ama teyzesinin bu kadar içten ve sevecen olduğuna çok sevinmişti. Buzdolabı kocasından fırın teyze namzedi çıkmıştı.

Onları karşılamaya yetişemeyen ve bu sebepten merdivenlerden koşturarak inen, başka orta yaşlı, ince-uzun bir kadın görününce, Ecem kaşlarını kaldırdı. Yaşlı kadın Ecem'i göstererek ve gözleri dolmuş bir halde, "Bak kim geldi Nadya?" dedi hevesle. "Kızım geldi." diye ekledi coşarak.

Kızım derken sesinden yayılan gurur ne kadar sıcak, ne kadar gerçek, ne kadar da samimiydi. Oysa Ecem'i ilk defa görüyordu, tanımıyordu bile ama hemencecik kabullenmişti. Kötü olabilirdi, kibirli ve görgüsüz hatta şeytan bile çıkabilirdi fakat bu tatlı kadın sırf oğlu sevdi diye, böyle cadı bir kızı bile melek gibi sever, olumsuz yanını sineye çekerdi. Gerçek sevgi neydi, emek miydi?

"Cem'in kıymetlisi gelmiş bize, sevdiğimiz..." dedi hıçkırıklarını dudaklarında boğarken Fahriye Hanım.

"Gördüm hanımım camdan ama hemen inemedim..." dedi yaşlı kadına manidar bir bakış atarak.

Nadya gülümseyerek Cem'e döndü. "Hoş geldiniz. Odanız hazır, siz hazırlanırken ben yemeği hazır ederim." dedi keyifle.

"Ben de sana yardım edeyim Nadya."

"Lütfen kendini yorma teyze, biz zaten..."

"Yorulmak ne kelime..." dedi yaşlı kadın gözünün kenarındaki yaşı silip, Ecem'e doyasıya bakıp iç gererken. Şükreder gibi elini önce kalbine sonra dudaklarına bastırmıştı.

Cem teyzesinin alnına öpücük bırakırken kısık sesle onu tatmin edeceği bir şeyler fısıldamış, ona sarılan kadın hıçkırarak "Ablam mezarında rahat uyuyor Cem, senin evlendiğini gördüm ya artık benim de gözlerim açık gitmez." demişti hüzünle.

"Allah korusun." dedi Ecem usul sesiyle. "Daha çocuklarınızı göreceksiniz, ne gitmesi."

Orantısız espirisine kız mahcupça gülümserken, Cem bedenine kurşun isabet etmiş gibi kasıldı. Yaşlı kadın da onun gibi kaskatı kesilse bile aldırış etmedi oğlunun düşüncesine ve gülümseyerek kollarından ayrılırken "İnşallah, Rabbim o günleri de gösterir." diye mırıldandı.

Nadya ve teyzesi az ileride duruyordu. Karısının eline asılarak onu teyzesinin içi geçen bakışları eşliğinde merdivenlerden çıkarmaya başladı Cem. Nadya kıkırdayarak hanımını dürtüp bir şeyler fısıldıyor, yaşlı kadın mutlulukla onaylarcasına başını sallıyordu. Bunu gören Ecem de hakkında konuştuklarını bildiğinden, utanıp kızarıyordu.

Ecem ve Cem keyifle didişerek merdivenleri çıkarken, dayanamayıp geri dönen ve arkalarından nazlı seslerini dinleyen yaşlı kadının yanağına sıralanan yaşlar, bu sefer mutluluktandı.

Nadya omzuna dokunup, başını başına yasladı destek vererek.

Arkadaşının elini okşayan yaşlı kadın, "Bir an hiç evlenmeyeceğini sanmıştım Nadya, onu kaybetmekten öyle korkuyordum ki. Bana asla evlenmeyeceğini söylerken öyle çok acıtıyordu ki içimi... Âşık olacağından umudu kesmiştim." diye hıçkırdı.

"Ama evlendi hanımım, bak hem de çok mutlu duruyor. Bakışlarını görmedin mi? Senden sonra ilk defa bir kadına böyle sıcak bakarken gördüm onu."

"Esme de var."

"Ah o istisna..." dedi Nadya kıkırdayarak.

"Ve Pelin, torunum var." dedi kadın özlemle. "Mutlu olduğunu biliyorum. Bunu herkes görüyor ama Nadya, ben onun ruhunu okuyorum. Hâlâ korkuyor... Yaraları hâlâ kanıyor. Benim küçük Cem'imin içinde duran yaralı çocuk hâlâ büyümeden acı çekiyor. Aşk bir ilaç değil ona, onun asıl ilacı emek ve özveri, sabır ve merhamet olacak bunu biliyorum. Ama karısından saklıyor gerçeği, görmedin mi? İlacını gizlice içen hasta bakışı yakaladım gözlerinde. Oysa yarayı en iyi tabip iyi eder. Cem doktorundan derdini saklıyor. Umarım bu ufak kız onun yüreğine dokunduğu gibi içinin yaralarını da görür. Babasının açtığı o derin ve tükenemeyen karanlığına şifa olur. Her hastalığın çaresi var. Dilerim karanlıktan çıkmasına bu ufak kız vesile olur."

"Bir gün dokunacak Ecem Hanım sırlarına ve biliyorum ki onun yaralarına iyi gelecek aşkı. Eminim. Cem Bey'i evliliğe ikna ettiğine ve onu aşka inandırdığına göre, yarasına da merhem olacaktır."

"Gelecek midir gerçekten, iyi edecek mi bebeğimin yaralarını?"

Nadya onaylamaz bir gülüş attı. "Cem Bey ona bebeğim dediğinizi duysa, size temiz bir azar çekerdi. O artık kocaman adam. Hem de evli bir adam."

"Ama o benim hiç çocuk olmayan bebeğim... Suskun prensim, çocuk olmadan büyük adam olan evladım. Kanadı kırık yaralı kartalım."

"Kendinizi suçlamaktan vazgeçin, bu sizin suçunuz değildi. Onun ruhuna aldığı yaraları siz sardınız. Bak artık mutlu bir adam ve yalnız değil."

"Keşke ablamı kaybetmeyi göze alıp, onu yanıma alsaydım. Babasının o iki yıllık işkencesine canımla karşılık verseydim. Eniştemi daha cesurca tehdit edip, koparsaydım kollarından bebeğimi. En azından o zaman yara alan sadece geçmişi olurdu, geleceği değil. Anne ve

babasının cezasını o ödedi. Hem çocukluğu, hem de gençliği ellerinden kayıp gitti."

"Hiçbir anne evladından ayrılmazdı Fahriye, bu Yelda Hanım bile olsa böyleydi. Sen bile ayıramazdın..."

O sırada aşağıdaki dertleşmeden habersiz birbirine sataşarak odanın kapısına gelen Ecem, merakla etrafa bakınıyordu. "Evin içi çok otantik, ne kadar güzel dizayn edilmiş." Bakışlarını heyecanla her tarafta dolaştırmaya devam ediyordu.

"Eniştem bu evi kendi elleriyle yaptı teyzeme..." dedi Cem bakışlarını eski evin özlem duyduğu sakinliğinde gezdirerek. Bir zamanlar burası sığınağıydı, en sevdiği ve hiçbir zaman ait olamadığı yuvasıydı.

"Çok becerikli biri olmalı." dedi Ecem bakışlarını duvardaki özel oymalara çevirerek. El yapımı olduğu ve aşkla işlendiği o kadar belliydi ki. Her nakışın sanki bir anlamı vardı.

"Marangozdu. Bu ev müze gibi korunur."

"Gerçekten mi?" dedi kız, etrafına bir kez daha hayretle bakarken. Şahaneydi burası, masal diyarlarındaki peri evleri gibiydi eşsizliği.

"Evet, önceki seneler hep kirada oturmuşlar, maddi açıdan kendini düzelttiği, ailesinden kalan bu çorak topraklara ilk yaptığı şey evi yapmak olmuş. Sonra etrafa ağaçlar dikmeye başlamış ve bugün geldiği durum muazzam... Sanki bu tabloyu seneler evvel zihninde görerek işe girişmiş gibi."

"Cennet gibi olmuş... Teyzeni çok sevmiş olmalı. Ona elleriyle bir cennet hediye etmiş."

"Eniştem çok başka bir adamdı. İyi adamdı." dedi Cem geçmişi yâd ederek. Aklına onun babacan gülüşü, ellerini omuzlarından asla çekmediği desteği geldi. Babasından daha fazla emeği vardı üstünde, hatta babası gibiydi. Maziyi değil ama onun gibi müşkülpesent bir adamı anmak iyi gelmişti. Odasının kapısını açıp karısını içeri sokarken, "Burası da benim odam." dedi düşüncesini merak ederek.

Kalbi ağzında içeri giren Ecem, bakışlarını merakla içeride dolaştırırken şok geçirdi. Bu oda sandığı gibi misafir odası değil, gerçekten onun odasıydı. Küçük Cem'in odası!

"Cem..." dedi şaşkınca, "Cidden bu oda senin mi?"

Cem duvarları desenli kâğıt kaplı odaya baktı. Köşede iki kapılı bir dolap ve üzerinde araba çıkartmaları yapıştırılmış resimler vardı. Hâlâ sanki silip atılmaksızın duruyordu. Oda çocuk odasına benzemi-

yordu ama genç adam odası da değildi. Garipti, nasıl bir karışımdı bu!

Cem ilk kez çocukluğu tattığı odaya baktı ve ne zaman eve dönse çocukluğuna ait izler hep burada kalırdı.

"Eniştem ve teyzem severek evlenmemişler biliyor musun?" dedi Cem, kızın beline kollarını dolayıp kendisine çekerken. Camdan dışarı bakan Ecem sırtını kocasının korunaklı göğsüne yasladı, başını çevirerek lafı değiştiren kocasına baktı. Cem dudaklarını yanağına sürerek tenini kokladı. "Dedem teyzemi sevmediği bir adama verecekmiş, eniştem de o sıralar evlerindeki mutfağı yenilemeye gelen bir marangozmuş... Herhangi bir marangoz... Evin büyük kızı ve konağın hanımı olan teyzem bir cesaretle almış kafa kâğıdını eline, çaresizce karşısına çıkıp *'Ben sana kaçtım.'* Demiş."

"Öyle birden mi?"

"Eniştemin anlattığına göre, öyle birden ve şapadanak. Ama teyzem bir şeyi tartıp düşünmeden yola çıkmayacak zekâya sahiptir. Bence evde çalıştığı sürece onu gözlemledi, iyi bir adam olduğuna kanat getirince diğerinden daha kötü olamaz diye kaçıverdi."

Başını kocasının omzuna yasladı, göbeğinin üzerinde birleşen ellerinin üzerine ellerini koyarak, "Sonra ne olmuş?" diye sordu merakla.

"Kaçmışlar. Eniştem aslında çok olgun bir adamdı, ben de anlamadım bu deliliği nasıl yaptığını. Kızın tek bir sözüyle, elinden tutup götürmüş..."

"Öylece, kimseye sormadan! İlginç!"

"Sormaz mı, kendine çok sormuş *'oğlum sen kafayı mı sıyırdın, elin kızını ne demeye kaçırdın'* diye ama hep derki *'Bir kere gözlerine baktığımda, tüm sorular uçup gitmişti aklımdan. Cevaplar neydi, ben ne düşünürdüm bilemezdim. Ben sadece yapmam gereken yapardım. O bana gülünce, dünyayı sırtlansam yıkılmazdım, o bana küsünce dünyaların altında kalmış gibi nefes alamazdım.'*" Güçlü bir iç çekti Cem. "Saçma gelirdi evvelden..." dedi dudaklarını karısının saçlarına dokundururken. Derin derin kokusunu içine çekti tekrar. "Sen gülünce dünya cennet oluyor. Sen küsünce cehennemde yanıyorum Ecem, ölüyorum."

Ecem'in gözleri doldu, sesi titremesine rağmen devam etti konuşmasına. "O zaman ilk görüşte aşk varmış demek ki?"

Cem karısını kollarının arasında çevirerek, gözleri gözlerini bu-

lana kadar bekledi. Kız ona kirpiklerini kırparak bakınca, "Var mı?" dedi keyifli sesi. Gözlerinde gördüğü gerçek, kızın nefesini kesiyor, bacaklarının titremesine sebebiyet veriyordu.

Ecem kızararak, "Ben ne bileyim!" dedi gözlerini kaçırırken.

Cem çenesine dokunarak başını yukarı kaldırdı. Yanağını okşayarak saçlarını kulağının ardına çekti. "Sen ne zaman âşık oldun bana?" diye sordu merakla.

Böbrekleri ağrıyor gibi karnı kasılan Ecem, dudağının kıyısını dişledi ve inatla hem kollarından, hem de cevabından kaçındı. Ama Cem ikisinden de vazgeçecek gibi değildi. Kızı kollarının arasına hapsetti. "Ecem?" diye uyardı buyurgan sesiyle. "Beni ilk ne zaman sevdin?"

Kız derin bir nefes çekerek, "Ablamı almaya geldiğin ilk gün..." dedi kalbi boğazında atarak.

Cem gözlerini kuşkuyla kıstı. "Hangisi? Ben ablanla seni almaya çok sefer geldim."

"Okula geldiğiniz gün... Hani aracına yaslanmıştın, ablam bana seslenmişti okulun bahçesinde... Gerçek anlamda ilk defa karşılaştığımız gün."

Cem düşündü ama hatırlayamadı o günü. Ecem sevecen bir tavırla gözlerine baktı. Yanağına dokunarak, "İlk defa gördüğüm yakışıklı değildin dev adam, senden çevremde çok fazla görmüştüm ki... Abimin arkadaşları, sosyetik Playboylar..." Cem tek kaşını kaldırınca gülümsedi kız. "Ama ilk defa gördüğüm bir adamın yüzüne değil, yeşil ovaları andıran gözlerine düştüğüm sendin."

Keyifle sırıtan adam, "Yani bana ilk görüşte mi âşık oldun?" diye sordu bildiği cevaba rağmen.

"İlk karşılaşmamız değildi ama senin çekiciliğini ilk görüşümdü. Çocuktum..." dedi kız kaçamak bir cevapla.

"Evet..." dedi Cem burnuna burnunu sürterek şirince. "Hâlâ çocuksun."

"Hâlâ mı?" dedi Ecem kocasına biraz daha sokulup, ceketinin içinden kollarını sinsice bedenine sarıp gömleğinin altındaki sıcaklığını ve sert bedenini hissederken. "Ben de biraz kadınsı olduğumu düşünmüştüm."

Dolgun göğüslerini kocasının göğsüne yasladığında, nefesi sıklaşan adam, "Biraz mı?" diye sordu alayla. "Allah yardımcım olsun cadı." Kaşlarını kaldırıp kollarını sıklaştırdı soluksuz kalarak. "Kadı-

nimsin... Ama hâlâ çocuk huylarına sahip olan kadınımsın... Küçüğümsün." dedi dudaklarını kızın keyifle aralanmış dudaklarına hapsetmeden evvel.

Benimsin.

Ahirimsin.

Aydınlığımsın.

Odalarına yerleşmeleri biraz zaman aldı, üstelik Cem rahat durmayınca bu zaman daha ilk dakikadan uzadı. Yaşlı kadın arada bir uğrayıp bir eksikleri olup olmadığını soruyor, bazen de Nadya gelip odasını beğenip beğenmediğini sorarak kızı ilgileriyle şımartıyordu.

Cem ve Ecem el ele merdivenleri inerken, akşam yemeğinde yalnız olacaklarını sanıyorlardı ama yaşlı kadının gelininin geldiği duyan dostları ve onun kibirli kızları, çat kapı eve damlayınca, tüm gecelerinin büyüsü baltalanmıştı. Davetsiz misafirler eve geldiğinde neredeyse akşam yemeğine oturacaklardı. Yemeğe oturduklarında ise Ecem henüz isimleri dışında tanımadığı yaşlı çiftin sıcak sohbetine odaklanırken, Cem'e yiyecek gibi bakan arsız kadının gözleriyle sinir kat sayısı yoklandı. Cem ilgisini tamamen yemeklere verip bu huzurlu anın keyfini çıkarırken, kıskançlıktan kuduran Ecem, yemeğini işkence çekerek yiyordu. Arsız komşu kızı Cem'e kaş altı bakışı atınca, çaktırmadan kocasına yaklaşıp "Maşallah, elinden geçmeyen yokmuş. Ne uçan, ne kaçan..." dedi sinirle dişlerini gıcırdatarak.

Cem sanki ne dediğini anlayamamış gibi su bardağına uzanıp lokmasını yutarken, "Ne demek istediğini anlayamadım." dedi bir yudum su alıp umursamayarak.

"Hangi duvara yasladın onu?" derken Ecem geçmişini okumuş gibi, adamın boğazına kaçan suyla doğru yolda olduğunu anladı. Birden eve olan büyüsel ilgisi kalkıverdi. Cem boğazını temizleyip gözlerini kısarak, karşısındaki yılışık kıza kafa göz dalmak için hesap yaparken, "Onunla ne kadar zaman geçirdin?" diye sordu hiç düşünmeden. Sonra kıskançça gözlerini kocasına çevirip, "İki gün mü?" diye sordu kendi sorusuna kendi cevap vererek.

Delikanlılık dönemimde, her geldiğimde, birkaç saat düşüncesini aklından silen Cem sıkıntıyla iç gererek karısına bakıp, kolunu sandalyesinin arkasına yasladı. "Seninle ne kadar zaman geçirdim sevgilim, iki gün mü?"

Onun keyifli yüzüne bir tabak fırlatamadığı için huysuzlanan

Ecem, bir an homurdandı. Cem sabırla çenesine dokunup işaret parmağıyla huysuz burnuna sataştı.

"Sen cadı, bir ömür yanımda olacaksın."

"Sen iblis, cehenneme hoş geldin. Yanacaksın." dedi Ecem dişlerini sıkarak; ayağına topuğunu batırıp ezerken. Cem ufak topuklarını ayağını ezmesiyle dişlerini sıkarak karısının vahşi hamlesinden kurtardı onları. Ecem eline aldığı çatalı yemeğindeki ete kabaca batırarak, ağzına attı ve sanki kızın etini çiğnermiş gibi yedi. Cem kaşlarını kaldırarak onun çocuksu kıskançlığını izlerken, Ecem lokmasını zorla yutup suratını asarak "Daha kaç tanesiyle bir araya geleceğim böyle?" diye sordu. İçinde karabiber kavanozu kırılmış gibiydi, ne hapşırıyor, ne de nefes aldırıyordu adama.

'Çevremde olan birçoğuyla' demeyi kesinlikle aklına getirmeyen Cem, alnını karısının alnına yasladı ve sofradakileri hiç umursamadan gülümseyerek başını oynattı. "Evvelim değilsin ama ahirim oldun cadı... Senden sonrası yok, senden öncesi ise geçti... Sen varsın bir tek, sen ve gelecek."

Herkes gülümseme eşliğinde bu güzel tabloya bakarken, sofradaki komşu kızı bu sahneyi hazmedemeyerek elindeki çatalı kıskançlıkla masaya düşürdü. Herkesin dikkatini üstüne çekerken, onu umursamayan Ecem'in keyfi az da olsa yerine geldi. Nazlıca dudak bükerek, "İnanayım mı?" diye sordu.

"Sen hâlâ inanmıyor musun, ben yaşıyorum..." dedi adam keyiflenerek.

Onların bu mutlu hallerini izleyen seyircilerden Nadya, gözlerinin kıyısındaki mutluluk yaşlarını silerken, Fahriye Hanım dudaklarına ıkışmış duasıyla, göğsüne kapadığı eliyle, Allah'a bu günleri gösterdiği için şükrediyordu.

Fakat onların bu vıcık vıcık aşkına şahit olan komşu kızı, elindeki bıçağını etine sertçe geçirerek "Ne hoş bir görüntü, insan özeniyor." dedi Cem'in gözlerine arsızca bakarak.

"Özendirmek güzel Elena, yakında senin de yanında kocanı görmek bizi mutlu eder." dedi Cem umursamazca.

Kızgın olsa bile dirayetini ele alan Ecem hiçbir şey söylemeden âşık olduğu adamın gözlerinin içine bakarken, ona sahip olmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu bir kez daha düşündü. Herkesin gıpta ettiği, kimsenin sahip olamadığı adamın karısı olmuştu. Ona âşık ol-

muştu. Şimdiye kadar ulaşmaya çalıştığı ama başaramadığı, başardığı anda ise yaptığı her yanlışla baş düşmanı olmuştu bu adam... Ve şimdi ise tüm hayatıydı.

"Evlenmeyi hiç düşünmemiştin Cem, sürpriz oldu evliliğin. Peki bu, ufukta bir çocuk var demek mi oluyor?"

Bu küstah soruyla hiddet telleri titreyen Cem ona sert bir bakış atınca, kız inadına damarına basmaya devam ederek, "Hamile falan değil mi karın yoksa ah ben de hızlı bir evlilik olunca sandım ki..." diye arsızlığını sürdürdü.

"Bazıları gerçekten sevdiği adamı bekliyor. Erdem güzel şeydir, hele ki eşine hediye edilirse."

"Karımın bekâreti bende" dese ancak bu kadar açık konuşmuş olurdu. Ecem ağzındaki lokmasıyla boğulacak gibi olunca, refleks olarak Cem sırtını nazikçe okşamaya başladı.

"Sandım ki..." dedi kız utançla.

Dişlerini sıkan Cem, "Sanma..." dedi sertçe. "Çocuk falan yok."

"Yakında o da olur..." dedi kocasına bakarak Ecem, kıza nispet eder gibi keyifle. Bir anda bedeni buzlu suya gömülü bir varile hapsedilmiş gibi titreyen Cem, ona sertçe bakınca "Zamanı gelince." diye kızararak devam etti Ecem sözlerine ama Cem gözlerine o zamanın hiç gelmeyeceğini söyleyen bir hisle bakınca yutkunamadı.

Neden çocuk meselesi açıldığında bu adam kasılıp kalıyordu, yoksa onun çocuğunu istemiyor muydu? Neyse bu konular için henüz çok erkendi evleneli daha ne olmuştu ki böyle ciddi konulara kafa yoruyordu. Allah nasip eder de zamanı gelirse o da olurdu elbet.

Kadın arsızca devam etti ikilinin güzel ilişkisini baltalamaya, "Böyle aşk kuşu gibi gezindiğinize göre yakında gelecek öyleyse." dedi gözleri hâlâ sert sert bakan Cem'deyken.

Cem gergin bir sesle "Ben aslında... çocuk yapmayı düşünmüyorum." dedi sakince. O kadar kararlı söylemişti ki bunu, Ecem afallayarak baktı kocasının yüzüne. "Öyle mi?" dedi bir an yalnız olmadıklarını unutarak. Oysa bu konuyu daha evvel hiç konuşmamışlardı aralarında, aslında şu ana kadar gündeme bile getirmemişlerdi. Hem onlar evleneli her ne kadar aylar geçmiş olsa bile, gerçek anlamda birlikte olalı daha birkaç gün olmuştu. Önce bebek fikrine hazır olmadığını düşünmüştü kocasının ama yüzündeki o imkânsız ifadeye vuran uzaklık, bunu asla düşünmeyeceği gibi bir his verdi içine.

"Neden?" dedi arsız kız bıçak sokarcasına yüreğine. "Yoksa karını sevmiyor musun?"

Daha kızın ağzından çıkan söz masayı tavaf etmeden, "Karımı seviyorum." dedi Cem gülümseyerek şevkle. "Onun sevgisini kimseye sorgulatmam... Sadece... Fazla sorumluluk istiyorlar. Hem küçük bir çocuğun hayatını mahvetmek istemem. Baksana, benden baba olur mu?"

"Sizin hayatınızı biri mi mahvetti?"

Cem elindeki bıçağı öyle bir sıktı ki, artık onun çileden çıktığını gören Ecem'in gözleri kocasının eline kaydı ve usulca elini onun kasılan elinin üzerine kapatıp telkin etti.

"Şimdi bu konuda nereden çıktı?" dedi Fahriye Hanım Elena'ya azarlayan bir kaş çatışla ve arkadaşlarıyla olan sohbetini bölerek. "Bu konuya ileride ikisi karar verecekler kızım... Karı ve koca." Bakışlarını yaşlı çifte çevirip, "Eece Esta, senin yeni gül fidelerin geldi mi?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Ecem kocasına yaklaşarak masum bir sesle, "Çocukları sevmediğini bilmiyordum." dedi fısıldayarak.

Cem ona bakmadı. Elinin üzerine kapadığı elini alıp dudağına götürerek öptü. "Seviyorum." Biraz bekledi ve derince soludu. "Sadece kendimi baba olmaya değer bulmuyorum."

Ecem önce üzülse de, sonra onun kendini henüz hazır hissetmediğini, hatta bir bebeğin sorumluluğundan korktuğunu düşündü. Sonuçta her erkek baba olmaktan korkardı, hele o erkek Cem gibi karanlık bir geçmişe sahipse. Kadınlar gibi doğuştan yatkınlıkları da yoktu, haklıydı. Anlayışla kocasının eline dokunduğunda, Cem şaşırdı. Ecem masumca gülümseyerek, "Henüz erken bu konular için zaten..." dedi titrek sesiyle. "Zamanı gelince konuşuruz."

Cem tam ağzını açacaktı ki, karşısındaki kıskanç kadın bu sevgi gösterisini baltalayarak konuya giriş yaptı. Ecem daha fazla dayanamayarak, ona laf yetiştirmek için atağa geçerek kocasının sözlerini yarıda kesti. Kıza öyle bir söz söyledi ki, masada bulunan herkes son lokmasıyla birlikte küçük dilini de yutmuştu. Farkında değildi ama Cem dikkatle yüzüne bakıyordu ve bu sefer yüzündeki ne azar ne şaşkınlıktı, gözleri sadece gururla parlıyordu. Ecem onun kendisini dikkatle izlediğini görünce bir an dönerek "Ne?" der gibi başını sallamış, sonra yeniden laf savaşına kaldığı yerden atılmıştı.

Ecem masadaki herkesin gönlünü çelip eski kırığının düşmanı olurken, aklında tilkileri dolanan Cem bu konuyu ertelememeyi bir kenarına yazarak, teyzesinin eline dokunan eliyle daldığı âlemden döndü. Buruk bir gülümsemeyle ona bakarken, bu gülücüğün gözlerine ulaşmadığını, sadece yaşlı kadın ve bu bakışmayı kaçırmayan Ecem anladı.

İki gün boyunca keyifle aktı zaman, tabii kıskanç komşu kızı gelmediği sürece. Ecem günün tamamını teyzesiyle geçirmeye gayret ederken geceleri kocasının keyfini sürüyordu. Gündüzleri ya da akşamları teyzesi yorgun düşüp istirahata çekildiğinde ise bunu fırsat bilen Cem onu kendine saklıyordu.

Şimdi de yatağa uzanmış, Ecem kitap okurken o da karnına koyduğu başını okşuyor, televizyon izlerken saçlarıyla oynadığı karısının keyfini çıkarıyordu. Telefon çalınca, Ecem'i rahatsız ederek cebine uzandı. Ekrandaki ismi görünce, kızın meraklı bakışları altında yataktan doğrulup, alnına dudaklarını koyarak "Şimdi geliyorum," deyip odadan girişe geçti. Kapıyı çektiğinde ise telefonu çoktan açmıştı.

"Neler oluyor Levent? Acil olan ne?"

"Abi bizim çocukları vurmuşlar." Cem elini yüzüne kapatırken, telefonda okkalı bir küfür savurdu. Bir an nefes alamıyormuş gibi donup kaldı. "Ölü-yaralı?" dedi dişlerinin arasından. Karanlık sesine yakışır nitelikteydi ifadesizleşen yüzü.

"Yaralılar, ölü yok şükür..."

"Ne zaman oldu bu olay?" duruşu gibi katı sesi de gittikçe koyulaşmıştı.

"Yarım saat evvel..."

"Benim neden haberim yok, saatler geri mi alındı?"

"Rüzgâr abim dedi ki..."

Cem öfkeyle "Başlattırma lan abime..." dediğinde, aklına gelen şeyin başına gelmesinden korkarak "Abim nerede?" diye sordu nefes nefese.

"O..."

"Levent... ağzında geveleme lafı," diye dişlerini gıcırdatarak sordu.

"Abim, Said'in yerini buldu, şimdi hesap sormaya gidiyor."

"Bana konum at."

"Cem zaten yetişemezsin? Hem abim duyarsa sana söylediğimi..."

"S*ktirme belanı Levent konum at ve abimin yanından ayrılırsan seni vururum." diye telefonu adamın suratına kapattı.

Yüzü sertleşen ve gözleri kararan Cem telefonu panikle cebine atarken, kapının eşiğinde donup kalan Ecem şaşkın bakışlarını kocasına çevirerek duralamıştı. Cem, kızın kireç gibi olmuş yüzünden ve endişeyle irileşmiş toprak kokulu gözlerinden, onun ne kadarını duyduğundan emin değildi. Duyduklarıyla ondan uzaklaşmasından ya da araya mesafe eklemesinden korkarak, "Sen?" dediğinde, nefes alamıyormuş gibi sesi genzine kaçan Ecem, yanına gelerek, "Levent'i neden vuruyorsun Cem?" diye sordu ciddiyetle.

İçinden oh çeken adam yine o yalancı gülüşünü taktı yüzüne, karısının yanağına uzanarak, "Bir şey yok güzelim." dedi sakince. Bu sefer cidden kızan Ecem kaşlarını kaldırdı. "Onu, hiçbir şey olmadığı için mi vuruyorsun yalancı gülüşlü Cem?"

"Hayır," dedi Cem ne diyeceğini bilemeyerek. Şimdi ona ne anlatsa inanmayacaktı ve bunun yerine gerçeği anlatsa endişelenip korkacaktı.

"O zaman canının sıkıldığı için vuruyorsun Levent'i!"

İsyan edercesine elini sallayıp sinirle dişlerini sıklaştıran Cem, "Ecem, kimseyi vurduğum yok..." diye tısladı. "Saçlarının gölgesinde dinlenmeme izin ver." dedi içtenlikle.

"Yanağındaki gamzende gizlenmeme izin vermediğin sürece izin vermem." dedi kız onun yalancı gülüşlerine sitem ederek.

Karısını kollarının arasına alarak, dudaklarını şakağına koodurdu. Yerle yeksan olmuştu senelerin devrilmeyen devi ve gurur umurunda değildi çünkü ölüyordu aşkından. Öpe öpe doyamadığı saçlarının kokusunu içine çekerken, "Teyzem nerede?" diye sordu.

İşaret parmağını yanağındaki gamzenin üzerinde dolaştıran Ecem'in parmağını tek hamlede dudaklarının arasına hapsedip öptü adam.

"Bahçeyi dolaşıyordu." dedi Ecem soluk soluğa ve üzgünce yüzüne bakarken. Hayır, Cem Levent'i vurmazdı ama onun gergin hatta sinirli olduğunu hissedebiliyordu. O zaman hepsi birlikte başkasını vuracaktı! Cem sıkıntılı bir şekilde karısının elini tutup onu yatağının

üzerine oturtarak, yanına oturup kolunu omzuna doladı ve başını göğsüne yasladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ecem üzülerek.

Cem biraz geriye çekilerek, "Nereden anladın?" diye sordu.

"Gerginsin ve yine bana o saçma gülücüğünden gösterdin. Üstelik bana söyleyemediğin bir şey var. Kaskatı kesildin, eğer bana kızgın değilsen seni kızdıran bir yere gitmek istiyorsun. Nereye gidiyorsun Cem?"

"Bir işim çıktı."

"Ama..." diye soludu kız yüreği titreyerek. Onun bu gidişleri hayra alamet değildi. Kollarını kocasının beline dolayıp başını daha fazla gömdü sinesine. "Erteleyemez misin? Hatta hiç gitme ne olur."

"Sanmıyorum, önemli bir iş..."

"Bu işin şirketle alakalı olmadığı gibi bir his var içimde." dedi karnına ağrılar saplanırken aynı zamanda korkuyla kasılan kız.

Ey aşk ne olur döndürsen onu karanlık yolundan!

Cem karısının başını okşayıp saçlarını öperek, yüzünü elleri arasına aldı. "Sen güzel aklını böyle şeylere yorma cadım. Bunlarla uğraşmak kocanın görevi..."

Deli kaderin yazacaklarından korkan Ecem, ıslak gözleriyle onun vicdanını sarsarken, "Cem, eline silah almayacaksın değil mi?" diye sordu acıyla yutkunarak. Korkuları uykusundan kâbuslarına mı uyanıyordu yeniden yoksa? Kızın bakışlarındaki korkuyla vicdanı gibi kalbinde de bir sızı hissetti.

Cem kaçamak bir cevapla gülerek yanağını okşadı. "Ben gelene kadar teyzemle kavga etmeyin olur mu? Küsmeniz beni üzer."

Ecem bu sataşmanın kaçma politikası olduğunu bildiğinden, "Ben huysuz değilim, hem hasta ve yaşlı bir kadınla tartışacak kadar vicdansız da değilim. Kavga çıkarmak için saçma sapan konuşma." diye nazlıca homurdandı. Onun büzük dudaklarını ağzıyla açmak isteyen Cem, karısının şirin yüzünü yukarı kaldırıp, dudaklarını yanağına dokundurarak "Bensiz idare etmen gerekecek." diye fısıldadı.

Bu söz kursağına bir taş gibi oturdu. Onsuz idare edecek tek nefesi bile yoktu.

"Edemem." Korkuyla soluyan Ecem, "Başın belada mı?" diye sordu nefes nefese. Korkudan titriyordu artık.

"Evet." dedi adam ciddiyetle ve karısının burnuna burnuyla dokunarak "Seninle başım dertte tatlı bela..." diye sokuldu dudaklarına. Ufak bir buse çaldı. Sonra daha iri bir öpücük çaldı ve kollarına hapsettiği kızın dudaklarını sorarcasına emerek, aklını başından aldı.

Yaşananların sızısı aklına gelen kız, "Cem, içimde kötü bir his var... Sanki iyi bir..." dudaklarına konan işaret parmağıyla sustu. Kalbi karnında gümbürderken endişe ve korkuyla kocasına baktı. Daha önce hiç duymadığı, hiç bilmediği bir hisle sarılırken, bazı sözleri kendine saklayan adamın ürkek sözlerini duyurdu kalbi. Bu yüzden sorgulamadan, o parmağın yerini sıcak bir dokunuşa terk etti. Ufak bir öpücük daha çalarken Cem dudaklarından, yanağını okşayarak mırıldı. "Beni özle olur mu cadım?" Geriye çekildi.

"Aklında hep ben olayım Cem."

"Hep sen varsın." dedi adam durgun yüzlü meleğe bakarken. "Gidip bir de diğerine vereyim sorguyu, sonra hemen çıkmalıyım." diye kapıya yöneldi ve tam gidecekken bir an durup karısına baktı.

Anında omuzları çökmüş, kuşkuyla gözleri yaşaran Ecem'in çipil gözleri üzgün bir halde ona bakıyordu. Cem kollarını açınca yerinden fırlayan Ecem koşarak o kollara sığındı. Cem sımsıkı sarıldı ona, dudaklarını saçlarına dokundurup derin bir nefesle kokusunu içine, narin varlığını bedenine hapsetti.

"Bu son olsun..." dedi kız hıçkırarak ve çaresizce.

Bu bir veda değildi, Cem gittiği gibi dönecekti. Hayır, vesvese yapıyordu, şeytanın fitneleriydi bu. Korkudandı. Duasını kattı kocasının yanına. Geçmişini bırakmıştı geride ve söz verdiği gibi artık daha dikkatli olacaktı.

Ecem ağlamaklı sesini kontrol edemeyerek, "Gittiğin gibi gelmeni emrediyorum sana Cem Aydınoğlu... Tek bir parçan bile eksik gelme, o zaman seni mahvederim." derken biraz daha sokuldu.

"Gelmem Ecem Aydınoğlu..." dedi adam gülümseyip bir buse daha kondururken saçlarına. Bu kadar olgun karşılayacağını düşünememişti! Oysa hırçınlaşıp kavga ederek dünyayı ona zindan edeceğini ve geçmişini aralarına soktuğu için öfkeli sözler savuracağını bir an aklının kıyısından geçirmişti. Cem anlamıştı ki, onun daha Ecem hakkında öğrenmesi gereken çok şey, aralarında kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

"Can parçam." dedi fısıltıdan farksız sesiyle.

"Canımın içi." dedi kız tüm yüreğiyle. "Ve bu konuyu seninle konuşacağız artık..."

"Geldiğimde konuşulacak bir mesele olmayacak inan bana." dedi Cem kaçamak bir sözle.

"Öyle olsa iyi olur Cem Aydınoğlu, asla ilk yumruğu atmam bilirsin ama seni dokunmadan devîren tek darbe olurum. Yıkılırsın."

"Dilinin gücünü biliyorum." Güldü adam bu ciddi tehditle. Hiç istemese bile karısını kollarından geriye salarak uzaklaştı. "İnşallah." diyen kızın alnında busesinin ısısı, yüreğinde korkunun sızısını bırakarak gitti.

Geçmişin dertlerini sinelerinde birlikte uyutacakları günü iple çeken Cem gittikten sonra içi daralan Ecem, eli ayağı boşalarak evin içinde leyla gibi dolaştı. Sanki o gidince ömrünün devamı olmuyor, sanki onsuz güldüğü son günü oluyordu. Korkudan nefes alamıyor, aklına gelen felaket senaryolarını zihninden uzaklaştırmak için savaş veriyordu.

Oturma odasına girdiğinde görmeyen gözlerle yemeklerin hazır olduğu masaya baktı. Sonra oturup teyzesinin hazırladıklarının ufak bir kısmını yedi. Onu tedirgin etmemek için hiç sorun yokmuş ve korkmuyormuş gibi gülümseyerek çay sohbetine bile katıldı. Cem'e ait fotoğraflara baktılar ama Cem yanında olmayınca eğleneceği kareler bile anlamsız oluyordu. Ailesinin fotoğraflarını ilk defa görmüştü mesela, Cem babasına ne kadar benziyordu, kocasının gözlerini tanımasa aradaki farkı ayırt etmek çok güçtü. Annesi teyzesine benzemiyordu, uzun boylu fidan gibi kumral bir kadındı ve teyzesi kadar da güzeldi. Teyzesi odasına çekildiğinde yine yalnızlıkla baş başa kaldı.

Saçma bir yorgunlukla verandaya çıktığında ise artık içinin daralmasını saklayamıyordu. Ayağındaki keten ayakkabıları bir kenara fırlatıp, merdivenlerden indi ve yeşil çimlerle kaplı serin toprağın üstüne uzanıp ellerini başının altına koydu. Gözlerini yıldızlara dikti. Bu gece gözüne uyku girmeyecekti, o eve dönene kadar. Sağ salim kollarını beline dolayana kadar uyuyamazdı. Saatlerce o göğü izledi, yaşlı kadın da gelinin endişeli hallerini... Sabaha doğru hava serinlerken odasına çıktı kız, yaşlı kadın da iç gererek yatağına yöneldi. Kâbuslarının kollarına düşen Ecem, yatağa uzandığı anda ise korkularının karanlığına daldı.

Bu gidişten hiç hoşlanmayan teyzesinin endişeli bedeninin uykuya dalması o kadar kolay olmadı. Gözlerini kapattığında, dudakların-

dan dökülen dualarına, yanaklarından süzülen gözyaşları karışmıştı.

"Karıncaya can, yaşamak için azim veren Allah'ım, ona huzurlu ve mutlu bir ömür bahşet. Çektiği onca acıdan sonra geçmişini gelece. ğinden temizle, yolunu aydınlat, yüreğini ferahlat. Mutlu olsun, hakkı olan umudu ona bahşet."

Âmin!

Odaya dolan parlak gün ışığıyla birlikte, Ecem onsuz ikinci güne de yine yanında kocası olmadan gözlerini açtı. Bütün vücudu uykusuzluktan sızlıyorken başı da düşünmekten şiddetle ağrıyordu. Ağzının içi de zehir gibiydi. İçi hiç rahat değildi, o gelmeden geçmeyecekti huzursuzluğu. Telefonda konuşmuşlardı aslında, iyi olduğunu biliyordu, mesajlaşmışlardı da, hayattaydı şükür ama bu içindeki korkuyu silmiyordu yine de. Üzerini değiştirip odadan çıktığında, bütün evi saran omlet ve neşeli ıslığı ancak o zaman fark edebildi. Sonra hızla kocası geldi aklına. Bu sabaha karşı dönmüş olabilir miydi? Daha dün gece telefonda konuştuklarında gelip gelemeyeceğinin belli olmadığını söylemişti. Olsun sağ salim dönmüştü ya, bundan daha önemli ne olabilirdi ki. Karar almıştı Ecem, onu karşısına alacak ve artık bu konu hakkında kesin bir dille konuşacaktı. Ne bir tek gözyaşı ne de sesinde hafif bir titreme olacaktı artık. Onu evden gönderirken düşünmeyecekti, acaba geri dönecek mi diye korkmayacaktı. Ya da apansız gidişlerinin dönüşü konusunda endişelenmeyecekti. Onu madem bu kadar çok seviyordu, bu fedakârlığı da göstermek zorundaydı. Madem artık bir aile olmuşlardı, ona göre davranıp ayağını denk almalıydı. İleride belki de kocaman bir aile olacaklardı; Cem kesinlikle aklını başına almalıydı. Artık tek başına değildi, onu da düşünmeliydi bencil herif, geçmişini unutmalıydı.

Mutfaktan hafif bir müzik sesi yükseliyordu. Ecem aşağıya indiğinde kocasıyla burun buruna gelince olduğu yerde sıçrayarak irkildi. Gözleri hasretle parlayan Cem, merdivenin başında donup kalan karısını keyifle kollarına alırken, "Saklanmışsın canımın içine, aradığım senmişsin meğer..." dedi kaba sesine yakışmayan bir hevesle.

"Dikkat et Cem bu yolun sonu kötü, leyla falan dersen, sonun ecele gider. Üstelik sen hâlâ gamzene saklanmama izin vermezken, cıks biraz zor olur canına saklanmak." diye anında laf soktu. Cem kıs kıs gülerken kız omzuna vurarak "Bakıyorum da hoşunuza gitti bayım." diye söylendi. "Bu şirin şarkı beni yatıştırmaz. Ben sana küstüm."

"Gönlünü almanın şahane bir yolu var." Gözlerinde yanan o ışıklar kızı ulu orta çırılçıplak soymuştu bile. Soluk alamadı. "Ben de şimdi gelip seni uyandıracaktım." diyerek dudaklarını kızaran sıcak yanağına yasladı.

Ecem onu özlemle saran kocasına baktı hüzünle. Ayakları yerden kesildiği için ellerini güçlü kollarına koyarak, "Hoş geldin." dedi biraz yoksun bir keyifle.

"Hoş görmek isterdim." dedi adam dudaklarını karısının alnına dokundurarak. "Bu surat ne? Gören de gece benimle yattın sanır."

"Ah çok romantiksin." *Uyuz!*

Onun şakasına gülümsemekten ileri gitmedi keyifsiz Ecem. Cem geleli ne kadar olmuştu ki, eli kocasının ıslak saçlarına dokundu merakla. Duş alıp, üzerini değiştirmişti ve lanet olsun Ecem o kadar tetikte dururken, onun gelişini duymamıştı. Üstelik yorgunluğun aksine son derece de neşeli görünüyordu Cem. Önceki gün giderken ölüme gidecek gibi olan adamın bu haline şaşıran kız, ona bakıp, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen de bana sarılıp güzelce karşılasaydın, daha iyi olurdum." dedi Cem ona sataşarak. Kollarından salınırken Ecem, üzgünce gülümseyerek kocasının yüzünü elleri arasına aldı. "Eğil." diye buyurdu tatlıca. Adam boynunu bükünce dudaklarına dudaklarını yaslayıp "Canın cehenneme Cem, seni mahvedeceğim." diye tısladı öfkeyle.

Karısının incecik belini kollarının arasına hapseden adam, "Çok güzel sevgi sözleri bunlar cadı, kendimi eşsiz hissettim. Normal karşılasan zaten bir sıkıntı olduğunu anlardım." dedi dudağına kısa bir buse koyarak. Masanın üzerindeki kahve fincanını karısına uzattı.

"Odaya geldiğini duymadım." dedi Ecem hazır kahvesinden yudumlarken.

"Sana sarılma şansını ertelemek mi?" dedi Cem karısının burnuna buse koyarak. "Yine ölü bir balık gibiydin, hissetmedin bile. Sevişsem rüya sanırdın kesin."

"Sallama, seni hissederim hemen." dedi kız, cidden onu hemen hissediyordu. Garip ama dokunuşlarına derhal tepki veriyordu. Ve her sarıldığında mırıldanmayı huy edinen Cem de bunu çok iyi biliyordu; o zaman neden geldiğini hissetmemişti ki?

Cem dudaklarını yeniden alnına dokundururken, "Hissettin zaten cadım, sımsıkı sarıldın bana." dedi gerçeği söyleyerek. Onun gece

uyumayıp beklediğini homurdanmasından ve ona sarıldığı halde gözlerini açamamasından anlamıştı Cem. Garip ama kızmak yerine tuhaf bir gururla dolmuştu yüreği, bencil değildi sadece sevildiğini hissetmeyi seviyordu.

"Biliyorum." dedi Ecem kahvesinden bir yudum daha alırken. Kaşlarının altından kocasına bakarak kahvesini üfledi.

"Az önce geldiğimi duymadığını savunuyordun." dedi Cem onun numara yaptığını sanarak.

"Seni hissediyorum ama bunu hatırlamıyorum. Rüyamda tam da sana sarılıyordum, o yüzden gerçekle rüyayı karıştırdım."

"Çıplak mıydım?" dedi adam arsızca göz kırparak.

"Hayır giyiniktin." dedi kız hayallerini katlederek.

Gözlerini parlayarak süzdü kocasını. Az önce tıraş olduğu parlayan bronz teninden ve yakışıklı yüzünden dağılan losyon kokusundan anlaşılıyordu. Gözlerindeki o mesafeli bakışta kaybolmuş gibiydi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. İşte bu iyi gelmişti gerçekten. Neyin ona iyi geleceğini bu adamdan başkası bilemezdi.

"İki gece üst üste seni yalnız bıraktığım için özür dilerim." Sözcükler zorlukla çıktı genç adamın ağzından.

Yine bedeni gibi gözleri soğuğa kesen Ecem "Bu konudan böyle kolay paçanı kurtaramazsın." diye karşılık verdi.

Aralarındaki bu gergin havayı nasıl kırabileceğini, başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu Cem. Bu sabah kollarındaki kadını izlerken huzursuz olmuştu zaten. Bunu önce baş ağrısına bağlamıştı. Ama tek neden bu değildi. Garip bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. O kadar narin ve korumaya muhtaçken, Cem onun sevgisine sığınmak isteyecek kadar bencilleşebiliyordu. Karşılıklı durup birbirlerine baktılar. O artık evli bir adamdı ve yaptığı hareketlere dikkat etmesi gerektiğini yeni yeni kavrıyordu. Onu seven, bekleyen, onun için endişelen bir karısı vardı. Onun için uykusuz kalan, her telefonu daha ilk çalışında açan, ne olursa olsun onun üzülmesine dayanamayan bir karısı. Onun bir hayatı, canının yarısı vardı artık. Kıymetlisi.

"İyi ki hayatımdasın." diyen iç sesiyle şükretti.

Cem birden ciddileşirken gözleri dalgalandı ve yine o kaybolmuş ifade yüzüne vurdu. Bu ifadeyi sevmeyen Ecem, gözlerindeki sırrı kaybetmek ve sevdiği ışıltıyı yeniden izlemek için kocasına sokuldu. Arsız bir dudak bükülüşüyle, "Teyzem uyuyor hâlâ..." dedi fısıldayarak.

"Eee..." dedi Cem yeşil gözlerinde yıldızlar parlarken.

"Kahvaltı da hazırlanmadı daha..." diye devam etti Ecem, dudağının kıyısını arsızca dişlerken.

"Omlet yaptım sana, hazırlayamadan uyandın." dedi adam.

"Olsun kahvaltı hazır değil."

"Eeee..." diye uzattı Cem lafı karısının belinden yakalayıp ayaklarını tek hamlede yerden keserken.

"Diyorum ki..." dedi kız dudaklarını şaklatarak. "Sen ve ben, biraz uzansak, yol yorgunusun sonuçta."

"Sadece uzanacak mıyız?" diye sordu adam şeytani bir gülümsemeyle. Çapkın gözleri arsız arsız parlıyordu yine ve ne istediğini biliyordu ikisi de.

"Allah esirgesin, bu mümkün mü? Sadece uzanmak. Belki biraz sarılırız." dedi kız yanakları al al bakışarak.

"Eeee..." dedi Cem. "Sonra ne yaparız?"

"Tıraşta olmuşsun, bu anı kaçırmamalıyım..." dedi Ecem dudaklarını yumuşacık olmuş yanaklarına gömüp, burnunu tenine sürterek öperken. Mis gibi kokuyordu.

Gıdıklanan Cem keyifle gülümsedi. Yüzünün hatlarını yumuşatan, tatlı bir gülümsemeydi bu. Ecem de geldiğinden beri ilk kez içtenlikle gülümsüyordu ona; nazlı, arsız ve aynı anda meleksiydi.

"Sanki karımın tacizine uğrayan garibanben oluyorum burada..."

"Hiç yapar mıyım, asla..." dedi Ecem elini kocasının karın kaslarında dolaştırıp adamın kasılmasını sağlayarak tepkisini ölçerken.

"Ben de kendimi sana affettirmeyi düşünüyordum," dedi rahat bir tavırla Cem. "Ama bu planı akşama saklama taraftarıyım, teyzem her an uyanabilir." Sonra etrafa bakınan karısını kollarına sıkıştırıp ateşli bir öpücük çaldı. "Adayı doğru dürüst görmedin daha. Kahvaltıdan sonra yanımıza yiyecek bir şeyler alalım ve piknik yaparken yüzelim. Çok güzel bir koy biliyorum. Eğleneceğinin garantisini veririm. Yunanistan harika bir yer."

"Bizim memleketimiz gibi kokuyor." diyen Ecem gözlerini kırpıştırdı. "Teyzeni yalnız mı bırakacağız?"

"İsterse onu da götürürüz." diye karşılık verdi Cem. Kollarından saldı karısını. Bir an durakladıktan sonra geri bir adım atıp ondan uzaklaştı. "Umarım istemez."

"Çok bencilsin." dedi Ecem koluna şakacıktan vurarak. "Buraya onu görmeye geldik, tatil yapmaya değil. Kadının gönlünü al Cem, onu boşlama."

"Biraz eğlenmemize o da sevinecektir."

Şeytanca sırıttı Ecem. Nazlıca yaydı sesini. "Mini bir balayı diyorsun yani?"

"Yok, onu daha geniş bir zamanda yapacağız... Balayı böyle boş kovanla olmaz. Bal yiyen ayı olmak keyifli oluyormuş, çok duydum."

Ecem dudaklarını bükerek "Uyuz!" dedi. Kızıyor muydu yoksa seviyor mu belli değildi. "Deniz diyorsun, su diyorsun..." dedi dalgaya alarak. İç çekti dehşete kapılmış gibi. "Cem, burnuma hain planlarının kokusu geliyor."

"Senin burnun tıkanmış bence." dedi adam kızı sinirlendirerek.

"Yoksa benden kurtulacak mısın?" dedi kız dehşete kapılmış gibi gözlerini irice açarak. "Beni kimsenin olmadığı bir koyda, izbe ve metruk bir yerde boğarak öldürecek misin?"

"Seni boğmaya kalkmayacağım söz. Zevkten ölmeyi istersen bana uyar." diye mırıldandıktan sonra birden durgunlaştı. Ama hemen kendini toplayıp yüzüne her zamanki gibi alaycı gülümsemesini geri giydi. O garip suçluluk duygusu hâlâ beynini kemiriyordu. Kız gülümsüyor, şakalaşıyor, kıkırdaşıp ona sataşıyordu ve Cem daha fazla o hissin altında ezilip, nefessiz kalıyordu. Ama bunu bastırmaya uğraşarak mutlulukla gülümsemeyi de başarıyordu.

Kahvaltıdan sonra Ecem'le teyzesini de ikna ederek yola çıktılar. Harika bir gündü. Kocasının sözünü ettiği koy ise gerçekten cennet gibiydi. Cem gülerek onunla sohbet ediyor, yaşlı kadın mutlulukla onları dinleyip, arada komik şeyler anlatıyordu. Cem onların yüzünü kızartan edepsiz şakalarla hem teyzesini, hem de kızı utandırıyordu. Ecem evlendiği zamandan beri hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Cem ise sabahki kuşkularını ve suçluluk duygusunu unutmuş, günün keyfini çıkarmaya başlamıştı.

Çakıl taşlarının üzerine attığı örtünün üstünde yatıyor, kızgın güneş kemiklerini yakıyor, dalga sesleri kulağını okşuyorken, masmavi bir gökyüzü onun gözlerine ziyafet çekiyordu. Cem elindeki kremle karşısına dikildiğinde, iri gölgesi tüm evreni karanlığa bırakır gibi kapandı. Adam ona çapkın gözlerle bakınca utanan Ecem, çekingen bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Kocasının elinden kaparak "Ben sü-

rerim." dedi tedirginice. Cem inatla tepesinde dikilerek onun kremle kendini sıvamasını arsız gözlerle izledi. Ecem onu uyarmasına rağmen de izlemekten vazgeçmedi. Ancak önüne sürmek kolaydı fakat arkasına sürmek zor olunca, yüzükoyun dönüp sırtına sürmesi için ona müsaade etti.

Cem kremi karısının pürüzsüz sırtına sürerken, kulağına yaklaşarak "Sana dokunduğumda kızarmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Teyzem seni baştan çıkarmaya çalıştığını sanacak." diye küstahça fısıldadı.

"Çıkarıyorsun zaten..." dedi kız kısık sesi titreyerek.

"İftira." dedi Cem elini öyle nazik ve baştan çıkarıcı bir usulukla hareket ettiriyordu ki, kız neredeyse inleyecekti. "Krem ve masaj... Bunu senin bana denemen için neler yapmam lazım..."

"Asla sana masaj yapmam..." dedi kız utanç içinde soluyarak. Ona masaj yapmasını bekleyemezdi? Ah gözlerinden sildi bu iç gıcıklayan görseli. Gözleri yarıya kadar kapanmadan hemen evvel derin bir soluk çekti içine ve elleri altında kasılarak titredi.

"Kulunçlarım çıksa bile mi?" diye sordu adam iki kürek kemiğinin arasından elini arsız bir yavaşlıkla okşar gibi beline indirerek. Onun da solukları değişmiş, aynı heyecanla bedeni alev topuna dönmüştü. Yeşil gözleri insanı boğacak kadar derin bir göle benziyordu artık, tehlikeli bir akıma sahipti.

Tırnağını tenine sürttü ayartarak, kız titredi bu arsız dokunuşla, "Cem... Bundan bahsetmediğini biliyorum." diye kıpırdanarak ellerini uzaklaştırmak istedi.

Göğsünün kıvrımlarına parmaklarını sürterek kızın içini titretirken, "Bana masaj yapmalısın." dedi minik omuzlarına çıkardığı ellerini usulca hareket ettirirerek. "Ufacık ellerinin bedenimde dolaşmasını seviyorum. Bence masaj yapmayı öğrenmelisin."

Dokunuşlarının altında hem zevkten hem de mayışmaktan kendinden geçen kız, kocasının ellerini ittirerek, "Ufacık ellerim daha farklı işkencelerde de ustadır..." diye tısladı utançla.

"Sırtımda tırnaklarının mührünü taşıyan biriyim, unutur muyum?"

"Cem?" Yan gözlerle kitap okuyan teyzesine baktı, resmen yanakları yanıyordu kızın ama adamda utanmış gibi bir ifade yoktu. "Hiç de bile."

"Göstereyim mi?" dedi Cem inadına belinin oyuntusuna avucunu açıp, parmaklarının dokunuşuyla kızı kışkırtırken.

"Cem?"

"Cadım..." diye eğildi adam kulağına solurken.

"Uff... beni ayaküstü yoldan çıkarma... Uzaklaş."

"Oturuyoruz... Ayaküstünde değiliz daha."

"Cem!"

"Cadım..."

"Uff" dedi kız sıkıntıyla. "Uf..."

"Şurada bir mağara var." dedi adam dilini kulağına anlık sürtüp kızı nefessiz bırakarak.

"Ayı olduğunu mu hatırladın?"

"Evli olduğumuzu sana hatırlatmaya karar verdim, gelirsen sana bir şey göstereceğim."

"Gördüm ben göreceğim kadar... Lütfen biraz ciddileş." Yüzünü astı. "Teyzen yanlış anlayacak."

"Hayır sana bir şey göstermemi anlayışla karşılayacak."

"Cem..."

"Ya gelirsin, ya da teyzemin gözleri kapandığı an seni burada..."

"Cem..." diye cıyakladı kız panikle, havada uçuşan kıvılcımları görmeyen kör olmalıydı. Buna rağmen adam hâlâ konuşmaya devam edince elini kocasının arsız ağzına kapattı. Cem dudaklarını avucunun içinde kapatıp dilini anlık bir darbeyle tenine sürttü. Kız garip bir sesle inleyerek titreyince adam kıs kıs güldü. Ecem soluk soluğa bir heyecanla etrafına bakınarak "Nerede o lanet yer." diye sordu. Adam eline uzanırken keyifle kahkaha atıyor, kız utancından huysuzca homurdanıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erkek sevince rüştünü ilan eder.
Kadın sevince kahpe damgası yer!

Sevgiliye verilen en güzel hediye sadakattir, sadakatin en büyük zaafı da kibirdir.

Artık herhangi bir hayale kucak açmayacak kadar yorgunken, bilgisayarın başında aval aval olasılıkları tartarak okuduğu yazıya safça bakmaktan ileri gidemiyordu. İçinde cennet hevesi, yüzünde umudun kanat izleri vardı. Kaç kez okumuştu, beş mi yoksa altı mı?

Geri çekme yöntemi, tamamen erkek kontrolünde bir durumdur. Başarılı bir yöntem olmamasının sebebi ise, boşalmadan öncede de peniste sperm bulunabilmesidir. Bu sebeple de gebelik riski çok fazladır.

Tırnaklarını yerken huzursuz bir halde, "Hamile olabilirim dedim, hamileyim demedim..." diye tekrarladı sözlerini genç kız ısrarla.

"Olsun! İhtimaller yüksek," dedi Esme aynı inatla. Ecem telefondan çıkıp ablasının kafasına yastık atmak istiyordu. Teselli etmesi lazımdı, strese sokması değil.

"Ama Cem çocuk istemiyor abla... Daha kaç kez diyeceğim, konusunun açılmasına dahi izin vermiyor. Konuda çocuk varsa, kaçan

ya da kapayan ilk kişi o oluyor." diye sıkıntıyla sordu Ecem. Yunanistan'dan döndüklerinden beri ne zaman bu konuyu açsa adam ciğ çarpmış gibi burda konuyu hemen kapıyordu.

"Her erkek başta istemez." dedi bilmiş bilmiş konuşan Peri. "Ama sonra hepsi yola gelir. İlk istedikleri de çocuk olur sevdiğinden. Sen merak etme, zamanla alışır, önemli olan alışma sürecini nasıl geçireceği."

"Rüzgâr emiştem ve abim hemen istemişti." dedi Ecem üzgünce. "Öyle alışma zamanı falan da geçirmediler. İkinci aya haberler gelmeye başladı."

"Onların durumu başkaydı..." diye ağızlarında geveledi iki kadın da üzülerek. Onların durumu ciddi başkaydı! Bu sır değildi ama bu çocuk konusunun sebebini zaman geçince daha iyi kavramalarını sağlamıştı. Onlar için çocuk, eşlerine ulaşmalarına sebep olan halatı, sımsıkı düğümlendikleri ve koptukları yerden daha sağlam başladıkları bir halat... Şimdi Ecem için Cem'e bağlanan halata atılan düğümün nasıl olacağı önemliydi.

"Ee, ne yapacağız?" dedi Ecem kendi dertlerine gömülmüş halde. İçi kaynıyordu bu sıkıntıyla. "Bu konuyu zamanı gelene kadar unutacak mıyız?"

"Zamanı gelene kadar unutmak mı?" diye alayla kahkaha attı Esme. "Zaman mı kaldı ki kızım? Dokuz aya kalmadan doğuracaksın."

"Ne yapmalıyım abla? Dokuz ay boyunca en uygun zamanı mı bekleyeyim? Cem çocuk konusunu açtırmıyor ki."

Üçlü 'Gıybet Time' görüşmesine son hız devam ederken, bir ellerinde telefon diğer ellerinde kahve, saatlerdir aynı konu hakkında beyin patlatıyorlardı. Bu konferansı icat edenden Allah razı olsun, herkese ayrı ayrı, aynı konuyu anlatmaktan kurtarıyordu insanı. Fikir çatışması da muazzamdı. Bir seferde aynı evde gibi görüşme yapmak, her sorunu çözümlüyordu.

"Abla bir şey bul..." dedi Ecem, çaresizce yakınarak.

"Ne yapabilirim ki Ecem! Annesini babasını diriltip, genetiğini tekrar kodlayamam ki? Beynim durdu."

Peri'den ses kesilince, hattan düştüğünü düşünen Esme "Kızım, neredesin? Yine tuvalete gittiysen haber ver de, boşa konuşmayalım."

dedi kızarak. Peri hemen lafa atılarak "Pelin..." diye cıyakladı.

"Ah o uyuyor sanırım yok." dedi Esme iç çekerek.

"Buldum! Pelin?" dedi Peri, heyecanla tekrar atılarak.

"Onu ilk biz bulduk kocamla hemen atlama." diye sataştı Esme kıkırdayarak, "Siz başka kişiyi bulun."

İki kadın da anlamadı onun ne sayıkladığını ama sonra o anlatmaya başlayınca, ikisinin kafasında da ampuller tek tek yanmaya başladı. Artık zihinleri ışıl ışıldı ve kafalarının içinde dönen tilkilerin yüzlerinde sinsi bir gülüş parlamaktaydı. Gözlerindeki o güzel görüntüyle yüzleri güldü tüylünün. Evet, bu konuşmanın plana oturtulması sadece iki saatlerini aldı.

Ecem birden kocasının karşısına geçip, Cem'i kızı alması için yollarken, "Ablamlarım dışarı da bir işi varmış, hafta sonu olduğu için Pelin'e biz bakacağız." diye söylemesi ve bin dereden su getiren bahaneleriyle, kocasının evden çıkmasının ardından piknik organizasyonunu kurması, tam yarım saatini aldı.

Anın Ecem tüm planı kurarken bir şeyi unutmuştu! Pelin onun evdeki en büyük neşe kaynağıydı, geçmişten çaldığı heyecanı, hevesi ve hayalleriydi minik prensesi... Kokusunu bir kere içine soludu mu, tombik yanaklarına bir kere yumuldu mu, onu başkasıyla paylaşması imkânsızdı. Teyze damarı kabardığı an Pelin sadece onun oluyordu, her nefesiyle.

Onunla çocuk gibi, her ne isterse oynamayı seviyordu. Ne zaman bir araya gelse teyze yeğen, ilk işleri gardırobu karıştırıp aynı şekilde giyinek, saçlarını aynı tarzda yapmak, makyaj yaparak keyif almak oluyordu. Evin içinde, ellerinde tarak, kuşları başları meydanda deli dumalar gibi zıplayarak şarkı söyleyip, yüzlerinde bir kilo boyayla palyaço gibi şebeklik ediyorlardı. Bir Pelin teyzesinin saçlarını tarıyordu heveste, bir Ecem onun saçlarını öpe koklaya yapıyordu hevesle. Ve tüm bunları yaparken onlar fark etmeseler de, nedense her seferinde Cem yanlarında oluyor, bu eşsiz manzaranın keyfini çıkarıyordu sessizce. Kızlar çocuklar gibi oynarken, o hep bir köşeye çekiliyor, gözlerini onların üzerine emanet bırakarak ve evin şenlenmesini, karısının keyifle evde dört dönmesini, Pelin'in teyzesini örnek alarak onu taklit etmesini gülümsemeler eşliğinde izliyordu...

Ecem güya Pelin'i Cem için getirtmişti ama adama bir zerresini bile bırakmayıp, çocuk gibi kendisi oynuyor ve eğleniyordu kızla.

Ecem ne yapıyorsa Pelin de onun kuyruğu gibi hiç üşenmeden aynısını yapıyordu. Mutfaktan neşeli sesleri geldiğinde, ikisinin de yine bir haltlar karıştığını düşünen Cem, içeriye girdiğinde bir an donup kaldı. Mutfak artık onların derli toplu evlerinden bağımsızdı. Çünkü pasta yapmaya çalışan iki veledin annesinden gizli mutfağına girip, pasta misali kendisini hamura bulayıp etrafı dağıttığı gibi, onlar da adamın ekstra düzenli evinin tüm dengesinin içine etmişti. Bir pasta için, undan iki insan olmayı nasıl başarmışlardı o da ayrı meseleydi. Aslında kızması, her zamanki gibi evi kirlendiği için homurdanması gereken adam, daha fazla kendini tutamayarak kahkahayı bastı.

Onun gülüşüyle korkan Ecem, elindeki hamuru suyun altında çıkarmaya çalışırken yakalanınca, yüzündeki un tabakasıyla, iri iri açtığı utangaç gözleriyle suçlu bir kedi gibi yutkundu. "Aslında hiç böyle dağınık çalışmam sevgilim, bilirsin sana uyum sağlamaya çalışıyorum. Ama benim de bilmediğim şeyler oluyor işte, mesela unun karışına katıp mikseri pat diye çalıştırmak gibi, akılsız şeyler... İşte..." diye bocalayınca, kaşlarını kaldırıp dudaklarındaki gülücüklerini kaçırmamak adına dişlerini sıkarak onu dinleyen adam, derin derin solumaya başladı.

"Anca teyseme tızma, ben baptım... Pamam. Miskeyin dümesine bastım ve pom..." dedi korkunca. Pelin amcasının değişen yüzünü görüp, temizlik rahatsızlığını bilerek... Çocukça bir hevesle suçu üstüne almaya kalkmıştı aklı sıra. "Sen gel bakalım." dedi Cem kuzusunu kucağına alıp duşa götürmek için hamle yaparken, "Teyzen ancak kendini temizler, seni temizlemek gibi asil bir görevi de ancak ben üstlenebilirim prenses." diye tebessüm etti. Ve kaşlarını ciddiyetle çatarak arkasına bakıp "Mutfağımı eski haline getirmen için sana yarım saat cadı." diye emretmeyi de ihmal etmedi.

Pelin kıkırdayarak "Ama çıypak olmas anca, babam tısıyoy. Kıslay çıypak ekekyeye döyünmes diyoy." dediğinde Cem kaşlarını çatarak "Abim doğru söylüyor. Asla görünmemelisin. Erkekler çıplak kadınları sevmez." diye sertçe onayladı.

"Deniste bilem mi?"

"Deniste bilem." dedi Cem kuzunun yanağından öperken keyifle.

Ecem mutfağı toparlarken, aklında olan şeyin ne olduğunu düşünüyordu. Aslında bugün tek yapması gerekenin Pelin'i Cem'e bırakıp bebek provası yapmak olduğunu hatırladığında ise artık çok geçti.

Yine Pelin konusunda cimrileşmiş, onu kocasıyla paylaşmamıştı. Artık çok geç kalmıştı keza zamanın çoğunu Cem olmadan yeğeniyle tek başına keyiflice geçirmişti bile... Kahretsin, bunu unutması haksızlıktı!

Ve şimdi tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra, çimlerin üzerine atılmış kareli battaniyenin üzerinde nefes nefese yatan adam, biraz gözlerini kapatarak karısının şu anki sakinliğinin keyfini çıkarmaya çalıştı. Bir elinde kitabı, diğerinde elmasıyla, çok başka bir diyardan gelen masal kızıydı. Yüzü undan arınmış, keyfi yerine gelmiş, az evvelin aksine şımarık çocuk kılıfından çıkıp olgun kadın kıyafetini sıfatına giymişti.

Neydi bu ufaklık? Çocuk mu, kadın mı? Cem gün geçtikçe daha fazla karıştırır olmuştu onun değişik hallerini? Çünkü Ecem'in sağı solu belli değildi, bir saati diğer saatinin tersiydi ve bu başkalaşım halini daha çok seviyordu adam çünkü onunla yaşayamadığı çocukluğunu geçmişten çalıyor, yaşayacağı güzel günleri geleceğe yazıyordu. Huzur bu değilse, kesinlikle mutluluk buydu!

Bahçe sulayan fıskiyeyle mutluca savaşan Pelin, çamur birikiminin içine ıslak kedi misali deliler gibi zıplayıp, tepinmeye başlamıştı. Onun bu garip haline bakakalan Cem, "Bu kız gittikçe canavara dönüyor, kime çektiyse?" dedi sitemle, tek gözünü açıp hedef tahtası gibi Ecem'e bakarak.

Okumakta olduğu kitabından dikkatini kaldıran Ecem, umursamazca üzüme uzanıp ağzına bir tane attı. Keyifle yerken, "Normaldir Cem, kan bağı olmasa bile elinden ekmek yedi, aynı sen." diye mısilleme yaptı, hiç lafın altında kalmayarak.

Gözleri karısının dudaklarına takılan ve içine yine o sıcaklık yayılan Cem, başını genç kızın dizlerine koyarak gözlerini kapattığında, kendine bir süre daha yaramaz karısına ve çamurla cebelleşen prensesine anlayışlı olması telkinlerini verirken, gözlerini sıktı.

"Cem..." dedi Ecem kocasına bilmişçe bakarak. Cem elini eteğinin altından çıkararak, sinsice okşadığı bacaklarını rahat bıraktı. Kolunu dizlerine sarıp yüzünü kucağına gömdü, bu kadarına bir şey demezdi sanırım. Ama onun bu rahat hamlesiyle şaşırarak genç adamın saçlarına bakan kız, yutkunamadı dahi. Başını soktuğu yer hiç umuma açık yerde yapılacak bir hamle değildi.

Ecem onun başını çıkardı soktuğu yerden ve dizlerine yerleştirdi çatık kaşlarıyla.

Bir şeyler homurdanan Cem, başını huysuzca oynattı. İçten bir sevgiyle gözlerini gözlerine muhlayarak, "Başımı dizlerine koyduğumda, sanki eriyip bitiyor asırlık yorgunluğum... Geçmişe dair hiç bir acı kalmıyor zihnimde. Sanki hiç hata yapmamışım, sanki hiç kötü olmamışım, sanki ben hep burada yaşamışım... Anne kucağını bulmuyorum ama yar sinesinin her derde deva olduğunu öğretiyorsun bana Ecem..." dedi içten bir dürtüyle.

İçi sımsıcak olan kız, usulca eğilip kocasının yanağına dudaklarını bastırarak öptü. Parmaklarını birbirine geçirirken "Bir gün sıkılsan bile, hiç bırakmayacaksın beni, değil mi?" diye sordu merakla.

Karısının başını okşarken, ona tepesinden bakan kıza kaşlarını çattı. "Senden asla sıkılmayacağım cadı, ölene kadar başımın etini yiyebilirsin."

"Bu sıkıntı değil." dedi kız şımarıkça. "Milyonlarca kadın yanlış biliyor olamayız değil mi, kocalarının en lezzetli yerini çoktan keşfettik."

"Neresiymiş?" dedi adam arsız arsız göz kırparak.

"Neresi olacak sapık şey! Başının eti elbette... Senin başının etini yemek benim en imzalı hakkım."

Cem keyifle gülerken, aklına gelen saçmalıkla içi kalkan Ecem huzursuzca, "Ya bir gün seni üzecek bir hata yaparsam, istemediğin bir şeyi kazara yaparsam, affeder misin beni? Terk etmezsin değil mi?" diye sordu. *Ya hamile olma ihtimaline katlanamayıp aralarında onarılmaz yaralar açılırsa,* bu düşünce kızı dehşetle ürpertti. Tam her şey yoluna girmişken... Ama bilinçli olarak hamile kalmamıştı ki, Cem her zaman dikkatliydi. Hatta fazla dikkatli, kendini kaybettiği anlarda bile bir anda alıyordu tedbirlerini. Ama buna rağmen ne ara olduysa olmuştu işte, Allah vergisi.

Karısının asılan yüzü tepesinde sergilenirken, yüreğini okur gibi uzandı adam ve yanağını şefkatle okşadı. "Sen benim nefesimsin Ecem, nasıl terk ederim nefes almayı..."

"Gitmeyeceksin..." dedi kız eğilip burnunu burnuna sürterken.

"Hiç gitmeyeceğim..." diye söz verdi adam, sanki kaderin kalemine müdahale edecek gücü varmış gibi!

Ecem ne diyeceğini, ne tepki vereceğini bilemeyerek duralayınca, Cem kızın fındık burnuna parmak uçlarını dokundurarak "Dilini mi yutun tatlı cadım..." diye sataştı. Ecem burnunu avucuyla kaşıyarak başını kaldırıp, "Yapma şunu" diye yalandan azarladı dizlerinde yatan adamı.

"Sen bir şey demeyecek misin?" dedi adam, duygularını merak ederek.

"Ne dedin ki?" Bakışları bir an çığlık atarak koşturan ufaklığa kaydı. Duygularını dile vurduktan sonra üzerine gidip bu şanssızlığa kadar kaybetmekten korktu, bakışlarını kocasından kaçırdı.

"Benimle oynama." diye azarladı Cem.

"Ne diyordun ki sen?" dedi ciddi bir dalgınlıktan uyanmışmış gibi kız, bir yandan da sevimlice burun kıvırarak. "Ecem..." Kocasına baktı bu serzenişle. Kaşları yine kızgınlıkla çatılmıştı. Bu adam dışarıdan herkesi kandırabilirdi ama onun dizlerine yattığı an, huysuz ve dev bir çocuk oluyordu. Ecem işaret parmağını kaşlarının arasındaki çatıklığa koyup okşayarak düzeltmeye çalıştı. Gülümsedi. Mutluluk ve keyifle...

"Sen tam dayaklıksın, onu dedim..." diye çıkıştı adam.

"Sen de tam sevmelisin, onu mu söylemeni bekliyorsun?"

"Sen yine de dayaklıksın, şirinlik yapma cadı."

"Bunu ilk söyleyen değilsin Cem, annem ve Peri sürekli söyler bunu... Ama yine de şirinim."

"Peki ukala, sana herkesin söylemediği bir şey söyleyeyim mi?" dedi adam yan dönüp arsızca göğsünün ucunu çimdikleyerek. Bu ani ve haylaz tepkiyle Ecem ürpererek sırtından aşağı salman hissi geçiştirdi. "Yok istemem, şimdi sen edepsiz sözlerinle beni kızdırır, şu kavgasız ve mutlu anımızın içine edersin..."

"Peki söylemem..." dedi Cem başını yana çevirip, dizine koyduğu eliyle, yüzünü kucağına gömerek yine. Kocası dudaklarını edepsizce kamının hemen altına dokundurunca, Ecem'in içinden bir şeyler koptu. Biliyor olabilir miydi? Nefesi hızlandı. Eli adamın başında donup kaldı. Cem minik minik öptükçe onu, kadın soluksuz kaldı. *Allah'ım ya hamileysem?* Cem dudaklarını bir kez daha düz göbeğine dokundurup, kıyafetinin üzerinden koklayarak öptü. Kızın yüreği boğazına takılıp kaldı, yutkunamadı bile. Arsız adam aynı anda tişör-

tünün altına sinsice soktuğu eliyle göğsünü avuçlayıp, arzuyla sıkıştırdı. O anda kendine gelen Ecem, korumaların görmesinden endişelenerek kocasının elini göğsünden ittirdi ve azarlayan bakışlar atarak doğrulup üzerini düzeltti. Cem arsızca göz kırptı. Kız biraz gıdıklanıp, biraz huylanarak yerinde kıpırdanırken, genç adam kulağına süzülen ılık nefesle soluksuz kaldı.

"Bana ne diyeceksin Cem?"

Cem başını öyle hızlı hareket ettirdi ki, Ecem'in yukarıya doğrulmaya fırsatı olmadı. Şimdi ikisinin yüzleri arasında birkaç santimlik mesafe ya var... ya yoktu! Üstelik anlamsız bir durgunlukla aynı anda içerinden taşan bir arzuyla birbirine yaslanıyor, nefesleri tenlerini yoklarken gözlerini birbirine mıhlıyorlardı. Ecem nefessiz kalırken, Cem şehvetten koyulan istekli gözlerini dudakları ve gözleri arasında götürüp getiriyordu. Ecem yutkunduğunda, dudakları istemsizce aralandı ve Cem de yutkunarak elini kaldırıp, başparmağını kızın dudağının kıvrımlarında dolaştırdı.

"Hadi..." dedi Ecem merakla nefes nefese.

"Bu kadar sabırsız olma, sonra öpeceğim..." dedi adam arsızca.

"Uf Cem... Oynama... Söyle." dedi kız sabırsızlanarak. Onun gözleri de kocasına bakarken, ağzının içi kuruyordu.

"Sen bana böyle bakınca, tek yapmak istediğim şey seni kollarıma almak oluyor..." diye huysuzlandı adam.

"Bunu mu söyleyecektin?" dedi sitemli kız merakla.

"Hayır..." dedi Cem boğazını temizleyerek.

"O zaman?" diye diretti kız inatla.

"Odamıza çıkalım mı? Orada yakından söylemek daha doğru." dedi Cem ne söyleyecekse vazgeçerek, şu anda ondan başka bir şey istemiyor ve onu arzulamaktan başka bir şey umurunda olmuyordu. Kız bozularak hemen geri hamle yapmasına sitem etti. "Evde çocuk var saptık, akşama kadar sabredebilirsin. Üstelik bunu söyleyecektin, değil mi?"

"Burada mı sevişmek istiyorsun, her an teklife açığım..."

"Lafı değiştirme." diyen Ecem başını aşağıya eğerek, "Çocuk yapalım mı?" dedi hevesle.

Yüzüne soğuk su dökmüş gibi irkilen Cem, "Hayır..." dedi bir kerede, düşünmeksizin tek kelimede ve olduğu yerde dikleşerek başını

dizlerinden kaldırdı. Arada öyle gergin bir elektrik oluşmuştu ki kız çarpılmaktan ürktü. Kaşları çatık halde karısına bakarken, "Kafayı mı yedin sen!" diye sordu hiddetle.

Ondan çekinse de cesaretini kırmadı kız. "Yok, gayet ciddiyim. Çocuk yapmak için illa kafayı mı yemek gerek?" dedi ürkekçe karşısında otururken. Şimdi ikisi de dizlerinin üzerine oturmuş, yüz yüze bakıyordu. Adam taş kesmiş bir sertlikle karanlık, kız gül yüzüne güneş düşmüşçesine ürkek duruyordu. "Senden çocuklarım olsun istiyorum, bunun neresi tuhaf Cem?"

"Çocuklar mı?" dedi Cem bocalar halde tekrarlayarak. Nefes alamıyordu çoğul ekinden sebep. Dişlerini gıcırdattı. Bir de değil, bir sürü der gibi söylemişti Ecem bunu. Eli saçlarına gitti sıkıntıyla. Nefes alamıyor gibiydi duruşu.

"Evet çocuklar. Bir sürü Cem ve Ecem olsun." Bakışlarını hevesle yeğenine çevirdi iç gererek. "Baksana Pelin'e..." Yeşilliklerin üzerinde korumalarla oynayan Pelin'in kahkahasını işaret ederek, "Nasıl da mutlulukla çınlattı evimizi." dedi hevesle.

"Çocuk falan yok..." Homurdanan Cem'in kaşları ciddi anlamda tehditle çatıldı.

"Ne demek bu?" dedi kız küs bir tonda kocasına bakarak. İçinde bir şeyler yer değiştirmiş, birçoğu da kırılmıştı.

"Bir şey demek değil... Kendimi baba olmaya hazır hissetmiyorum." Bunu söylerken neden gözlerini kaçırıyordu. Oysa yeşil gözlerindeki o feci ifadeleri okumaya hazırdı kızın cesur yüreği.

"Yani kısacası benim çocuğumu istemiyorsun... Anlıyorum." dedi Ecem kırılarak. Yüreği iki taşın arasında ezilircesine ufalanmış, karnına kızgın yağlar dökülmüşçesine yanmıştı. Oturduğu yerden kalkıp, küs yüzüyle kocasına arkasını dönerken yürümeye başladı. Eli karnında ve görmeyen gözlerinde sisli bir perde vardı.

"Ecem..." dedi Cem oturduğu yerden fırlayarak. "Yanlış anladın sen beni... Ben öyle demek istemedim..."

Ecem elini kaldırıp, susmasını işaret ettiğinde, Cem aldırmayarak uzanıp koluna dokundu ve onu nazikçe durdurdu. Küsen karısının karşısına geçip, koyulmuş ve sulu sepken ışıldayan gözlerine bakarak "Baksana bana..." dedi bocalayarak. "Sen, bende bir çocuğun sorumluluğunu alacak hal görüyor musun?"

Kocasının yüzüne inançla bakan kırgın prenses, "Evet görüyorum, harika bir amca, mükemmel bir baba olur..." diye fısıldadı.

"Uykuma çok düşkünüm..." diye bahane üretti adam saçmalayarak.

"Ben uyanırım..." dedi Ecem inatla direterek.

"Evde patırtı, gürültü, dağınıklık çekemem."

Gözleri parladı kızın. "Hiç ses çıkarmayız, söz onlara uslu olmayı öğretirim." dediğinde umutla, gözlerinin önüne ufak Ecem'ler geldi; kanepe tepelerinde gezinen, düz duvara tırmanan, pasaklı ve cırıl cırıl sesli... ve küçük Cem'ler geldi, tertipli, düzenli ve olgun ama bu görüntülerin dehşetinden kocasına bahsetmedi.

Cem sert bir tonda "Olmaz..." diye kestirip attığında, kız öfkeyle kollarını göğsünün altına bağlayıp, ayağını yere sertçe vurarak sitem etti. "Niye olmuyormuş? Hayallerin mi var senin? Okulunu bitirip istediğin yere mi yükseleceksin (?) Zengin ve güzel bir kadın bulup evlenecek misin? Neyin zamanı değil, on sekiz yaşında mısın? Otuzunu geçeli yıl oldu beyzade, korkması gereken kişi sen değilsin, benim!"

"Yeter..." diye sert sesiyle kestirip atmak istedi adam konuyu. Ama onun yerine metanetini koruyarak, "Kapa konuyu. Bu konunun sürekli gündeme gelmesini istemiyorum." diye uyardı. Bakışlarını yeğenine çevirdi. Önce gözleri kısıldı sonra derin derin soluduğu sığ nefesleriyle geniş göğsü hızla kalkıp inmeye başladı. İşaret parmağı tehditle kalkarken, dişlerini sıkarak " Sakın... bir daha bunun için Pelin'i kullanma... Sakın! Çünkü ne Pelin ne de başka bir sebep... Hiçbir sebep... Asla baba yapmayacak beni..." dedi vicdansızca.

Kadının şaşkın duruşu altında adam arkasını döndü ve uzun adımlarla yeğenine yaklaştı. Korumalarla oynayan kızı tek hamlede, keyifli çığlıkları arasında bir kolunun altına sıkıştırıp içeri geçti. Pelin amcasının oyun oynadığını sanarak keyifle kıkırdarken, Ecem donmuş halde olduğu yerde kalakaldı. Yanağına iri damlalar yağarken, elini yine sanki orada bir bebek varmış gibi düz karnına yerleştirdi. Bu adamın kim hard diskini formatlayıp içine virüs bırakmıştı ki, *baba olmam* diye sayıklıyordu?

Sanki bir bilmeceydi bu halleri ve çözmeye cesaret ettirmiyordu.

"Olacaksın Cem, istesen de, istemesen de baba olacaksın? Çünkü onu çoktan yaptın!"

Yanağına sıralanan yaşları elinin tersiyle kabaca sildi. Cem Pelin'e duş aldırdıktan sonra salonda eğlenirken, odasına gidip bilgisayarının başına otururak, birinin hamile kaldığı takdirde bedensel ve ruhsal değişikliği hakkında neler olabileceğini incelemeye başladı Ecem. Yazıları okuduktan sonra aynanın karşısına geçerek, tişörtünü çıkarıp yatağın üzerine attı. Düz göbeğine bakarak, henüz şiş olmadığını belirledi. Sonra yazıldığı gibi göğüslerini avuçlayıp, hassas olup olmadığına baktı, ece o da yoktu daha. Midesi de bulanmıyordu. Uykucu hali hamileliğe özel olmasa gerekti. Ecem oldum olası uykuya bayılırdı. Adet düzensizliği diye bir şey olabilir miydi? Birkaç gün geçmesi her zaman olabilirdi. Sonuçta 3 aylık evli bir kadındı, cinsel hayatı aktif olsa bile yine de normal aşamaları çoktan geçmişlerdi. Cem korunuyordu. Evet kesin kuruntuydu, kendi kendine korunuyordu. Adam bu konuda tam bir mükemmeliyetçiydi ve hataya asla yer vermiyordu. Ece, nasıl anlayacaktı bunu...?

Akşam Pelin'i bıraktıklarında, eve dönmeden evvel sahilde biraz dolaşmaya karar verdiler. Aralarında esen soğuk rüzgâr ikisini de üşütüyordu. Hava biraz serinleyince Cem yol kenarındaki kafelerden birine yöneldi, peşinde sessizce yürüyen kız da onu eli mahkûm takip etti. Ne el ele yürümüşlerdi ne de kol kol, kavgalarını millete ifşa eder gibi uzaklardı. Normalde asla elini bırakmazdı Cem, ama bu sefer elini tutmak için hamle bile yapmamıştı. Ne sarılmış, ne de kolunu omzuna dolamıştı. İlk defa kendini yalnız hissettirmişti Ecem'e, ilk defa bıkmış gibi davranmıştı.

Öğlenki konuşmadan sonra ne tatları kalmıştı, ne de tuzları. Kaplumbağa gibi sert kabuğuna sığınan Cem, ifadesiz hatların sardığı o mafya yüzüne bürünmüş, ürkütesi enerjisiyle kızı hat dışı bırakmıştı. Ecem ise aklı karışmış halde ortalıkta saf saf dolanıyordu. Oturdukları kafe genelde gençlerin uğrak yerlerinden bir yerdi. Cem ince belli çayını eline alıp yeşil gözlerini karanlık denizin sularına gömerken, Ecem dalgınca çevirdiği gözlerinin karşısındaki adamı fark ettiğinde artık çok geçti. Görmeyen gözlerini yakışıklı, genç bir adamın yüzüne dikmiş, kirpiklerini kırpmadan dakikalardır bakıyordu. Haliyle onun ruh halinden anlamayan genç adam da havalara girmiş, kendi içinde yaşadığı çapkınlığıyla kıza kaş göz ediyordu. Ecem gözlerini kısarak kaşlarını çattı, tepkisel olarak dudaklarını öfkelice büzdü. Cem bardağını masaya koyarken, karısının sinirle baktığı yere bakınca, karşısındaki adamın işveli göz süzmesi korkuya dönüştü, derhal kafasını

başka yöne çevirdi. Ecem bakışlarını kocasına çevirdi. Hiç umurunda değil gibiydi. Az evvel adamın biri onu kesiyordu ve o hiç umursamıyordu! Başka zaman olsa ona öyle bakan adamların kolunu kanadını kırmadan, duramazdı.

Ecem içinde yaşadığı hırsıyla köpürerek yerinde otururken, kısır döngüsüne takılmış olan Cem bir ara lavaboya gidip, biraz uzunca kalarak gelmişti. Masaya ifadesiz otoritesiyle yaklaştığında kızın sandalyeye koyduğu çantasına uzanıp "Hadi gidelim." dedi sadece, buz gibi sesiyle. Ecem kendisini kolundan tutup kibarca kaldıran kocasına izin verdi ve huzursuz içiyle kapıya yöneldiğinde, arkadan birinin "Ambulansa haber verin." dediğini duydu. Kız bakışlarını arkaya çevirdi, "Birine bir şey oldu sanırım, baksana." dedi merakla.

Cem soğuk gözlerini arkaya çevirip sert bir ifade ile koşuşturan garsonlara bakarken, karısını nazikçe kapıya yönlendirip "İlgilenenler var bak, hadi biz çıkalım." diyerek kapıya çekiştirdi. Yeşil gözlerinde sinsi bir ışık yanıp sönüyorken kız bakışlarını içeri çevirdiğinde o sapık adamın yerinde olmadığını gördü. Sanırım yardıma gitmişti.

Ecem de zaten fazla üzerinde durmadı, tüm millet lavaboların olduğu kapının ağzına yığıldığına göre, ona ihtiyaç yoktu. Hem gitse ne yapacaktı ki, doktor misali kalp masajı mı? İç gererek kocasının onu yönlendirmesine uydu. Cem aracın kapısını açarken bakışları bir an eline kaydı. Gömleğinin kenarında birkaç damla kan vardı. Endişeyle "Eline ne oldu?" dediğinde Cem de eline baktı. Kızarmıştı. Beyaz manşetindeki kanı görünce "Önemli değil, masaya konan sineğe vurmuştum, onun kanı!" diyerek baştan savma söylendi. Kibarca karısının kapısını kapatıp, buzdan bir heykel vakarında yerine geçerek, aracını hızla kaldırdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yine de beddua edemem sana;
Allah ne mutluluğun varsa versin.
Ö. Asaf

Bir yürekte yeşeren 'yalan'ı söküp atmadan, yanına dikilen 'gerçek' asla tutmaz, ne kadar sularsan sula hiçbir zaman doğruya filiz vermez. O yüzden ihanetin en ağırı ve öldürücü darbesi daima en güvendiğinden gelir keza düşmana kalkan ettiğin dikkatini, dostuna açmışsındır. Hep bir bahaneyle kendini kandırdığından bazı şeyleri göz ardı etmişsindir. O yüzden düşmanın vurduğu yer sarsmaz, dostun vurduğu yerden, yere serilirsin.

Âşık da öyledir; sevdiğine güven verir ama güven duygusu bir kere kaybedildi mi geride kalan tek şey daima şüphelenmektir.

"Birkaç gün evden çıkma." dedi adam sıkıntılı bir ses tonuyla.

Kız telefondaki adamın bunu söylemek için aramasına bozularak "Neden?" diye sordu.

"Sana birkaç gün çıkma diyorum, ya da yanına çocuklardan birini almadan etrafta dolaşma."

"Cem okula gitmem lazım. Birkaç işim var."

"Bunu halledeceğim." dedi adam sert bir tonda.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu kız huzursuzca.

"Yok bir şey, sadece tedbir. Ricamı yerine getirirsen sevinirim aklım sende kalmaz."

Ricaymış, resmen emrediyordu hıyar. Kıza konuşma fırsatı bırakmadan telefonu kapattığında ise kabalığı karşısında küplere bindi. Sonradan öğrenmişti ki -tabii kocasından değil ablasından- geçmişten gelen sıkıntılar iki kardeşin biraz canını sıktığı için tedbir amaçlı korumaları çoğaltıp güvenliklerini arttırmışlardı. Bahçe daha şimdiden korumalarla doluydu ama bu Ecem'in abartması da olabilirdi. Belki de yeni işe başlayacak korumalara işi benimsetiyordu Hilmi abiler. Neyse ne, buna kafa yormayacaktı.

Ona yaklaşamıyordu Cem. Eski kibirli, uzak ve mesafeli haline dönmüştü, evvelden en azından arada güler, üzüldüğü zaman espriler yapardı ama adam kaç gündür bırak konuşmayı karısını resmen yok sayıyordu.

Zorba iş adamı ve mafya çakması kocasının tedirginliği, konuyu kapaması, ondan kaçması ve dolaylı konuşması, sonunda çirkin gerçekle yüz yüze geldiğini gösteriyordu. Cem onunla evlenebilir, sevişebilirdi ama asla ilerisi için hayal kurmuyor, geleceğe kızın baktığı gibi net bakmıyordu!

Her güne nasip diye başlıyor, kader diye bitiriyordu.

Geçen gün bahçede kendisine gerçeği söylemesinin ardından her şey sarpa sarmış ve birbirilerini yanlış anlayarak araya küslük ekmişlerdi. Şimdi küslük bahçesinde yetişen kırgınlık fidanları arşa uzanıyordu. Bu gece aile ziyaretine gitmek için birlikte hareket etmeseydiler, belki de küslük oyunu sonsuza kadar sürüp gidecekti. Annesi bir şeyler sezmiş, zeki Peri'nin gözünden durumları kaçmadığı gibi abisinin gözleri de tüm gece titiz bir tutumla onları incelemişti. Bu akşam bir sıkıntı çıkmadan ailesinden ayrıldığı için dua bile etmişti.

Şimdi sessizliğin gergin bir tel gibi tiz sesini çınlattığı araçta, ilk konuşanın kafası kopacak gibi tedirginlik mevzu bahisti.

Cem'in yüzündeki tüm kasların birden donduğunu ve gözlerinin gerisinde kaynayan karmaşayı görebiliyordu. Artık onun ifade çeşitlerini avucunun içi gibi okumaya başlayan Ecem, huzursuz bir şekilde kocasına bakmaya devam ediyordu. Cem direksiyonu sımsıkı kavrarken gözleri kuşkuyla kısıldı ve tartıp biçtikten sonra dikiz aynasından gözlerini çekip gazı kökledi. Arkasındaki siyah cipin uzunları gözleri-

ni alınca burnunun kenarındaki kasları seğirdi. Ayağı hareketlendi ve biraz daha yüklendi gaza, artık tekerleklerden ses gelirken, yanından geçen araçlar fulû olarak görünmeye başlamıştı. Karnında hissettiği uçuşma hissiyle koltuğunda geriye doğru çekilirken, "Cem." diye fısıldadı. Sanki bir faydası varmış gibi tırnakları emniyet kemerine batırarak soluksuz kaldı.

Cem aldırmadı, araçları sollamaya devam ediyordu.

"Cem ne oluyor?" dedi Ecem endişeyle kocasından cevap beklerken.

"Yok, bir şey..." dedi adam sert bir şekilde ama gözleri bu sözlerini yalanlıyor gibi alev alev yanıyordu.

"Cem bir şeyler oluyor." dedi Ecem hızla ilerleyen aracın ön camından yola korkuyla bakarken. Araç onun düşüncesini kanıtlar gibiydi uçarcasına ilerlerken.

Cem aynı ifadesizlikle dikiz aynasına bakınca, Ecem de merakla arkasına baktı ama görünürde kimse yoktu. Arkaları boş bir karanlıktı, ya birini geride bırakmışlardı ya da Cem cidden tedbirli davranıyordu.

"Cem kimden kaçıyoruz?"

Cem de ses yoktu. Virajı alırken ancak karısının beyazlayan rengini gördü. "Kimseden kaçmıyoruz, sadece eve gitmek istiyorum." Bunu söylerken bile sözlerini yalanlıyordu. Cem gözleri kısık halde arada baktığı dikiz aynasıyla ilerlerken sessizliğini sürdürmeye devam etti.

Kız kocasının kimden kurtulmaya çalıştığını bilmiyordu, dahası görünürde arkasında kimseler de yoktu, o zaman ecele gider gibi neden böyle kaçarcasına hızlanıyordu? Verilecek cevabın beklentisiyle tüm vücudu uğuldadı. Oysa Cem sanki başka âlemdeydi, dikiz aynasına bakarak ilerlerken onu korkuttuğunun farkında değildi.

Cem arkasındaki araçla arasını açtı. Dudağının kıyısında sinsi bir kıvrım belirdi. Karanlıkta geçirdiği ve kötülerin her zaman kulvarında olduğu onca yılın ardından bile avın heyecanı her zamanki kadar güçlüydü. Belki daha da çoktu, çünkü artık kötülerle savaşması gereken bir nedeni vardı.

Dikiz aynasına baktığında, arkasındaki aracı ektiğini fark etti. Sıkkın nefesini sertçe bıraktı. Kaslarını rahatlama beklentisiyle o kadar germişti ki, omuzlarına bir sancı girdi, boynundaki damarların

atışını kulağında hissetti. Kahretsin! Yine birileri yoluna çıkmak için zaman kolluyor ya da birileri geçmişin intikamını almak için hareket geçmiş olabiliyordu. Geçmişten daha iyi bir durumda değildi. Aslında Ecem'i de kendinden soğutmuş olduğuna göre, daha da kötüydü durumu. Onca sene savaştığı düşmanlarına karşı netti. Canını sıktıklarında, canı pahasına üstlerine giderdi ama şimdi canı pahasına koruyacağı bir varlığı vardı, o yüzden hayatta kalması onu korumak için en büyük etkendi.

"Cem bir sıkıntı mı var?"

"Yok."

"Benden bir şey saklama!"

"Sadece ufak bir tedbirdi! Emin olmak istedim, ihtimaller önemlidir." Bakışları karısının yüzüne güven vermek için döndüğünde, Ecem'in yüzündeki dehşete düşmüş ifadesi onu iliklerine kadar sarstı.

Ecem kocasının alelade bir şeyden bahseder gibi konuşmasına şaşkınca bakarken, onun sakinliğiyle bir kez daha tanıştı. Karısının kabullenen yüzüne hayranlıkla bakarken onu yine tapılası buldu.

"Korumaları da arttırmışsın? Önce bunun yeni gelen korumaları eve alıştırmak için bir yöntem olduğunu düşünmüştüm ama..." Bir an durdu ve düşüncelerini irdeleyerek "Cem bir sıkıntı var, saklama." diye üsteledi.

"Sadece tedbir dedim."

"Aracın hızı tedbir, bahçeye ekstradan diktiğin adamlar tedbir... Bana olan korumacı tutumun tedbir..." Adama delice bakarken sesi dikenli çalı gibi adamın öfkesini sarıp sıktı. "Ben çocuk değilim, beni avutarcasına konuşma. Sorun ne?"

Cem bir an reddetmeyi düşünüyordu ama karısının yüzünde gördüğü ifadeyle bundan derhal vazgeçti.

"Sadece kapanmış bir dosyanın kurcalanması..."

"Eskiden olan hesaplaşmalarınızdan mı?"

"Eskide kalmış bir olay Ecem, sen bunları düşünüp gerilme, ben bunların üstesinden gelirim."

Kız dişlerini sıkarak önüne dönerken "Silahınla mı?" diye hesap sordu. Bu düşünce iliklerine kadar donmasına sebep oluyordu.

"Gerekirse silahımla." Ecem dişlerini sıktığında, onun yüzünde gördüğü ifadeden hoşlanmayan adam "Benimle evlenirken devlet me-

mana olmadığımı biliyordun Ecem, sana kusursuz bir eş, sakin bir hayat sunmadım. En başından geçmişimle yüzleşmiştin. Yeri geldiğinde silahım belimde olacak, bunu biliyorsun."

Biliyordu ama bilmek kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. Onun geçmişinden kurtulmak için nasıl çabaladığını, eskiden belinde silahının eksik olmadığını, şimdi daha sakin bir hayat sürse bile hâlâ her ihtimale karşı tetikte olmasını, nasıl unuturdu! Cem ona yumuşak yüzünü gösterebilirdi ama hâlâ dışarıda sert adam olduğunu unutmamalıydı.

Cem karısının düşünceli haline baktı. Pekala, gerçekleri ya da olasılıkları öğrendikten sonra onunla vakit harcamayı istesin ya da istemesin, buna mecburdu. Artık kısmen de olsa gerçekleri bildiğine göre, onun sözlerini ikiletmemesi gerektiğini bilecek kadar pamuk ipliğine bağlı olan huzurlu hayatlarını tahmin ediyordu. Sürekli gözünün önünde olursa, onu daha kolay koruyabilirdi? En azından şu iş bitine kadar... Sürekli yanında ve gözlerinin önünde olma fikri güzeldi de... Sadece bunu nasıl yapacağını ve ellerini Ecem'den nasıl uzak tutacağını bilmiyordu.

Ecem birbirinin üstüne getirdiği ayaklarının parmaklarını huzursuzca kıpırdattı. "Yeniden korumaların etrafımda olacak mı peki?"

Onun zeki kadını, lep demeden leblebiyi anlamıştı. "Yanında ben yokken, evet..."

"Sadece Levent'in yanımda olmasını isterim."

"O koruma değil."

"O aileden değil mi, sen yokken o olabilir!"

"Olabilir." dedi adam dişlerini sıkarak kabullenirken. Levent'i bile ona tercih ediyordu! Demek o kadar nefret ediyor, yanında olmasına tahammül edemediği gibi, uzak durmak istiyordu?

Hatta korumalara itiraz etmeyecek kadar...

Kaldırdığı tek kaşı ve duruşuna güvenen bir halle eğdiği başıyla, kendiyle epey gurur duyuyor gibi görünüyordu Ecem, üstelik ona kendini koruması için nutuklar çekmemiş, başının etini yemiyordu. Rahatsız olsa bile, Cem de onunla gurur duyuyordu. Çünkü Ecem olgunluğuyla ona şapka çıkartıyordu. Sokak direklerinin aynı sırada dizilen ışıkları aralıklarla aracın içini aydınlatıyordu. Işıltısı sönen yüzünde titreyerek ağzının kenarında her saniye daha da derinleşen çizgilere gölge düşürdü.

"Bana nutuk çekmeyecek misin?"

"Çeksem dinleyecek misin?"

Cem gülümsediğinde, Ecem gergin ipleri kopardı.

"Cem," dedi desibelini ayarladığı sesiyle. "Konunun bahsettiğin kadar ufak olmadığını düşünüyorum. Az önceki bakışlarını gördüm ve ben senin her bakışını biliyorum."

Cem ona baktı dalgın bir tutumla, gözlerindeki karanlık göl kızı yutuyor gibiydi.

Kahrolası zeki kadın! Çoktan bu kadarını çözdüyse, arkasındaki ciddi durumu keşfetmesi sadece an meselesiydi.

"Senin bir zamanlar polislerle ortak iş çevirdiğini biliyorum." Cem ona açılan kocaman gözleri, aralanmış şaşkın dudaklarıyla bakarken hayrete düşmüştü. Kız böyle ciddi bir meselede bile adamın aklının nerede olduğunu görünce, ona kınayan bir bakış attı. "Bir zamanlar senin her hareketini takip eder, her bilgiye balıklama atlardım, unuttun mu?" Mazıyi anmak bile garip bir mutluluk veriyordu. Ona hissettiği saf aşk, bugün bile içini ferahlatıyordu. Çocuk cesareti çok büyüktü ve o zamanlar kötülere karşı açtığı savaş hayalperest bir kız için hayranlık meselesiydi ama şimdi... işin ciddiyetini bildiğinden korku tüm o saçma, çocuksu ve hatta düşüncesiz zamanlarını silip süpürüyordu.

"Hâlâ hükûmet için çalışıyorsun, değil mi?" Bir anda söyleyince kocasının afallamayla alnı kırıştıktan sonra gözleri büyüdü. Ona bu konudan hiç bahsetmemişti? Nasıl tahmin edebilirdi ki? "Bir ihaleden bahsediyordunuz eniştemle, duydum. Bakma bana öyle, aynı evde yaşıyoruz değil mi? Geçmişte, kötülüklerini gömdüğünüz bir adamın oğlunun hak iddia ettiği geleceğinden." Bakışlarını tekrar kıstı Cem. Cevap vermesine izin vermeden, "Bilmem gerekirdi," diye mırıldandı Ecem. Ve bilmesi gerekirdi de! Eğer hayatı tehlikedeyse... Hayır bu düşünceye bile tahammülü yoktu. Onca insan varken neden onlar uğraşıyordu hep kötülerle? Cem'e bir şey olursa ölürdü. Yaşayamazdı.

Onları kıskacına alan karanlık etrafında dolanarak mükemmel bir çember çiziyordu. Sanki ikisi de dâhiyane bir pergelle çizilmiş geometrik bir karanlığın içindeydiler ve bir yokluk gibi uzayan karanlık sivri ucunu hayatlarına batırmıştı. Cem ise bu pergelin kalemiydi. O karanlığın etrafını beyazla çizmek için çabalayan kör bir kurşun kalemdi, kötülüğün karanlığındaki beyaz nokta onun sevdiğiydi.

Baştan yok olmaya mecbur bir kaderin yolcusuydu. Kahretsin, düşüncesi bile cehennem demekti.

"Onca yıldan sonra nereden çıktı bu adam?"

"İntikam soğuk yenen bir yemektir cadı."

Gözleri parladı ve o parıltılar yeşillerin her renginde kızın zihnine yansıdı.

Geçmişe döndü bir an zihni Ecem'in; belinde silahıyla, peşinde kuyruk gibi korumalarıyla dolaştığı o zamanlara. Her şeye yeni bir gözle bakmaya çalışarak anılarını düşündü, küçük kızlara özgü bir karasevdayla değildi üstelik bu düşünce...

Aracın içi derin bir sessizlikle bütündü. Cem camdan şavkı vurarak titreşen sokak ışığının altında taş gibi hareketsiz duruyor ve sımsıkı tutunduğu direksiyonla hiddetini kontrol ediyordu. Öfkesi ne kızın zeki tespitlerine, ne de çıkagelen düşmanlarınaydı, onun öfkesi karanlıkla yazılmış kaderineydi. Zihninde, geçmişte hiçbir zaman belirmeyen bir telaş vardı.

"Yalan söylemedim Ecem, endişelenecek bir şey yok. Halledebilecek bir mesele." Göl gibi derin bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi, o bakışlar hızla geçtikleri sokak direklerinden süzülen zayıf ışığın altında belirsiz bir hüzün gibi görünüyordu... ya da bu şekilde düşünmesinin nedeni, Ecem'in onunla ilgili bildiği her şeyin belirsiz olduğunu sürekli olarak öğrenmesiydi.

"Korkmanı istemiyorum." diye devam etti, yüzü ve duruşu katıydı.

"Korkmuyorum." dedi kız... "Sen yanımda olunca korkmuyorum." diyemedi. İçi dese, dili ses edemedi.

Bu sözleri ilk kez duyduğunda hissettiği aynı şefkati içinin derinliklerinde hissetti Cem.

Ve hâlâ sevdiğini başka yollardan belirten Ecem ona karşı bu kadar savunmasız ve hâlâ kör kütük âşık olduğu için, kendi saçını yolmak istiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bile kahrolası adamı kollarına alıp, *'geçmişin onun suçu olmadığını ve ne yaparsa yapsın her zaman yanında olacağını'* söyleyerek onu rahatlatmak istiyordu.

Zaman hızla akıp giderken, dengeler değişiyor, Cem birkaç gündür soğuk bir kuyu gibi düşünceli bakıyor, dalgın halini ve endişesini saklayamıyordu. Hal böyle olunca, Ecem ona yaklaşırken ürkek bir çocuk gibi tedirgin oluyordu. Oysa onun da kendisi gibi düşüneceğini

sanarak hevesle konuya atılmış ve sonunda işler kontrolden çıkmıştı. Aynanın karşısına oturup ağzını burnunu yamultarak kendisini izleyen Ecem, dalgınca yaptığı saçma hareketlerin farkında bile değildi. Aklı kocasında, kalbinin kırgın yanı ise müthiş bir merakla alamadığı cevaplarda takılı kalmıştı.

Aynanın önündeki telefonu titreyerek çaldı. Saçlarına garip bir şekil verirken, bakmadan açtı.

"Akşamki davete gelecek misin?" diye sordu Esme merakla ve selam sabah vermeden.

"Hayır." dedi kız üzgünce. Aynadaki çatık kaşlı Ecem'in alnına parmağını koyarak düzeltir gibi ovdu. Düzelmiyordu.

"Ecem unut onu, üzerinden çok zaman geçti." dedi Esme kızarak.

"Nasıl unuturum abla, kimsenin yüzüne bakamam. Ben henüz toplum karşısına çıkacak yüzü bulamadım kendimde."

"Ne zaman bulacaksın, ellinde mi?"

"O zaman da bulacağımı sanmıyorum, yüzsüz olmaya razıyım ölene kadar."

İç çekti artık pes eden Esme, kaç gündür ikna edememişti zaten. "Geçen gün neler oldu? Hâlâ açık açık konuşamadık. Anlat ablam artık, ne yaptınız o meseleyi?"

"Bir halt olduğu yok abla, şu aralar tek ve en iyi yaptığımız şey kavga etmek. Ha bir de küsmek."

"Nasıl yani?" dedi Esme merakla. "Cem hâlâ aynı düşünceye mi sahip?"

"Bir halt olmuyor abla işte; evlendik karısı olamadım, sevdi aşığı olmadım. Sevmiyor beni belli ki, ihtirası azaldı, şehveti tükendi belki de. O ulaşılmazı sevmişti, ulaşılmazlık azaldıkça kusurlar göze batar oldu. Geç de olsa anladım; bebeğini doğurmama izin verecek kadar bile sevmiyor. Ne beni kıskanıyor, ne de sakınıyor artık. O kadar rahat ki, gün geçtikçe uzaklaşıyor. Sanki elde edince hevesi geçti benden, artık istemiyor."

"Saçmalama Ecem. Sevgi öyle hemen biter mi? Üstelik Cem'den bahsediyoruz. Sen bence kafanı o kadar çok kendinle bozdun ki, adamın ilgisini kaçırdın. Ben kısa şort giyince bile nevri dönen magandanın teki senin kocan... Rüzgâr bile ondan daha uygardır ama Cem, o tam bir taş devri kahramanıdır. Taş kafalıdır. Umutsuz vaka!"

"Gözlümüz aydın o zaman. Bizim taş devri evrim geçirerek, artık bir milenyum insanı olmuş. Ne mutlu. Hem de geniş bir insan, rahat ve ferah biri kendileri. Umutlu bir vaka bulduk." dedi Ecem üzgünce.

Esme onu azarlayarak "Şimdi aç kulaklarını da iyi dinle." diye başladı konuşmasına. Ecem elindeki telefon kulağına yapışmış halde, odada dolanarak dikkatle her sözünü not aldı bir köşeye. Sohbeti bittiğinde ise kocasına bakmak için hevesle kendini odasından dışarı attı.

Yine o sesler. Güm. Güm. Güm, güm, güm...

Ecem dişlerini sıkarak merdivenlerden inerken ne göreceğinin bilincindeydi. Yine ilk aşkının yanına koşmuştu kesin. Kendini boş bulduğu anda onun kollarına atmasına şaşmamıştı. Allah'ım bir kum torbasını kıskandığına inanamıyordu. Bakışlarını karşısında, ter su içinde kalmış adama çevirdi. Sabah geçirdikleri güzel anlardan sonra evde dururken neye sinirlendiğini bilmiyordu ama hayli kızgın görünüyordu. En son Levent gelmişti eve ama o da giderken Ecem'le şakalaşıp gitmişti. Onun kötü haber getirdiğini sanmıyordu. Yoksa can sıkıcı bir şey mi söylemişti biri? İşleri mi kötüydü acaba? Kaşlarını kaldırıp dudaklarını çocuk gibi gerdi. Ve kocası yumruğunu sert torbaya bir daha gömünce, korkuyla bir adım sıçradı. Sanki kum torbasını yumruklamıyor, karşısında her kim varsa onun canına okuyordu.

"Beni hayal etmiyorsun değil mi karşında?"

"Seni hayal ettiğim yerlerin ilk sırasında şınav var, altında da sen..."

Arsızlık karşısında karnı karıncalanıp teni yansa bile, bu sıcak tepkiyle sırnaşarak kocasına yaklaşan Ecem, "Hım... O zaman hayal ettiğin kişi seni çok öfkelendirmiş olmalı." dedi, bakışlarını kocasının terlemiş sırtında dolaştırırken.

"Bunu onun yapıp yapmadığından emin değilim."

"Yani düşmanını tanımıyorsun?"

"Hayır..."

Ecem kocasının yanına yaklaştığında, Cem sert bir yumruk daha atınca kum torbasına, korkuyla bir adım gerileyerek ellerini yukarı kaldırdı. "Hey..." dedi panikle. "Ben dostum..."

Terini koluna silen Cem, nefes nefese dişlerini sıkarak ona baktı. Yüzü kulaklarına kadar kızarmış, bronz teni bir inci gibi parlıyordu. "Emin değilim." der gibi, bir daha savurdu yumruğunu torbaya.

Onun bu değişiminden biraz tırsan kız sanki suç işleyen kendisiymiş gibi çekinerek, "Ben mi bir şey yaptım?" diye sordu bu halinden ürküp.

"Hayır." dedi adam bir kez daha *evet* der gibi savururken yumruğunu.

"Konu benimle mi alakalı?" dedi kız iyice üzgün bir halde. Ne hata yaptığını da bilmiyordu ki işin garibi, sadece onun gözlerindeki uzaklıktan anlıyordu.

"...."

Sessiz kaldı Cem ve Ecem pes etmiş halde dişlerini sıkarak homurdandı. "Konuşmaya karar verirsen, yukarıda çay içiyor olacağım." Sitemle arkasını döndüğünde, beline dolanan haşin ellerle olduğu yerde donakaldı. Cem terli olmasına aldırmadan su gibi olmuş sıcak bedenini ona yaslayıp, burnunu saçlarının arasına daldırarak, sinirli sinirli koklamaya başladı. Tutuşu kaba, sahiplenme biçimi haşindi.

Terli burnunu ensesine sürterken, "Nereye gidiyorsun?" dedi boğuk ve hırıltılı bir sesle. "Ben izin verdim mi?"

"Delinin birine söverken izin alacak değilim." dedi kız kırgın bir ifade ile. "Gidip sana küfredeceğim."

Karısının kalçalarını tutup kasıklarına çekiştiren adam, arsızca kıpırdanarak, "Delinin birini sakinleştirmelisin." dedi huysuzca. Arkasındaki sertlikle kızın gırtlağından garip bir hırıltı yükseldi ve elleri arasında iflas bayrağını çekerek hızla titredi.

"Nasıl öfkelendiyse, ö-öyle sakinleşsin o deli..." Kız kendini ondan koparmaya çalışarak debelendi, nazlıca kaçmaya çalıştı ama tabii ki adam izin verseydi.

"Cadım... İstiyorum." dedi adam burnunu başına sürüp saçlarını koklarken. Bunu kalçalarındaki kanıttan anlayabiliyordu zaten ve tenine vuran ısıdan... Kahretsin, damarlarına verilmiş virüs gibi içine işleyen hızlı soluklarından alev topuna dönüyordu.

"Sana ihtiyacım var."

"Ben ihtiyaç giderdiğin tuvalet değilim." dedi Ecem öfkesi hâlâ burnunda. "Soğuk duş iyi gelir sana." Küsmüştü. Bu ara zaten en çok yaptığı şey kalbini kırıp sonra kırıklarını yapıştırmaktı. "Benimle neden evlendin ki zaten, bir işine yaramıyorum."

"Sen benim her işime en iyi yarayansın. Tamamlandığım karımsın.

Nefesimsin." dediğinde adam, gözleri yaşaran Ecem tepki veremeden daha, kollarında apansız çevrilmiş ve dudakları acıtasıya dudaklarının esiri olmuştu. Cem sanki onu öpmüyor, resmen savaşıyordu. Ve bu savaş kendi içinde sürüklendiği sancısı mı yoksa kızın varlığına olan ihtiyacından mı ileri geliyor, pek belli olmuyordu. Ecem canı yandığı için dudaklarını ondan kurtarmaya çalışarak, soluk soluğa yutkundu. Tükenmişti. Ellerini kocasının ateş gibi yanan nemli omuzlarına koyup bedenlerini uzaklaştırmaya çabalarken, ağzının içinde kaybolan sesini arıyordu.

"Cem..." dedi sonunda hıçkırırcasına.

"Konuşma." dedi adam hırçınca ensesinden sertçe tutmuş, kızı bedenine yeniden yaslarken.

"Kızgınsın..." dedi kirpiklerini kırpıştıran kız, şaşkınlık içindeydi.

"Değilim..." dedi adam kaşları çatık halde yüzüne öfkeyle bakarken.

"O zaman nesin?"

Cem kızın şaşkınlaşan yüzüne baktı bir süre. Sanki henüz açılmış bir kitap gibi sayfalarını çevirip çevirip okuyormuşçasına bir etki sunuyordu. Artık kime ya da neye kızdıysa adam, hararet yapmış pervane gibi sıcacık olmuş, ter içinde kalan kaslı bedeni taş kesilmişti. Ecem sonunda pes ederek kendini kocasının kollarına salarken, bakışlarını yanlarında sallanan kum torbasına çevirdi. Burnunu yüzüne süren adam kulağının dibine fısıldayarak, "Sana öğretmemi ister misin?" diye sordu.

"Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum." diye itiraz etti kız.

Az önceki sertliğine tezat bir dengesizlikle karısının saçlarını şefkatle okşayan Cem, "Kendini korumayı öğrenmelisin cadı. Seni evde tek bıraktığımda gözüm arkada kalıyor." diye açıklamada bulundu.

"Evde savaş çıkmıyor Cem, neden gözün arkada kalsın ki?" diye sordu.

Yine apansız yüzü katılaşan, gözleri koyulan Cem, "Benim düşmanlarım var..." dedi dişlerini sıkarak ve karısını huzursuz ettiğini anlayınca, bir şirinlik çabasına yenilip, burnunu saçlarına sürttü. Sımsıkı sarılarak dişlerini sıkarken, varlığının rahatlatıcı etkisini hissetti. Kızın iyice kafası karıştı. Seviyor muydu, dövüyor muydu? Biri onu tehdit falan mı ediyordu? Bu adama ne olmuştu böyle birden? Aklını mı kaçırmıştı? Zaten garipti, artık da hiç çözemiyordu deliyi.

Cem kollarında mayışan kızı birden çevirerek, onu kum torbasının önüne bir bidon gibi koydu. Hemen arkasında durarak bacaklarına uzandı. İri elleri kabaca dokunurken tenine, kızın baştan çıkan duyuları deprem misali yüreğine sızıldü. Ecem şaşkınca dururken, elini baldırlarında dolaştıran adam onunla flört etmiyor, aklını işine odaklamış bir sporcu titizliğinde bedenini ayarlamaya çalışıyordu. Yanağını yanağına sürttü, kız onun henüz çıkmaya başlayan sakallarından huylanarak kıkırdarken, ılık soluğu tenine vurdu. Ecem gözlerini kapatarak, kendini kocasının bedenine yıktı. Adam içine yayılan sinsi bir virüs gibi usulca kulağına fısıldadı.

"Bacaklarını aç sevgilim."

Sırtından aşağıya bir ürperti salındı. "Ne...ne yapıyorsun Cem?" dedi kız kalbi kulaklarında atarken. Heyecandan kızarıyor, aynı anda müthiş bir sabırsızlıkla devamını bekliyordu.

"Hizalamaya çalışıyorum bedenini... Bacaklarını bana bırak. Arala!"

Bu ayartıcı sesi ahlaksız bir tutumla söylenirken, "Bence beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibi duruyorsun." dedi kız boğazına iri bir soluk daha tıkanmıştı. Nefes almak için bahçeye çıkması gerekti artık, çünkü bu küçük spor odası onun üzerine yıkılmış gibi boğuyordu.

"Bacaklarının arasında olmayı seviyorum ama konu şimdi o değil..."

Cem, kızın bir bacağını öne uzatmasına vesile olup, dizini hafifçe kırarken, bir anda yanlarından sıkıca tutup kalçalarını demir gibi olmuş kasıklarına yasladı. Ah lanet olsun. Titreyen Ecem acı içinde inlerken, Cem içini kıyan sesiyle, "Kalça dışa..." diye buyurdu. Bu emre kusursuz bir sadakatle cevap veren Ecem, kalçalarını dışarı çıkarınca iyice kocasının mahremiyle bütünleşti. Nefes alamayarak yutkunurken, Cem kollarına uzandı ve kaldırarak, "Ellerini yumruk yap." diye buyurmaya devam etti. O kadar ciddice yapıyordu ki bunu, kız anlamak yerine sadece kendini onun dokunuşlarına bırakmış, baştan çıkarmak için uğraştığı bir oyun olduğunu düşünüyordu.

Ecem titreyen ellerini bırak kaldırmayı, kendini ayakta tutacak güçü zor buldu. Dayak yemiş gibi, parçalara ayrılan hiçbir azasını kıpırdatamıyordu. Bu adam onun dokunuşlarıyla baştan çıktığını fark etmiyor muydu? Gözleri kapandı, başı geriye kaykıldı. Kocası kulağına değen dudaklarıyla, içine içine konuştu.

"Ayaklar birbirine paralel ve araları dört parmak açıktır." İşte kız o anda bunun mahrem bir oyun olmadığını kavradı ama geç kalmıştı. Kocası emirlerini yağdırmaya devam ediyordu. "Dizleri birbirine değdirmek için ayaklarını içe doğru kıvır. Ayaklar bitişik, kollar yana açılmış olarak, sağ ayağı kalçadan yana doğru fırlatarak, sağ avuç içime değdirmeye gayret edeceksin. Kollarını ileride tutacaksın her zaman."

Ecem onun söylediklerinin bir kulağından girip diğerinden çıkmasını umursamadan, nefessiz dururken, Cem "Anlamadığın bir şey..?" diye sordu.

Kız kuruyan dudaklarını yalayarak "Her şey." diye cevapladı dürüstçe.

Cem ciddiyetle yine tekrarladı. "Meşin küçük topların mideye defalık vurulması esasına dayanır, ilk zaman gözlerden yaş getiren idman üç ay içinde normal bir faaliyete bürünür."

"Ben... ben milli boksör olamayacağım Cem, sadece karın olacağım unuttun mu? Ne üç ayı?" dedi kız sırtını kocasının göğsüne yaslayıp, yüzünü görmeyi deneyerek. "Sadece karın olacağım, bana bu vazifemi öğretmen yeterli. Tabii bunu istiyorsan?"

"Karım olarak mükemmel işler çıkarıyorsun." dedi onu tahrik eden adam. "Ama... Bundan sonra sen de benimle idman yapacaksın." dedi itirazına fırsat vermeyerek.

"Seferberlik mi ilan edildi Cem? Kadınlar askere mi alınıyor? Darbe mi oldu?" dedi kız sıkkınca. "Sebep...?"

"Kendini koruman için. En azından kendini korumayı öğrenmelisin."

Ecem kocasının kollarında dönerek, terli yüzünü ellerinin arasına aldı. Ve gülümseyerek, "Beni sen korursun, buna gerek yok ki. Kocam olarak bu görevi sana bahşediyorum. Boşuna kaslı kütleli bedeninle seni yanımda taşımıyorum her halde... Benim korumam da, kocam da, sahibim de sensin dev adam. Koruyacak kişi sensin." dediğinde alayla, öne doğru hamle yaparak kollarından kaçmak istedi. Ama buna itiraz eden Cem, onu sertçe kendine çekip, sırtını daha sıkı bir biçimde göğsüyle birleştirdi, tekrar. "Şimdi dediğim gibi sık yumruklarını ve vur..."

Neden hissiz gibi davranıyordu bu duygusuz odun? Ecem yutkunarak karşısındaki kum torbasına baktı. Çok sert ve ürkütesi duruyor-

du. İçinden bir his, *vurma* diyordu. "Çok tehlikeli duruyor, sert mi?" Masum sorusu adamın kaşlarını çattırdı.

"Tabii ki, içi kum dolu!"

"O zaman vurmayayım Cem, parmaklarını kırabilirim. Ben alışık değilim."

"Alışacaksın." dedi adam inatla ve emrederek, "Hadi." diye azarladı. Ecem hiç istemeyerek de olsa denileni yaptı. Cesur bir hareketle ilk yumruğu çaktığında, ağzından acı dolu bir inleme kaçarak sanki parmakları kırılmışçasına, iki büklüm olup acıyan elini bacaklarının arasına sıkıştırıp, uyundu.

"Lanet olsun, elimle ne sorunun var senin? Onlar bana lazım."

Gözlerinden yaş getirecek kadar canının yanacağını tahmin etmemişti. Sanki kum torbası değil, beton bariyerdi vurduğu. Vicdanı dipsiz bir kuyuya dönüşen Cem, gözlerindeki karanlıkla ona bakarken cehennemden henüz çıkmış dumanı üzerinde zebaniye benziyordu. Aldırmadı. "Vur!" dedi daha sert emrederek. Sanki çırağını boks müsameresine eğitiyordu takıntılı manyak. Canı yanıyordu kızın ve aşağılık kocası üşütükler gibi kükrerken buna aldırmıyordu. Şaşkınca kocasına bakarken, merhamet dilenir gibi gözlerini kırpıştırdı. İyice zalimleşen adam, hiç umursamadan belinden yakalayarak dikleştirdi. "Tekrar vur."

"Canım acıyor..."

"Sana bir daha vur dedim."

"Cem, acıyor."

"Sızlanmayı kes. Vur."

Sanki bu adam Cem değildi; bakışı, duruşu içinde taşıdığı bir canavarın esiri gibiydi. Gözlerinde parlayıp sönen o korkutucu şimşek yine ortaya çıkmıştı. Onun şiddet kokan emriyle olduğu yerde korkuyla sıçrayan Ecem, kocasının içeride yankılanan gür sesiyle sindi ve acıyan eline gözleri sulanarak bakıp, hırsla tekrar vurdu. Bu seferki acı diğerinden daha beter yaktı canını ve ciğerlerinde donan nefesiyle geriye çekilmek istedi.

"Bir daha..."

Gözleri sulanan kız bir daha vurabileceğini sanmıyordu. Artık acıdan uyuşan narin parmaklarını ve tırnaklarının etine geçtiği avuçlarını, hissetmiyordu. Dudakları titriyordu acıyla.

"Sana bir daha vur dedim..." diye emrettiğinde Cem, Ecem delirmiş gibi kum torbasına vurarak "Sana canım acıyor diyorum, duymuyor musun? İstediğin bu mu?" diye gözyaşları içinde kum torbasını beceriksizce dövmeye başladı. İşte o zaman Cem gerçek âleme döndü. Sanki az önce kodları tuşlanmış bir robottan dönüp, şimdi etten kemiğe bürünen bir insan sıfatını almıştı. Ağlayarak torbayı yumruklayan kızı belinden yakalayarak, şefkatle kendine çekti ve hâlâ havayı yumruklarken kum torbasından uzaklaştırdı.

Ecem acı içinde hıçkırırken, onu koltuğa oturtup dizlerinin önünde çöktü. Eline uzandı. Ecem başı aşağıya eğilmiş halde, çaresizce gözyaşı dökerken, Cem dikkatle kızın elindeki eldivenleri çözdü. Kızarmış narin eline ve yüzülmüş minik parmaklarına bakarak, yutkunamadı. Ecem acısına rağmen bakışlarını ona çevirdi.

Kan oturmuş gözleri ürkekçe bakarken, "Kimsin sen?" dedi acı içinde.

"Ben..." dedi karamsarlığa kapılan Cem nefessiz kalarak, onun bu çaresiz bakışlarıyla kendini bir uçuruma yuvarlanan yaralı bir hayvan gibi acılı hissediyordu. Gözlerindeki yabancıyı tanımıyordu kız. Adam bile içindeki yabancıyı tanımıyordu. Neler yapıyordu ona son zamanlarda, neden canını yakıp gülüşlerini solduruyordu? Oysa koruması, kollaması gerekirken onu, en büyük zararı kendisi veriyordu şimdi. Midesine bir ateş düştü ve avuçları yanmaya başladı. Korku sinsi bir yılan gibi süzüldü sinesine ve kundakladı duygularını. Sesini bulamayınca, boğazını temizleyerek "Ecem..." diye fısıldadı.

"Sen kocam değilsin..." dedi kız acı çekerek hıçkırırken. "Cem değilsin. Cem canımın yanmasına dayanamazdı... Senin gibi..." dudaklarını ısırıp gözlerini kapadı kız, adam soluksuz kaldı. "Benim kocam bana kıyamazdı."

"Ben kendini korumanı istedim..." dedi sonunda üzgünce. Sesinde gizli saklı bir acı vardı, konuşamadığı ıstırabı kararan gözlerinde bir sır misali parladı. Ah bir dökseydi içini, bir çözülseydi dili gerçeği, anlatsaydı kederine çalınan kara damgayı ama yapamadı. Yine alevler içinde kalmıştı vicdanı, yine karanlığa sığınıp kaybolmuştu. Ecem ışıktı, Cem ondan uzaklaştığı an yolunu kaybediyordu.

"Kimden..." diye haykırdı Ecem acıyla. "Kimden korunacağım?"

"Benden!" diye bağırdı Cem ayaklanarak sonunda. "Lanet olasıca kendini benden koruman gerek!"

Geçici şok geçiren Ecem tokat yemiş gibi irkildi. Nefes alamıyor, doğru algılayıp algılayamadığından emin olamıyordu. Ondan mı? Kaskatı kesilmişti her ikisi de, bu itiraf sonunda aralarında duran sırlı duvara ilk darbeyi indirmişti. Yana geçip dolaptan buz torbasını alan adam ve ince bir beze sararak karısının eline tutuşturdu.

"Git..."

"Ne?" dedi kız şaşırarak. Önce canını yakıp, sonra kovuyor muydu? Neden olduğunu, neler olduğunu anlatmıyor muydu? Bu adama neler oluyordu, kafayı mı yiyordu? Derdi mi vardı? Yoksa diyemediği bir hastalığı, sıkıntısı? Ona arkasını dönen Cem, boğazını temizledi. "Git duş al ve dinlen biraz..."

Onun dengesiz tutumuna sinirlenen Ecem, elindeki buzu hırsla yere fırlattı ve kocasının hemen karşısına dikildi. Başını inatla havalandırarak, "Bana zarar vermezsin? Aklını mı üşüttün sen, bunu nereden çıkardın?" diye cesurca bağırdı.

Zarar vermezmiş! Gözü döndüğünde onu düşmanlarından evvel kendisi öldürebilirdi! Tek bir alevlenme anı yeterdi gırtlağına yapışması için.

Cem alayla güldü. "Hadi git dinlen biraz... Ben biraz daha çalışacağım."

Ecem derhal tepkilerini denetim altına aldı. Bu sefer hırçınlığı bir kenara bırakıp kocasına şefkatle yaklaşarak, "Cem, senden korkmuyorum." dedi kısık sesle. Uzandı ve kaskatı olmuş yanağına dokundu. Onun dişlerini sıktığını kıpırdanıp duran kasları yüzünden parmaklarının altında hissediyordu.

Ona garip bir tutumla bakan adam, "Ben kendimden korkuyorum cadı..." dedi acıyla. "Sana zarar vermekten, geçmişimin sana zarar vermesinden, hatta arkamda bıraktığım sislerin sana ulaşmasından korkuyorum. Yine birileri bana bulaşmaya çalışıyor, yine birileri hiç yok yerden karanlıktan koşarak aydınlığıma geliyor. İçimdeki karanlık bile koşarak sana bulaşmak için can atıyor. Ben sana zarar vermekten korkuyorum."

"Uzak durmalıydın o zaman benden..." dedi yanaklarına iri taneler sıralanan kız. "Pişman olacaktın madem, uzak durmalıydın."

Nefes alamayan adam, "Duramam..." dedi içi acıyarak karısının kederli gözyaşlarına bakarken.

Ecem onun gözlerindeki çaresizlikte boğuldu. Kocasına yaklaşarak yeniden, "O zaman sahip çıkmalısın Cem... Çünkü ya birini, ya diğerini yapmak zorundasın... Zarar vermek istemiyorsan, sahip çıkmak zorundasın." dedi saf aşkıyla. İyice duygularına kapılan Cem, başını kaldırıp gözlerine baktığında, içine sanki oluk oluk özgüven aktı. Kollarını karısının bedenine dolarken, başını sinesine çekmenin şükrüyle gözlerini kapadı. Dudaklarında huzurlu bir tebessüm, içinde bastıramadığı sevinç naraları yükseldi. Ecem huysuzluğunu bir kenara koyarak, sımsıkı sarılırken kocasına, "Sanırım birilerinin iş kokteyli vardı..." diye hatırlattı. Bileğindeki saati ters çevirip bakarken "Ve geç kalıyor. Daha çene yapacak mı o birileri merak ediyorum." dedi.

Cem karısının çenesine dokunup yukarı kaldırdı ve gülümseyerek dudağını kaşının kıyısına dokundurdu. Derin bir nefes çekerken içine, "Gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Kocasını göğsünden öpen Ecem, "Olanlardan sonra mı?" dedi hâlâ davetiye olayını unutmayarak, üzgündü.

"Sence bu senin için sorun mu?" dedi adam sitemle. "Davetiyedeki istenmeyen damat bendim. Bence asıl sorun bende..."

Ecem kocasının koluna şakacıktan çimdik atarken, aslında ona nasıl da haksızlık ettiğini, sırf gururu ve hırçınlığı yüzünden adamı nasıl gurursuz durumuna düşürdüğünü anlayıp, bir kez daha acı çekerek pişman oluyordu.

"Beni hiç affetmesen hakkındı." dedi somurtarak.

Kollarını sıklaştırarak kalbinin üstüne yasladı minik bedenini. "Korkuyordun?"

"Sebepsiz değildi?" dedi kız açık yüreklilikle. "Yaptıkların başkaydı, söylediklerin başka. Sana güvenmek istiyordum ve sen her seferinde seni yeniden sorgulamam için bir yol buluyordun."

"Cadım..." dedi adam karısının yüzünü avuçlarının arasına alarak ve aşkla gözlerine baktı. "Aşka yeminli olan bendim, bozdurdun. Evliliğe tövbeli olan yanımı alt ettin. Sen kalbime darbe yaptın, devrimini ilan ettin. Şimdi teslim aldığın topraklardan gitmene de bu köle izin vermez."

"O köle benim taçsız kralım." dedi kız kıkırdayarak. Sonra dudaklarını büzdü şirince. "Üstelik herkes bize kötü bakacak. İnsanların yüzüne bakamayacağım bir daha."

Onun dudaklarındaki büzükleri diliyle açmak isteyen Cem, kuruyan dudaklarını yaladı karnı kasılarak. "Herkesin sana nasıl baktığı değil, benim sana nasıl baktığım önemli olmalı."

"Nasıl bakıyorsun ki bana?"

"Görmüyor musun?"

"Umuttum." dedi kız nazlıca.

Adam sustu kızın yüzüne derin derin bakarken.

"Gurur mu yapıyorsun?" dedi güzel bir söz duyamayan kız sitemle.

"Ne gururu..." dedi adam gülen gözlerinde yeniden meşaleler yanarken. "Ölüyorum aşkından, görmüyor musun?"

"İnanayım mı?"

"İnan." Alnını alnına yasladı. "Onlara nasıl âşık olduğumuzu göstereceğiz."

"Davetiyeyi sorunlara ne diyeceğiz? Yanlış anlaşılma olduğunu mu? Yanlış basıldığını mı?"

"Hayır..." dedi adam dürüstçe. "Doğruyu söyleyeceğiz..."

"Ne?" diye ciyaklayan kızın nefesi kesildi. "Skandalı körüklemek mi?"

"Senin bana kızdığın için yaptığını ve benim senin gönlünü alarak nikâha ikna ettiğimi herkese bıkmadan anlatırım ben. Yeter ki sen yanımda ol cadı. Yeter ki sen yanımdan hiç ayrılma."

"Ama Cem..." diye itiraz edecek oldu, kocası dudağına mühürlediği işaret parmağıyla onu susturdu.

"Bu yaşadıklarımız ne kadar nahoş bir olay olsa da, ileride güle-rek anlatacağımız komik anılar olarak kalmalı. Yalanlardan bir geçmiş istemiyorum Ecem. Ben seni her halinle seviyorum. Çılgınken de, bu halinin tam tersi olan olgun kişiliğinle de, çocukken bile, sen her halinde yaşanılası bir eşsin. Sen hayatsın, rengârenksin. Siyah beyaz bir hayat istemiyorum, olduğun gibi kal olur mu? Ben seninle renklerin cümbüşünü görüyorum gökkuşağım, bana can oluyorsun."

"Ama herkes sana..."

"Herkes bana nasıl şanslı bir hergele olduğumu söyleyecek ve ben bununla gurur duyacağım. Artık dert etme olur mu?"

Cem karısının şakağına dudaklarını yaslayıp, geriye çekilerek "Hadi hazırlan bakalım, gitmemiz ve alt etmemiz gereken bir topluluk

var." dedi göz kırparak.

Ecem huysuzluk ederek hazırlanırken, kocası çoktan hazırlanmış ve alt kattaki çalışma odasında onu beklerken yine zaman geçirmek için dosyalarını eline almıştı. Bu haksızlıktı, erkekler bir traş ve bir duş, boş takımları üstünde hazır halde olurken kadınların uğraşması gereken ne çok angaryası vardı. Ecem bu seler çok fazla zaman harcamadan işini bitirdi. Kocasının ayağında sabırsızca ona söylediğini düşünürken, çok geçmeden kapısını tıklattı ve başını içeri uzatarak, "Müsait misin?" diye sorduğunda, koltuğunda geriye yaslanan Cem ayıklandı. Ve karısı içeri girdiğinde, tek kaşı seğirmeye, dişleri sıklaşmaya, elleri yumruk olmaya başladı. Sanki bedeni gergin bir tel gibi tiz bir ses çıkardı ve hareket ederken mekanik bir robot gibi kaskatı kaldı. Kravatı fazla sıkıyor olmalıydı ki biraz gevşeterek öksürüp derin bir nefes aldı.

Onun bu sert ve vurdumduymaz tepkisiyle hayal kırıklığına uğrayan Ecem, "Olmamış mı?" dedi üzgünce ve bir yandan da üzerindeki kıyafete bakarak. İçine çektiği nefesi demir bir iple düğümlenen Cem de tıpkı onun gibi topuklu rugan ayakkabılarından başlayıp, sütun gibi bacaklarına kadar inceledi her detayını- keza her şey açık seçik zaten ortadaydı- kendini zorlamasına gerek yoktu... Bacakları, memeleri, kalçaları ve- ve işte sınırları da orada koptu. Görünen bacaklar aklından bir türlü gitmiyor, kahrolası bir karış kumaş o bacakların güzelliğini örtmüyordu. Alnında ince bir ter tabakası birikirken, parmakları yakasına dadandı ve sanki gırtlaklanıyormuşçasına boğazını sıkan kravatını biraz daha gevşetti.

Ecem kocasının baktığı yere bakarak, eteğini çekiştirip, "Biraz kısa ama..." diye huzursuzca söylendi.

"Yok canımmm..." dedi Cem dişlerini sıkarak. *Sadece katil olacağım hizada. Sabret Cem, bugün yeteri kadar kırdın, kapa çeneni, tut kendini de kırılmasın sevdiğin. Derin derin soluk, sakin konuş, gözlerini kör, dilini lal eyle aslanım, sen başarırsın biliyorum. Yap şu kahrolası telkinleri kendine, adamı katil etme!*

"Bir. İki."

"Kızdın kızdın!"

"Nereden çıkardın, yok öyle bir şey."

"Neden sayıyorsun o zaman?"

"İçimden geldi, hesap yapıyorum."

Ecem bakışlarını kocasının kararan öfkeli gözlerine dikti. Merakla kaşlarını kaldırarak, "Cidden kızdın mı?" diye sordu.

"Asıl şimdi kızacağım." dedi öfkeli sesini kamufle ederek. "Hiç kızmadım!"

"Kısa ya biraz, sanki bacaklarım biraz açık kaldı..."

Biraz mı? İnadına mı yapıyordu? Kısa olduğunu biliyordu madem neden giyiyordu? Canına mı susuyordu, kocasının özgürlüğüne kastı mı vardı? Cem sabır dilenerek, keçilerini saymaya başladı. *Bir. İki. Üç.* Derin bir nefes aldı. Çenesini kibirle havalandırdı.

"Sana sıkıntı olmazsam, böyle katılacağım."

"Kadınımın güzel olmasından ve özgürce giyinmesinden yanayım." derken '*sadece benim yanımda, yatak odamda, evimde ya da mutfağımda*' demeyi ne kadar çok isterdi. Bu cömert görüntüleri karşısından silmek istercesine gözlerini kapattı. Lanet olsun, bu bir işe yaramamıştı çünkü o görüntüler hâlâ orada, gözkapaklarının arkasında hainice saklanarak duruyordu. Şimdi o bacakları aralayıp duvara yaslasa, zaten kapanmayan kumaşı birazcık çekiştirse ve en derinine kendini saklasa...

Oğlum kendine gel. Bir... İki... Bir... İki... Üç etme!

Yok keçileri, koyunları hatta tilkileri bile greve girecekti evli olduğu sürece.

Ecem onun kendini kıskanmamasına bozularak suratını asa da, eli mahkûm ses çıkarmadı. Büstüyerinin cömert dekoltesini çekiştirerek, her an bir hava yastığı gibi dışarı fırlayacak izlenimi veren diri göğüslerini kapamaya çalıştı. İşte o anda Cem sesli bir soluk alarak, ellerini yanında yumruk yaptı. Göğüsleri son zamanlarda ne kadar dolgunlaşmıştı! Bu sabah onları okşarken yine fark etmişti, kilo almıştı herhalde. Sert ve dolgundu. Taze bir meyve gibi... Lanet olsun, ağzı kuruyordu. Elleri karıncalandı. Onları istediği zaman okşayabilirdi çünkü onlar zaten kendisinindi. Lanet olasıca o memelere tepeden bakan her kimse, bir şey görmek için çok uğraşmayacaktı keza zaten çıplakmışçasına meme başına kadar her yerini görecekti. Kasıkları şiddetli bir ısıyla yanmaya ve bedeni gerilmeye başladı. Karısının uzun boylu hiçbir erkeğin yanında durmaması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Ve kısa boylularının da tabii ki... Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık oldu. Ah Ecem, onun sonu olacaktı. Ya da mahkûmiyeti!

Kız kocasının biraz gerildiğini görünce sevinerek, "İstersen değiştirebilirim!" diye hevesle öneride bulundu. Gözleri heyecanla yanmaya başlamıştı.

"Gerek yok, sevdiysen kalsın." dedi adam hevesini katlettiğinden habersiz buz gibi sesiyle ve karısının eline biraz kabaca uzanıp, kapıya çekiştirdi. "Geç kalacağız, yürü."

Bir... İki... Sabret Cem, birkaç saate bitecek işkencen. Bir, iki...

Ecem üzülerek yüzünü astı. Al işte, daha şimdiden ondan bıkmaya başlamıştı. O kadar uğraşırsa ve sürekli onunla cebelleşirse olacağı buydu. Tabii bir de ona kavuşunca, tüm çekiciliğini yitirmişti. Cem kapısını açık tutan korumasına başıyla selam verip yerine otururken, bir an duraladı. Karısının kapısına yönelen korumayı eliyle durdurarak, hızla yerinden kalktı ve Ecem'in şaşkın bakışları altında kapıyı kendisi açtı. Onun bu gergin hareketine kafa yoramayacak kadar dalgın olan Ecem, araca güvenli bir şekilde oturana kadar, ne önünden çekilip manzarayı kapamaya, ne de onun bir yerlerini ortalığa saçmasına müsaade etti adam, kızın görüş açısını kapadı.

Yola çıktıklarından beri ikisi de sessizdi. Ecem uzanıp radyoyu açtı, Cem bakışlarını karısının üzerinden azami bir öfkeyle uzak tuttu.

"Ablamlar da olacak mı?"

"Olacak... Yani abimle son konuştuğumda gelmeye karar verdiklerini söyledi."

"Ama ablam bana hazırlanırken telefon açtı, belki gelemem dedi. Eniştem çok üstüne gidiyormuş."

"Endişeleniyor," dedi Cem köşeyi dönerken. "Esme onun yaşama sebebi. İnsan yaşamaktan vazgeçtiği gün ölmez, yok olur."

"Senin yaşama sebebin de kum torban, dikkat et bir gün başına bir iş gelmesin. Yok olmasın!"

"Karım kum torbasını mı kıskanıyor yoksa?" diye sormadı alayla adam. Bu kızı daha fazla üzdü. Artık şakalaşmıyordu demek. Oturduğu yerde bacaklarından yukarı sıvanıp duran mini eteğini çekiştirerek, huzursuzca kıpırdandı. Cem ona yan gözle bakıp, dişlerini sıkarak "Bu kadar rahatsız oluyorsan neden giyiyorsun onu?" diye ciddiyetle sorduğunda, Ecem önce bocaladı, sonra hazır cevaplılıkla "Sevdiğim için." diye bir palavra sıktı. *Yalanın batsın Ecem, bu eziyet sevilir mi hiç?*

"Her şeyi sevmek iyi değil..." dedi adam ateşli bakışlarını bacaklarından ayırarak.

"Evet, bak sen de zararlısın ama seviyorum işte..." dediğinde kız, adam bunun ikaz olduğunu ve susması gerektiğini anladı. Neyse ki yol çok uzun sürmedi. Galanın yapılacağı köşke geldiklerinde, önden Cem çıktı ve ışık hızıyla valenin karısının kapısına uzanmasına izin vermeyerek, tek bir el hareketiyle onu durdurup, kapıyı kibarca kendisi açtı.

Hiçbir şeyden habersiz olan Ecem, kocasının centilmenliğini kaçırarak, eteğini düzeltip eline uzatırken "Buna alışabilirim." diye tatlıca gülümsedi. Cem normalde elini tutup içeri ilerletmesi gerektiğini biliyordu, ya da koluna girmesini sağlaması gerektiğini ama o kadar uzak mesafede kalmasını istemiyordu! Elini sahiplenici bir nitelikte karısının beline atıp, kendi gövdesine kabaca kızı yasladı. Lanet olsun bu kıyafetin içinde dururken bile aklına edepsiz şeyleri sokarak baştan çıkarırken, buna bir de dehşet senaryoları ekleyerek kara kaplı defterini baştan yazdırıyordu.

"Cem." dedi bu kadar yakınlıktan ve kabaca yönlendirmesinden rahatsız olan kız. Cem ağzının içinde homurdanarak söylendi.

"Efendim?" dedi kıza kaşlarını kaldırarak. Anlamamıştı. *Cidden.*

"İşine geleni ne güzel anlıyorsun cadı." diye homurdanan kocasına Ecem kaşlarını çatınca, "Kalabalıkta araya kaynarsın, sonra *kocam beni tek bıraktı, benimle ilgilenmedi falan filan* diye tutturursun. Milletle fazla ilgilenirsem, *beni unuttu* dersin. Ben şimdiden alayım önlemimi." diye bahaneler üretti.

Kız ona komik bir gülüş attı. Dudaklarına sıkışan kahkahalarını bastırarak, "Daha önce kaç kere yemeğe çıktık Cem, böyle başımın etini mi yedim? Bu ilk... Şikâyet ettiğim de yok." diye sordu.

"Ben işimi garantiye alayım, kadın ırkının sağı solu belli olmaz." Sanki onun gibi kaç kadın tanıdıysa, iş işte.

"Sanırım arkadaşların hanımları hakkında çok şikâyetçi!"

Kaşlarını çatarak tepesinden ona bakan adam, "Erkek adam karısını başkasına anlatmaz, çekiştirmez, anlatan da benim arkadaşım olamaz. Karım benim karım, sadece bende kalandır." diye söyledi.

"Uwww." dedi Ecem tatlıca sırıtarak. "Ağır abiyiz yine." Kocasına sokulup sıkıca sarıldı.

Bu samimiyetle bazı yerleri harekete geçen Cem karısına ters bir bakış attı. "Sen benim kadınımsın, hayatımın yarısı. Başkalarının diline yakışmayacak kadar değerlim ve hazinemsin. Yerini bil Ecem, yerin sadece benim yanım, benim dilim... Yanımdan ayrılma, sonra külahları değişiriz."

Ecem bir an ayakları yerden kesilir gibi olunca tökezledi. Cem kızın şaşkınlıktan yine tuhaf bir hale bürünen yüzüne keyifle bakıp, etrafa kaçak bir bakış atarak aralık dudaklarından ufacık bir öpücük aldı ve şaşkın kızdan geriye çekilmeden hemen önce, o tatlı dudakların arasından salınan ılık nefesi içine çekti.

"Sen bana böyle baktığın zaman, seni bulduğum ilk duvara yaslamayı... hatta kimseye aldırmadan deli gibi öpmeyi istiyorum."

"Sen böyle yapınca da ben kendimi çimdikleyerek canımın yanmasını ve bunların bir rüya olmadığını kanıtlamak istiyorum. Cem sen benim rüyamsın..."

"Hayır gerçeğinim."

Cem geniş gülümsemesiyle kapıları onlar için açan garsonların önünden geçerek, devasa salonun sükseli ortamına doğru ilerledi. Tepelerinde ışıldayan kristal taşlarla bezeli iri avizeler ve yerlerde neredeyse suretlerini gördükleri değerli granitlerle, burası saray kadar görkemliydi. Masa düzenleri işinin erbabı ellerden çıkmış, renk uyumları harika bir stili öne koymuştu. Her şey masal diyarlarındaki prens ve kralları layıktı. Ağzını açarak etrafa bakan kızın elini kabaca çeken kocası, ufak bedenini iri bedeninin gölgesine sabitledi.

Daha geleli iki dakika olmadan etrafları insanlarla çevrilmiş ve tebrik edenlere bıyık altından gülenler eklenmişti. Buna bozulan ama asla başını dik tutmaktan ve gururla milleti cevaplamaktan çekinmeyen Ecem, aslında içinde ne deli fırtınalar koptuğunu sezdirmemeye çalışıyordu. Elleri titriyor, bacakları kesiliyorken, bir kadın şakayla karışık "Davetiyeyi gördüğümde yüzümden geçen tek şey gülümsemeydi. Ecem, bunu senden başkası yapamazdı, idolümsün." dediğinde, dalga mı geçiyor yoksa övüyor muydu, anlayamıyordu kız.

Kızaran Ecem'e inat hatunun kocası kaşlarını çatarak aksi aksi "Niye, sen cesaret edip yapamadın mı Nimet?" diye söylendi. Kadın kocasının koluna şakalaşarak vururken, adam dişlerini sıkıp onu gırtlayacakmış gibi karanlık bir bakış attı.

Biri güldüğünü, diğeri üzüldüğünü, biri ise hayatında hiç bu kadar

eğlenmediğini belirten bir sürü insan, onları tebrik ederek, biraz da merakla dikizleyerek yanlarında durup dikkatle ikilinin sonrasını yetişme bakıp. Ecem ablasının gelmesini beklerken, hem sinirden, hem utanmadan ve aynı anda kocasının ona yapışmış tavrından bunalarak renkten renge girdi. Adama bir şey olmuş, onu milletten koruma ihtiyacı fazla abartmıştı. Sanırsın üzerine attığı kürkü kolu, kayatetmin akrebinin gibi boynundan hiç inmedi. Ne zaman yanlarına bir adam gelse, kızı diğer yanına kabza ittiriveriyordu. Tamam, millet konuşmaya meraklıydı ama Cem neden ille de onun adamlarla konuşmasına izin veriyordu ki, anlayamıyordu. Tabii put kırmasından korkuyordu kesin. Ve garip olan, boyu ufak olan adamların yanlarında dayar gibi duruyor, deve gibi onlara tepeden bakmaya çalışıyordu.

"Sanırım gecenin yıldızı belli" dedi Esme kardeşinin yanına sokulurken, kulağına doğru. Helme çimdik atarak kardeşinin irkilmesini sağladı. Ecem ablasına hızla sarılıp, korkmuş gibi "Ah abla, nerdesin sen? Az daha gelmeseydiniz kendimi camdan atacaktım" dediğinde Esme yüzü şeytan çarpmışçasına sertleşen Cem'e baktı. "Sen değil ama bizleri camdan aşağıya atılacak gibi duruyor, hem de yakalarından kavrayarak" Önlerdeki sarışın bir adamın göz hapsine alan Cem'e bakan Ecem, anlayamadı ablasının ne demek istediğini ve hemen yanlarında biten Rüzgâr konuşmasına fırsat vermeden, "O kadar mı sıkıcı bir adam oldu kocan?" diye haldırına sokmamış gibi sataştı.

"Anlamadın eniştе." dedi Ecem adamın kara gözlerine bakarak. Rüzgâr bile yüzüne bakmamaya yemin etmiş gibi etrafa bakınıyordu.

"Kocan diyorum. Çok mu sıkıldın onlardan?"

"Neden bıkacakmışım kocamdan?" dedi kız kızgınca, Rüzgâr'ın şimşek çakan gözleri geri kaza döndüğünde, hiç çekinmeden edepsizce küfretti. Esme kocasına sert bir bakış atarak düştü. Adamın elini tutup susturmaya çalışırken, Ecem ağzı bir karış açıkta kalarak eniştesine baktı fakat ona aldırmayan Rüzgâr, kardeşinin kulağına eğilerek adamın çenesinin gerilmesine ve rengenin atmasına sağlayan şeyler fısıldadı. Sanki ikili kısık sesle kavga ediyor gibiydi. Kara gözleri cehennem çukurunu dönen Rüzgâr geriye çekildiğinde, Cem'in tek eli öfkesinden yumruk olmuştu ve iki dostun öte kardeş olan ikili, birbirine sert sert bakarak vuruştu. Ne olmuştu ki böyle birden ikisi de az sonra depreşen olacakmış gibi tedirgin olmuştu?

masadan onlara seslenen Pelin Hoy ile dikkatleri dağıldı. Hızla kapıya yaklaşıp elini beline salıp dimdik bir tavırla bekleyen bir şeyler söyledi. Esme şaşkınlık ifadesiyle annesini süzerek kardeşine bakmıştı. Cem, Esme'ye yaklaşmış bakışlar atarken, Esme öğretmenin gelen kahkahalarını tutmak için zorlandı. Eli mutfaktan aldığı ıslak bezin beline, başını olumlu anlamda salladı. Elini tuttuğu gibi kapının üzerine koyarak bekleğini söylerken, kardeşine döndü.

"Çok canımsın Esme... Senin kadar canımsın ilk defa gördüm."

Aldırmış bile bir bakış atan güzel kız, "Sayende eski pozisyonuma çıktım abla." diye espri yaptı.

Esme başını geriye atarak, "Böyle olmamış, bilmiyle gelseydin kızım, daha az dikkat çekerdin." diye etrafa bakarak söylendi.

Esme bilmiyorum ve merakla iç çamaşırı görünecek kadar kısa olan eteğini çekiştirerek "Hatta dikkatini çekecek bir yol bul derken, ben de buldum." dedi heyecanla.

Esme tüm ağırlığını kalçasına koyarak kardeşine, "Ben dikkatini çekecek yol bul dedim tatlım, ailenin elini kana bulayacak bir şaka demedim." dedi azarlarcasına. "İnsanların bir anda ayaklarının yere alıp sırtını milletin toplandığı yer değildir, yatak odası kişinin için büyülenip bir kaftandır. Hani nasıl diyelim mi, mahremiyetin beşiği olan oda. Kan ve kavga ait."

Aldırış kamuştukça, sinirden delirecek Esme kardeşinin tuhaf bilmiyle ciddi bir sohbete koyulmuştu bile. Yüzünü buruşturarak, "Kardeşim, o gömleği öldür abla elini kana bulamaz, hem de benim için. Bilmiyi giyecek, güzel olmuş dedi. Kaşkorsajlı dekoltesini memeliyatla gizlice ölçtüğünü sanıyor." diye söylendi.

"Hmmm..." dedi Esme gözlerinde yanıp sönen hain ışıklarla.

Esme daha fazla dayanamayarak bu eziyete, ağlamaklı bir sesle, "Abla çok ilginç verici bir kıyafet bu." dedi dudak bükerek. "Kendimi bulunmaz kadınlar gibi ucuz hissediyorum."

"Yakışıyor mu?" dedi Esme bulunduğu koltuğa çekinerek.

"Abla... İstersen bir tane de bulunsa ısmarlayalım." dedi kız bilmiyle.

"O zaman neden giydin?" diye bocalayarak sordu Esme ablaya.

"Cem beni korkunç diye yaptığını biliyorsun, ama o gömleği öldür ne demek beğenmiş. Kıvrımlı bedenimi örgülere sarıldığından utanç değil, sanırım gurur duyuyorum." Kardeşinin tahkikini yaptığında, Esme

eğlenmediğini belirten bir sürü insan, onları tebrik ederek, biraz da merakla dikizleyerek yanlarında durup dikkatle ikilinin samimiyetine baktı. Ecem ablasının gelmesini beklerken, hem sinirden, hem utançtan ve aynı anda kocasının ona yapışmış tavrından bunalarak renkten renge girdi. Adama bir şey olmuş, onu milletten koruma işini fazla abartmıştı. Sanırsın üzerine attığı kürktü kolu, kıyafetinin aksesuarı gibi boynundan hiç inmedi. Ne zaman yanlarına bir adam gelse, kızı diğer yanına kabaca ittiriveriyordu. Tamam, millet konuşmaya meraklıydı ama Cem neden ille de onun adamlarla konuşmasına izin vermiyordu ki, anlayamıyordu. Tabii pot kırmasından korkuyordu kesin. Ve garip olan, boyu ufak ulan adamların yanlarında duvar gibi duruyor, deve gibi onlara tepeden bakmayı yeğliyordu.

"Sanırım gecenin yıldızı belli." dedi Esme kardeşinin yanına sokulurken, kulağına doğru. Beline çimdik atarak kardeşinin irkilmesini sağladı. Ecem ablasına hızla sarılıp, korkmuş gibi "Ah abla, neredesin sen? Az daha gelmeseydiniz kendimi camdan atacaktım." dediğinde Esme yüzü şeytan çarpmışçasına sertleşen Cem'e baktı. "Sen değil ama birileri camdan aşağıya atılacak gibi duruyor, hem de yakalarından kavranarak." İlerideki arsız bir adamı göz hapsine alan Cem'e bakan Ecem, anlayamadı ablasının ne demek istediğini ve hemen yanlarında biten Rüzgâr konuşmasına fırsat vermeden, "O kadar mı sıkıcı bir adam oldu kocan?" diye baldızına sokranır gibi sataştı.

"Anlamadım enişte." dedi Ecem adamın kara gözlerine bakarak. Rüzgâr bile yüzüne bakmamaya yemin etmiş gibi etrafa bakınıyordu.

"Kocan diyorum... Çok mu sıkıldın ondan?"

"Neden bıkacakmışım kocamdan?" dedi kız kızgınca, Rüzgâr'ın şimşek çakan gözleri genç kıza döndüğünde, hiç çekinmeden edepsizce küfretti. Esme kocasına sert bir bakış atarak dürttü. Adamın elini sıkıp sustururken, Ecem ağzı bir karış açıkta kalarak eniştesine baktı fakat ona aldırmayan Rüzgâr, kardeşinin kulağına eğilerek adamın çenesinin gerilmesini ve renginin atmasını sağlayan şeyler fısıldadı. Sanki ikili kısık sesle kavga ediyor gibiydi. Kara gözleri cehennem çukuruna dönen Rüzgâr geriye çekildiğinde, Cem'in tek eli öfkesinden yumruk olmuştu ve iki dosttan öte kardeş olan ikili, birbirine sert sert bakarak vuruştu. Ne olmuştu ki böyle birden ikisi de az sonra deprem olacakmış gibi tedirgin olmuştu?

Cem nefes alamıyormuşçasına kravatını çekiştirdi yine. Yeni aldığı kravatına hor davranıyordu, demek ki sıkıntı büyüktü! O anda yan

masadan onlara seslenen Palaz Bey ile dikkatleri dağıldı. Rüzgâr karısına yaklaşıp elini beline sahiplenici bir tutumla koyarak, kulağına bir şeyler söyledi. Esme şeytani bir ifadeyle omuzlarını sarsarak kardeşine baktı. Cem, Esme'ye yakaran bakışlar atarken, Esme ağzına kadar gelen kahkahalarını tutmak için zorlandı. Eli mahkûm acıdı ikilinin haline, başını olumlu anlamda salladı. Elini hafiften şişen karnının üzerine koyarak bebeğini okşarken, kardeşine döndü.

"Çok cesursun Ecem... Senin kadar cesurunu ilk defa gördüm."

Ablasına küs bir bakış atan güzel kız, "Sayende sirk panayırına çıktım abla." diye sitem etti.

Esme başını geriye atarak, "Böyle olmamış, bikiniyle gelseydin kuzum, daha az dikkat çekerdin." diye etrafa bakarak söylendi.

Ecem büstüyerini ve neredeyse iç çamaşırı gözükecek kadar kısa olan eteğini çekiştirerek "Bana dikkatini çekecek bir yol bul dedin, ben de buldum." dedi huysuzca.

Esme tüm suç üzerine kalınca kaşlarını çatarak kardeşine, "Ben dikkatini çekecek yol bul dedim tatlım, adamın elini kana bulayacak bir çare demedim." dedi azarlarcasına. "İnsanların kocasını ayartması gereken yer ulu orta milletin toplandığı yer değildir, yatak odası bunun için biçilmiş bir kaftandır. Hani adını duydun mu, mahremiyetin beşiği olan oda. Karı ve kocaya ait."

Ablası konuştukça, sinirden deliren Ecem kocasına baktı. Abisiyle ciddi bir sohbete koyulmuştu bile. Yüzünü asarak, "Korkma, o geniş öküz asla elini kana bulamaz, hem de benim için. Bikini giysem, güzel olmuş derdi. Kıskançlık damarını ameliyatla gizlice aldırmış sanırım." diye söylendi.

"Hmmmm..." dedi Esme gözlerinde yanıp sönen hain ışıklarla.

Ecem daha fazla dayanamayarak bu eziyete, ağlamaklı bir sesle, "Abla çok utanç verici bir kıyafet bu." dedi dudak bükerek. "Kendimi hafifmeşrep kadınlar gibi ucuz hissediyorum."

"Fahişe mi?" dedi Esme lafını hiç çekmeden.

"Abla... İstersen bir tane de kafama sık." dedi kız hiddetle.

"O zaman neden giydin?" diye hesap sordu Esme alayla.

"Cem beni kıskansın diye yaptığımı biliyorsun, ama o geniş öküz ne dese beğenirsin. *Karımın bedenini özgürce sergilemesinden utanç değil, ancak gurur duyarım.*" Kocasının taklitlini yaptığında, Esme

ağzındaki meyve suyunu dışarı püskürttü. Onlara şaşkınca bakan iki kişiye garip bir gülücük sunup, dudaklarını masadan aşırdığı peçeteyle kurularken, kardeşine çaktırmadan yaklaştı. "Saçmalama..." diye dişlerini sıktı. Kardeşinin kulağına yaklaşıp kısık sesle "Cem kıskançtır, beni bile bazen çileden çıkarır." diye itiraf etti. "O sahiplendiği kişileri gözünden sakınır."

"Demek ki beni o kadar sahiplenmemiş ki, göz önüne serdi."

"Sana iyi baktığını biliyorsun."

"Evet, anahtar deliğinden bakıyor bana."

"Belki seni kırmak istememiştir. Son zamanlarda çok fazla tartıştınız." dedi dürüstçe.

"Cem mi?" Alaylı bir kahkaha attı. "O en çok bunu yapmaktan zevk alır. Beni kırar ve parçalar." durum analizi yapan Esme gözlerini devirince "Yani kırardı." diye lafı değiştirdi Ecem. O anda yanlarına gelen birkaç kadınla konuşmaları yarıda kesildi. Uzun boylu, iri yapılı olan Fulden Hanım, Ecem'e kıskanarak bakarak "Çok cesursun, tarzına hayran kaldım cicim." diye cüretle kızı süzdü.

Ecem yine huzursuzlaşarak eteğini çekiştirdi. Bu seferde büstü yeri düşünce, onu yukarı çekti. O anda bakışları kocasına kaydı, tüm sertliği ile yüzüne bakıyordu. Kasaplık yolunda emin adımlarla ilerleyen bir kocası vardı. Ama ona kızmış olamazdı, ne yapmıştı ki kızsın, yine başkasına kızmıştı kesin. Fakat gözlerindeki ateş, çenesindeki gerilme, şakağında kabaran mor damar, onca mesafeden bile yüreğini yakıyordu. Gözleri onu ateşiyle yakarken aynı anda buz kesiyordu. Kesin biri bir şey saçmalamıştı hakkında ve ona öfkelenmişti. İyi de kimseye ağzını açıp tek gaf etmemişti daha.

"Cem gibi bir adamı elinde tutmak zor tabii tatlım, haklısın, kendine özen göstermelisin." dedi Fulden Hanım kızın dikkatini çekerek.

"Ay, böyle erkekler çabuk bıkar, yenilik şart." dedi diğer kadın hevesle söze devam ederek. "Doğru yoldasın Ecem, kocanı elinde tut kızım." dedi yanlarındaki tıknaz, memnuniyetsiz diğer kadın.

"Köpek mi benim kocam da tasmasına sımsıkı sarılayım? Onu elimde tutmak için bez paçalarına gerek yok, beni seven onlar üstümdeyken de, çuval içindeyken de sever." dedi Ecem gururla.

"Hep öyle derler. Ama eğer erkeğini yatakta tatmin edemezsen... Hele hele bu Cem gibi adı nam yapmış, bir gezdiği kadını bir daha ko-

luna takmamış bir adamsa, inan bana zor işi başarmış olursun. Allah sana kolaylık versin şekerim. Kadının kocası yakışıklı olunca gözleri camda olurmuş. Seninki hem yakışıklı, hem zengin, hem de şeytani bir şekilde çekici."

"Seninki gibi kel ve azıcık da göbekli olunca, içi rahat mı olur Nevra? Biraz zengin biraz iştahına düşkün ya o bakımdan..." dedi diğer kadın abartılı bir kahkahayla ortamı şenlendirerek.

Kocasına bakan Ecem'in yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Yatakta mı? Lanet olsun, Ecem yatakta haylı acemiydi. Cem ona ne gösterirse onu kavramaya çalışıyordu ve her zaman kontrol kocasının elinde oluyordu. Üstelik adam her seferinde "Çok zayıfsın, kemiklerini kırmaktan korkuyorum." diyerek ileri gitmekten çekiniyordu. Vasat mıydı? Tabii ki vasattı. Oynaşmayı bilmiyordu, nazlanmayı ya da ona garip, tehlikeli, kötü şeyler yapmayı da bilmiyordu. Ecem yatakta ona hitap etmiyordu kesin, ondan adam çabucak sıkılmıştı. Kesin! Onu tatmin edemiyordu!

Gece bittiğinde ve herkes kendi evine doğru yola çıktığında, Ecem dönüş yolunda geldiklerinden daha sessizdi ve düşünceli bir şekilde dışarıyı izliyordu. Kocası onu kıskanmayı bırakmıştı, eskisi gibi el üstünde tutmuyordu. İlk birlikte oldukları hafta kadar ateşli değildi, belki artık yatakta da sıkıcı buluyordu onu. Tabii bulurdu, hiç numarası yoktu ki. Onu cezp edecek, baştan çıkarak oyunları bilmiyordu. Her zaman bir anda başlıyorlardı, zamansız, sabırsız... Ansızın kendini onun kollarında, zevk deryasının içinde boğulurken buluyordu. Ona kur yapmasına da, baştan çıkarmasına da vakit kalmıyordu. Ya lambalar kapanınca oluyordu, ya da apansız.

Bu aralar işten biraz geç gelmeye ve kum torbasıyla fazlaca haşır neşir olmaya başlamıştı. Yüzü asılırken gözleri doldu, dokunsalar ağlayacaktı. Yüreğine binen ağırlık, belinin bükülmesine, canının çekilmesine sebep oluyordu. Belki de çenesinden sıkıldığı için eve bile gelmek istemiyordu. Pasaklıydı, beceriksizdi, üşengeçti... Kitap okuyup film izlemekten keyif alıyordu, gazete okumayı ve siyaset dinlemeyi pek sevmiyordu. Yanında durmayı artık istemiyordu belli ki ve bahane bulamayınca da, mecbur kalıyordu. Onun iç çamaşırları bile tek sıra halindeydi. Kravatları birer kuyumcu vitrinine asılan değerli kolye gibi özenle yerleştirilirdi. Adamın diş fırçasının bile belli bir hizası, yeri, düz çizgisi vardı ve Ecem dağınıklığıyla onu boğuyor olmalıydı.

Cem kucağındaki ele uzanınca, Ecem boş bulunarak irkildi.

"Nereye daldın bu kadar derin?"

'Haval kırıklığı mezarlığına...' Demek istedi. *Diş macununa ütülü donlarına ve tek sıra halinde çekmeceye dizilen çoraplarına arası santimle ölçülmüş gibi açık olan askılı gömleklerine, tek şeritli takım elbiselerine.*

Cem karısının eline dudaklarını bastırırken, yoldan çevirdiği gözlerini kısacık bir an üzerinde gezdirip dişlerini sıktı. Ecem, başını yasladığı camdan kocasına çevirdiğinde, onun tıksınır gibi çenesini kasıp, elini bir böcek gibi tutarak öptüğünü görünce nefesi kesildi. Parmaklarının ucu buz tuttu. Ateşte yanmış gibi elini çekerek dudaklarını büktü. Gözlerini tırmalayan yaşlar akmak için zaman kolladı.

"Ne oldu?"

'Benden tiksinemezsin.' Diyemeyen kız, yutkunarak başını salladı ve dolu dolu olan gözlerini yola odaklayarak sakladı.

"Bir şey mi dedi?" diye sordu adam merakla.

Kız yine başını salladı olumsuz anlamda. Sıkıntıyla nefes alan adam, "Ecem, sen susuyorsan ortada ciddi bir şeyler vardır." dedi kızarak.

Ecem dudaklarını dişleyerek, dilini kurumuş teninde gezdirdi. Cem'in bakışları direk oraya çekilince, direksiyondaki eli yay gibi gerildi, pantolondaki organı baş kaldırdı kumaşa ve kıpırdandı. Zaten tüm gece işkence çektirmişti bacaksız, bu da tuzu biberi olacaktı.

Kendi derdiyle bütünleşen Ecem kocasının yüzüne bile bakmadan, "Ben sıkıcı mıyım?" diye sordu boğuk gelen sesiyle. Merak ediyordu, ertelemenin anlamı yoktu.

Onun ağlayacağı zaman böyle titrek bir sesle konuştuğunu çözen Cem, kaşlarını çatarak, "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Hissiyatla dudaklarını büken kız, "Çocuk gibi hareketlerim var. Seni çok kızdırıyorum. Ağır başlı bir kadın gibi davranmıyorum çok kez." dedi pişmanca homurdanarak.

Karısının elinin üzerine dudaklarını bastıran Cem, "Çünkü daha yaşın genç ve tam yaşın gibi davranıyorsun. Sen benim cadımsın." dedi keyifle söylenerek.

"Ablam benim yaşımdayken annemin fikirlerine sahipti. Olgundu. Üstelik anne olmuştu." diye gerçeği dile vurdu Ecem.

"Mizaçlar ve karakterler farklıdır. Sen sensin Ecem, o da Esme." diye mantıkla yaklaştı adam. İsteyince ne kadar anlayışlı ve mantıklı bir adam oluyordu bu zorba, ağlaması için zorla mı yapıyordu bu şefkat oyununu?

Cem aracını eve giden karanlık yola çevirdiğinde, tuttuğu elini bırakmak zorunda kaldı. Ecem tam buna üzülüyordu ki, güzergâhlarındaki bir tepenin başında durdular. Etraf alabildiklerine karanlık ve ürkütücüyken ışın garibi, düşüncelerinde boğulan Ecem farkında bile değildi. Cem bakışlarını ışıl ışıl lambaları yanan güzel şehir İstanbul'un, boğazına çevirdi. Ortası karanlık bir vaha gibi, iki yakası ise aydınlık duran eşsiz vatanına...

Ecem kucağındaki ellerine bakarak "Eskisi gibi ilgi duymuyorsun bana..." diye sonunda gerçeği itiraf etti.

Ona şaşkınca dönen adam kaşlarını hiddetle çatarak, "Bunu da nereden çıkardın?" diye azarladı düşünmeksizin.

"Artık benimle vakit geçirmiyorsun? Eve geç geliyorsun, evde olduğun zamanlarda sürekli çalışma odasındasın ya da aşağıda kum torbanla oynuyorsun." diye şikâyet etti masumca.

"Çünkü uzun zamandır astığım işleri toparlamam lazım, yokluğumdan istifade edenler olmuş olabilir." dedi adam açık yüreklilikle.

"Kum torban da seni mi özlüyor, ilgini mi bekliyor? Yokluğunda seni boks eldivenleriyle mi aldatıyor? Kaçmak için bahaneler?" dedi kız kırgınca.

"Değil." Ecem bakışlarını manzaraya bakar ama görmez bir şekilde çevirdi. Cem tam ona uzanıyordu ki, Ecem büstiyerini çekiştirince adamın çenesi kasıldı ve hırsla aldığı nefesleri genişleyen burnundan sıyrıldı. *Sabır,* der gibi aracı hareket ettirdi ve evin sokağına yöneldi. Ecem durgun bir şekilde yukarıya çıktığında, Cem aklına gelen bir şeye bakması gerektiğini söyleyerek, çalışma odasına yürüdü. Ecem ayakkabılarını ayağından halsizce çıkardı ve umursamadan yolun ortasında bırakarak ilerledi. Yanağından süzülen yaşlar çenesine akıyor, sonra gıdıklayarak göğüslerinin oluğuna damlıyordu. Kolundaki bileziğini de çıkardı ve parmaklarının arasından sıyrılan takılar yere düşerken yürümeye devam etti. Zaten Cem sürekli ortalıktan bir şeylerini topladığı içinde şikâyet ediyordu. Ama umurunda değildi.

Yanağına doğru ırı bir damla daha süzüldü. Lanet yaşlar neden akıyorsa, sanki bir halt vardı. Eli sırtına gitti, odasının kapısına yak-

laştığında elbisesi ayaklarının dibindeydi. Üzerine basarak iç çamaşırlarıyla odasından içeri geçti. Tuvalet aynasına yaklaştı, ağladığı için makyajı akmıştı. Çirkin duran yüzüne bakıp çekmecedeki iç çamaşırlarını almak için uzandı ama o anda eli durakladı. Çekmecenin yan tarafında bir sürü fantezi gecelikleri ve tülden hatta hiç yokmuş gibi duran fileden beybidolleri vardı ve daha bir tanesini bile kullanmamıştı. Bunların hepsini annesini çeyiz paketi yaptırdığı mağazadan sipariş vermişti. O anda aklında, yaşlı kadının söylediği o sözler şakladı.

"Onları ayartmak için özel şeyler var... Mesela gecelikler gibi... Hele bazılarını gördükleri anda dünyaları duruyor."

Cehennem prensipleri krallığının prensi Cem Aydınoğlu'nu, böyle fantezi oyunlarıyla etkileyebilir miydi? Masum yüzünde oluşan o arsız ifadeyle, içlerinden birini çekip aldı ve aklındaki hain planla banyoya gitti. Islık öttürürken, tam o anda telefonunu yanına almadığını fark ederek geri dönüp çantasına uzandı. Google Anne'den öğreneceği çok şeyi vardı!

Cem elindeki bardakla küfrederek odanın ortasında dolanıp duruyordu. Kendine söyüyor, karısına kızıyor ve gece boyu ona aç gözlerle bakan o ahlaksız gözleri oyamadığı için öfkesinden kuduruyordu. İkisini lavaboda yakalamıştı, ne güzel bir temiz pataklayıp rahatlayacaktı ama Rüzgâr bunu fark edip peşine takılarak engel olmuştu. Hilmi denen şerefsizi bir kuytuda yakaladığında, bacaklarından tavana asacaktı yavşağı, karısının bacaklarına gözleri nasıl takılırdı! Ya o Vusat denen ibneye ne demeli, şaşı gözüne, koca göbeğine ve altmışlık yaşına bakmadan karısının memesine bakmıştı... Orada sessizce dikilirken, onları aynı anda katlettiğini düşünmekten başka bir şey yapmamıştı. Çünkü Ecem korkardı. Çünkü Esme hamileydi. Çünkü cinnet geçirirse geriye sağ kalan kimse kalmazdı.

Lanet olsun, tüm bunları kendi mi kuruyordu kafasında? Onca adamların karısına bakmadığını, bakamayacağını biliyordu. Çünkü Cem'in kararmış yüz ifadesini gören herkes buna cüret edemeyeceğini bilirdi ama bu, içinde kabaran kıskançlığını gidermiyordu. Her an konuşmasını yarıda kesip, ceketini çıkarıp karısını sararak gözlerden uzak bir köşeye çekip, ilk bulduğu duvara yaslamayı ve en dibine dalarak aklını başından almayı, sahibinin kim olduğunu kanıtlamayı düşündüğünü ve nasıl olur da bunu yapamamış olduğuna küfrediyordu. Neyse ki sonunda Esme'den ziyade Rüzgâr karısının fazla ayakta

durmasından huzursuzlanmış ve eve erken dönmeyi başarmışlardı. Şimdi ise ona bir daha böyle giyinmesini yasaklayamadığı ve bir temiz azarlayamadığı için kendisiyle çatışıyordu. Cem son yudumunu da kafasına diktiğinde, telefonundan gelen bip sesiyle dikkati dağıldı. Cebindeki telefonu eline aldığındaki şaşkınlığı ise bambaşkaydı.

Lanet kadın onun aklını yemesi için elinden geleni yapıyordu. Şimdi de telefonuna mesaj atıp "Yatağa" çağırıyordu. Cem homurdanarak koltuğunun başında asılı duran ceketine uzandı ve hırsla dışarı çıktı. Merdivenleri çıktığında ilk olarak yerde atılmış duran karısının ayakkabısını buldu. Başını sallayarak aldığında, az ileride bir diğerini de buldu ve bunu yolda topladığı takıları takip etti. Bir gün bunlara takılıp düşecekti. *Aptal şey!*

Ama onun dağınıklığı bile evde varlığını gösteren en hoş görüntüydü. Kızmadı. Aksine huzurla gülümsedi. Yatak odasına yöneldiğinde, kapının girişinde elbisesini gördü. *Cadı!* Aklıyla oynuyordu, sonra ona sürekli hazır asker olarak gezdiği için sitem ediyordu. Cem kendini tutuyordu son zamanlarda. Kafayı üşütmüş olmalıydı. Aklını tamamen karısıyla bozmuştu ve azgın bir ayı gibi sürekli tepesine çökmek istemiyordu. Yoksa kız cidden onun manyak bir sapık olduğunu düşünüp kaçacaktı.

Kapıya uzandığında, burnuna değişik bir koku geldi. İçerisi karanlıktı ama duvarlara vuran yansımaya bakılırsa, minik cadısı bir haltlar karıştırıyordu. İçi ısındı, onun varlığı adamın kanını kaynatıyor, durduk yere mutlu ediyordu. Gülümsedi. Meraklı bakışlarını geniş odada dolaştırdı. Yatağın üzerinde gül yaprakları, her yerde ufak mumlar vardı. Kaşlarını kaldırıp, elindeki kıyafeti katlayarak camın önündeki koltuğa, ayakkabıları da hemen yanına, yere koydu. O anda kapı kapandı. Cem arkasını dönerek, karanlıkta kalan zayıf gölgeye baktı.

"Benim bildiğim bu tür organizasyonları erkekler yapar."

"Sen bana yapmayı atladıysan, bu benim kabahatim değil kocacığım." dedi kız adamın gülümsemesini sağlayarak. "Neyse, zararın neresinden dönsek kârdır. Şimdi soyun." diye buyurdu.

Açık açık bunu diyeceğini düşünmeyen Cem şaşırarak gülümsedi. Ona hükmeden bir duruşla başını geriye atıp, ellerini cebine sokarak dikilmeye devam etti. "Madem her şeyi düşündün, olaylar usulüne göre devam etsin. Eğer bu sürprizi ben yapmış olsaydım, seni kendim soymak isterdim..."

"Anlamadım." dedi Ecem kocasını yanlış anlayarak, "Yani soyun-mayacak mısın? İstemiyor musun?"

"Soyunacağım ama bunu ben yapmayacağım, gel kendin yap." dedi ona yem atıp, orada neden saklandığını anlamaya çalışarak. Ecem bir adım öne çıktığında, karanlık kıpraştı. İki adım daha öne çıktığında ise mumun ışıkları bronz teninde raksa başladı ve adamın sesli bir şekilde yutkunmasını, edepsiz bir biçimde küfretmesini sağladı.

Onun tepkisiyle alınganlaşan Ecem, "Olmamış mı?" dedi hayal kırıklığıyla.

Cem, boğazı kurumuş ve bedeni kurulup kalmış halde ona bakarken, istese de cevap veremedi.

Ecem tam karşısında beyaz tenine zıt siyah desenli tülden şeffaf gecelikle, karanlığa doğan melek gibi dikiliyordu. Yüzündeki kusursuz makyajı, dolgun göğüslerine taktığı destekli sütyeni ve altına giydiği o iç gıcıklayan tangasıyla, fosforlu gibi parlayan beyaz teniyle aklına Fatiha okutuyordu.

Ecem kocasının şaşkın ifadesinden onu beğendiğini, hatta beğeniden daha çok afalladığını anladı. Hemen ilk hamleyi yaparak öne doğru bir adım atıp boğazını temizledi. Ne yazıyordu kadının sayfasında? Heh, şimdi bir şifonyer bulup oradan destek olarak, bedenini görsele sokacak şekilde elini yaslamalıydı. Sonra gösterecek ama elletmeyecekti.

Birkaç usul adımla yanındaki komedinin dibine yaklaştı ve karanlıkta tam seçemediği mobilyaya el attı. Eli boşluğa gelip yere kapaklanırken, Cem korkuyla öne atıldı ama acıyla inleyen Ecem bozuntuya vermeden derhal toparlandı. Hızla ayaklanarak saçlarını geriye atarken, "Tamam, panik yok, iyiyim." dedi.

"Işıkları yakabiliriz." diye önerdi Cem kendini sakatlamasından korkarak.

"Olmaz..." dedi Ecem heyecanla atılarak. "Ortam karanlık olacak, bir sürü mum yaktım. Romantizmi bombalama lütfen."

Cem etrafındaki minik mumlara baktı. "Bu mumların kendine bile hayrı yok, kocaman odayı nasıl aydınlatsın romantik cadım."

"Soyun." diye buyurdu Ecem yine kabaca. Elinde bir kırbacı yoktu, hoş istese de bulamazdı. Siyah külotlu çorabını kırbaç yapsa mıydı ki ya da onun değerli kravatlarından birini! Adam kesin onu camdan

şallandırırdı, kravatları olmazdı.

Gözleri mumdan daha fazla ışıldayan adam "Sen soy." diye emretti tekrar.

Ecem öne doğru kızgın bir adım attı ve o anda yerde unuttuğu tokası ayağına batınca "Lanet olsun." diye ayağını tutarak acı içinde zıplamaya başladı. Cem kızgınca yanına yaklaştığında "Sana ortalıklara atma şu eşyalarını diyorum." diye azarladı.

"Ne bağırıyorsun be!" diyen Ecem sulanmış gözleriyle uyunurken, Cem endişeyle "Neresi acıyor, bakayım..." diye söylendi.

"İyiyim." dedi kız, kabaran sesiyle ve yalan söyleyerek.

"Bir kaza çıkmadan bırakalım bu saçmalığı..." diye homurdandı Cem.

"Yok kaza falan, ben iyiyim." dedi kız acıyan ayağını yere indirerek, saçlarını omzundan geriye savururken.

"Işığı yakalım. Ben bakayım ayağına batan şeye, bir daha batabilir her neyse."

"Toka..." dedi Ecem elindeki tokayı göstererek. "Sadece tokaydı. Buldum bak, sorun kalmadı."

Cem sıkıntıyla karısının yüzüne baktı. Ecem titreyen elleriyle kocasına uzandı, adamı kravatından yakalayarak, kabaca boynunu bükmesini sağladı. "Deve gibisin be, eğil biraz, uzanamıyorum."

"Çok romantik sözler bunlar hayatım, bir yere not edeyim unuturum falan." diye söylendi eğilen adam. Karısının ellerini açmaya çalışarak "Ama kravatımı çıkarsaydık, böyle..."

"Cem..." diye dişlerini sıktı kız kıskanarak. "Başlattırma kravatına, burada asli bir görev içindeydim." Kravatlarını bir gün yaktırtacaktı bu gidişle. Dudaklarını huysuzca büken kız, yanağını kocasının yanağına sürttü. Sonra da dudaklarını baştan çıkarıcı bir eylemle kulak memesine değdirdi. Adamın bacak kasları gerildi, belinin altı ısındı ve kasıkları patlayacak şekilde gerilerek şişti. Ecem dilini dudağına hileyle dokundurup, sık soluğunu kulağının içine üfledi. "Sana çok edepsiz şeyler yapacağım."

Adam elleri altında kasılıp kalınca, yanlış bir şeyler yaptığını düşündü. Ay o kadın öyle demiyor, *bana edepsiz şeyler söyle* demesi gerekiyordu. Yok, yine karıştırmıştı iste sıralamayı. Yoksa öyle değil miydi? Artık sabrının sınırına gelen Cem, hızlanmış soluklarıyla

kollarını karısının beline dolarken "Ya..." dedi haince. "Edepsizden kastın ne?" diye sordu kalbi hızlanarak.

"Kötü..." dedi Ecem bocalayarak. "Çok kötü şeyler."

"Ellerimi mi bağlayacaksın?" diye sordu adam.

"Yok." diye cevapladı kız masumca.

"Beni sandalyeye mi bağlayacaksın? Ya da yatağa?"

Kız masum gözlerini irice açıp kırpıştırdı. "Hayır, deli misin sen? Seni bağlarsam bana nasıl dokunacaksın. Ben dokunuşlarını seviyorum."

Gururlanan Cem dudaklarını şakağına sürttü. Çok masumdu çılgın cadısı. Kocasının dişleri tenini sıyırınca, kız acı çeker gibi inledi. Sözde onu baştan çıkaracaktı ama kendi sadece dokunuşuyla baştan çıkıyordu bile. Kurnaz adam "Yoksa elinde kırbaçla üzerimde mi olacaksın?" dedi kızı utandırarak.

"Cem." dedi nefes nefese. "Sen manyak mısın, neden seni kırbaçlayayım? Yani seni dövmek istediğim anlar bolca mevcut ama asla... asla yapmam. Hem kırbacım yok!" Ve aklına gelen görüntülerle kız dehşetle titredi. "Sen... Sen bunları nereden biliyorsun? Lanet olasıca adam, yoksa yaptın mı?" diye sordu kıskanarak.

"Evet, işte gerçek Ecem ortaya çıktı. Kıskanç cadım." dedi Cem enfes bir kahkahayla odayı sarsarken. Ecem ayakuçlarında kalkarak, "Sana masaj yapacağım." dedi nazlıca.

"Olur." dedi adam düz bir sesle. "Son zamanlarda yatağımla savaşan bir cadı yüzünden kulunçlarım çıkmıştı."

"Ben deli yatmam... Biraz serbeste alışkınım..."diye homurdandı kız.

"En son ayağını gözümden çıkardığımızı unutmayalım. Hiç deli yatmazsın..." diye sataşmaya devam etti keyiflenen adam.

"Rahat yattığımı söylemiştim." diye utanç içinde bocaladı kız.

"Biliyorum... Yatmıyor, yastıkla, yatakla, arada da benimle savaşıyorsun."

"Bu benim suçum değil. Ömrüm boyunca tek yattım ben, senin gibi alışkanlıklar edinecek tecrübeler yaşamadım."

"İyi ki yaşamadın meleğim, ben seni alıştırırım. Tek beden yatmayı benimle tecrübe edinmeni sağlarım." dudaklarını boynuna uzattı.

Dilini bal tadındaki teninde ayartan bir ritimde gezdirdi.

İnleyen kız kocasının heybetli omuzlarına asılarak, "Cem, seni ben baştan çıkaracağım, bu benim fikrim. Çalma lütfen, sen bana..." Lafın gerisi yoktu. O yakıcı dudaklar ne zaman dudaklarına tırmanmıştı ki? Tüm planı çöpe atılacaktı. Islak dudaklarını sömürgeden kurtarıp, soluk soluğa geri çekildi.

"Masaj?"

"Yatak..."

"Seni baştan çıkaracağım." dedi Ecem saf saf yine.

"Ben zaten baştan çıktım cadı, görmüyor musun tepemden dumanlar çıkıyor. Buralar yanmadan hadi yatağa geçelim."

"Sana masaj yapacağım, bir sürü hazırlık yaptım."

"Yavrum ne masajı, senin ellerin bedenimde dolaştığında zaten masaj etkisi veriyor. Tek parmağınla beni tuşe ediyorsun."

Bu övgü dolu sözlerden memnun olan Ecem gururla göğsünü kabartarak adamın soluklarını bıçak gibi keserken, ellerini kocasının omzuna koydu ve usulca aşağıya indirdi. Avucunun içinde hızlanmış kalp atışlarını hissettiği anda, sert göğsünden biraz güç kullanarak yatağa ittirdi. Ve Cem'in yatağa düşmesiyle birlikte oluşan gümleme sesi, birbirine girdi. Ecem şaşkınca yatağın ayağını kıran kocasının ayılığına bakarken, "Cem..." diye endişeyle cıyakladı. Cem kırılan ve yamulan yatağın üzerinden küfrederek doğrulmaya çalışırken "Sana bu lanet yatağı almayalım, çok dayanmadan kırılır demiştim." diye hiddetle homurdandı.

Ecem, "Ne bilsin adamlar kadının yatağa bir azman alacağını..." diye zamansız şakalaştığında, kocasının sert bakışlarını fark edip yutkundu. Mum ışığı altında alev alev yanıyordu yeşilleri. Derhal dibine sokuldu. İşaret parmağıyla çatılan kaşlarını düzeltirken şirince, "Masaj?" dedi.

"S*ktirme lan masajını..." dedi Cem edepsizce küfrederek, öfkeyle yerinden kalkarken homurdandı. Küfretmesine bozulan Ecem bir adım geriledi, gözleri dolu dolu olmuş halde burnunu çekti. Cam gibi narin olan kalbi kırılmıştı. Bu işi de mahvetmişti işte. Yatakta berbattı, evde beceriksiz ve pasaklıydı. Zaten uzun diliyle adam çok geçmeden onu boşardı. Karanlığa sığındı, sessizce kadersizliğine ağlamaya başladı.

Öfkeden gözü dönen Cem çok sonra o burnunu çektikçe karısının ağladığını anladı. Ve ona sarıldığında, Ecem hıçkırarak daha sesli ağlamaya başladı.

"Şişttt! Tamam. Bir şey demedim." dedi adam üzgünce. O ağlayınca yüreği mengeneye sıkışmış gibi acıyor ve nefes aldırmıyordu.

"Bana küfrettin." dedi kız hıçkırarak.

"Dilim kopsun, bir daha etmeyeceğim."

"Ben beceriksizim."

"Değilsin..."

"Temizlik yapamıyorum..." diye seslice hıçkırdı.

"Yemek yapıyorsun çok güzel. Biraz tuzlu ama olsun, zamanla alışırsın."

"Az ye de kendine aşçı tut." dedi kız öfkeyle ve tekrar hıçkırarak "Pasaklının biriyim."

"Sıkıntı değil evde Fidan ablam var, sana yardım için burada."

"Annem hep haklıymış."

"Ne konuda?" demek isteyen adam ağzını açmaya korktu, işin ucu temizlikçiye varacak gibiydi. Kız dertlice "Beni alan üstüne para vererek eve geri yollar." diye duygudan duyguya geçiş yaptı.

Kollarında şefkatle tuttuğu varlığı sarmalayan adam, "Dünyaları verseler değişmem seni." dedi içine almak ister gibi kanatlarının arasına sıkıştırarak. Bu kızın ayarlarıyla oynayan kendine dümdüz söv-dü. Hak etmişti.

"Fantezi yapmayı bilmiyorum. 22 senede insan bir şey öğrenmez mi, bir de kendimi akıllı sanırdım. Seni yatakta tatmin edemeyecek kadar da beceriksizim." dedi burnunu çekerek.

Şimdi de ayarları kayan adam dehşet bir bakış atarken aynı anda öfkeden kudurur gibi oldu. Onun başkası tarafından keşfedilmesi ve başkası tarafında kendisi gibi elleri, dilleri ve yüreğiyle sevilme fikri adamın son nefesi gibiydi. "Daha becerikli olma Ecem, o zaman kocan yanında olmaz." Ecem çocukça bir saflıkla burnunu çekti bir daha. Dudaklarını bükerek küs küs, "Beni kıskanmıyorsun. Artık dikkatini çekmiyorum." dedi hüzünle.

"Bunu da nereden çıkardın?" dedi adam karısının ıslak yüzünü elleri arasına alıp şefkatle yanaklarını kurulamaya çalışarak.

"Geçen gün fark ettim." dedi kız gözlerini kaçırarak. "Umursamıyorsun. Bugün ise yaptıkların... Ben kaç saat o elbiseyi aradım dolaştı, ama sen beni kıskanmadın. Artık ilgi duymuyorsun tabii."

Kız onu azarlamasını beklerken, bu itiraflar üzerine Cem garip bir kahkaha attı. Kızı kollarından tutup biraz geriye çekerek, ıslak gözlerine, ağlamaklı titreyen dudaklarına baktı. "Ben az daha katil olacaktım cadı. Nasıl geçti bu gece haberin yok. Tüm gözler sana döndükçe, seni masa örtülerine sarıp kaçırma dürtüsünü nasıl yendiğimden haberin yok. Ecem ben bu akşamki kadar sabırlı olacağımı hiç düşünmezdim. Beni sınıyorsun."

"O zaman neden belli etmedin?"

"Çünkü elbisenin içinde çok mutluydun, üzülmene kıyamadım. Seni üzerek, hadsiz kıskançlıklarımla boğarak geceni mahvedecek her şeyden kaçındım. İlk defa ikna olmuştun topluluk karşısına çıkmaya, ürküyordun, tedirgindin, bir de ben stres olmak istemedim ama her an... Abartısız her an katil olabilir ya da seni ilk lavaboya çekip, içinde saltanat kurabilirdim."

Hıçkıran Ecem şirince gülümseyerek burnunu çekti. Cem kaşlarını çattı. "Demek bilinçli olarak giydin?" Sesindeki tını azarlıyordu.

"Dikkatini çekmek istedim."

"Sen zaten dikkatimi çekiyorsun."

"Ama bir zamandır uzak duruyorsun."

"Ecem, hassassın. Gece zaten tependen inmiyorum, gündüzleri de seni alırsam hasta olabilirsin, çok narinsin. Üstelik daha yeni bu durumun, benden sıkılabilirsin... Ben... ben kendimi frenleyemediğim her an azgın teke gibi kuyruğunda dolaşabilirim."

"Dolaş..." dedi kız nazlı nazlı. Başını kocasının göğsüne yasladı, yanağının altında çılgınca atan kalp atışlarına odaklandı. Eli gömleğin altında gerilen göğüs kaslarında dolaşırken, "Ama sakın bir daha uzak durma." diye emretti. "Kız, bağır, hatta öfkeyle kükre ama uzak durma..."

Cem biraz geri çekildiğinde, hain sesi keyifle kızın kulağına süzüldü. "Sanırım bana masaj yapacaktın?"

"Yapmasam... Kesin yağ yerine gaz yağı kullanır, mumlarla da seni ateşe veririm." diye homurdandı ürkekçe. Beceriksizliğin âlemi yoktu.

"Yanmaya razıyım."

"Cem valla bir sakatlık çıkarırım."

Cem dudaklarını yanağından boynuna indirdi, iri eller kızın kal. çalarını kavrayarak kendine çekiştirdi. "Bu saçma şeyde ne?" dedi üzerindeki tül geceliği çekiştirerek. "Hiç giymesen daha iyi etki sağ. lardın inan."

"Sevmedin mi?" dedi kız üzülerek, oysa sırf o hoşlanır diye giy. mişti.

"Sevmedim." dedi Cem ciddiyetle. "Çıplak daha güzelsin."

"Uyuz." dedi kocasının omzuna vuran keyfi yerine gelmiş kız.

"Beni ayartan sensin meleğim, üzerindeki bu paçavra değil. Sa. bahlığın altında çıplak olduğunu bilmek, daha çok hoşuma gider."

Ecem iç çekerek yatağa baktı. "Yatağımız da kırıldı, şimdi ne ya. pacağız?"

"Sadece bir ayağı kırıldı." dedi Cem karısını kollarından salıp, kö. şedeki komodine yaklaşarak. Genç kızın okuduğu kitaplardan ikisini alıp yatağın başına geldi ve kırık ayağın altına yerleştirdi.

"Bir işe yarasınlar..."

"Onları okuyordum."

"Yarından sonra devam edersin okumaya, bu gece okuyacağın ve öğreneceğin tek şey bizim özelimiz olmalı... Ve bu gece okunmaktan daha önemli bir işe yarayacaklar."

"Soyun." diye buyurdu Ecem yine tatlıca. Cem tek kaşını kaldı. rınca, "Tamam tamam, ben yaparım." diye uzandı itaatle. Parmakları önce omuzlarını okşadı. Onun kaslı omuzlarında parmaklarını gezdir. meyi seviyordu. Cem karısının elini yakaladı ve dudaklarına bastırdı. "Orada düğme yok..." dedi elini yakasına bırakırken. "Buradan baş. la."

Ecem yarı mahcup, yarı arsız bir sınırış sundu ona. Adam onun gençliğine, güzelliğine ve masumluğuna bir kez daha hayran kaldı. Ecem ise onun ayartan dokunuşları arasında güç bela gömleğinin düğmelerini açtı. Sabırsızlaşan Cem ise kızın üzerindeki varla yok arasında duran tül geceliği çekiştirdi.

"Sonra ben de."

"Önce ben." dedi kız heyecanla.

"Hakkaniyetli ol cadı, bir sen, bir de ben." dedi adam ona dokunma ihtiyacıyla yanarak.

"Ama bu haksızlık, sen çıkarana kadar ben çıplak kalırım." diye homurdandı huysuzca.

"Bu da senin sorunun, benim keyfim olur." Diye yanıtladı adam memnunca.

Az sonra Cem üzerini çıkarmış ve karısının direktifiyle yatağa sırt üstü uzanmıştı. Cem başının altına aldığı kollarıyla karısına bakarken, "Benim tamamen çıplak olmam gerekmez mi? Üzerimde çarşaf var." diye sataştı.

Ecem bakışlarını iç çekerek çarşaflı yasak bölgeye çevirip "Bence bu da benim akıl sağlığım için alınan tedbir kocacığım." diyerek elindeki yağ şişesiyle yatağa tırmandı. "Dön..." diye buyurdu.

"Hayır." dedi adam. Kız somurtarak "Dönmezsen yapmam." diye tehdit edince adam eli mahkûm mızmızlanarak yüzünü yatağa döndü. Ecem kocasının güçlü ve kuvvetli beline, çarşafın altında duran sert, seksi kalçalarına bakarak iç çekti. Burada durup onu izleyerek baştan çıkmadan evvel yapması gereken ulvi bir görevi vardı. Sonra zaten onundu. Bacaklarını ayırarak kocasının baldırlarına oturduğunda yatak sarsılırken kocası inledi. Ellerine döktüğü yağı sırtına, omuzlarına ve kollarına dikkatle sürerken, ellerinin altında kasılan Cem "İçinde ne var?" diye sordu.

"Sır?"

"Bu sır beni yakmaz değil mi?" diye sordu yine sataşarak. Kızın elleri bel boşluğuna gelince, çimdikledi ve adam kalçalarının sınırından geçen tırnak çiziğiyle derince inledi. Sustu. Soğuk sıvının tenine değmesiyle başını yastığa koydu. Ecem dikkatle ona masaj yaparken- ve tabiî keyifle baştan çıktığını yok sayarken- Cem huysuzlanarak, "Ön tarafa ne zaman geçeceksin?" diye sordu. Heyecanlı mıydı?

"Daha yeni başladım..." dedi kız titreyen ellerini sırtında hareket ettirirken. Allah'ım bu eziyeti ne demeye seçmişti ki? Şimdi tek istediği kocasının üzerindeki çarşafı kavrayıp bir köşeye savurmak ve üzerine abanıp dudaklarını teninde gezdirmekti. Kız bu düşüncelerle çaresiz baş etmeye çalışırken, Cem birden ters dönünce, düşmemek için çığlık atarak çırpındı ve Cem karısını belinden yakalayarak sertleşmiş kasıklarının üstüne oturttu. "Böylesi daha iyi..." diye arsızca söylendi.

Bir an donup kalan ve acayip bir şekilde başı dönen Ecem, sıcak soluğa yüzüne vuran saçlarını geriye savurdu. Cem onun kasıklarının üzerine bastırarak pozisyonunu korudu, kız inleyerek çaresizce dı-raklarken, bacaklarının arasındaki rahatsız eden sertlikle kıpırdandı. Yutkunarak, "Hi-hile yapıyorsun." diye fısıldadı.

"Karımı arzuluyorum..."

Arzuladığı yer, hedefine varmak isteyen sinsi bir yılan gibi kıpır-dandı. "Cem..." diye uyardı kız.

"Devam et." dedi adam gözlerini kapamak ister gibi başını yarı kaydırarak. Mum ışıkları bronz teninde sersemletici ifadesinde, sır-hoş edici bahar gözlerinde ve çapkın dudaklarında parlıyordu. Ürkek ellerindeki yağ tenine değdikçe, sanki altın tozu serpişmişçesine göz kamaştırıyordu yağız bedeni. Bu hali çok baştan çıkarıcıydı ve kız ondan evvel kendini salmaktan korkuyordu.

"Hımmm..." dedi Yunan heykeline benzeyen zalim, içini kıyarak gerindi. Pazıları şişti, kollarını kaldırıp başının altına koyarken kızın nefesini kesti. "Bu anın keyfini çıkaracağım."

Ecem ellerinde ısıttığı yağı göğsüne dokundurdu. Usul ve istekle bedeninde, her kasında ve girintisinde dolaştırıp, narin parmaklarının titremesine aldırmadan daha aşağılara kaydırdı. Parmakları gıdıklan-dığı tüyleri takip etti ve karın kaslarının titreşmesine sebep olacak kadar aşağıya uzandı.

"Çabuk ol..." dedi huysuz Cem.

"Her anın içine ettin. Ayı mısın sen?" dedi Ecem kızgınca popo-sunu biraz kaldırıp, gerileyerek. Cem kısık kirpiklerinin arasından ka-rısına ters ters bakarken, tehlikeli göz bebeklerinin karanlıkta ışıl ışıl yanıp söndüğünü gördü. Ufacık parmaklar kasıklarının kenarındaki kasların üzerinde bale yaptı kısacık.

"Ecem..." demesine kalmadan, genç kızın eli çarşafın altına sü-zülünce adam beklemediği eylemle titreyerek gerildi ve kalçaları sık-laştı. Ecem onun tepkisel kıpırdanışını şeytani bir hazla izledi. Hain parmakları istikrarla en mahrem yerine kapandığında ise adamın kal-çaları titreyerek yerinden oynadı. Ecem çarşaf engelinden kurtuldu-ğunda, Cem sesli bir soluk verirken, alev topuna dönen gözleri kay-maya ve göğüs boşluğuna oturan derin hırıltıyla kükrerken başı geriye düşmeye başladı. Ecem dev gibi adamın elinin altında can veriircesine derin soluduğunu fark edip heyecanlandı. Adem elması kabardı ve

yutkunurken sarsılır gibi oldu. Heyecanlanmıştı kocası ve bu heyecanının kanıtı avuçlarının arasında ısınmaya devam ediyordu. Adam onu dirseğinden tutup kendine çekemediği için can çekişti. Bedeni kaskatı kesilmişti. Ona bu kadar yakınken ve tahrik edici kokusunu içine çekerken, elleri en mahrem yerinde oyalanırken, onu kollarına alma ve öpme isteğine karşı koyması çok zordu. Ecem kendisine başka hiçbir şey vermemeye kararlı bir şekilde yaptığı eyleme devam ederken, bedenine sahip olma isteğine karşı koyması gitgide güçlü bir irade savaşına sokuyordu ve bunu kız gördükçe göğsü sıkışıyordu...

Ona bunu kendisi yaptırdığı için gurur duydu. Parmaklarının arasındaki ipeksi teni sımsıkı kavradı ve onun kadifemsi varlığını hissedene kadar sıktı. Adam son nefesini verirmişçesine öyle bir inledi ki, kız korkuyla bir an canını yaktığını düşünüp bırakmak istedi ama onun sonra zevk aldığını fark edince, hain emeline devam etti. İşte şimdi ayı gibi böğürüyordu. Kıkırdayan Ecem ellerini hareket ettirdiğinde ise dişlerinin arasından hırlıyordu adam.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Bu yazmıyordu, içgüdü." dedi kız soluk soluğa dürüstçe. Bu öylesine garip ti ki, onun kendisine verdiği bu büyük tepki, açlık, muhtaçlık daha önce aralarında gerçekleşmeyen bir yoksunluktu sanki. Koca man adam ellerinin arasında ateşe düşmüş solucan gibi kıvranıyordu. Cem yataktan avını gözleyen bir aslan gibi kalktı, kararlı duruşu ne istediğini alacağını belirtirken hızla parlayan tehlikeli gözler delici ve yakıcıydı. Kızın bakışları adamın belinin aşağısına kaydı. Yutkundu. Heyecanlandı. Şimdi ikisi de hayli tahrik olmuş ve tepetaklaktı.

"Üzerini çıkar..."

Söylediği sözlerde bir ağırlık vardı ama kızda kıpırdayacak güç yoktu. Geceliğinin eteklerini hafifçe titreyen elleriyle yukarı çıkardı, daha sonra da arkasına uzanarak geceliğinin iplerini çözdü, başından aşırarak yere fırlattı. Cem büyülenmiş gibiydi üzerinde sergilenen muhteşem görselle, onun kusursuz fiziğine ihtirasla bakarken, uzunca bir süre kıpırdamadı. Karanlıkta koyu bir yakut gibi parlayan tutkulu bakışları göğüslerinin üstündeydi. İnce belinin genişliğini, yumuşakça yayılan kalçalarının kıvrımını ölçüyordu. Aniden içindeki azgın aslan harekete geçti, o kadar hızlı olmuştu ki hareketi, pençeleri kızın tenine geçtiği an Ecem neredeyse bağıracaktı. Yatağa sırt üzeri düş-

tüğünde ve kocası bacaklarının arasına indiğinde, hem heyecan hem korkuyla içi kalktı.

Onu öpmeyi düşündü ama Cem ellerini beline koyup, bacaklarını ayırınca kendisini savunmasız ve daha önce hiç hissetmediği şekilde günahkâr hissetmesini sağladı. O yeşil gözlerdeki ateş ve nabız gibi atan erkekliği, içindeki vahşi kadının ortaya çıkmasını sağlamıştı.

"Bacaklarını kaldır."

Nabzı emirlerine uydukça hızlanıyordu. Adam uzanıp saçındaki tokayı çözerek parmaklarını ipek bir pelerin gibi yastığına dağılan saçlarında gezdirdi ve başının tamamen yastığa düşmesini sağladı. Eliyle boynundan yakalayarak kendine yaklaştırdı, derin, yakıcı bir öpücük kondurdu. Diğer eliyle de göğüsleriyle oynuyor, bir misket gibi sertleşen meme uçlarını sıkıyor, ağrıyıp zonklayana kadar zorluyordu. Tükenmeyen bir ateş kızın her yanını sardı. Kanını yakan arzu bütün uzuvlarına yayılmaya başlamıştı. Her eklemi acıyor gibi pelteleşiyordu. Ve sonunda sıcak ağzı göğüslerine indi kızın ve açlığıyla tutuşan bir bebek gibi emmeye başladı Cem. Dili daireler çizdi, dişleri ufak ısırıklar attı. Daha önce hiç bu kadar yakıcı bir zevk duymamıştı ve her diş darbesinde minik çığlıklarını adamın kulağına boşaltı. Başını geriye atarak, üzerinde titizlikle çalışması için daha fazla açık alan bıraktı. Ve birden kızı belinden kavrayarak, apansız üzerinde olacak şekilde kasıklarının üstüne yerleştirdi Cem. Ve teninde hissettiği ateş gibi baskıyla "Ecem..." diye inledi acıyla. "Islaksın..."

Kıpkırmızı olan kız utandı ama hazzın içinde kaybolduğu için umursamadı. "Madem emek harcadın, buna değer bir şey olmalı." Elleri tekrar kızın narin belindeydi. Onu kaldırdı, komple içeri alana kadar yavaşça üzerine bıraktı. "Bu akşam ipler senin elinde, istediğini kendin al."

Ve bir tamamlanmayla her şey yerle yeksan oldu. İkisi de kendini birkaç saniyeliğine kaybetti.

Kendinden geçen Ecem açgözlülükle adamın her şeyini aldı. Nasıl hareket edeceğini, nasıl vücudunun pozisyonunu değiştirip daha derine alabileceğini, nasıl kendisini kaldırıp yavaşça indirerek keyif alacağını öğrendi. Bir ata binmekten farkı yoktu... *Beygir!* Bu düşünceye gülecek halde bile değildi. Aşağı yukarı hareket ettikçe, içindeki sıcaklık ulaşılamaz bir mertebeye çıkıyor, Cem ihtirasın beşiği olan tepeye tutkuyla dokundukça patlama noktası daha da birikiyordu.

Cem onu kalçasından yakalayarak sabit tutup, sertçe içeri girdiğinde, bağırmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Başı geriye düştü, saçları hem kendi kalçalarını, hem de adamın bacaklarını okşayarak ürpertti.

Cem kızın görüntüsüyle patlama sınırına gelirken, aldığı zevk çok keskin ve tatlıydı. Kendini tutamıyor, inlemesine sebep oluyordu. Ama Cem neyi varsa almaya kararlıydı, açgözlüydü ve cüretkâr... Durmadı, içindeki gergin tel kopup, vücudu binlerce parçaya ayrılana kadar ona sahip oldu. Ürperti dalgaları bütün vücudunu yakarken, sarhoş duygular içinde adını haykırıyordu. İkisi de birbirinin adını haykırıyordu.

Adam da onun zevk içinde kendini bıraktığını görünce, son anda aklı başına gelerek aşk deryasından çıkıp, irkilerek karısını yukarı kaldırdı ve geleceği dışarıya saçıldı. Havada asılı kalan Ecem bir yoksunlukla sarsılırken, adam hâlâ kendi içinde çatışmadaydı. Az daha... az daha kendini kaybedip içinde patlayacaktı.

Çocuk sahibi asla olmayacaktı, buna her zaman dikkat edecek ve asla kendini bu derece kaybetmeyecekti. Büyü bozuldu, tozpembe bulutlar dağıldı. Boşlukta asılı kalan Ecem ateş gibi yanarken buz tuttu, buna hazırlıksız yakalanmıştı. Cem bu manevrayla geleceklerini koruduğunu sanırken, kızın içi rahatlama yerine hüzünle dolmuş ve tüm düşleri bir daha parçalanmıştı.

Ecem derin derin solurken, arzu bedeninden, ihtiras teninden çekilmeye başladığında kırgınca gözlerine baktı. Cem dişlerini sıkarak, neyi kaybettiğini bir kez daha anladı. Onun gibi bıcır bıcır, asla susmayan cadı bir kızı asla olmayacaktı. Ellerini kocasının göğsüne yaslayıp, tırnaklarını tenine geçiren Ecem, karanlıkta gözlerini sıkıca kapadı ve ona kendini sevdirmediğini sanarak sessizce ağlamaya başladı. Yanaklarına süzülen yaşlar önce çenesine, sonra kocasının göğsüne dökülüyordu şimdi. Boğazını tırmalayan hıçkırıklarını tutamıyordu. Ve Cem kıpırdandı. İşte o anda hıçkırıkla sarsılan kız, kocasının dudaklarını alnında hissetti.

"Özür dilerim..." dedi ciddi bir pişmanlıkla karısına sarılan adam. "Affet, bunu yapamam."

Sustu Ecem. Ne diyebilirdi ki, onun parçasını istemiyordu. Zorlayamazdı. *Senden bir parça istemiyordu!* Bu düşünce kızgın kalbine bir mızrak gibi batarken, sinesini oyup parçaladı. Yine de bir umut

"Zaten erken..." dedi çaresizce hıçkırarak. Ama zaten hamile olabileceğini bilerek... Gülümsemeye çalıştı. Kocasının söylediği şeyle kırgın gülücükleri dudaklarında dondu kaldı.

"Hiçbir zaman olmayacak..."

O anda kasılıp kaldı kız. Kollarının arasından resmen su olup süzülüyordu titreyen bedeni. Yutkunamadı bile. Başını kocasının koca naklı göğsünden kaldırıp, gözlerini karanlıkta parlayan ifadesiz gözlerine odakladı.

"An... anlamadım."

"Çocuk istemiyorum."

"Ben?"

"Hayallere kapılmanı da istemiyorum Ecem." dedi adam sert bir sesle. Vicdansız haline rağmen yanağını şefkatle okşadı. "Lütfen hayal kurma..."

"Bu... Bu hakkı..."

"Kahretsin..." diye hırladı Cem birden sertleşerek. Anında dengesizleşti. Az önceki ortamın güzelliğine inat ikisi de gerildi. Kızın yüzünü kabaca ellerinin arasına alarak, laflarını tek tek beynine sokmak istercesine hızla sabitledi, "Senin anne olma hakkını elinden aldığımı biliyorum. Ben bencil bir adamım fakat istemiyorum. Çocuk istemiyorum. Eğer beni istiyorsan, sen de istemeyeceksin. Kabullenecek sin."

Kızın aklına gelen tek açıklama, onların geleceğine dair bir plan kurmaması ve ileride bıkarsa, ayağına bağ olacak hiçbir delilin arkasında bulunmamasıydı. Ve bu ihtimal ölümle eş değer acıları içine yüklüyordu. Çaresizce elini yeniden ona doğru götürürken, inanmak istemeyerek göğsüne dokunuyordu. Eli, kalbinin üzerini yakıyordu adeta. Vicdansız yüzündeki merhamet kırıntılarını görebilmek için başını arkaya itmesi gerekiyordu. Ama göremedi. Yüzündeki elleri kolunun tek hamlesiyle düşüren Ecem, kocasının kollarının arasından kalkmaya yeltenince, Cem onu kolundan sıkıca tutarak, biraz da kabaca kendine çekti. Bedeninde dolaşan kan daha hızlı akmaya başladı. Burun buruna gelene kadar yaklaştı. Göğsünde bir şeyler kopardı. İlgisiz durabilmek istiyordu ama karısının yıkıcı isteğine karşı koyamıyordu. Bunu ileride başarabilecek miydi? Bu durum onu daha da kızdırıyordu.

"Kendini buna hazırla derken, bundan bahsediyordum Ecem."

"Bu hazırlanacak bir şey değil. Sen sağlıklı bir erkeksin, ben de sağlığı yerinde bir kadınım. Neden ileride böyle şahane bir duygudan mahrum kalalım ki?"

Karısının elini birden bıraktı. Ne yaptığını fark etmişti. Ona dokunuyor, bedenini bastırarak ona yalvarıyordu. Cem karısını daha önce böyle görmemişti. Ecem çok kızgındı. Ve daha da kötüsü, haksız değildi.

"Ecem, istemediğimi bil, fazla ileri gitme yeter. Asla..." dedi kelimelerin üzerine basarak. Onun gözlerine baktı ve sessizce kendisini anlaması için yalvardı. "Asla bebeğimiz olmayacak."

Kulakları uğuldamaya başladı kızın. Kocasının yüzü ifadesiz görünüyordu ama onun incindiğini biliyordu. Belki de bunu çenesini birden kasmasından ya da dudaklarını sıkmasından anlamış olabilirdi. Ona öyle delici bir bakış attı. "Bir sıkıntın mı var? Bak eğer olmuyorsa susa..."

"Bir sıkıntı yok..."

Sözlerinin bu kadar açık olması kızı ürpertti. "O zaman?" dedi isyan ederek, sesindeki soğukluk, yaz ortasında bir gölü donduracak cinstendi. *Benden istemiyor!* "Neden? Ben istersem ne olacak?" Ondan uzaklaşıp yanına geçerek, üzgünce dizlerinin üzerine oturdu. Çıplaktı ve bu umurunda değildi. "Ya bebek sahibi olmak istersem!"

Telaştan kalbi duracak gibi oldu ve en kötüsünü düşünerek "Ecem..." dedi.

"Cem, ya anne olmak istersem?"

Cem sustu. Yüzünde öyle kesin bir ifade vardı ki, ürperdi. Kaşlarını çattı ve niyetini yanlış anlamış olmayı umarak aklına gelen şeyi korkusuyla fısıldadı. "Bebek istediğim için benden boşanacak mısın?" Yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı çünkü ona tuhaf bir bakış attı. "Ya da ne bileyim, belki de, zaten amacın bu. İleride boşanırsan, ayağına bağ olmamam... Ondan çocuk yapmıyoruz değil mi?"

"Saçmalama." dedi adam jilet gibi sesiyle toparlanırken. Kafasında hemen nasıl da senaryolar kurmuştu aptal kadın. Kaşları çatılmış, gözleri yine o eğilmez sertlikle kaplanmıştı. "Senden boşanmayı düşünmüyorum." Komodine uzandı, peçete rulosunu eline alarak temizlendi.

Kocasının geniş sırtına bakan Ecem, "Bebek sahibi olmayı da düşünmüyorsun." diye sayıkladı. Titrek bacaklarıyla yataktan inerek, adamın keskinleşmiş gözlerine ve çenesi seğiren yüzüne baktı. Kısa süre sonra, Ecem'in de en az kendisi kadar inatçı olabileceğini görecekti. Çünkü çok öfkelenmişti. "Ya... ben senden boşanmak istersem... Ya, bebek sahibi olmak için diretirsem."

"Boşanmam... Bunu da unut." dedi adam öfkeden gözü dönerek. Elindeki peçeteyi sinirle çöp kutusuna savurdu. Karısının yüzündeki asi ifade her şeyi anlatıyordu ama mantıklı davranıp düşüncelerini dile getirmemeyi tercih etti. "Bu konuyu..."

"Bu konu değil ve geleceğimize sen tek başına karar veremezsin." diye haykıran kız hızla banyoya giderken, Cem hareketlenince hızla kapıyı kapattı. "Sakın gelme... Yalnız kalmak istiyorum."

Cem kapının yakınında donup kaldı. Titremeye başlayan Ecem kendini duşa atıp, suyun ılımasını beklemeden buz gibi suyun altına girerek ağlamaya başladı. Alnını fayansın serin ve pürüzsüz yapısına yaslayıp, hıçkırıklarını boğazında boğarak ağlamaya çalıştı. Ona, onca zaman güvenmekle hata mı etmişti? Belki de her bahanenin arkasına saklanıp uzak durmasının sebebi buydu! Cem kendine bile güvenmiyor, hayatını garantiye alarak belirsiz bir süre evcilik oynamayı yeğliyordu. Onu bırakacaktı çünkü zamanı geldiğinde sıkılacağını biliyordu. Ecem onunla evlenmeden birlikte olmadığı için kurmuştu demek bu planı. Cem onu hayatında geçici olarak istiyordu ve bunun için de evlenmeyi şart koşması yüzünden, onunla istem dışı evlenmek zorunda kalmıştı. Şimdi evlendiği için sefasını sürüyordu özgürce ama bu tutkusu da bitecekti. Ucu açık her düşünce kızı karanlık bir girdaba daha hızlı sürükledi ve her düşüncenin sonunda Ecem daha beter hıçkırarak çaresiz kaldı.

Dayak yemiş bir beden ve çökmüş bir ruhla banyodan çıktığında, Cem belden aşağısını havluyla sarmış, çatık kaşlarının altına saklanmış sert bakışlarıyla camdan dışarıyı seyrediyordu. İçinde volkanları saklayan uyuyan bir yanardağ gibiydi. Ağzı kilitlenmiş gibi sımsıkı kenetlenmişti yine. Ecem saçlarını kurulayarak giysi odasına yönelirken, onun kedine doğru hareketlendiğini görünce, "Duşunu al." diye buyurdu ve kendini giysi odasına kilitledi.

Cem duştan çıktığında oda karanlıktı. Tüm mumlar sönmüş, gül yaprakları toplanmıştı. Bakışları yatağa kaydı fakat banyonun ışığından görüldüğü kadarıyla, dağınık yatak boştu. Üstelik etraftaki mum-

lar temizlenmiş, geceye dair hangi iz varsa, titizlikle silinmeye çalışılmıştı. Üzerini hızla değiştirip salona geçti. Salon, mutfak ve diğer odaların hepsi boştu. Karanlık evde endişeyle hareketlerini sıklaştırdı. Bahçeye bakacakken, merdivenin altındaki misafir odası aklına geldi ve oraya yöneldi. Ecem çok kızgındı ve haklıydı. Odanın kapısına geldiğinde gördüğü görüntüyle, kapıyı tıklatmak için kalkan eli durakladı. Uzanıp kapının üzerine yapıştırılan post-iti aldı ve kaşlarını çatarak okudu.

"Rahatsız edilmek istemiyorum Cem, lütfen saygı göster."

Elinin içinde buruşan kâğıtla parmak sokumları beyazladı. Önce kapının koluna uzandı kızgınca, sonra eli donup kaldı sağduyuyla. Ondan ayrı kalması; araya duvarların örülmesi ve zamanla saygının azalmasıydı. *'Bu gece'* dedi Cem. *Sadece bu gece hazmetmesi için ona zaman vereceğim. Kafasını toplaması için izin vereceğim ve bir daha asla ayrı yerde yatmasına izin vermeyeceğim!*

"Sevmeyi keşfetmeli insan, sevilmek için uğraşmamalı.
Emeğine değer vermeli insan; sahip çıkmaktan gocunmamalı.
Yaşama mücadelesini kimseye ihtiyaç duymadan vermeli.
Menfaatçi değil, vefalı olmalı yanındaki, iyi dostla cennete gidersin,
kötüsü ile tuvalete gitmeye bile korkarsın." der Müjde Aklanoğlu

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

En büyük bedduam sana:
Benden başkasına kör olsun yüreğin.

Kırıldığında sessiz kalır insan çünkü yürek susarken bilir beyin, en büyük ceza kırıldığın insanı yokluğunla terbiye etmektir. O yüzden insan kırıldığı zaman araya mesafe koyması gerekir, eğer yokluğunu hissediyorsa yanına gelecektir, gelmiyorsa zaten doğru yoldasın demektir.

Mesafe girdi araya ama bir şey daha girdi, gurur. Aşkın en büyük silahı gurur, en acıtan mermisi de kibirdi. O gece, diğer geceleri takip etti. Sevmek yetmiyordu bazen, içi acıyan âşıklar bunu gösterdi. Üzerinden iki hafta geçti. Cem'in konuşma çabaları yanıtsız kalıyor, hayal kırıklığı büyüyen Ecem günden güne içine kapanıyordu. Yemeklerini yerken sessizlerdi, aile ziyaretleri dışında onunla tek kelime konuşmuyor, gerektiğinde ise zoraki tavrı genç adamın canını sıkıyordu. İşten eve döndüğünde dalgın bir kadın görmeye alışmıştı Cem ve ona sert sert bakan bir adama alışık olmak istemiyordu kadın... O yüzden artık ona sokulurken ürkek davranıyordu Ecem. Avucunun içinde duran minik bebek patikleriyle ona gerçeği söyleyip sürpriz yapacağı anı kolluyordu. Kalbi boğazında atarken, ellerini arkasına saklayarak kocasının yanına süzüldü. Cem duşunu almış, şimdi de aynanın önün-

de saçlarını kuruluyordu. Uzun zaman sonra ilk konuşmaları olacaktı ama artık ertelenmemesi gereken konunun açılması gerekiyordu.

"İşin nasıldı?" diye sordu havadan sudan dem vurarak.

"Yorucu." dedi adam tek kelimeyle ve aynadan onun çekingen yüzünü izledi. Bu ifadeyi tanıyordu, bir şey söylemek istediğinde gözlerinde bu tereddütlü ifade beliriyordu.

Ecem olduğu yerde sallanarak "Şey..." dediğinde Cem bakışlarını aynadan karısının gözlerine çevirdi. "Bir şey mi diyeceksin?"

Adamın işine odaklanan eli yavaşladı ve saç kurutma makinesini kapadı. Ecem heyecanla yanan yüzünü saklama telaşından kurtulmaya çalıştı. Bocalaması daha da arttı. Konuya nereden başlayacağını bilmiyordu. Kalbi hızlanıyor, başı dönüyor elleri terliyordu. O sustukça zaman üstüne çığ olup düşüyordu sanki. Sonunda cesaretini toplayıp tam ağzını açacakken, aklına bir şey gelen adamın söylediği şeyle bir anda olduğu yerde taş kesti.

"Sana jinekologdan randevu aldırdım!"

Bir an yüzüne soğuk su çarpılmış gibi kalan Ecem, ağzı bir karış açık halde kocasına bakarken "Ne...neden?" dedi soluk soluğa.

Adam yanına yaklaşıp kaç gündür verilen soğukluğun bitmesini isteyerek, karısına tepeden bakarken, "Ecem, bilmem farkında mısın ama biz evlendiğimizden beri, yani birlikte olduğumuzdan beri regl olmadın. Sence bu normal mi?" dedi dikkatini onun gözlerine vererek. Taş kesen kız yutkundu. Bu onun özeliydi. Tamam eşler arasında bazı sınırlar kalkıyordu ama yine de bu ona aitti.

Bunu nasıl takip edebilirdi ki? O erkekti! Özel günlerini nereden bilecekti? Sonra geçmişi geldi aklına, doğru, o olgun ve deneyimli bir erkekti. Kadınlar hakkında çok şey bilen bir âşık. Bunun gözünden kaçmayacağını nasıl akıl edememişti ki!

"Kadınlarda arada böyle..."

"Olmaz... Çocuk musun sen? Kadınlar da ya hastalık varsa, ya da hamileyse olur böyle tatiller." Göğsünün yandığını ve sıkıştığını hissetti kız. Daha önceden en ufacık bir şüphesi bile varsa, artık yoktu.

Bu aşktı. Ecem her bir zerresiyle seviyordu. Kızın bembeyaz olan yüzüne eğildi, şefkatle saçını kulağının arkasına sokuşturdu. "Hamile olman mümkün olmayacağına göre, bir sorun olup olmadığına bakılmalı..." Endişeyle kızaran yanağına dokunarak, "Korkma, belki de

bedenin için henüz yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bir şey olduğunu sanmıyorum. Belki de artık masum olmadığın içindir bu değişim. Tepki veriyordur." diye açıkladı.

"Biz iki günlük evli değiliz Cem, aylar oldu."

Kocasının elini koluyla ittiren kız çocuk gibi bir suçlamayla "Neden hamile olamayacakmışım? Eğer bu düzensizlikten dola..." diye söze başladığında kocası sımsıcak bir gülüşle onun yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarından sustururcasına öptü.

"Masum sevgilim benim. Olamazsın, çünkü bu mümkün değil... İmkânsız." dedi kendinden emince.

"Hah pardon senin azami dikkatin..." dediğinde homurdanarak, adam bu konudan sıkılmış halde dişlerini sıkarak, içinde esen fırtınalara inat sakince konuştu. "Neden illa bu aralar bebek meselesini açıp duruyorsun, sürekli gündeme gelmesinden sıkıldım."

Ecem'in kabinin içindeki kelebekler ezilmeye başladı. Boğazına bir yumru oturdu, göğsüne ise derin bir acı.

Ürkek gözlerini kocasının gözlerine dikerek, "Biz sağlıklı bir çiftiz Cem..." diye başladı sözlerine ama Cem başını sallayarak doğruldu. Elini kısa bir an sıkıntıyla şakağında dolaştırdı. "Bu mesele böyle konuşulmaz." dedi dişlerini sıkarak. Nereden çıkmıştı yine bu konu? Ne güzel kapatmışlardı. Kollarına almak için hamle yapınca, irkilen Ecem bir adım geriye çekildi. "Benden bebeğin olsun istemiyorsun, değil mi?" Kırılmış, küsmüştü yine.

"Saçmalama," diye gürledi adam öfkeyle. "Eğer bir gün bebeğim olsun isteseydim, inan bana bunun için en iyi ebeveyn sen olurdun. Senden daha uygununu seçemezdim."

Kız konuşmanın içindeki *imkânsız* tınıyı kaçırınca, hayallerini tekrar ona yönelterek, "O zaman sorun ne?" diye sordu dikkatle.

"Henüz bu konu için çok erken. Hem ben baba olmak istemiyorum belki, neden..."

"Ben anne olmak istiyorum." dedi Ecem dişlerini sıkıp kestirip atarak sözlerini.

Adam yine o kendinden emin sakinliğini koruyarak, "Sen daha çocuksun, bu konu için çok gençsin..." diye başladı öğütlerine.

"Ben olgun bir kadınım kahrolası... Ve bebeğim olsun istiyorum." dedi Ecem inatla, konunun kapanmaması için direterek. Minik patikleri cebine sokuşturdu. Ne heves kaldı içinde ne de umut.

Ortam iyice gerilmiş, adam artık sakinliğini katletmek üzere iş-mişti. Yine de sağduyulu davranarak öfkesini tutup yanından geçer-ken, konunun kapandığını belirtti. Ecem dişlerini sıkarak kocasının çıplak sırtına bakarken, Cem belinde sarılı olan havluya uzandı ve söylediği şeyle donup kaldı.

"Ben boşanmak istiyorum o zaman."

Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi irkilen Cem, apa-sız arkasını döndü. Kaşları çatılmış, afallamış sert yüzü hüsranla yı-kılmıştı. Üstelik şaşkın gözleri öfkeden ateş gibi parlıyordu. Havluyu sımsıkı sardı tekrar beline ve birkaç uzun adımda kızın yanına geldi. Kollarından tutup kendine gelene kadar sarsmak isterken ona tepeden hükmederek sadece baktı. Ecem başını geriye atarak "Duydun ne de-diğimi, ben boşanmak istiyorum." diye yineledi sözlerini afallayan adama. Cesur değil ürkek duruyordu.

"Bebek istemediğim için mi?" dedi çatık kaşlı adam, hırsından soluk soluğa kalıp, ona boğazlayacak bir hiddetle bakarken. Boğazın-daki damar yine morarmaya başlamıştı.

"Evet." dedi Ecem tek kelimeyle. Sinirleri iyice bozulmuştu.

"Bebeğinin olması benden daha mı önemli?" diye sordu adam diş-lerini gıcırdatarak.

"Evet..." dedi kız acı içinde. "Zaten olmuyor, zorlamaya gerek yok. Sen evlisin ama bekâr hayatından kopamıyorsun. Baksana ka-bullenemiyorsun evliliği. Eve geç geleceğini haber vermiyorsun, ev-deki varlığımı yok sayıyorsun, sevişmek dışında anlaştığımız konu yok. Bizden olmayacağı en başından belliydi. İki anımızdan biri hep olaylı... Cem sendeki ego kararlı, bendeki öfke zararlı, aramızdaki saf temiz aşkı mahvediyoruz, görmüyor musun? Biz olamıyoruz, çünkü biz olmamıza sen izin vermiyorsun."

"Beni sevmiyor musun?"

"Seviyorum ama sevmek her şeye katlanmak değil. Sen ne yap-maya çalışıyorsan, yapma. Aramızdaki aşk senin her sözünle biraz daha veda ediyor bize, görmüyor musun Cem? Tükeniyoruz."

"Senden ayrılmayacağımı biliyorsun."

"Ne sağımız belli ne solumuz. Her anımız kavgayla sonlanıyor. Birbirimize olan saygımızı da bitirmeden bu evliliği bitirmeliyiz."

"Lanet olsun ne saçmalıyorsun. Sen iki de bir de bebek meselesini

açmazsan, bizim başka sorunumuz olmayacak..."

"O mesele dediğin benim hayatım. Senin için önemli olmayabilir ama ben anne olmak istiyorum. Neden beni mahrum ediyorsun o zaman bu duygudan?"

"Başka bir adamdan bebek yapmana izin vereceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

"Bak..." dedi kız üzgünce. "Ne kadar bencilsin. Benim düşüncelerimin, mutluluğumun önemi yok senin için. Hep sen, hep önce senin düşüncen, senin kararın, senin isteklerin. Sen istersin evleniriz, sen istersin bebek yapmayız. Cem, ben senin kölen değilim, kimse hayatımı aşk için sana mahkûm ettiremez... Firar ederim bu hayattan, istemiyorsan çeker giderim. Sabrım tükendi."

"Gitmene izin vermem..."

"Ben kararlıyım."

"Ne zaman verdin bu kararı?"

"Şimdi." dedi kız yüreğindeki acıları ona çaktırmadan. "Sen eski bekâr hayatına devam edeceksen, evliliğini kabullenmeyeceksen, boşanmak istiyorum." Kocasının şaşkın yüzüne bakarak kapıya yürüdü. "Birazdan ablamlar gelecek, umarım yanlarında huzursuzluk çıkarmazsın, zamanı gelince bu konuyu düzgünce konuşmayı yeğlerim." Ve kolundan sertçe çekilerek geriye savruldu. Bedeni kocasının sert gövdesiyle birleşirken, korkuyla irkildi. Vahşi kocasının pençesi arasına sıkışıp kaldı. Canı yanınca yüzü buruştu.

"Zorbalık mı yapacaksın yine?"

"Senden vazgeçmeyeceğim."

"Sen bizden çoktan vazgeçtin Cem... Geleceği olmayacağım adamın; kadını olmayacağım."

"Sen benim sadece geleceğim değilsin ki." dedi adam acı içinde. Üzgün yüzüne bakarken... "Hem geçmişim, hem bugünümsün. Her şeyimsin. Nefesimsin Ecem... Saçma düşüncelerini kafandan at, oturup konuşalım." dedi sakince.

"Saçma düşünce..." dedi kız kendi kendine mırıldanır gibi.

"Evet, saçma..."

"Bebek istemem saçma, anne olmam, bizim tam bir aile olmamızı istemem saçma, öyle mi?"

"Bebeği olmadan aile olan bir sürü aile var..."

"Onların çocukları olmuyor Cem, mecburiyet farklı. Ama biz şu anda o konumda değiliz."

"Israr etme artık..." dedi Cem dişlerini sıkarak. "Bu konu kapandı, aklından saçma düşünceleri at."

Kolunu çekerek aldı ellerinden kadın. "Kararım kesin. Üzülme Cem, atlatırsın yaşın daha çok genç. Nasılsa tam olmuyorsun, yanımda kalmak seni yıkmaz."

Arkasını dönerek odadan çıktığında yanaklarını gözyaşları ıslatıyordu. Üstüne fil oturmuş gibi daraldı sol yanı. Gerçeği göremiyordu şu ana kadar ama artık emindi. Nabza göre şerbet verse bile asla kararından dönmeyecekti Cem, bebek sahibi olmayacaktı. Eli bilinçsizce karnına gitti.

Yarım saat sonra bile Ecem gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü sulanın arkasına saklarken, kapı tıkladı. Cem ona mesafesini koruyan öfkeli sesiyle "Abimler geldi," dedi ve sesi kesilirken kapının ardından uzaklaşan adımlarını duydu Ecem.

Misafirlerini sakin ama neşesiz bir halde karşıladılar. Cem taş kadar öfkeli, Ecem ise suskundu. Morali bozuk kardeşine iyi gelmek için çabalayan Esme bir şeyler anlatıyor, Pelin amcasından ilgi bekliyor, Rüzgâr elini çenesine koymuş kardeşinin durgun ifadesini okumaya çalışıyordu.

"Anca, siz bana ye zaman tardeş detiyeceksinis? Bak menim tardeşimi annem yuttu, içinde uyutuyoy. Teysem yeden yutmuyoy bir tardeş daha..."

Cem irkilirken Ecem dalgın yüzünü kıpkırmızı bir halde kaldırdı.

"Pelin." dedi Esme azarlayan bir sesle. "Kızım ayıp, böyle şeyler sorulur mu?"

"Ama anne, men çıkılıyoyum, herçesin tardeşi bar, benimçiler hâlâ delmedi. Gok. Üfff." dedi üzgünce. "Belki teysem daha çabuk detiyiy hastaneden tardeş bana."

Yüzü öfkeyle perdelenen Cem suçlayıcı gözlerini karısına dikti. "Sen mi sokuyorsun kafasına bu saçmalıkları? Ufacık bir çocuğu mu kullanıyorsun şimdi de?"

"Saçmalamayı kes..." dedi Ecem öfkeyle. Nasıl bu kadar adileşeceğini düşünerek suçlardı? Günahını alıyordu. Kızgınca homurda-

sarak yerinden kalkınca, birden başı döndü. Rüzgâr hemen öne atılıp baldızını kolundan yakalarken, Cem bir an ayaklanmış ama abisi ondan evvel davranınca, kıpırdanamamıştı.

"İyi misin Ecem?" dedi Rüzgâr endişeyle. Ecem bir an gözlerini kapatarak "İyiyim, sadece sinirle birdenbire kalkınca başım döndü." dedi hemen toparlanarak.

Esme kaygıyla kardeşinin elini tutup onu gerisin geri yerine oturttu. "Dikkat et, böyle ani hareketler iyi olmaz." diye öğütledi sakince.

Cem gözlerini kıstı. "Neden?" dedi şüpheyle. Esme pot kırdığını anlayarak dudağını dişlerken, paniğe kapılan Ecem ipleri ele aldı. "Dü... Düşerim diye, neden olacak." Bocalayarak derhal atıldı. "Çaylara bakayım ben." Ablasına endişelenmemesi gerektiğini belirten bir bakış atarak yerinden kalkarken, Rüzgâr çoktan geri çekilmişti bile. Ecem biraz ürkekçe mutfağa girdi. Fidan Hanım bardakları hazırlıyordu. Masaya yaklaşıp ellerini üzerine yasladı ve baş dönmesinin geçmesi için gözlerini kapattı. Hâlâ dönmeye devam ediyordu.

"Bu ara sıklaştı baş dönmelerin..." Ecem kocasının kuşkulu sesiyle irkildi. Fark ettiğini bilmiyordu. "Doktora gitmen gerek."

"Zaten gittim." dedi kız dişlerini sıkarak.

Cem bir adımda yanına geldi. "Benim niye haberim yok?"

"Gerekli olsaydı söylerdim."

Cem hiddetle dişlerini sıkarken Ecem yana kaydı ve onun konuşmasına fırsat vermeden kapıya yönelirken "Yukarıda konuştuğum konuda hâlâ ciddiydim ve fikrim sabit." Diyerek adamı öfkeden kudurtarak çıkıp gitti.

Aralarındaki buzlar çözüleceğine daha kalın duvar ördü önlerine. Uzaklaştı ikili gün be gün birbirine. Yine öyle sıkıntılı zamanlardan birinde Cem başını ellerinin arasına almış, dalgın dalgın yerdeki çimlere bakıyordu. Ve ne kadar zamandır bu haldeydi bilmiyordu. Bu aralar zaten tek yaptığı buydu; ne düşündüğünü bile bilmeden dalıp gitmek. Bahçeye açılan kapıda görünen Ecem "Ben çıkıyorum." dedi sadece. Gözlerine bakmadı, yanağından öpmedi, ya da '*merak etme, erken gelirim*' demedi. İzin alınasını geçmişti, bari nereye gideceğini söyleseydi. Cem başını kaldırdığında, aceleyle çantasına bir şeyler tıkıştırıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu koltuktan kalkarak.

"Ablamlara gidiyorum." diye yüzüne bakmadan cevapladı karısı.

"Ben bırakayım seni?" dedi masanın üzerindeki cüzdanına ve arabanın anahtarına uzanarak.

Ecem bir an durakladı. Eli çantasının içinde donup kaldı. Suçlu gözlerini kaçırarak, "Yo-yok, ben kendim giderim." dedi kaçarcasına.

"Saçmalama, ben götürürüm seni." diye diretti Cem kızgınca.

Ecem sonunda başını kaldırıp, uykusuzluktan altında mor halkalar beliren gözlerini adama çevirdi. "İstemiyorum, üzerime gelmeyi kes." Hırçınlaşarak, çıkışıp onu geri püskürterek arkasını döndü. Bir an yavaşladı ve sanki bir şey diyecekmiş gibi arkasına baktı, sonra başını sitemle sallayarak kapıdan çıktı.

Cem karısının arkasından çatık kaşları, öfkeden koyulan gözleri ve yanında yumruk olan elleriyle kalakaldı. Artık ona ulaşamıyordu. Ona yaklaşamıyor, konuşamıyor ve kendini anlatamıyordu. Kısa uzaklaşıyor, yaklaşmaya kalksa araya ördüğü duvarlarına çarpıyordu. Ecem kendini ona tamamen kapamıştı. Lanet olsun, haklıydı. Zaten elini kolunu bağlayan tek şeyde buydu; haklı olması... Ama bu neden onu kaybetmesine sebep olmuyordu?

Cem derin düşüncelerin girdabında bocalarken kapı çaldı. Başını kaldırdığında, içeriden gelen ses "Ben bakıyorum Cem Bey." dedi.

Fidan Hanım daha kapıyı kapatırken, salona doğru pıtır pıtır gelen ayak sesleriyle evin sessiz yapısını keyfiyle bozdu.

"Anca... Ben deldim."

Cem bakışlarını neşe kaynakları Pelin'e çevirdiğinde, arkasından içeri didişerek giren Esme ve abisine kısacık "Hoş geldiniz." diyerek asıl hedefine uzandı.

"Sen bugün okula gitmedin mi prenses?" diye sordu kuzusunu kucağına alırken.

"Hayıy. Çeni ösledim anca. Teysem yerde?"

"Ben de seni meleğim, hoş geldin."

Cem yeğenine kocaman sarılıp, boyun kökünden öpücük atıp koklarken, artık iyice kamı belirginleşen Esme kendini koltuğa attı. Merakla eve bakıp, "Ecem yok mu?" diye sordu.

Cem bakışlarını yana çevirdi. "Size gelecekti, ben de kapıda karşılaştığınızı düşünmüştüm."

"Görmedim." dedi Esme kocasına bakarak. "Aradı mı seni, bize geleceğinden haberim yoktu."

"Beni aramadı."

"Sürpriz yapacaktı sanırım. Ben de ona yapmak için erkenden çıktım." dedi Esme düşünceli bir halle.

Cem Pelin'i yere bırakıp, cebindeki telefonu tuşlarken, Esme telefonunu eline aldı.

Ecem'in telefonu kapalıydı.

Esme Cem'in yüzünün değiştiğini görünce, bir şeyler olduğunu anladı. "Şarjı bitmiştir, endişelenme. Evde olmadığımızı anlayınca geri gelecektir." dedi içindeki fırtınaları dindirerek. *Ah be Ecem, neden yapıyorsun bunu? Neden hâlâ konuşmuyorsun kocanla!*

Cem içindeki garip hisle yanlarına geçti. Yüzü sertleşmiş, aklı karışmıştı. *Birazdan gelir* diye geçirdi içinden, *birazdan evde olur.*

Saat epey geç olmuş, Esme ve Rüzgâr gideli bayağı olmuştu. Cem oturduğu yerden kalkıp telefonu eline aldı tekrar. Saat on bire geliyordu ve Ecem hâlâ ortalarda yoktu. Nebahat anneyi aramıştı, Peri'yi çaktırmadan yoklamıştı ama onlar da nerede olduğunu bilmiyordu. Milleti endişelendirmek istemiyordu ama artık ciddi bir şeyler yapması da gerekiyordu. Gerçi gideli daha yedi saat bile olmamıştı ama lanet olsun, geçen her dakika aklından delice sorular geçiyordu. Başına bir şey geldiği ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu. Terk etmiş olabilir miydi? Saçmalıyordu. Cem'i bıraksa bile ailesini asla bırakmazdı. Ablasından sonra böyle bir olaya kalkışacağını kesinlikle sanmıyordu. Bir daha böyle hata yaparsa peşine koruma takacaktı, zaten takmadığı hataydı. Kapıdan tıkırtılar gelirken anahtarın metalde kayan sesi boş evi doldurdu. Fidan Hanım gideli çok olmuştu, gelme ihtimali de yoktu. Oturduğu yerden kalkıp usulca salonun kapısına doğru yürüdü. Etraf loştu ve evden çıt çıkmıyordu. Anahtarını yerine asan Ecem, yorgun bir halde ayakkabısını çıkarıp, merdivenlere yöneldi.

"İyi akşamlar." dedi Cem dişlerini sıkarak. "Yoksa geceler mi demeliyim?"

Olduğu yerde duraklayan Ecem arkasını dönmedi. Gözlerini suçlu bir ifade ile kaçırıp merdivenin basamağına odakladı.

"Geç olduğunu fark etmemişim, özür dilerim."

Cem öne doğru bir adım attı. O anda öfkesini unutmasını sağlayan şey gerçekleşti. Titriyordu. Üstelik garip görünüyordu. Bu sefer endişeyle, "İyi misin?" diye sordu yanına yaklaşırken. Ecem birden hareketlenerek "İy-iyiyim, sadece..." diye bocaladı ama hiç iyi görünmüyordu. Üşüyor gibiydi, hatta bayılacak gibi cansızdı.

"Ablanlar..."

"Ablamlar..." dedi Ecem hemen savunmaya geçip kocasına dönerek. Paniklemiş hali gözden kaçmıyordu. Bu halinden işkillenen Cem bir anda sustu ve gözlerini kuşkuyla kıstı. "Ablanlar nasıl Ecem?" Zeki gözlerinde yanan kurnaz ışıklar çatık kaşlarının altında kayboluyordu.

Ecem sesli bir biçimde yutkundu. Bunu sormuş olduğuna inanamıyordu Cem, ama alacağı cevaba ihtiyacı vardı. O ana kadar aklına bile gelmemişti böyle bir soru. Neler yapıyordu? Cem karısına güvenmiyordu. Sorduğu sorudan pişman olarak hemen geri adım attı ve tam ağzını açtığı anda "Ablamlar iyi, selamı var," dedi kız hemencecik lafı ağzına dayayarak. Yüzüne bakmıyordu.

Karnına sert bir darbe almış gibi kasılan Cem yutkundu. Yalan söylüyordu! "Tüm... Tüm öğleden sonrası orada mıydın?" diye sordu boğuklaşan tok sesiyle.

"Pelin bırakmadı!" dedi bir çırpıda yalan söyleyen Ecem, kaçarcasına merdivenleri çıkıp odasına fırladı. Cem'in dişleri sıklaştı, elleri yanlarında yumruk oldu. Omuzları öyle bir kasılmıştı ki, kemikleri acıyordu. Yalan söylüyordu. Bunun için sebep yoktu ki... Bocalayan elini alnına götürdü. Belki yalnız kalmak istemişti, belki biraz dolaşıp kafasını toplamak istemişti. Lanet olsun, o zaman neden doğruyu söylemiyordu? Ondan çekindiğini ya da korktuğunu sanmıyordu. Her insanın kendi kendine kalmak istediği anlar olurdu, neden bunu öne sürmek yerine bahaneler sıralıyordu?

Hızla yatak odasına girdiğinde, amacı onu azarlamak ve yalan söylediği için öğüt vermekti ama içeriye girdiğinde duyduğu seslerle, tüm öfkesindeki gardı yıkıldı. Öğürme sesi odayı esir almıştı. Endişe içinde çırpınan Cem hızla banyoya koştuğunda, Ecem'i lavaboya eğilmiş halde istifra ederken buldu. Hızla yanına diz çöküp, az önceki öfkesini unutarak yardımcı olmaya çalıştı. Belinden sarılarak kendi göğsüne yasladığı sırtıyla, saçlarını geriye aldı.

Ecem o anda *çık* diyecek ve kızacak halde bile olmadığından,

onun yardım etmesine izin verdi.

Endişelenen Cem karısını lavaboya yanaştırıp yüzünü yıkarken, "İyi misin?" diye sordu şefkatle.

"İyiyim, sadece birkaç gündür kırıklığım vardı. Sanırım hasta ol..." demeye kalmadı, yine öğürmeye başladı.

Cem panikleyerek, "Hemen doktora gidiyoruz." dediğinde, Ecem korkuyla lafa atılarak, "Ben... Ben gittim zaten bugün..." diye söyledi.

Karısının yüzünü yıkayan eli yavaşlayan Cem, dişlerini sıktı bir an. Kaşlarını çatarak "Benim niye haberim yok." diye söylendi. O hastaydı ve Cem bilmiyor muydu? Bu saate kadar hastanede miydi yoksa?

"En... endişelenecek bir şey yok, sadece mi... midemi üşütmüşüm." dedi kendine gelmeye çalışan Ecem. Gözlerini kapattı. Ellerini lavaboya dayayıp, derin derin solurken, gözlerinin açıldığında takıldığı yerde nefesi kesildi. Cem'in eli karnında duruyordu. Düz karnında! Henüz şişmeye başlamayan karnında! Bedeni kaskatı kesildi, midesi buruldu. Gözleri dolmaya başlayınca, hemen doğruldu ve kocasının uzandığı havluyu elinden kaparak yüzünü silmeye başladı.

"Ben erken yatsam iyi olacak..." diyerek lavabodan çıktı. Kapıya yöneldiğinde, Cem bileğinden yakaladı onu. Kaba değildi hareketi ama nazik bir duyarlılıkta sergilemiyordu. Usulca kendisine çekerek hemen önünde durdu. Ecem ağlamaya meyilli gözlerini ondan hariç her yere çeviriyordu. Cem karısının yüzünü ellerinin arasına alarak, kırgın gözlerini kendisine çevirmesini sessiz bir emirle bekledi. Ama Ecem inatla bekleneni yapmadı.

Adamın başparmağı karısının yanağını şefkatle okşarken, "Gözlerini özledim." dedi duygulu tok sesi fısıldayarak.

"Yorgunum..." dedi kız ondan başka her yere bakarak. Dünyayı omuzlarında taşımışçasına yorgundu.

Cidden yorgun duruyordu, üstelik nerede yorulmuştu bu kadar? Neden bu kadar bitkindi? Hastaneye ne zaman gitmiş, neden haber vermemişti? Adamın düşünceyle donan elini yüzünden koluyla iterek düşürdü Ecem.

Yanına düşen eli yumruk olan adam, "Bana ceza mı veriyorsun?" dedi tıslar gibi hiddetlenerek.

"Hayır." dedi kız ondan uzaklaşıp giysi odasına giderek. Yüzü solgun, duruşu halsizdi. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"İki hafta, sinirlerinin yatışması için uzun bir zamandı." dedi adam kasılmış bedeniyle ona uzanırken. Artık sabrı tükenmiş gibiydi. Ecem bunu anlayınca, derhal hızla giysi odasına atıldı. "Yapma bunu, hazır değilim..."

"Neye hazır değilsin?" dedi Cem arkasından giysi odasına girerken. "Dokunuşlarıma mı?" Her ne kadar sakin olmaya çabalasa da, onun uzaklığı adamı öfkelendiriyordu. Bu can sıkan tavrı kabalaşmasını, mantıksız olmasını sağlıyordu. Gururu inciniyordu.

"Cem, üstüme gelme. Yorgunum, bitkinim... Daha fazla tüketme beni."

"Nerede yoruldun bu kadar Ecem?" dedi en sonunda dayanamayarak isyan eden adam. Hesap soran yeşil gözlerindeki tehlike hırsla parlıyordu.

"Söyledim ya..." dedi Ecem çekmeceden temiz bir gecelik alıp, yan rafa geçerek. "Pelin'leydim..."

"Yalan söyleme. Pelin tüm gün buradaydı, sen neredeydin?" diye hesap sorarak haykırmak istese de, içinden bir ses susturdu adamı. Onca şeyin üzerine bir de güven sorunu eklemek yüreğini ateşten toplar gibi dağladı. Ecem giysi odasından çıktı, Cem de arkasından. Karısı kapıya ulaşınca, tek bir adımla yolunu kapatarak, "Burada yatacaksın." diye emretti. Duruşu sert, gözleri zalimdi. Üzerine gölgesini bırakan bedeni bir zebani kadar hiddetliydi.

Kız çatılmış kaşlarının gölgelediği sert bakışlarından gözlerini kaçırarak, "A-aşağı da..." diyecek oldu, "Burada yatacaksın..." diye başınca kükreyerek kesti cümlesini. Ecem ürpererek titredi ve korkuyla yutkundu. Cem karısına doğru hükmeden bir adım atarak kapattı aradaki mesafeyi. "Artık ayrı odada kalmayacaksın." Bir odalık mesafe, bir ömürlük uzaklaşmasını kolaylaştırıyordu.

Kız başını geriye atarak, "İstemezsem..." diye sordu.

"İsteyeceksin." dedi adam inatla.

"Zorla mı?"

"İster zorla, ister keyifle... Bu odanın sınırlarından başka yerde uyumayacaksın. Benim karımsın, benim kadınımsın, bunu aklına sok. Sokmuyorsan da sokarım. " Ecem ağzını açınca, Cem elinin yanını

kendi dudaklarına koyarak, *sus* işareti yaptı tehditle. Kararlı yeşil gözleri ikaz veriyordu, duruşu ise ürperti. Öyle sert ve ürkütesi duruyordu ki, kız korktu bu defa. "Konu kapandı, karımın başka bir odada kalmasına izin vermiyorum."

Bazen çok anlayışsız ve zalim olabiliyordu. Ecem ağzını açacakken, Cem kapıya doğru gitti ve sertçe çarparak odadan çıktı. Olduğu yerde zıplayarak sıçrayan Ecem, elindeki eşofman takımıyla, odanın ortasında kalakalmıştı. Öyle boş boş kapıya bakarken, yanağından süzülen yaşlar boynuna aktı. Sonra sıktığı dudaklarından hıçkırık sesleri yükselmeye başladı. Haftalardır yaptığı tek şey ağlamaktı. Bacakları onu daha fazla taşımayınca, gidip yatağın kenarına oturdu. Boynu bükülürken, omuzları düştü. O anda aşağıdan Cem'in kükreyen yaralı sesi ve bir şeyleri kırıp döken gür isyanı gelmeye başladı. Onun her bir şeyi hırsla kırdığında, kızın hıçkırıklarının sesi daha da yükseldi. Eli karnına gitti destek alır gibi. Parmakları kıyafetlerini avuçlarken, yanaklarından süzülen yaşlar hızını arttırdı. Üç haftadır ertelediği şeyi sonunda yapmıştı. İki aydan fazladır regl olmamıştı. Başlarda bunun bir tesadüf olduğunu hatta kadın olduğu için ay dönümlerinde bir sorun olup, olmadığını düşünmüştü ama sabah bulantıları ve sürekli içine yerleşen iştahsızlığına bir de halsizlik eklenince, iyice emin olmuştu. Kadınsı duyuları artık geciktiremediği gerçeği haykırıyordu. Şüpheleri artık netlik kazanıyordu. Kendi yaptığı testi desteklemeliydi. Öğlenden sonra kadın doğum uzmanıyla randevusu vardı. Bu onun ilk defa jinekolojik muayenesi olacaktı. Endişeyle gitmişti hastaneye ama korktuğu olmamıştı. Doktoru ondan ilk olarak kan tahlili istemiş, sonrada ultrasona koyarak gerçeği söylemişti.

"Bebeğimiz ikinci ayını tamamlamak üzere. Sağlığı yerinde, haftaya tahlillerle geldiğinizde kalbinin sesini de dinleriz..." dediğindeki o garip duygu geçidi, ekrana bakan gözlerinin sislenmesi, ama aynı anda ekranda gördüğü noktaya inanması bir olmuştu. Hiçbir zaman bir bebeği hayal etmemişti ama etmiş olsaydı, bu güzel haberi aldığında yanında olmasını istediği tek kişinin kocası olmasını isterdi. Ve Cem kararını en başından vermişti. Ona patiklerle ihtimallerden bahsetmek istediği gün aklına geldiğinde kasılıp kalıyordu. Ecem tüm gece sahilin bir bankında dalgınca düşünmüştü. Belki onu ikna edebilirdi. Bir çocuğun sevgisini, o mucize varlığını gördükten sonra, bebeklere karşı aldığı yoksun tavrını değiştirebilirdi. Savaşma kararı almıştı. Eve umutlu ama yorgun gelmişti ancak olana bak, bu güzel

haberi daha ona söyleyemeden, bir kez daha kavga etmişlerdi. Ecem ılık bir duş alıp üzerini değiştirdi ve kocasının aldığı yeni yatağa uzandı. Lambayı usulca kapattı. Gözlerinden akan yaşlar yastığı ıslattıkça, umutları azaldı.

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru artık ağlamaktan başı çatlayan Ecem'in burnu tıkanmış, kulakları sağır olurcasına çınlamaya başlamıştı. Şiş gözleri de ateş içinde yanıyordu. Ama bir türlü uyuyamamıştı. Sonra odanın kapısı yavaşça açıldı ancak bir süre ses gelmedi. Daha sonra kocasının ayak seslerini duydu. Sarsaktı. Adımlarının ritmi dengesizdi. Yatak sarsıldı ve ağır beden yatakta yatan kızı zıplatarak uzandı. Cem huysuzca homurdanarak yan dönüp ona sokularak kolunu karısının beline sardı. Bedenleri tamamlandı yine özlemle. Ağır bir alkol kokusu kızın midesini burdu. Ecem kocasından yayılan içkinin kokusuyla kusmamak için savaştı. Sarhoş mu olmuştu? Yanağında gezen elin yapış yapış olmuş yapısını hissettiğinde, ürperdi ve kocasının avucunun içindeki o pütürlü gazlı bezin varlığının tenine sürtünmesiyle yutkundu. Cenzine taze kan kokusu yayıldı. Dehşetle soluğu kesildi. Kendini mi yaralamıştı? Cem'in eline uzandı panikle ama adam buna müsaade etmeyerek, elini silkeledi ve kızı karnından biraz kabaca çekiştirerek sırtını kendi gövdesine yapıştırdı. Burnunu saçlarına sürterek kokusunu içine çekti.

"Benden uzak durmana katlanamıyorum." diye homurdandı yayık sesi.

Ecem titredi. Sırtından aşağıya yayılan şey acı bir sızıydı. Cem'in eli bir yolunu bulup geceliğinin içine daldı. Yaralı eliyle göğsünü sıkıca kavrayıp, sahibi olduğunu kanıtlamak istercesine hoyratça okşamaya başladı. Gazlı bezin pütürlü yapısı narin tenini tahriş ediyor, hâlâ kurumamış olduğu belli olan kanlı bez, tenini ıslaklığıyla damgalıyordu.

"Bunlar benim..." dedi sıktığı göğüslerini gasp edip, kasıklarını karısının yumuşacık kalçalarına yasladı. "Sen benimsin. Her şeyin benim."

Ufacık bir özürle açılacak kapıları kabalıkla ve umursamazlıkla kırıyordu. Bu nasıl bir düşünceydi böyle? Yapıp edip sonsuz sadakat, ilgi ve alaka bekliyordu. Onun gururu da, kibri de kızı ondan uzağa itiyordu. Ama ne yaparsa yapsın ondan tiksinemiyordu. Ecem kocasının kolunu çekiştirerek elini göğsünden sökmek istedi, ancak adam öyle sıkıyordu ki tenini, sökemiyordu pençelerini. Ve daha ne oldu-

gunu anlayamadan sırt üzeri çevrilip, üzerine yükselen ağırlıkla yatağa çivilenirken buldu kendini. Soluk alamadan kocasının ılık nefesi tenini yaladı. Cem baygın gözlerini karısının gözlerine odaklayarak pişmanca, diziyle bacaklarını araladı ve arasına yerleşti. Kız garip bir heyecanla titrerken aynı hızla öfkeyle kasıldı. Kırgındı, küstü ama aynı anda seviyordu.

"Beni istemiyor musun artık?" diye sordu üzüntüyle Cem. Gözlerindeki kırgınlık, karanlıkta kaybolmuş bir çocuğa aitti. Burnunu burnuna sürttü, saçlarını derin bir nefesle içine çekip hasretle kokladı.

"Kocanı sevmiyor musun cadım?"

Nefessiz kalan Ecem yutkunurken, böbreklerine bıçak saplanmış gibi karnı ağrıdı. "Cem, sarhoşsun." dedi korkuyla. Sesi titriyordu ağlamamak için.

Cem kasıklarını karısının kasıklarına bastırdı. Bu hisse karşı hazırlıksız olan Ecem'in istem dışı gözleri arzuyla geriye kaydı ve bir anlığına başı yastıktan geriye düştü. Onun gardını düşürmesini heyecanla bekleyen Cem, keyifli bir inleme çıkardı. Mutlulukla gülümsedi. Kabullenmesi her zaman göğsünü kabartıyordu. Onun kendine böyle tepki vermesine bayılıyordu. "Çok hassassın meleğim ve beni istiyorsun."

"Cem..."

"Kocacığım de!" Burnunu saçlarına ve yanağına sürtmeye devam etti. Amacı kocası olduğunu hatırlatmak mıydı? "Aşkım de!"

"Cem..." dedi tırnaklarını omuzlarına batıran kız onu ittirmeye çalışarak.

"Ben senin kocanım." diye hatırlatan adam, dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken, sanki bu büyülü sözü kızdan çok kendisine tekrarlıyordu. "Ben senin kocanım cadı. Ecem'in kocası."

Sanki kocası olduğunu aklına çakmak istiyordu. Nefes alamayan Ecem başını yana çevirince, dudakları kulağına temas etti ve dilinin ucu kızın titremesine sebebiyet veren tenine değdi. Cem göğsünü bırakıp bacaklarını okşamaya başladığında, dudakları da karısının boynunda yer bulmuştu. Yalıyor, emiyor, ondan bir tepki alabilmek için ufak ufak öpüyordu. Pijamasını çekiştirdiği Ecem'in bacağını dizkapağının altından yakaladı ve yukarı kaldırdı. Sonra eli pijamasının lastiğine uzandı. Ecem irkilerek, "Cem!" diye itiraz etti. Korkmuştu. Kocasının elini yakalayıp, vazgeçirmek için ittirdi. Ama Cem aldır-

madı. Savurarak uzaklaştırdı karısının elini, işine devam etti heyecanlanan parmakları.

Ona teslim olmayan Ecem aşağıya sıyrılan pijamasını çekiştirmek isteyince, Cem kızın ellerini canını yakasıya sıkarak çekti ve kabaca pijamasını dizlerine kadar indirdi. Sonrada ayağıyla tepikleyerek çıkardı. Ecem şimdi iç çamaşırlarıyla altında savunmasız duruyordu. Derin derin soluyarak, kocasına olan özlemini yok saymaya çalıştı. O sarhoştu, Ecem ise kırgın. Bu hataydı. Heyecanlanmaması gerekirdi. Ondan güzel iki çift söz ya da ufacık ilgi bekledi. Pişmanım demesini bekledi. Zor yollardan sevmişlerdi birbirlerini öyle hemen çekip gitmek, sinip bitirmek yakışmazdı.

Ama Cem diline kilit vurmuş gibi tek kelime etmedi. Karısının en mahrem yerine hızla dokunduğunda, kız tepkisiz kalamadı ve titreyerek kıpırdandı. Cem bu hareketten memnun olurken daha da kızıştırarak devam etti. Gözlerinin içine baktı boş odada, kızın gözleri yaşlarla küskün parlıyordu ve adamın gözlerindeki karanlıktan hiçbir duygusu gözükmüyordu. Üşütüyordu, korkutuyordu ama aynı adam ona yaptıklarıyla haz veriyordu. Parmakları onun tüm sırtlarını tek tek çözerek gardını yıkmaya başladı. Artık onun sıcaklığını ve ona hazır olmak için ıslandığını fark ediyordu. Sıklaşan bacakları gevşiyor, kasıklarındaki nabız atışını parmaklarının ucunda hissediyordu.

"Sen büyük arzuları olan ateşli bir kadınsın..." dedi Cem huysuzca. "Kadınımsın. Benim." Parmakları iç çamaşırının kumaşına sürterek daha aşağılara indi ve sahiplenerek mahremiyetine avucunu kapadı. "Sana ne zaman dokunsam..." dedi kız hızla titrerken o da memnunca sırıttı. "Bana tepki veriyorsun. Asla soğuk olmuyorsun. Bu huyunu çok seviyorum." dilini çenesinde dolaştırdı. Titrek soluklarını içti. Araştırıcı parmağını çamaşırının sınırlarında dolaştırdı ve kenarından içeriye daldırıp, aradığı noktaya ulaştı.

"Beni özlemedin mi?"

Ecem yutkundu. Gırtlağına bir yumru oturan kız dişlerini birbirine sıkıca kenetleyerek dudaklarına sıkışan inlemelerini durdurdu. Ellerini kocasının omuzlarına koyup ittirdi ama Cem ağırlığıyla onu öyle kabaca rehin alıyordu ki, kız bırak onu itmeyi, altından çıkmayı bile başaramıyordu. Cem kalçalarını biraz yukarı kaldırdı ve kızın nefesini keserek pantolonunu indirdi. Burnunu boynuna sürtüp koklayarak "Beni sevdiğini söyle." diye buyurdu.

Gözlerindeki yaşları parlayıp burnunun direği ağlama hissiyle yanan Ecem, hıçkırarak ağlamak istedi. Ama aynı anda boynuna sarılıp, tüm varlığıyla teselli olmak da istedi... Ayrıca Cem'in bu yaralanmış ve sanki bir çocuğun annesinden dayak yedikten sonra *anne* diye ağlamasını çağrıştıran yapısıyla, darmadağınık oldu. Ne yapacağını şaşırdı. Kaçsa olmadı, sokulsa olmadı.

"Sen de terk etme beni cadı... O zaman yaşamak için sebebim kalmaz..." dedi adam boğuk bir pişmanlıkla. "Alıştırdıktan sonra sevmeye... Beni bırakma."

Onu sevmekten nasıl vazgeçerdi! Kocasının korkuyla yanan gözleri gözlerine bakarken hüzünle, kalçasını onu kabullenerek yukarı kaldırdı. "Seviyorum." dedi tiz bir hıçkırığın altından Ecem. "Çok seviyorum seni Cem... Çok. Her şeyden çok..."

"Seni seviyorum cadım..." dedi adam mutluca sırıtırken. "Kaybetmekten korkuyorum, gitmenden... Senin de herkes gibi gitmenden, benden vazgeçmenden... Sevmekten vazgeçmenden korkuyorum..."

Her kelimesi, her düşüncesi kızın yüreğine bıçaklar sapladı. Ecem burnunu çekerek bacaklarını aralarken istekle "Gitmem..." dedi. Titreyen elleri adamın yanaklarını ve saçlarını turladı. Bir hıçkırık daha koptu dudaklarından ama burukça gülümseye devam etti. İyice dağılan Cem usulca içine girerken "Seni asla terk etmem. Sevmekten vazgeçmem." diye sarhoşça hıçkırdı. "Sen de terk etme, çünkü o gün ölürüm, yaşayamam..."

Cem içine tamamen girince, ağırlığını karısının üzerine verip, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ne yaparsam yapayım, sevmekten vazgeçme olur mu?"

"Geçmem."

"Çok seviyorum seni." dedi adam buğulu sesiyle. "Her şeyden çok..."

"Ben de seni..." Ecem hıçkırırken dudaklarına uzandı. "Çok seviyorum seni Cem, hem de çok."

Kocasının yanaklarını avuçlayıp, sakalının tenine sataşan tınısını hissetti. Onun yüzünün her karesine binlerce öpücük konduran Cem, alnını alnına yaslayarak, duygu yüklü gözlerini gözlerine mıhlayıp usulca gidip gelmeye başladı içinde. Üzerindeki penyesini çekiştirip tenini hissetmek için savaş verdi. Bu sefer ihtiraslı oyunlar, arzulu sataşmalar ya da akıl kârı olmayan tutkular yoktu aralarında. İhtiyaç

vardı. İki yüreğin ve bedenin birbirini hissetmesine sebep olan saf ihtiyaç... Hareketleri sıklaştı, solukları daraldı ve Cem, yine en olmadık anda içinden çıkarak, bacaklarının arasında hızla gözlerini kapadı. İkisini de aynı zevkin ve aidiyetin yoksunluğuna terk etti.

Yeniden başladıklarını sanan Ecem bir kez daha hayal kırıklığıyla kapadı gözlerini. Tırnaklarını kocasının omuzlarına batırarak, dudaklarını dişledi ve hıçkırıklarını bertaraf etmeye uğraştı. Başını karısının göğsüne yaslayan Cem, ona sımsıkı sarılırken, uyur gibi sesler çıkararak homurdandı.

"Seni bırakmayacağım." İçi daralırcasına soludu. "Benimsin." Sımsıkı sarıldı ve boyun köküne terli yüzünü gömdü. "Yaşama sebebimsin cadı." Ecem yutkundu. Tam kolları iri bedeni teselli etmek için, '*seni asla terk etmem*' demek için sarıyordu ki adamı, onun söylediği son şeyle açılan kolları havada taş kesip kaldı. Tüm dünyası bir kez daha başına çökerken...

"Seni istiyorum cadım, bebek istemiyorum. Bir tek seni istiyorum. Sadece *sen* bana yetersin."

Ecem sızmaya başlayan adamın varlığıyla ezilirken yutkundu. Yanağına yaşlar sıralanırken boğuk bir sesle, "Peki, ya olursa?" dedi sonunda bir cesaret.

Hâlâ tam anlamıyla sızmayan Cem başını kaldırdı bir an. Ayık tutmaya çalıştığı bedeniyle gözlerinin içine baktı sevgiyle. "Olmayacak." Saçlarını okşadı şefkatle. "Ben dikkat ediyorum. Çok dikkat ediyorum. Bunun için gerekirse vasektomi olurum." dedi yeniden usulca hareketlenirken. Kız öyle bir soluk çekti ki içine demirden leblebi gelip oturdu nefes borusuna. Adamın kan kokan eli; karısının gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını kuruladı.

"Ya olursa Cem?"

Adamın eli kasıldı, sesi sertleşti. Soluğu kesilircesine, "Olmaz, ben hep dikkat ettim." dedi tekrar hareketlerini hızlandırarak. Az önceki merhamet ölmüşçesine hırslanmıştı. Ecem kocasının yüzünü ellerinin arasına alarak, gözlerinin gözlerine sabitlenmesini bekledi. O içinde gidip gelirken kadın azap içinde inledi. Gözlerinden yeni yaşlar boşalırken, "Ya olursa Cem? Ya hamile kalmayı başarırsam?" dedi yine üstüne bastıra bastıra.

"Aldırırız!" dedi adam tereddüt etmeden, sert bir vuruşla kızın canını yakarak gözlerinin kapanmasına ve acıyla inlemesine sebep

oldu. Yanağındaki eli boğazına kayıp hafif bir baskıyla sıkarken, sert hamlelerine devam etti. Gözlerinde yanıp sönen ışığı bir an bile olsa gördü. Tehlike sinyali gibiydi. Gizli saklı bir ışıktı o. Ecem sıkılan boğazının sebebiyle soluklarını zor alırken korkudan titreyerek gözlerini araladı ve karşısında gördüğü adamla dehşete kapıldı. Cehennem zebanisine benzeyen adam merhametsiz bir gülüşle buz gibi bakıyordu. Katillere has ürkütücü bakışlarında donan vahşi parlama hafifçe söner ken, birden olduğu yerde durarak devam etti zehir sözlerine. "Onu doğurmana izin vermem!"

Kız, gözlerini kaplayan parlak yaştan onun yüzünü artık göremezken, "Ya ben istersem?" diye sordu hüzünle.

"Aldırırız..." dedi adam çocuk gibi aynı şeyi tekrarlayarak.

"Ya ben aldırmazsam, diretirsem?"

"Doğurmana asla müsaade etmem..."

"Zorla mı?" dedi kız yutkunamayarak. Hıçkırdı. "...alacaksın onu içimden."

"Zorla." dedi dişlerini sıkarak adam. Sert vuruşlarını dişlerini sıkarak devam ettirirken boğazındaki el sıklaştı biraz daha. "Zorla yaparım."

Bedeni taş kesen kız hayal kırıklığıyla hıçkırdı bir kez daha. Kocasının sert hamleleriyle yatakta kaydı ve başı yatak başlığına vurdu sertçe ama kocası buna aldırmadı. Haz deryasına gömülmüş halde Cem, burnuna öpücük bırakarak saçlarını okşadı. "Ama sen korkma olur mu, bu mümkün değil. Ben ikimiz için de çok dikkatli oluyorum." Birden ne düşündüyse manyak manyak gülerek, elini kaldırıp iki parmağını özgürlük işareti yaptı. "İzci sözü... Bu asla olmayacak." Ve sarsılan başını aşağıya indirip, yüzünü yine kızın boynuna gömdü homurdanarak. Kollarını bedenine sımsıkı sararak büyük bir muhtaçlıkla sokuldu narin bedenine, "Gitme." dedi acı çekerek. "Ölürüm."

Üzerindeki adamın ağırlığıyla ezilen Ecem, birbiri ardına gözyaşları damlayan gözlerini karanlık tavana dikti. Hıçkırıklarının sızan kocası üzerinde hiçbir etkisi yoktu artık. Gecenin karanlığında gözleri bir cam tanesi gibi yaşlarla parlıyor, yastığına damlayan her damlanın ardını yeni damlalar alıyordu.

"Cem..." dedi fısıltı gibi sesiyle.

"Hım..." diye ses verdi sarhoş adam.

"Bir bebeğimiz olacak..." diye acılı sesiyle titrekçe fısıldayan kız. "Hamileyim."

Adam duyamadı sözlerini. Huysuzca kıpırdandı. Çünkü çoktan kızı yalnızlığa terk edip, içine korkular, aşkına şüpheler, yüreğine acılar ekerek karanlığa dalıp sızmıştı. Hiç kıpırdamadı Ecem. Cem kıpırdamadan, gözlerini karanlık tavana dikip, hâlâ üzerinde ve içinde olarak uykuya dalan adamın altında ezilerek durdu. Nefesi kevgir kemikleri kırılsa bile, eğer bu onu hissetmeseyse, öylece kalacaktı.

Uzun ve zor bir gece olmuştu ağlayan kız için, tek başına uyandığı ve beynini ağrıdan çatlatan bir gece. O gece ve sonrası hep uzun bir gece olmuştu. Ona dokunurken içi soğuyor, isteği azalıyor, korkuları günden güne büyüyordu. Artık eskisi gibi yanmıyordu teni kocasının altında istekle cevap vermiyordu duygularına bedeni ve gün geçtikçe uzaklaşıyordu arzuları, şehveti ve istekleri, tıpkı yürekleri gibi. Cem isteksiz bir kadının kocası olmuştu, duygusuz, zoraki, soğuk ve uzak... Sadece bacaklarını açıyordu ona, yüreğinin kapılarını tek tek kilitlemeye başladığını bildirerek üstelik.

Artık bu uçurumdan etkilenen Cem, gecenin bir yarısı yan ayık olarak odasına geliyor ya da yorgunluktan bayılacak halde ona sokuluyor, varlığını hissetmek için bir ritüele bağladığı sevişme işlemine geçiyordu. Özenli değildi sevişmeleri, almaktan çok vermeyi düşlediği zamanlar geride kalmış gibiydi. Sadece alıyordu, hor kullanıp tüketiyordu ona verilen imtiyazları.

Yine öyle sarhoş olduğu sabahlardan birinde adamın yanağı yumuşak bir ipeğin üzerindeydi. Burnundan içeri sızan koku ise onu huzurluydu. Fakat iradesinden evvel bedenini fark ettiği gerçekle, kaslarında bir kıpırdanma oldu. Yüzünü huzursuzluğuna damga vuran güneşler kuşattığında, bedeninde garip bir kıpırdanma oldu. Sıcakta terlemiş yanağını kaldırıp, gözlerini kıstı ve o kıpırdanınca, altında huysuzca kıpırdanan narin bedenle gerçeği kavradı. İkisi de terli, ikisi de yapış yapıştı çünkü hâlâ temastaydı tenleri. Cem kollarında destek alarak biraz geriye çekildi, bakışlarını karısının dağınık olmuş yüzüne çevirdi. Güneşin demleri güzel yüzünde oynaşıyordu. Cem yutkundu. Ağlamaktan kızarmış göz kaplarının etrafını hafif bir kızıllık kaplamıştı. Tüm gece yine ağlamış mıydı? Saçları dağınık yastığını kuşatmıştı. Ve hâlâ içindeydi. Sıcacıktı içi ve o ereksiyon olup sertleştikçe, uyuyan Ecem tepkisel olarak ıslanıyordu. Parmak uçlarını meleğinin yüzünde dolaştırdı şefkatle. Kızın uyku mahmurı

gözleri açıldı usulca. Kırpışan kirpiklerinin arasındaki bitkinlik, ağlamaktan kızarmış yorgun gözleri, adamın ne hissettiğini ele vermeyen ifadesiz yeşilleriyle buluştu.

Göğsüne bir yumruk düşen Cem yutkundu ve boğazını temizleyerek "Üzerinde uyumuşum yine." dedi üzgünce.

Ecem hiçbir şey söylemedi. Sadece boş boş gözlerine bakıyordu. Göz bebeklerinin içi boşalmıştı. Kocasına dair hiçbir duygu yoktu orada. Cem'in sırtından aşağıya soğuk bir ürperti geçti. Ondan bir tepki bekledi. Kızgınlık, itiraz, ya da arzu, ne olursa... sadece bir tepki. Kaçırdandı. Kalçalarını farkında olmaksızın kıvırınca, Ecem'in bir anda yarı kapanan gözleri tepkisel olarak geriye kaydı ve kurumuş dudakları aralandı. İçinden çıkmayı düşünen adamın gözleri gizli bir sırla parladı, dudaklarına kaydı ve iradesi dışında kalçalarını ileri itti. İşte onun cadısı, hâlâ oralarda bir yerde saklanmaktaydı. Ona tepki veriyordu. Hâlâ yüreği ve içi ona sıcaktı.

Ecem boğazını sıkarak genzine takılan inlemesini bertaraf ederken, derin bir soluk alarak "Nefes alamıyorum." diye yalan söyledi. Cem kalçalarını yine oynattı.

"Yükün üzerinde değil..."

Kocasını kandıramayacağını anlayan Ecem başını yana çevirdi. Kaçıyordu. Gözlerine bakmıyordu. Cem bir eliyle göğsünü sahiplenirken, diğerini kızın yüzüne götürdü ve saçlarını yanağından kenara çekti. Biliyordu, üzerinden indiği an kaçacak, yine aralarına aşılması zor duvarlar örecekti. Gece nasıl yaptı bilmiyordu ama sanırım yine gönlünü almış ve onu sarılmasına, dokunmasına izin etmişti. Yoksa Ecem onunla birlikte olmazdı. Ama bu sabah farklıydı ona olan tavrı. Yanından gitmesi için zaman kollar gibiyken bir yandan da uzak ve soğuktu, bunu hissetti.

"Canını yaktım mı?" diye tereddütle sordu pürüzlü kısık ses. "Gece, sana kötü davrandım mı?"

Ecem başını iki yana salladı sessizce.

"Zorladım mı?"

Ecem yine olumsuz anlamda başını salladı. Cem içi rahatlayarak gözlerini kapattı. Kızın bedeni buz kesip az önce ateş gibi yanan tenin soğuyunca gözlerini açtı. Ecem başını yana çevirmiş, cama bakıyordu dalgınca ve gözleri öyle donuktu ki, sanki camdan bir bilyeye benziyorken, tek bir sözüyle ellerinin arasından kayıp gidecekmiş his-

si veriyordu. Puslu, urak bir ülke gibi sisler ardındaydı düşünceleri. Okuyamıyor, ifadesini çözemiyordu. Çenesine dokundu. Bakışlarını gözlerinde istedi.

"Zorlamadığımı söylemiştin."

"Zorladın."

Cem yutkundu, kaburgalarının arasına bıçak saplandı sanki. Öyle kasıldı ki bedeni, ateşli millerle dağlanmıştı adeta acıyan yüreği. Sanki biri belinin ortasına büyük bir balyozla vurarak ortadan ikiye ayırmıştı bedenini. Ona zorla sahip olma fikri midesini bulandırmıştı.

"Az önce..." dedi yutkunamayarak.

"İsteyerek karşılık verdim." diye tamamladı sözleri kızı. "Sen istedin, ben reddetmedim."

Buz gibi sesiyle keskin bir bıçak gibi içini kesiyordu. Ne demek sen istedin, ben itiraz etmedim. Bunun tecavüzden ne farkı vardı? Kızgınlığıyla kendi içinde çatışırken, nemli gözlerini bir an sımsıkı kapatıp derince soludu Ecem.

"O zaman neden sana tecavüz etmişim gibi davranıyorsun?" diye dişlerini sıkarak öfkeyle hırladı Cem.

Kız ona ölüm kusan sessizliğiyle baktı. "Hakkıma ettin."

Cem kafası karışmış halde geriye çekilip, biraz kabaca yana uzandı. Ecem kalkmak istedi fakat gece boyu, yüz bilmem kaç kilonun altında ezilip pestili çıkmca, haliyle pelte olmuş kemiklerinin ona itaat etmesini bekleyemezdi.

Cem uzanırken kollarını beline doladı. Ecem zorlukla da olsa yan döndü, tüm kemikleri kırılmış gibi ya da dayak yemiş gibi ağrırken kalkmayı denedi. Fakat Cem buna müsaade etmedi. Kollarını sıkılaştırarak karısının yarı çıplak bedenini kendi yarı çıplak bedenine yasladı. Sıcak ve ürperti bir aradaydı. Altları çıplaktı fakat üstleri hâlâ yerli yerindeydi. Karısının saçlarını okşayarak, dudaklarını yanağını dokundurdu. Kokusunu içine çekerek "Çok özledim seni. Sarılmanı, kollarında olmanı... Gülmeni, en çok bunu özledim. Bana, yerli yersiz gülen karımı özledim." dedi özgünce.

Ecem nefes alamadı. "Dün... Dün geceyi, ne kadar hatırlıyorsun?" diye sordu kız gerilerek.

Cem'in yaralı eli saçlarında donup kaldı. Şakağında dolaştırdığı parmaklarını ve gözlerini kapattı. "Sadece... Kopuk kopuk. Olayı

geldiğimi..." dedi ve eline baktı. Dün yine odasındaki büfeyi kırdığında elini kestiğini ve Ecem'in azarlayarak pansuman yapmasını, onu odaya taşıyıp, yatağa yıktığında ise, hem itiraz eden, hem de karşılık veren hallerini... Ama koptuk ve sessiz bir film gibiydi her şey.

"Konuştuklarımızı... Hatırlıyor musun?"

"Hayır..." dedi adam hiç tereddütsüz. "Kötü bir şey mi dedim? Kalbini kıracak bir şey mi yaptım?" İçi ürperse bile üzgünce karısına sarılarak cevabı bekledi. Burnunu boynuna sürttü.

Onun bu yapıcı ve yıkıcı olan dengesiz halleri kızı tüketiyordu artık. Keşke kalbi kırılsaydı, umutları değil. Seviyor muydu cidden? Sevse aralarına böylesine kalın duvarlar örer miydi? "İstemiyorum çocuk yapmak, olursa da doğurmana izin vermem." demişti dün gece yine. Katice, zalimdi. "Zorla aldırırım." demişti. "Zorla." Yine.

Kalbine binlerce bıçak saplanan Ecem bir an gözlerini kapatarak kendini kocasının sıcaklığına bıraktı ve daha ciğerlerine soluduğu soğuk karanlığa inmeden, belindeki kollara uzandı. Adamın gergin kollarını bedeninden biraz güç kullanarak sökerken, Cem başını yastıktan kaldırdı. Ecem yataktan doğruldu ve sarsak birkaç adımla banyoya ilerledi. O anda kasıklarında bir ağrı hissetti. Sanki karnına iri bir bıçak saplanmıştı. Elini ağrıyan yere bastırıp, iki büklüm oldu.

"Sana zarar vermediğimi söylemiştim!" dedi Cem hızla yataktan doğrulup, endişeyle karısının yanına gelerek. Ecem anlayamadı neden bahsettiğinden. Panikle arkasını döndüğünde Cem hemen önünde belirdi. Kollarını bedenine sararak "Özür dilerim." dedi üzgün bir halde. Ecem yine anlayamadı. "Canını çok yaktım mı? Lanet olsun sabaha kadar içmeydim ve ağırlığımla seni ezdim."

Genç kızın dalgın bakışları yatağa kaydı. Çarşafın üzerinde birkaç damla kan lekesi vardı. Yüreği korkuyla atmaya başladı. Kocasını hızla geriye ittirip bacaklarının arasına baktı. Yoktu, kan falan yoktu. Ya geldiyse? Ama gelse lekesi kalırdı. Sonra bakışları kocasının eline kaydı. Gazlı bez kan içindeydi. "Cem..." dedi eline atılarak korkuyla. "Kanayan ben değilim."

Onun bu şaşkın haline anlam veremese de gülümsedi Cem. Eline bakarken, önemsiz bir şey gibi keyifle gülümsedi. "Hak etmiştim. Sana söylediklerimden sonra daha fazlasını hak etmiştim." dedi pişmanlık içinde. Gecenin umutsuzluğuna inat, yine bahara durdu yüreği Ecem'in, heyecanlandı.

si veriyordu. Pusla, ucak bir ülke gibi sizler anlındayeh düşüyordu. Okuyamıyor, ilâdesini çözemiyordu. Cemsine dokundu. Sakallı gözlerinde sordu.

"Zorlamadığını söylemiştin."

"Zorladın."

Cem yatkındı, kahvaltılarının arasına başak saplandı sanki. Öyle kasıldı ki bedeni, sanki milletler dağlarının adeta acıyan yüreği. Sağ ki bir bedenin ortasına şöyle bir bıçakla vurarak ortadan ikiye ayırmak bedenini. Onu sevip sahip olma fikri midesini bulandırmıştı.

"Az önce " dedi yakınamayarak.

"Bağırarak karşılık verdim." diye tamamladı sözlerini kız. "Sen sandın, ben reddetmedim."

Bıçak gibi sesiyle kesti bir bıçak gibi içini kesiyordu. Ne demiş sen sandın, ben reddetmedim. Bunun tecavüzden ne farkı vardı? Korkuyla kendi içinde çarpınırken, nemli gözlerini bir an sımsıkı kapattı derince soludu Feem.

"O zaman neden sana tecavüz etmişim gibi davranıyorsun?" diye dişlerini sıkarak öfkeyle bırıldı Cem.

Kız ona ölüm kadar soğuk bakışıyla baktı. "Haklısın ama."

Cem kafası karışmış halde geriye çekildi, biraz kadarca yanı sönmüştü. Feem kalkmak istedi fakat gece boyu, yüz bilmem kaç kilometre gittikten sonra pestili çıkınca, kalıyla pelte olmuş kemiklerinin ona itaat etmesini bekleyemezdi.

Cem uzanırken kollarını beline doladı. Feem zorlukla da olsa yattı. Sanki tüm kemikleri kırılmış gibi ya da dayak yemiş gibi ağrıdığını hatırlamıştı demedi. Fakat Cem buna müsaade etmedi. Kollarını sıkıştırarak kamasının yarı çıplak bedenini kendi yarı çıplak bedenine yasladı. Sıcak ve ürperti bir aradaydı. Altları çıplaktı fakat üstleri hâlâ yerli yerindeydi. Kamasının saçlarını okşayarak, dudaklarını yanağına dokundurdu. Kokusunu içine çekerek "Çok özledim seni. Sarılmak, kollarımda olmanı. Gülümsemeni, en çok bunu özledim. Bana, yeni yeni gülen kızımı özledim." dedi üzgünce.

Feem nefes alamadı. "Dün... Dün geceyi, ne kadar hatırlıyorsun?" diye sordu kız gerilerek.

Cem'in yanak eti saçlarında dondu kaldı. Şakağında dolaşan parmaklarını ve gözlerini kapattı. "Sadece.... Kopuk kopuk. Odayı

geldiğini ..." dedi ve elime baktı. Dün yere odamdaki bileyi kırdığım elimi kestiğini ve Eeem'in acıtıyarak pansuman yapmasını, ona odaya taşıyıp, yatağa yıkıldığımda ise, hem ıstırap eden, hem de kanayan yerleri hatırlattı... Ama kopuk ve sessiz bir film gibiydi her şey.

"Konuşmalarımızı... Hatırlıyor musun?"

"Hayır..." dedi adam hiç tereddütsüz. "Kötü bir şey mi dedim? Kalbini kırmak bir şey mi yaptım?" İki üç yıldır bile değilmiş karımın ardından ovadı bıkkın. Parmağı boynuna değdi.

Onun bu yapacı ve yıkıcı olan dengesiz halleri için tükeniyordu artık. Keşke kalbi kırılmayıp, umutları değil. Sevgiyi mavide eskimiş şeyler arasına bıkkınlıkla kalın duvarlar örer miydi? "Sormıyorum pardi yapmak, olursa da değişmesine izin vermem." demişti dün gece yine. Kararı, tahmin. "Zorla alıkoyamam." demişti. "Zorla" Yine.

Kalbine hançerle bıçak saplanmış Eeem bir an gözlerini kapatarak kendini kavramanın sıcaklığına bıraktı ve daha ağlayacaya sıkıldığı sesle karımın mırıldandığı, bilmediği kelimeleri tekrarladı. Adamın gergin kollarını bedeninden biraz güç kullanarak sıkıştırdı, Eeem başını yastıktan kaldırdı. Eeem yataktan doğruldu ve sırtını bırakıp adımla hayvana döndü. O anda kaşıklarında bir ağrı hissetti. Sanki karımın en bir bıçak saplanmıştı. Elini ağzına yere bastırıp, ıh! Bıkkın oldu.

"Sana zarar vermediğimi söylemiştim" dedi Eeem hızla yataktan doğrulup, endişeyle karısının yanına gelerek. Eeem anlayamadı neden bahsettiğinden. Parmağı ağzından ayrıldığında Eeem benzin bulmuş bir halde. Kollarını bedenine sarmış "Özür dilerim." dedi üzgün bir halde. Eeem yine anlayamadı. "Karımı çok yaktım mı? Lanet olsun sabaha kadar uyuyacaktım ve ağrılarımla seni uyandım."

Geniş kırmızı dalgın bakışları yatağa kaydı. Çarşafın üzerinde bir kaç damla kan lekesi vardı. Yüreği korkuyla atmaya başladı. Kocasının hızla geriye sıçrıp bacaklarının arasına baktı. Yoktu, kan falan yoktu. Ya geldiyse? Ama gelme lekesi kalırdı. Sonra bakışları kocasının eline kaydı. Gazlı bez kan içindeydi. "Eeem..." dedi elime anlamsız korkuyla. "Kanıyan ben değilim."

Onun bu çaşkın halime anlam veremese de gülümsedi Eeem. Elime bakarken, önemsiz bir şey gibi kayıtsız gülümsedi. "Hak ettiniz. Sana söylediklerimden sonra daha fazlasını hak ettiniz." dedi pişmanlık içinde. Gecenin umutsuzluğuna inat, yine bahara durdu yüreği Eeem'in, heyecanlandı.

"Sö... söylediklerinden pişman mısın?" dedi telaşla gözlerine bakarak.

Cem başını salladı olumlu anlamda. Ecem'in sislenen gözleri umutla doldu. Merakla dudaklarını dişledi.

"Özür dilerim." dedi adam yine içten bir halde. "Ben bu kadar üzüleceğini düşünememiştim."

Uzaklık ve otorite yine girmişti aralarına sert bir duvar gibi. Ve sırlar. Ecem kocasını şaşırtarak kollarını bedenine sardı. Haftalar sonra bu istekle yapılan ilk temastı, adam hazırlıksız yakalandığı için kaskatı kaldı ama aynı anda içi de alev aldı. Kız başını sert göğsüne yaslayarak, yanağına damlayan yaşları bertaraf etti. Cem kollarındaki varlığıyla kısa bir an gözlerini huzura kapadı, şükretti ve sıkıca sarılırken "Sana başından daha açık söylemeliydim... En başından." dediğinde, kollarındaki beden yine nefessiz kaldı. "Çocukları olmayan ve mutlu olan bir sürü çift var?" dedi Cem sakince, beyhude bir çabayla gülümsemeye çalışarak. "Belki ileride evlat bile edinebiliriz..."

Tekme yemiş gibi canı yanan Ecem, zorla çıktı kollarından. Ciddi bakışlarını kocasının yüzüne odakladı. "Sen, kendinde bir sorun olduğunu falan mı düşünüyorsun? Hani baba olmaya engel..."

"Yok." dedi hiç tereddütsüz Cem. "Gayet sağlıklıyım dedim ya."

Ecem'in elleri saçlarına tırmandı. "Benden çocuk istemiyorsun ama başkasının çocuğuna babalık yapmak istiyorsun... O zaman.., lanet olsun o zaman beni istemiyorsun."

Başka ne düşünmesini bekliyordu ki!

"Saçmalama. Olabilir dedim, olur demedim Ecem. Hem seni seviyorum."

"Lanet olsun Cem..." kafası karışan Ecem ondan iyice uzaklaştı. Gözleri nefretle cayır cayır yanarken, "Sana âşık olduğum güne lanet olsun. Karşıma yeniden çıktığın güne lanet olsun. Bu evliliğe lanet olsun." diye haykırdı peş peşe. Patlamıştı sonunda, kaldıramıyordu artık. Hayal kırıklığı eşliğinde bağırarak, hıçkırarak ağlarken, çaresizce olduğu yerde sallanıyordu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Bir zamanlar yanında kalması için tüm hayatını verecekken, şimdi ondan kaçmak için son nefesini vermeye bile razıydı. Tükenmişti. Acımıştı. Titreyen eliyle burnunu çekti. Bu sözler karşısında vurulmuş gibi donup kalan adama bakarken soluksuz kaldı. Ecem başını kaldırıp

çenesini gururla havalandırdı. Elinin biri kamındayken, diğer elinin tersiyle gözlerini kuruladı kabaca.

"Ayrılmak istiyorum." dedi tek seferde yine, cesurdu bu sefer. Sesi bile titrememişti. İnatçı gözleri bir tavşanın dağa kafa tutması gibi ciddiydi.

Cem'in kalbi keskin bıçaklarla dağlandı. Dişleri gibi yumrukları da sıklaşırken, "Saçmalama..." diye tısladı. "Sırf çocuk istemediğim için mi?"

"Ben istiyorum." dedi Ecem dişlerini sıkarak. Duruşunu bekleştirdi. "Çocuklarım olsun istiyorum." Her sözüyle adamın canını daha derin yakarak tüm sakinliğini katletti.

"Buna müsaade etmem..." dedi Cem yine o karanlık, kibirli, küstah haline bürünerek. Zorla evlendiği adam olmuştu, zorla evliliği sürdürmek isterken.

"Buna hakkın yok. Sen nasıl bebek istemiyorsan öz iradenle, ben de bebek doğurmak istiyorum tüm kadınlığımla."

"Başkasından mı?" dedi adam dişlerini sıkarak. Bu düşünce tüm iyi yanını mahvetmişti sanki. Bu fikir onun son nefesine sebep oluyordu. Elleri her an kızın yüzünde patlamaya hazır yumruk olup yanına çekilmişti. Cem içinde kendiyle, dışından onunla savaşıyordu.

Ona boyun bükmeyen Ecem, tüm gemilerini yakarak başını dikleştirdi. Cem bir anda yaydan fırlamış ok gibi kızın üzerine atılıp, kollarından kaba bir şekilde tutarak, dehşet bir hışımla sarstı.

"Başka bir adamın çocuğunu doğurmak mı istiyorsun?"

Kızın dişleri takırdayana kadar sarstı. Acı içinde öyle bir haykırdı ki, tüm sözleri kızın içine ateş olup yağdı. Başkası mı? Ondan başkasını istediğini düşünmesi bile aşka ihanetti! Sevgisinden şüphelendiği gün zaten aşk çoktan bitmiş demekti. Bu gurur kıran sözlerle bir kez daha yıkılan ve defalarca olduğu gibi paramparça olan Ecem, gözyaşları içinde hıçkırırken, canının acısından zor duruyordu.

"Buna asla müsaade etmem... Sen benimsin." diye bocaladı Cem. "Seni gebertirim. Şart olsun gebertirim." Çaresizlik içinde iyice dibe batıp, saçmalayarak tükendi. Tehditler, sitemli sözler ve sonunda gözdağı vermeler... Bu raddeye ne zaman gelmişlerdi?

Öldürücü bir sesle tehditler savurarak, "Sana dokunan başka bir erkek olursa, onu da gebertirim. Yakarım İstanbul'u Ecem, içinde diri

diri kendimi de, seni de yakarım." diyebiliyordu. Gerçeği dile vurdu ve Ecem biliyordu ki, bunu gerçekten yapardı.

Artık onun sertliğinden ve üşütmüş davranmasından sebep korkudan titreyen kız, "Cem..." dedi acı içinde ellerinden kurtulmaya çalışarak. Kolları acıyor, her sarsışında beyni kafasının içinde bir oyuncak gibi sallanıyordu. Cem durmadı. Ağzından köpükler saçarak, gözlerinden ateşler kusarak devam etti kabalaşmaya. Elleri daha sıkı kenetlendi etine, kırılacak gibi çıtırdadı kemikleri ve dişlerini sıktığı gibi kırasıya sıktı kollarını. "Cem..." dedi yine hıçkırarak ve sonunda daha fazla dayanamayarak haykırdı.

"Canım acıyor... Yeter!"

Ve Cem tokat yemiş gibi trans halinden çıktı. Bakışları ellerine kaydı, kızın ayakları neredeyse yerden kesilmiş, elleri arasında sıkışıp kalmıştı. Ona zarar vermezdi ama farkına bile varmadan veriyordu. Kasılan parmaklarının arasındaki incecik kolları çekiştirmekten vazgeçti. Parmaklarının baskısı azaldı. Gördüğü şeyle adamın solukları kesildi. Parmak izleri kızıl bir damga gibi kızın tenine işlemiş moraracağını belli etmişti. Gözyaşlarından bir ırmağı yüzüne boşaltan Ecem, sarsak bir adımla geriye çekildiğinde, gözleri koluna kaydı. Titriyor ve korkuyordu Ecem. Yerinde sabit duramayan elleri acıyan kollarını okşamak için çabalıyordu. Sanki kemerle vurulmuş gibi, beş parmağının izinin çıktığı ve akşama kalmadan damga gibi moraracağı nazlı teniyle, acı içinde yutkunuyordu.

Cem ellerine baktı çaresizce, kırasıya parmaklarını yumruk yaptığı ellerine, sonra karısına... Neler yapıyordu ona böyle? Neler yapıyordu nazlısına, meleğine. Sevgi zorla elde edilemezdi, onun eşsiz sevgisini kazanmak için onca savaş vermişken, şimdi kaybetmek için neler yapıyordu akılsız beyni?

Çaresizliği üzerine dağ gibi çöken Ecem, başını öne eğmiş hıçkırarak ağlıyordu. Onun bu mahvolmuş haliyle çöken Cem öne doğru bir adım atınca, korkuyla cıyaklayan Ecem bir adım geriledi ve titreyerek kolunu yüzüne kaldırdı. Dehşet bir korkuyla kendini koruma almıştı. Karnına ağır bir sancı saplanan Cem'in, ona uzanmak için kalkan eli yukarıda asılı kaldı. Soluğu dudaklarından iple çekiliyormuş gibi firar ederken, kendine inanamayarak geride bir fısıltı sesi bıraktı.

"Sana... vurmam..." Acı çekiyordu. "Kıyamam ki..."

Dayak yiyecekmiş gibi korkan Ecem, kolunu aşağıya indirerek bir adım geriledi. Kıyamamak mı? Onu en şiddetli dayaklarla cezalandırmış gibi paramparça eden kişi kendisiydi. Bedenine zerre iz bırakmayan ama ruhunu ve kalbini parçalayan kendisiydi. Yutkunup korkuyla bakarken, "Lütfen..." diye fısıldadı. "Boşanalım."

Cem nefes alamadı. Eli saçlarına dadandı. Hırsla çekiştirdi saçlarını ve küfrederek yanındaki koltuğa tekmesini savurdu. Ecem yine korkuyla başını savunarak çığlık atınca, Cem nefes almadı. Elleriyle başını tutarak dolu dolu olmuş gözlerle karısına baktı. "Lanet olsun sana vurmam... Vurmam... Vurmam." diye kükreyerek kızın daha çok korkuyla sinmesine ve dehşete kapılmasına neden oldu. O bağırdıkça kız daha şiddetli ağlıyordu.

Ecem çaresizce titrerken, arkasını dönüp odanın kapısını çarparak, çıkıp gitti Cem. Ecem olduğu yerde irkilirken hıçkırarak ağlıyordu. Dizleri onu daha fazla taşımadı ve olduğu yere çöktü.

Zorla... demişti. *Zorla engel olurum, yine de doğurmana izin vermem...*

Vursa bu kadar yakmazdı canını... Kırsa kemiklerini biliyordu zamanla geçerdi acısı ama yüreğine sapladığı hançerin acı ne silinecekti ne de yaşattığı travma gözlerinden bir ömür kaybolmayacaktı.

Uzun süre önce alıştım susmalara, sustu benimle acıyan sabır...
Sustu uzun zaman önce içimde sakladığım kahır.
Gözlerim konuşuyor yalnız, onunda dilinden anlayanım yok.
Saçları ağardı hayallerimin, nemlendi umutların kirpikleri...
Yalnızlığın duvarına yaslanan yüreğime inat,
etrafımda uzaklaşamayacağım bir kalabalık.
Kimse görmüyor ama ben susuyorum yine acılarıma...
Susmasını öğretiyorum durmadan konuşan dilime...

Müjde Aklanoğlu

ON ALTINCI BÖLÜM

Biz seninle yıllar yılı ne birleştik ne ayrıldık
Bazen güldük mutlu olduk bazen hiç yere darıldık

Biz seninle bir bütünüz istesek de kopamayız
Bir bedende can gibiyiz biz yabancı olamayız

Heves olsan çoktan geçer, arzu olsan çoktan biter
Bence bu aşk böyle gelmiş bundan sonra böyle gider

Başımın tatlı belası, gönlümün kara sevdası
Her şey boş senden sonrası

Vazgeçmem senden

Bazı şarkılar can yakardı, bir adamın duygusunu böyle derin, bir kadının hissini böyle açık anlatırdı.

Geçmişin keşke'leri geleceğin endişesine yenilmişti. Ama'yla başlayan sözlerin devamı, meğer'seyle devam ederdi. Telefondan gelen hıçkırıkla nefesi kesilen Esme "Ecem... Canım orada mısın?" diye haykırdı korkuyla. Bir 'keşke'si olan Rüzgâr derhal oturduğu yerden fırlamış, karısının yanına gelmişti endişeyle. Telefondan bir süre ses gelmedi yine, sürekli ağlama ve hıçkırma sesine karışmış kelime öbekleri geliyordu ama hâlâ neden ağladığını ya da ne için üzüldüğünü anlatmıyordu. Sonunda netleşti ses. "Abla..." dedi Ecem çaresizlik içinde. "Abla."

"Ablam..." dedi eli ayağı birbirine dolaşan Esme dolan gözleriyle. Paniklediğinde olduğu gibi karnına ağrılar saplanmaya başlamıştı ama sezdirmedi kimseye. Kocasına korkuyla bakarken, "Ne oldu? İyi misin? Cem'e bir şey mi oldu? Babama mı?" diye sordu. Rüzgâr çaresizce telefona atıldı ama Esme vermedi ona, ilk kendi duymak istedi.

"Abla..." dedi Ecem yine ve Esme daha fazla dayanamayarak haykırdı. "Ecem, ne oldu korkutuyorsun beni."

"Ben..." dedi Ecem hıçkırarak. "Ben hamileyim!"

Eli ayağı bir anda şekeri düşmüş gibi titreyen Esme, derin bir nefes aldı içine. Mutlulukla sesi titrerken, "Bu ne güzel haber... Kesinleşti mi?" dediğinde rahatlamış halde kocasına baktı. "Doktora ne zaman gittin, neden haber vermedin? Demek sen anne olacaksın... Süpürgeli cadımızın bebeği olacak."

Esme beklediği haberin teyidiyle sevinirken, Rüzgâr'ın yüzündeki renk çekildi ve gözlerindeki o endişe sönerek karanlık gözlerini dipsiz bir sırla kapladı. Kocaman adam bir an dengesini kaybeder gibi sendeledi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Esme, kocasına korkuyla bakarken, Ecem fısıltı gibi sesiyle "Cem bilmesin, ne olur abla o bilmesin... Abla çok kötüyüm." diye yalvarmaya başladı.

"Neden?" dedi Esme yutkunamayarak. "Kocan neden bilmeyecek?"

"Çünkü... Çünkü hamile olduğumu bilirse..." diye hıçkırdı ve sanki kelimeleri bir araya toplaması zaman alacakmış gibi, derin derin soluyarak burnunu çekti. "Hamile olduğumu bilirse, bebeği aldıracağını söyledi. Abla bebeğimizi öldüreceğini söyledi... Cem bebeğimizi istemiyor. Abla gel ne olursun, çok kötüyüm."

Ve telefon kapandı. Esme çaresizce telefona bakarken, Rüzgâr dişlerini sıkarak sehpanın üzerindeki telefona uzandı.

"Cem biliyor mu?" dedi sert bir tonda karısına sorarak.

Esme gözlerini kıstı kuşkuyla, "Ne oluyor size? Cem bilse ne olur? Ecem... Ona söyleme dedi..." diye söze başladığında, dişlerini sıkan Rüzgâr hiddetle yanındaki koltuğa tekmesini geçirerek küfretti. Korkudan bir adım gerileyen Esme, titreyen elini şakağına koyarak "Ecem... Zorla aldıracak gibi bir şeyler fısıldadı... Rüzgâr ne oluyor? Cem ne saçmalıyor." diye korkuyla kocasına yaklaştı. "Cem niye bilmeyecek bunu?" diye haykırdı.

Rüzgâr eli ayağı boşalan ve rengi kaçan karısına uzanarak, onu oturması için kanepeye çekti. Esme elini karnına koyarak sanki kendi

bebeği alınacakmış gibi korkuyla onu okşamaya başlayıp, hareketlenen oğlunu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Bilmediğin şeyler var..."

"Neyi bilmiyorum... Kardeşim hamile ve o kocasına söylemekten korkuyor."

"Esme..." dedi Rüzgâr sıkıntılı bir tonda ve karısının yerinden kalkmak için hamle yaptığını fark edince, "Otur yerine de, anlatayım..." diye söze başladı. "Ama önce sakin olacaksın. Bak hamilesin, lütfen dinlerken serinkanlılığını koru, yoksa hiçbir şey anlatmam." diye direktif verdi.

"Beni oyalamayacaksın değil mi?"

"Buna izin verir misin?"

"Başla."

Az sonra sıkıntılı bir sesle Rüzgâr konuştukça, Esme'nin rengi daha da kaçtı, nefesi kesildi, eli ayağı dondu. Konuşma bittiğinde, Esme ağlayarak kocasına baktı. Rüzgâr göğsündeki başını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı. "Peki şimdi ne olacak? Rüzgâr Ecem...? Bebek...?" dediğinde hıçkırarak, Rüzgâr karısını kollarının arasında sımsıkı sarsarak, alnına dudaklarını dokundurup tıpkı onun gibi bu sorunun cevabını düşündü ama bulamadı.

"Bir çaresini bulacağız." dedi kuşkulu bir tonda.

"Bulacağız değil mi?" diye onun sözüne güvenmek istedi ama aslında kendisi bile inanmıyordu buna.

"Cem'e söyleme, lütfen bilmesin. En azından Ecem söyleyene kadar..."

"Tamam." dedi Rüzgâr içi sıkılarak, böyle bir şey nasıl saklanırdı ki? Bunu bilmek onun en doğal hakkıydı.

"Sen bir çözüm bulursun." dedi Esme ümitle. "Bulursun, değil mi?"

Başını geriye atarak, dişlerini sıkıp iç çekti. "İnşallah..."

Onun da çaresiz kaldığı anlar vardı ve bu o anlardan bir tanesiydi. Cem için ne kadar zor bir dönem olacaksa, en az onun kadar bu aile için de sıkıntılı bir dönem başlamış bulunmaktaydı. Üstelik eğer Cem düşündüğü konuda diretmeye devam ederse, en az onun kadar iyi tanıdığı Ecem bu evliliği bitirmek için gözünü bile kırpmazdı. Bu sefer işini şansa bırakmaya kararlı değildi. Ecem evde tekse, Cem demek ki kafasını dinlemek için kendini yine saklayacağı yere gitmişti. Karısını huzursuz bir tramvayla Ecem'in yanına bırakıp kardeşine gittiğinde,

tam da tahmin ettiği gibiydi her şey. Tam bir çıkmaza batmıştı ve tanımın korktuğu şey gerçekleşmişti, keza kardeşinin gözlerindeki hayat yaralanmıştı... Onu yer altında bir boks ringinde yumruk atarken bulan Rüzgâr, ölmek için parmağını bile kıpırdatmayan adamı kurtarmak için teke tek maç düellosuna katılmak zorunda kalmıştı. Onu alıp ofise getirerek yaralarını pansumanını ettiğinde bile, Cem hayatla bağlantısını koparmış kadar hissizdi.

Ofisin loş yapısında gıcırdayan deri koltuğa yayılan Rüzgâr, "Neyin var?" diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi. Bu sorunun içinde olan anlamdan çok fazlası gizliydi. Patlayan kaşındaki yara bandına dokunan Cem ses çıkarmadan gözlerini gecenin karanlığına dikiyordu. Duruşu berduş, fikri karmaşıktı.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu Rüzgâr usulca.

Cem yine ses çıkarmadı. Elini patlayan ve kocaman yara alan dudağının köşesinde dolaştırarak sıkıntıyla masadaki kadehine uzandı.

"Son zamanlarda durgunsunuz." dedi sırtını koltuğa yaslayan Rüzgâr. "Bunun bir sebebi var mı?"

"Çocuk istiyor." dedi Cem sonunda suskunluğunu bozarak. İri bir yudum daha aldı kadehinden. Bir tane daha ağrı kesici almalıydı ama o zaman karısının canını yaktığı için lanet canının acıdığını hissetmezdi.

Rüzgâr bir an gülümsemek istedi bu güzel fikre ama sevinci kuşağına dizildi keza sebebi açık ve netti. Dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttu. "Hakkı değil mi?" diye farkında olmadan çıkıştı fakat sonra olayın ciddiyeti aklına gelince, kasılıp kaldı bedeni. "Bir zamanlar sevginin varlığına inanmayan birini tanıyordum. Sonra asi ama melek gibi ürkek bir kuş kondu hayatına, tüm düşünceleri değişti. Korumayı, kollamayı en önemlisi sevmeyi onunla öğrendi ve ilk defa kendini insan gibi hissetti."

"Esme'den olsa olsa Şahin olur abi. Adamın gözlerini oyan cinsinden..." diye gereksiz yere alaya almaya çalıştı Cem durumu ama başarılı olamadı.

Rüzgâr kardeşine döndü ciddiyetle. Konuşmanın ne kadar ehemmiyetli olduğunu vurgularcasına, "Hâlâ o saçmalıklara takılıp kaldığın için seni bir temiz dövmeliyim. Bu benim abilik vazifem." diye çıkıştı.

"Saçmalık dediğin, hayatın kendisi abi..."

"Saçmalık, bak işte sen sağlıklısın..."

"Ne zamana kadar?"

"Doktoru duydun, bu bir ihtimal."

"Bir ihtimal var sonuçta... Unuttuysan, beni orada ziyaret eden kişi sendin abi. O karanlık, köhne, soğuk odadaki tek inananım teyzemden sonra sendin. Ve beni o halde gören kişi de sendin. Bu bir ihtimal miydi? Ben delirdim, iki sene tımarhanenin boş duvarlarını seyrettim, bu ihtimal miydi?" diye kükreyen Cem, elindeki kadehi hırsla duvara fırlattı. Kadeh yere düşüp tiz bir sesle parçalarına ayrılırken, ofisin soğuk duvarlarında onun acı sesi çınlıyordu. Parçalanan bardak değil hayatıydı, düşleriydi ve geleceğiydi sanki.

"Olanları kaldıramadın." diye sesini yükseltti Rüzgâr. "Saçma sapan konuşup kendini onların yerine koyma. Senin yaşadığını hiçbir çocuk yaşamadı ve yaşasaydı eğer senin gibi kaldıramaması normal olurdu. Sen baban gibi değilsin."

"Değil miyim?" dedi Cem sıkıntıyla. "Bazen." Ellerini saçlarına daldırarak, "Öyle anlar geliyor ki, kendimi çelik bir kasaya kapatasım geliyor. Kavga ettiğimiz zaman gırtlağını sıkmamak için verdiğim irade savaşı, beni bile hayrete düşürüyor. Sonra böyle salak olduğum için, onun canını yakmayı düşündüğüm için bile kendime kızıyorum. Ona bakan her erkeği öldürmek istiyorum. Giyindiği ufacık dekolteleri bile tahammül edemiyorum... Oysa ben takılmazdım böyle saçmalıklara ama kıskançlıkta bazen depar atıyorum. Dağınıklığına çıldırıyorum, düzenimi bozmasına kıl oluyorum ama onsuz bir hayatı da düşünemiyorum. Kravatlarıma dokunmasından nefret ediyorum, ama o dokunmadığı zaman onlara dokunmayı sevmiyorum. Eve geldiğimde suratsız halini görmeye tahammülüm yok ama onsuz bir saniye bile nefes alamıyorum. Durduk yere aklıma kötü kötü şüpheler geliyor... Eve geç geliyor, aklıma saçma sapan şeyler geliyor, beni tetikleyecek şeyler söylüyor, onu öldürecek hale geliyorum. Gırtlağını sıkasım geliyor. Sonra gözlerine bakıyorum, masumiyetiyle utandırıyor beni. Bu delilik değil de, ne? Ben severken bile onu öldürmek istiyorum."

"Aşk." dedi Rüzgâr huzurla. Güldü bu cahil serseriye. "Bunları ben de farklı şekilde yaşadım. Sence ben hasta mıyım? Esme; paylaşamayacağım tek varlığım. Bırak başkasının ona dokunması, gözlerinin dokunması fikri dahi, aklımı kaçırmama sebep oluyor. O zaman ben de hastayım öyle mi Cem?"

"Abi bu öyle bir şey değil. Anlatamıyorum. İçimde böyle yıkıcı bir güç var, karanlık ve düşüncesiz. Herkesi boğabilir, herkesi öldürebilir ve kılını kıpırdatmadan çekip gidebilir. Karanlığın büyüdüğü-

nü ve tüm duyularımı kapladığını hissediyorum. İliklerime kadar cevi içimde hissediyorum. Bir canavar gibi. Ben hasarlıyım. Kusurluyum biliyorsun." derken elini sertçe masaya vurdu. "Sanki beynimin içinde benden başka biri daha yaşıyor. Hasta biri. Hissettiriyor kendini. Sürekli benimle konuşuyor; onunla çatışıyor, savaşıyorum. Olur olmaz anlarda sesini duyuyorum, direktiflerini... Anlamıyorsun beni, içimdeki ses hiç susmuyor, artık onu durduramıyorum. Yapmamam gerekenleri yaptırıyor bana..."

Rüzgâr sıkıntıyla elini şakağında dolaştırdı. Oturuşunu düzeltmek istercesine kıpırdandı. Kasılan sesiyle, "Osman'ı ziyaret ettin mi son zamanlarda?" diye sordu.

"Dün gittim."

"Ne dedi?"

"İlaçları değiştirdi."

"Onunla bu konuyu konuşmayı hep erteledin. Hata yaptın. Bence artık daha fazla ertelemeden gerçeği anlatmalısın." Cem yutkundu, yüzünden geçen hayal kırıklığı Rüzgâr'ı kahretti. Onun anlatmama sebebini biliyordu elbette ama bu eril gururu sonra telafisi imkânsız bir hata olarak geri dönmeden evvel aradan çekilmeliydi.

"Anlatırsan bir şey değişmeyecek Cem."

"Çok şey değişecek, biliyorsun."

"Sanmıyorum. Eeem seni seviyor," dedi Rüzgâr inançla.

"Kusursuzluk kalktığı an kusurlar görünür, sıradanlaşır, ulaşılmazlık azalır." dedi Cem hüzünle.

"Ne var bunda, kimse dört dörtlük değil ki. İnsan, kusurlarıyla güzeldir. Kusurlarımız bizi sıradanlaştırmaz, ancak insan olduğumuzu kanıtlar. Yüceltir." Yerinden kalkan Rüzgâr kardeşinin omzuna dokundu. Gözlerinin içine bakarak, "Her şey senin kafanda başlıyor ve bitiyor... Sen baban değilsin, amcan değilsin, deden değilsin. Sen Cem'sin..." diye defalarca uyardığı gibi yine uyardı. "Sen benim kardeşimsin. Bunu unutma, biz seninle neleri aştık, bunu da aşacağız yeter ki sen ilaçlarını kullanmaktan, hayata tutunmaktan vazgeçme."

"Ben de bir deliyim. Hem de tescilliyim. Bir kere olsa tesadüf, iki kere olsa olasılık, üç kere olunca kader denir abi. Sonum onlar gibi olacak... Kaderim belli. Çıldıracağım, hastalanacağım. Mutlu edemeyeceğim kimseyi. Üzeceğim. Hata ettim değil mi? Onu sevmekle de, evlenmekle de hata ettim!"

"İyi ettin aslanım... Hem de çok iyi ettin. Onu senden başkasına emanet edemezdik, seni de ondan başkasına... Siz en doğru seçimdiniz." dedi Rüzgâr zorla gülümseyerek. En yanlış seçim olduğunu düşünen Cem, başını iki yana salladı kahrolurken. Gözlerinin içindeki o kederi biliyordu Rüzgâr, on yaşındayken de görmüştü bu çaresizliği, dört duvarın içinde tek başına bir köşeye çekildiğinde de. İlk ziyaretinde daha, onun varlığını hissedip boynuna atılarak, "Kurtar beni abi." dediğinde de görmüştü bu çaresizliği. Cem onun yüreğinin yarısıydı, belki aralarında çok yaş yoktu ama onun babasıydı, abisiydi, canıydı Rüzgâr, her şeyiydi. Cem onun evladıydı. Kıyamadığı, gözünden sakındığı kardeşiydi. Pelin'den sonra kalan tek geçmişiydi. Tek kardeşi. Şimdi onun ellerinin arasından bir kez daha sabun köpüğü gibi kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Pelin gibi terk etmesine izin vermeyecekti. Onun inadına öyle sıkı kenetlenecekti ki hayata, Cem gitmek istese bile yerinden kıpırdayamayacaktı.

"Ben en yanlış seçimdim." dedi Cem iyice umutsuzluk girdabına kapılarak. Ağlama isteğiyle tok sesi boğuklaştı. "Ona seçme hakkı vermedim. Zorladım. Bir masumu kötüye mecbur ettim!"

Bu söz öyle ağır oturdu ki Rüzgâr'ın yüreğine, öyle çaresiz kaldı ki kelimelerin altında donup kaldı adeta, saramadı kardeşinin yaralarını, iyi edemedi senelerdir edemediği gibi ve diyemedi baba olacağını. İnsanın yaşı büyüyordu çokça, ama nedense yüreği hep çocuk kalıyordu her nasılsa. Cem de çocukluk ediyor diyecek değildi elbet, riskin farkındaydı herkes gibi o da ama ya umut, umut hiç tükenir miydi? Şükür ikisinin de sağlığı yerindeyken aşılmayacak sıkıntı olmazdı ki. Bu onların özeli, onların hayatıydı, aralarına kara kedi gibi girmemeliydi. Ecem ona müjde verecek, Cem de bunu kabullenecekti. Bunun için elinden gelen neyse yapacaktı. O gece onu teselli etmek için her yolu denedi Rüzgâr ama Cem ve sabit fikri, bitişi kabullenmiş hali geçici değildi.

Yorgun bir halde eve döndüğünde Cem, tüm ışıklar kapalıydı. Huzursuzluk içinde eve girdiğinde, adımları hızlandı ve fark ettiği gerçekle koşar adımlarla yatak odasına çıktı. Hani terk edecek olsa kılı kıpırdamazdı, o zaman bu korku neyin nesiydi?

Terk etmesine dayanamazdı. Yoktu. Cem büyük bir yoksunlukla, kalbi deli gibi çarparak aşağıya inip kapıdaki korumalara tam karısının nerede olduğunu soracaktı ki, onu gördü! Narin bedeni kanepeye büzülmüş, ufacık bir çocuk masumluğunda arada hıçkırarak uyuyor-

du. O kadar ufaktı ki, o kadar savunmasız ve masum. Cem'in yüreği acıdı. Burnunun direği sızladı.

Işıklar kapalıydı, ev derin bir sessizliğe terk edilmiş, öfkeli sesi ya da neşeli kahkahaları inletmiyordu beynini... Demek ki beklerken uyuya kalmıştı. Yine beklemişti onu, biliyordu eve geldiğini görmeden yatmazdı. Yanına yaklaştı. Önce üzerini örtmekti amacı ama sonra onun burada yatmasına yüreği razı olmadı. Elinde sımsıkı tuttuğu beyaz gülleri sehpanın üzerine koydu. Karısının minik bedenine uzanırken, ışığı yanıp sönen telefon ilişti gözüne. Usulca aldı avuçlarının arasından, baktı. Ekranda onların çeşit çeşit fotoğrafları vardı. Tatile çıktıklarında çekildikleri, teyzesini ziyaret gittiğinde geçirdikleri güzel anları, evlendikten sonraki halleri, kavgalıyken ve barışıkken çekildikleri bir sürü fotoğraf! Hepsinde de, en üzgün olduğu anda bile karısının yüzü capcanlı, gözlerinde hayat ışığı vardı. Ömrünü ömrüne doladığı kadın, bırakırsa kendini kaybolacaktı. Cem bir telefona, bir de kanepede yatan solgun yüzlü kadına baktı. Zayıflamıştı Ecem ve bencilleşen Cem bunu fark edememişti. Aşk dikenli kafese kapatılmış bir kuştu ve ne zaman kanatlarını açsa kanamaktan, acımaktan kaçamıyordu. Her sabah yanında uyandığı kadının yüzü sanki birkaç yıl yaşlanmış gibi çökmüştü. Artık çocukluk yapan haylaz kız değildi, ona dil çıkarıp nazlanan, şımarıp başının etini yiyen, çılgın fikirler üreten, küsen, coşan, kızan o deli kızı kaybetmişti. Mutluluk kaynağını tüketmişti. Cem onun masumluğunu çaldığı gibi, o tükenmez çocuksuluğunu da katletmişti. Bıcır bıcırdı oysa onun süpürgeli cadısı, şimdi yaşlı bir nine kadar ruhu yorgundu. Bastonsuz yürüyemeyen yaşlı bir kadın gibi desteğe ihtiyacı vardı ruhunun ve onun bastonu olamıyordu Cem. Düşmesine ve yaralanmasına izin veriyordu. Gözlerinin altında mor halkaların sebebi olmuştu. Yüzündeki hüznün nedeni. Bunlar onun eseriydi. Cem kanepenin üzerinde yatan karısını dikkatle kollarına alırken, göğsü sıkışıyor, ağlama isteğiyle dolan gözleri burnunun direğini sızlatıyordu. Ecem biraz huysuzca kıpırdanmış ve huzuruna sokulurcasına kocasının sinesine yaslandığında, gözlerini hafifçe aralamıştı.

"Geç kaldın." dedi uyku mahmuru kaba sesiyle.

"Hem de çok..." dedi Cem karısına sarılarak salondan ayrılırken. İri bir damla yıkadı kadının yanağını, bir tane daha ardından. Ecem uyanmadı. Göğsüyle karnının arasında bir yerde bir acı vardı adamın, böyle kaslarını titreten bir acı... Ecem gözlerini kapatırken, başını kocasının omzuna istekle yasladı. Haylaz dudakları bilinçsizce, ufacık

birkaç cansız öpücük bıraktı adamın boynuna, Cem'in acı içinde inlemesini sağladı. Gülümsedi buruk dudakları. Yatak odasına geldiğinde, kapıyı ayağının ucuyla iterek açtı. Karısını yatağa taşıdı. Ecem sırtı yatağa yaslanınca, bacaklarını karnına çekti, elini karnına sardı.

"Onu benden alma..." dedi korkuyla; "Dayanamam."

"Neyi?" dedi Cem yatağın ucuna oturup karısının üzerini örterken. Saçlarına uzandı şefkatle.

"Bebeğim olacak..." diye homurdandı kızın kısık sesi. Ama duydu adam!

Eli havada asılı kalan Cem, nefes alamadı. Ecem sayıklamalarının arasından fısıltı gibi sesiyle, "Lütfen..." diyordu. Darbe yemiş gibi irkilen Cem yutkundu. "Cem onu isteyecek, bebeğimiz olacak!" Homurdandı masumca, adamın yüreğine bir bıçak saplandı, beynine öfke. Hayallerini yıkıyordu. Onun hayatını mahvediyordu. Ona eziyet ediyordu. Belki de Ecem haklıydı... Onu hak etmiyordu! Bencildi. Karanlığında ona yer yoktu. Belirsiz geleceğine tutunmasına imkân yoktu. Daha şimdiden başlamıştı içindeki savaşı, onu nasıl korurdu kendinden! Bir an gaflete kapılıp yok saymış, her insan gibi mutluluk peşine düşerek hata etmişti. O bir insan değildi ki, sağlıklı değildi, DELİ'ydi ve öyle kalacaktı. Belki çıldıracaktı, belki ona zarar bile verecekti çok zaman, hatta belki de çok zaman geçmeden üşütüp hastanelik olarak onu utandıracaktı. Ecem narindi, güçsüzdü. Alevlenme zamanlarında onunla başa çıkamayacaktı. Belki de amcası gibi sevdiklerini unutacaktı. Delinin karısı olarak anılacaktı Ecem bir gün, gerçeği öğrenecekti herkes ve âşık karısı ondan tiksinecekti. O bir deliydi, hem de raporlu olanından. Sürekli onu düşünerek üzülecekti masum varlığı. Ve hiçbir zaman o çok istediği sağlıklı bebeklerine sahip olamayacaktı.

Başının tatlı belası hep kara sevdası olarak kalacaktı ama...

Üzerindeki ceketi çıkardı ve karısının yanına uzandı. Ecem sanki varlığını arayan bebek gibi yan döndü ve başını yatakta sürterek onun sinesini buldu. Kolları kocasını sımsıkı sardı, gideceğinden korkar gibi, gitmesine izin vermeyecek kadar cesurca. Cem kolunu kaldırdı. Ufak başını üstüne aldı ve Ecem iyice sokulduğu kocasının sinesine bir kedi misali pustu. Göğsüne ufak bir öpücük kondurdu. Burnunun gerisi sızladı adamın, yastıkta kasılan başına ağrılar saplandı. Gözleri tavana takılıp kalırken, kıyısından iri bir damla usulca salındı.

Belki de mutlu olmak için özgür bırakmak gerekti. Sevmek fedakârlık değil miydi? Her vazgeçiş bir kazanmak, her ayrılık bir şey-

lere kavuşmak için değil miydi? Her bitiş, bir başlangıç değil miydi? Birinin mutluluğunun bitişi belki de diğerinin mutluluğuna başlangıçtı!

Cem yutkunarak sarıldı karısına. Nasıl ayrılacaktı ondan? Buna nasıl dayanacaktı? O olmayınca nefes alamazdı ki artık, gülmeyince mutlu olamazdı, bakmayınca gözlerine, nasıl yaşamak için sebep bulurdu? İri bir damla daha salındı yanağına, genzine oturan kuru ekmek misali gırtlağını acıttı solukları. Cem, on yaşından sonra ilk defa ağlıyordu bu gece. Son gözyaşlarını annesinin ardından kapatıldığı o tımarhanede akıtmıştı ve en son o bataklıktan kurtulduktan sonra mutluluktan dökmüştü gözyaşlarını. Kuruduğunu sanmıştı gözlerinin pınarı, şimdi, onca zaman sonra gözleri sislenmiş, karanlığa direnmeden atılmak istemişti.

Huzurlu bir uyku çekmişti Ecem. Günler sonra ilk defa deliksiz, kâbuslar görmeden, uykuları dehşet içinde bölünmeden uyumuştu. Usulca doğruldu yataktan. Bakışlarını içeride gezdirdi. Yatağa nasıl gelmişti?

Cem...?

Gece gelmiş miydi? Bakışları yan tarafına kaydı heyecanla. Çarşaf kırışıktı, yastığında kafasının ağırlığıyla oluşan çökme izi vardı. Kokusu odada asılı kalmış, ona iz bırakmıştı. Yanında uyumuştu, hatta belki de sarılarak. Teninde onun kokusu vardı ve sıcaklığının hissi saklı kalmıştı bedeninde. Mutlu uyanmıştı çünkü sarıldığını anlamıştı. Yataktan doğruldu, ayaklarını sarkıttı. Saçlarını tepesinde toplamak için komedindeki tokasına uzandı ve eli havada asılı kaldı. Bir dosya duruyordu orada. Okumamıştı ama garip bir biçimde onun ne olduğunu biliyordu sanki yüreği. Ensesindeki tüyleri diken diken olmuştu. Titreyen elleri dosyayı kavradı. Gözleri korkuyla yazılarını dolaştı.

AİLE MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Ve gözünün takıldığı yazıyla acı acı yutkundu.

DAVA KONUSU: Anlaşmalı boşanma talep ve davası.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ah benim nazlı yârim,
Oysa ben, aklıma gelişlerini bile sevdim.

İnsan bazen öyle bitirir ki içindeki umudu... susup da çığlık atar, ölüp de yaşamaya devam eder.

O yüzden şu hayatta kiminle evlendiğin, kimi sevdiğin önemli değil, aşkını giyemediysen yüreğine, padişahı sevsen çırılçıplak bir yalnızlığa mahkûm edilirsin.

İçinde fırtınaları taşıyan ama dışarıdan dinginlik maskesine sımsıkı sarılan Ecem, çekinerek girdiği bahçedeki cümbüşü buruk bir keyifle izledi. Ne zaman sonra üzgün yüzünde keyifli bir hal belirmişti. Annesi yine tüm aileyi bahçede toplamış, çay molası eşliğinde azara çekmeyi düşünür gibi öğütler vermekteydi. Peri koluyla dürttü Esme ablasını. Ağzının içinde konuşarak bir şeyler fısıldadı. Esme omuzlarını silkeleyerek "Kendisi söylesin. Bana ne." diye homurdandı. Nebahat Hanım meyve tabağını masaya bırakırken gözlerini kuşkuyla kısarak, "Siz yine ne haltlar karıştırıyorsunuz?" diye hesap sordu. Esme hemen masaya uzanıp ağzına büyük bir elma dilimi atarken "Hiççç..." dedi boğulan sesiyle.

"Peri..." dedi Nebahat Hanım gözlerini kısarak. Peri suçlu gözlerini kaçırarak yerinde kıpırdanınca "Sakın..." dedi Nebahat Hanım

buyurarak. O anda Ecem yerinden hareketlenince, işaret parmağı ona döndü tehditle. "Konu sensin değil mi?" diye çıkıştı cin gözleriyle. "Yine ne hatlar karıştırıyorsun?"

Kız suratını masumca asarak, "Valla bu sefer bir halt falan karıştırmadım anne, kendiliğinden oldu." dedi üzgün bir halle. Kızaran yüzünü düşürüp, gözlerini kaçırarak ellerine odakladı. Ecem ve utanmak, işte suç demek sandığından daha ağırdı. Nebahat Hanım'ın yüreği hızlandı. Ne yapmıştı bu deli kız yine? Aman yarabbi yoksa adamı sonunda kalpten götürmüş müydü?

"Ne oldu?" dediğinde Nebahat Hanım aklına gelen ilk şeyle, "Yoksa kocana bir şey mi yaptın? Ah! Yok yok, adamı sonunda çileden çıkardın değil mi? Seni eve postaladı." Kaba bir tonda hayıflandığında, kanayan yarasına parmak bastığından habersizce kızın yüzünü kaldırdı. İyice dengesi altüst olan Ecem garip bir biçimde ağlarken, önündeki meyveyi eline tutuşturan ablasına ters bir bakış attı.

"Niye hep ben suçluyum ki, zaten hep hata yapan benim değil mi?" diye isyan etti Ecem.

"Çabuk söyle, ne yaptın?" dedi eli maşalı Nebahat Hanım.

Ecem hırsla yerinden kalktı. "Bebek yaptım, oldu mu? Duyunca rahatladın mı?"

Bir an yanlış duyduğunu sanan Nebahat Hanım gözlerini kırpıştırıp, ağzı bir karış açık kalarak bembeyaz olmuş yüzüyle donup kaldı. Öbek yaptım demişti değil mi? Sorunu, çorapları hatta saçlarıydı konu. Sandığı değildi. Esme anne olabilirdi, olgun bir kadındı, Peri anne olabilecek zekâya ve beceriye sahipti ama Ecem... Bu deli daha ilk gün uyurken üstüne yatıp boğardı bebeğini. Şok geçiriyordu. Peri ve Esme keyifle kıkırdarken, Nebahat Hanım bembeyaz yüzüyle en felaket senaryolarını daha şimdiden yazıyordu. Ecem homurdanarak mutfak kapısına doğru yürüdü. Esme elmasından kocaman bir ısırık aldı, Peri usulca "Bir, iki, üç..." demeye kalmadan Nebahat Hanım cırıl cırıl sesiyle, "Ecemmmm..." diye evi inletti.

Kız suç işlemiş çocuk gibi saklanacak delik ararken, "Anne bak daha yaşın kaç, siz çocuk bakamazsınız. Senden anne olmaz falan diye başl..." dediğinde utanç içinde, Esme ağzındaki elmayla mırıldanarak, "Doğru ama," diye söylendi. "Bunlar çocuğu çamaşır makinesinde yıkarlar." dedi Peri'ye bakarak keyifle.

Nebahat Hanım gözünün önüne gelen görüntüyü derhal silerek

kızının yanına ışınlandı. O tek ki doğursun, sabah akşam gözünün önünden ayırmazdı kuzusunu.

"Annemmm..." dedi kızının elini tutup çekiştirerek. Dayak yiyecekmiş gibi irkilen Ecem şaşkınca annesinden kaçmaya çalıştıkça, kadın daha fazla kendisine çekip yüzünü ellerinin arasına alarak, alnından sesli bir şekilde öptü. *Mutluydu. Kızmayacak mıydı?*

Şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştıran Ecem, "Kızmayacak mısın?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Niye kızayım annem, annesi belli babası belli. Evli barklı kadınsın." dediğinde gururla, Ecem iyice afallayarak, "Ama bana geçen gün geldiğimde bir ton azar çektin. Eğer bebek yaparsam, yüzüme bakmayacağını söyledin. Sen çocuğu demlikle yakar, ütüyle kurutursun, senden anne olmaz dedin. Daha erken, sen daha çocuksun dedin... Anne bana emrettin çocuk için erken diye..." diye hayıflandı masumca.

"Halt etmişim ben. Dilim kopsun. Sen kocaman kız oldun. Evlendin. Uslandın. Deme öyle demlik, ütü, çamaşır makinesi ketul falan... Fena oluyorum." Eli kalbine gitti cidden. Esme ve Peri dudaklarını sıkıp kıs kıs gülerken, saflıkla konuşan Ecem, "Demedim ki zaten, sen dedin hepsini. Sonra tuvalete düşse çocuk, sen uyku sersemi sifonu çekersin bile dedin, Pelin'in çişini yaptırırken."

"Sen yanlış anlamışsın kızım, kocaman kadınsın. Olgun ve aklı başındasın!" dedi kızının saçlarını şefkatle okşayarak ve dehşet senaryoları da gözlerinin önünden silmeye çalışarak. *Ay kalbine inecekti şimdi, Ecem ve bebek bakmak, bu kız bebeği ısıtmak için mikrodalgaya koymazsa iyiydi. Allah esirgesin.*

"Ah benim kızım büyümüş, anne olacakmış, İyi bir anne olacakmış. Çok çok iyi bir anne..." dedi Nebahat Hanım kızından daha çok kendini teskin ederek. Bir yandan da ağlıyordu.

"O mu?" dedi Peri şaşkınca.

"Sen sus..." dedi Nebahat Hanım gelinine azarlayan bir bakış atarak. "Seni de olgun diye övdük ne oldu, hâlâ çocuk gibi kocanla küssün. Git önce kocanla barış."

Peri yüzünü asıp karnındaki kızını okşadı. "İlla tokmak bana dönecek yani."

"Karnındaki masuma dua et, terlik dönmedi sana... Anne sopası

yiyeceksin bu gidişle. Ah ah, bir temiz sopayı hak ediyorsunuz ya, anne yüreği işte kıyamıyorum."

"Ben de mi?" dedi Ecem ürkekçe.

Saçlarını okşayan Nebahat Hanım bebekle konuşur gibi, "Yok kızım, sen niye hak edesin." dediğinde Esme meyve tabağını alarak kapıya yöneldi. "Gazan mübarek olsun kardeş, ben bu işkenceyi bir ay çektim. *Esme ayağına çorap giy üşütme. Esme sırtına yelek tak terleme. Esme sayı üç yudumda otturarak iç ayakta dikilme... Esme...*"

"Esme geliyor terlik çok konuşup kafanı ütüleme..." dediğinde Nebahat Hanım, Esme ağzına bir dilim daha elma atıp homur homur sesiyle "Ha ha işte, sıra buna gelmişti." dediği gibi kafasının üstünden aşan terlikle kıkırdayarak bahçe kapısından çıktı. "Anne ben de hamileyim unuttuysan, valla sana kızar doğururum." dedi annesine göz kırparak. "Rüzgâr'la sen papaz olursun."

"Edepsiz." dedi öteki terliği de Esme'ye fırlatan yaşlı kadın. "Önceden edep vardı, hayâ vardı. Ben anneme sana hamile olduğumu yedi aylıkken söyleyebildiydim..."

"Aferin sana, nasıl tutabildin içinde o kadar?" dedi Esme kıkırdayarak. "Ben heyecandan doğururdum."

"Beni hemen anladın." Bakışları atan duygusal Peri üzgünce yerinden kalkınca, "Sen nereye?" diye çıkıştı Nebahat Hanım öfkeyle.

"Şey, bahçeye..." dedi kız bocalayarak.

"Sen doğru mutfağa, yemek yemediğini görmedim sanma, ilaç alacaksın. Masaya yemek koydum, geldiğimde o tabak bitmiş olacak."

"Ama anne," dedi Peri çocuk gibi mızıldanarak.

"Sus bakayım... Bu evde hâlâ benim borum ötüyor, ölmedim daha. Çöpe de bakacağım bir dök bak neler oluyor." derken Ecem'in saçlarını okşayarak "Senin canın bir şey istiyor mu annem? Ne yapayım sana?" diye başlayan şefkatli sözleri "Ay benim minik kızım anne mi olacakmış? Bana boy boy veletler mi getirecekmiş? Deli deli sıpaları mı olacakmış?" diye gözyaşlarına dayandı.

Gözlerinin önünde Cem gibi asil ve vakarlı erkek torunların yanı sıra, otta pamukta durmayan, her yanı şikâyet eden komşularla dolan Ecem kılıklı kızları hayal etti ve birden "Allah korusun." diye tepki verdi.

Tabii hal böyle olunca sevinç sözlerini bırakmış, felaket tellallığına soyunması da geri kalmamıştı. Çok geçmeden tüm aile durumu öğrendi öğrenmesine ama Ecem durumu müdahale edince ve Esme onlarla özel bir konuşma yapınca, aynı anda Ecem'in anlayamadığı ama ailenin artık çoktan kavradığı sebepten dolayı durumun saklanması gerektiğini fark ettiler. Erkekler bu konuyu kurcalayınca da Esme, "Bunu Ecem kendisi söylemek istiyor, sürprizi bozmayalım." diyerek durumu idare etti. Ve böylece ailesinin yanında hamileliğini özgürce yaşayan Ecem, bir ayı daha geride bıraktı. Hayır, hamileyim derken boşanıyorum demeyi bir türlü beceremediği için kıvrandı durdu. Ne kocasının boşanmak istediğini, ne de bebeğini istemediğini ailesine açıklayamadığı gibi, evden de öyle hemen apar topar ayrılamadı. Suratsız kocasına bir süre daha mecbur kaldı. Zaman geçmesine rağmen Ecem bebeği Cem'e söylemeyince, erkekler huysuzlandı. Babası ve abisi sürekli durumu kurcalamaya başlayınca, ailesinin yanına da gidemez hale geldi.

Ailesine boşanacağını söylemediği için, iyice içine kapanan Cem, çocuk takıntısını yenemedi. Neydi korkusu, öksüz bırakmaktan falan mı korkuyordu Cem? Kendine bir şey olursa, arkasında babasız kalmasından mı, yoksa annesi Ecem olan bir çocuğa babalık yapmak istemediğinden mi istemiyordu bebeklerini? Bir derdi mi vardı? Dermansız hastalığa mı tutulmuştu da böyle ölecek gibi konuşuyordu? Allah korusun.

İyice içine kapandı, hayata küsmeye başladı. Cem'le artık aralarında aşılmayan bir dağ vardı. Ne Ecem kocasını görmek için çaba sarf ediyor, ne Cem bir adım atmak için yola çıkıyordu. İyi akşamlardan oluşan buz gibi kelimelerle, biri odasına çıkıyor, diğeri alt kattaki odasına geçiyor ve geceyi birbirine hasret şekilde, düşünce girdabında bitiriyorlardı. Ne Cem "Git." diyordu, ne de Ecem gitmek için hamle yapıyordu. Cem de sebebini sormuyordu ama boşanmalarına kabullendiğini umursamazlığı ve soğukluğuyla belli ediyordu. Ve artık birbirinin sesini bile duymaya tahammül edemez hale gelmiş olmalıydılar ki, iletişim kurmak yerine sadece tuşların arasına sıkışan "Nasılsın? İyiyim." harflerine saklanıyorlardı.

Ama aslı öyle değildi; biri uzaklaştığını düşünürken, diğeri uzaklaşırken bile ona yakınlaşıyordu.

PAZARTESİ SAAT: 13.20

"Fidan Hanım, Ecem nasıl?" diye sordu Cem.

Telefonu sıkıca kavrayan kadın çekingen sesiyle, "Evde değil efendim." diye cevapladı. Bu cevaptan huzursuz olan Cem, "Yanına kimi aldı?"

"Kimseyi efendim, peşine takılanı tehdit etti."

Cem'in burnunun kenarındaki kaslar seğirdi. Cevdet nasılsa onu uzaktan izliyordu. "Gelince haber ver." diye telefonu kapatınca, kansına mesaj çekti.

Neredesin?

Annemlerdeyim.

Bu kadardı. Hepsi, bu kadar... Cevdet'i arayıp teyit istemedi, ona olan güvenine şüphe düşürmeye ne gönlü ne de aklı asla izin vermedi. Ona güvenmeyi, uzaktan olsa bile korumayı ama sıkmamayı denedi. Ta ki bu mesajlar fazlalaşana, peşine taktığı korumalar dikkat çekmemek için değişene kadar...

SALI SAAT: 14.00

"Evde mi?"

"Hayır efendim."

ÇARŞAMBA SAAT 15.10

"Hâlâ gelmedi mi?"

"Hayır efendim, ama birazdan gelecektir. Siz eve gelmeden evde oluyor."

PAZARTESİ SAAT: 14.10

Cem yine sıkıntıyla açmıştı telefonu. "Yine yok mu?"

Kadın çekinikçe iç gerdi. Cem cevabını almadan kapadı telefonu. Eliyle yüzünü kapattı. Neden cevap vermiyordu, neden hâlâ boşanma kâğıtlarını imzalayıp eline vermiyordu? Ya da neden durumu ailesine hâlâ açıklamamıştı? Ne düşünüyordu? Ondan ne bekliyordu? Neydi amacı ya da derdi, bu kız ona aklını mı kaçırtmak istiyordu? Ani verdiği kararla ceketini alarak ofisten çıktı.

O sırada sıkıntıdan soluyan Ecem nefes alamıyordu. Niye imzalayamıyordu hâlâ? Neden her seferinde bir bahane üretiyordu? Elinde tuttuğu kâğıtlara bilmem kaçıncı kez bakışıydı. Ezberlemişti her satırını, neredeyse elinde yıpranmıştı. Eli karnına gitti. Üç aylık olacaktı bebeği artık, birkaç güne kalmadan, üçüncü ayını dolduracaktı. Zamanı gelmişti işte, nasılsa hem aldırma zamanını geçirmiş, hem de boşanma isteğini yerine getirmiş olacaktı! İstediği bu değil miydi? İşte ona sunmuştu Cem, sonunda sıkılmış, kendisinden vazgeçmişti. Neden Ecem de onun kadar kolay vazgeçemiyordu? Telefonuna gelen mesaja baktı kız yine dalgınca ve bir haftadan fazladır verdiği cevabı yine mekanik bir şekilde yazdı.

ANNEMLERDE!

"Çok fazla düşünüyorsun son zamanlarda." Ecem irkildi. "Sonunda kafayı yiyeceksin? Bir karar vermene gerek yok, tek yapman gereken onunla konuşmak. Ona, hamile olduğunu söyle."

"O da hemen aldırmaya kalksın. Sürükleyerek götürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Bunu yapamaz." diye tısladı Peri, iyice kızmaya başlamıştı onun saçmalıklarına. "Cem dengesiz biri değil, senin üzülmene ya da acı çekmene dayanamaz. Üstelik bebek artık canlı, neredeyse cinsiyeti bile belli oldu. Buna onun da yüreği dayanmaz. Hiçbir yasa buna hak vermez, hiçbir baba bu zalimliği yapmaz."

"Cem'in yasası verir bu kararı ve uygular da. Onun bir şey yapması için yasaya ihtiyacı yok. Vicdanı zaten yokmuş... İster ve uygular."

"Ne Rüzgâr ne de Eymen buna izin verir mi sanıyorsun?"

"Onları takacağını sanmıyorum."

Parkın cıvıl cıvıl çocuk sesleri arasında içi daralan Peri, saçlarını omzundan geriye çekti. "Belki seninki kuruntu, söylemeden bilemezsin. Eğer ona hamile olduğunu söylersen, belki de yumuşayacak, nereden bileceksin? Senden önce kabullenecek."

Kaydıraktan kayan ufaklığa gözü dalan Ecem acı acı gülümsedi. Ne rüyaydı ama! "Ne kadar hayalperestin Peri, bu mümkün mü? Onu avucumun içi kadar iyi tanıyorum." Yanağına sıralanan damlayı kabaca sildi. Yengesine bakarak "Hadi sen git, hamilesin? Zaten benim yüzümden son zamanlarda iyice perişan oldun," dedi merhametle bakarak.

"Ama?"

"Hadi." dedi Ecem kızarak. "Ben de biraz daha kalayım, kalkarım."

"Neden evde oturmuyoruz ki, hem annem seni görünce mutlu olur."

"Mutsuz halimi görünce de endişelenir. Böyle iyi, kimseyi sıkmamı kendi derdimle. Halime bakıp da endişelenmesinler. Peri söz verdin bak, ne ablama ne anneme bahsetmeyeceksin. Kimse bilmeyecek!"

"Biz kimse miyiz?" dedi kırılan Peri. Onun derdiyle dertleniyordu, bu hali kahrediyordu. "Annem bunca zaman tek başına göğüslediğin sıkıntıyı duyunca önce seni, sonra beni dövecek. Üstelik bizi hafife alıyorsun."

"Hamilesin, alınganlığın âlemi yok." diye azarladı Ecem. "Hadi eve git, dinlen biraz. Prensesimize iyi bak."

Azarlanan Peri usulca oturduğu yerden kalktı. Küsmedi. Kırılmadı da... Ecem'in çakmazının farkındaydı, sadece derdine derman olamadığına üzüldü. Ders kitaplarını çantasına tıkıştırdı. "Canın sıkılırsa ara." Görümcesinin yanağından öpüp tembihlerken, Peri'nin arkasından gözleri parktaki çocukların neşeli haline kayan Ecem, yine dalıp gitti. Farkında değildi ama yine defalarca yaptığı gibi eli karnını okşuyordu. Kaç gündür buraya geliyordu. Bazen Pelin'le, bazen Peri'yle... Çocukların sesi mucize gibiydi, ağaçların arasındaki park cennet hissi veriyordu, sanki onun aklını kaçırmasını engellerken, saatler akıp gidiyordu.

"Hasta mısın?"

Ecem yanına oturan ve destursuzca konuşan kişiyle irkildi. Bakışları korkuyla etrafı turlarken, umursamaz duran Kahraman, sigarasından iri bir nefes çekti içine, burnundan usulca verirken geriye yaslandı. Kolunu bankın arkasına uzatarak kızın diklenmesine sebep olurken, bacak bacak üstüne atarak rahatını mühürledi. "Merhaba demeyecek misin sevgilim?"

Nefes alamayan ve karnı kasılan Ecem, "Sen..." dedi dili dolaşarak. Korkudan bayılacak gibi oldu. "Sen ne arıyorsun burada?"

"Seni özledim."

"Aklını mı kaçırdın?" dedi etrafa korkakça bakarak. Şimdi bayı-

lacaktı. Birden eli ayağı boşaldı. "Cem seni görürse, elini kana bularsın. Akıllanmadın mı sen daha, illa hastaneye değil morga mı gitmek istiyorsun?"

"Onu gözünde çok büyütüyorsun." dedi umursamaz adam bakışlarını genç kıza çevirerek.

Dişlerini sıkan Ecem, "Sen de fazla küçültüyorsun? Yediğin dayak az geldi sanırım." diye tısladı korkuyla.

Kahraman nefret birikimi gözleriyle kıza baktı. Tam bir şey diyecekti ki, bakışları kızın eline kaydı. Ecem'in şaşkınlığından istifade edip kâğıdı çekiştirdi ve öne atılıp almaya çalışan kızı koluyla geride tutarak, okumaya başladı. Sonrada sevinçle haykırarak Ecem'e sarılıp, "Tanrım..." diye haykırdı. "Tanrım. Boşanıyor musun? Biliyordum unutamadığını, biliyordum." Adam Türkçeyi bırakmış İngilizce haykırıyordu tüm duaları.

İyice korkudan titreyen Ecem adamın kolları arasında sıkışıp kalırken, boğuk sesiyle "Saçmalama..." diye söylendi. Adamı geriye itmeye çalışarak "Kahraman kendine gel, bırak beni." diye bağırdı. Midesi bulanıyordu onun kokusuyla, sıcaklığı tenine değdikçe bacakları titriyor kendini kirlenmiş gibi hissediyordu. "Uzaklaş." Sesinin gücüyle birkaç çocuk onlara bakıp korkarak parkın öbür tarafına kaçtı. Sevinçten aklını kaybeden Kahraman geriye çekildi ama kızı bırakmadı. Sımsıkı omuzlarından kavrayarak yüzüne baktı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Çekinmeden uzanıp, Ecem'in yüzüne düşmüş saçlarını geriye çekerek yanağını okşadı. Korkudan soluk soluğa kalan Ecem panikle elini düşürmeye çalışırken de, uzanıp dudaklarına dudaklarını yasladı ama neyse ki Ecem atik davranıp, derhal yerinden fırlayarak bu eylemin önünün kesmişti. Ama iğrenç dudakları dudaklarına değmişti bir kere. Midesi bulandı, etini kesip atmak istedi. Koluyla dudaklarını iyice silerken, öpüşmese bile soluklarının bile dudaklarını kirlettiğini biliyordu. Gömleğinin kumaşını derisinde acıtasıya gezdirerek, tiksintiyle yere tükürdü.

"Sen kafayı mı yedin? Bu ne cüret!" diye haykırdı hiddetle.

"Ondan boşandığını bilseydim..." dedi sevinçten bocalayan adam, yerinden kalkarken soluksuz kaldı. "Daha erken çıkardım karşına ve seni alır giderdim. Bu kadar uğraşmazdım, peşinde salak salak dolaşmazdım. Bir sürü plan kurdum bir sürü, sırf sana kavuşmak için..."

"Kahraman, sen cidden kafayı sıyırmışsın? Peşimde mi dolaşıyorsun? Cem seni görürse öldürür. Aklını mı yitirdin sen?"

Kızın iri açtığı gözlerine ve beyazlayan yüzüne heyecanla bakan adam, bir adımı daha gerilemesine kızarak, "Korkma aşkım, o bize bir şey yapamaz. Ben her şeyi ayarladım, yeter ki sen korkma." dedi aklından birkaç plan geçirir gibi ileri geri birkaç adım atarken. Sonra genç kıza döndü aniden ve "Bu haberle beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın." diyerek yine öne atıldı ama bu sefer Ecem erken davranıp elini kaldırarak bir adım geriledi.

"Uzak dur..."

"Tamam..." dedi Kahraman hemen kabullenerek. "Tamam aşkım, kızma. Bak kızgınlıkla bir karar verdin ve aylardır ikimiz de acı çekiyoruz. Artık mantıklı davran ve..."

"Kahraman, ben boşanmıyorum. Saçma saçma konuşmayı kes artık."

"Tamam, özür dilerim..." dedi adam pişmanca. "Daha ne yapayım beni affetmen için? Bana yalan söyleme, bak elinde. Sen de bir inatla evlendin onunla, sırf bana ceza vermek için ve fazla dayanamadın şimdi senesi dolmadan boşanıyorsun. Hem o adamla ilgili elimde bilgiler var ve inan bana bunları öğrendikten sonra o deliyle bir gün bile yaşamaya korkarsın."

Onun karanlık geçmişinden bahsettiğini sanan kız "O zaman sen de benden uzak dur ki ömrün kısalmasın." diye hırladı.

"Ecem... şu anda boşanma kararı alman..." duraksadı. "Beni unutamadığını kanıtlıyor o kâğıt, beni kandırma." dedi kızın elindeki kanıta heyecanla bakarken.

"Bu saçma..." dedi Ecem elindeki dosyayı yırtarak. "Kâğıtları imzalamayacağım. Kocamı seviyorum ve asla boşanmayacağım. O beni bıraksa bile ben onun peşini bırakmayacağım. Kovsa kapısında yatarım da yine de gitmem yanından." dedi yırttığı dosyaları ufak parçalara ayırıp yanındaki çöp kutusuna atarken. Kahraman hırsla ona doğru bir adım atıp, ürkerek geriye giden kızı kolundan kabaca yakaladı ve birden çıldırarak, "Yeter artık oyun oynadığın. Neyim ben, kukla mı?" diye kükredi sarsarak. "Ondan boşanacaksın, hem de derhal ve biz hemen evleneceğiz."

"Asla boşanmayacağım." dedi Ecem adamı geriye doğru ittirirken, kolundaki eli düşürerek. "Yakında bebeğimiz olacak. Bizi artık

ancak ölüm ayırır... Ben onun bebeğini taşıyorum."

Ecem adamın şaşkın ve kâğıt gibi beyazlayan yüzüne tükürür gibi bakıp yanından yel gibi geçip giderken, Kahraman kızın arkasından hiddetle şimşek çakan gözlerini göğe kaldırdı. Elleri yumruk oldu, yüreği bir şeytan gibi karanlık.

"Yalan söylüyorsun..." diye haykırdı.

Bacakları titriyor, korkudan elleri buz kesiyordu. Midesi her an boşalacak gibi dalgalıydı. Bu deli yine nereden çıkmıştı önüne ve saçma saçma sebeplerle, neden hayatına girmişti ki? Lanet olsun, ya Cem görseydi? Ya kulağına gitseydi? Eve kadar nasıl gitti, nasıl yıkılmadan ayakta durdu bilmiyordu. Yüzü beyazlamış, eli ayağı titriyordu. İçeri girdiğinde kapının girişinde onu Cem karşıladı. Her zamanki gibi ifadesiz yüzü sepsert, gözleri iki derin kuyu misali karanlıktı. Ellerini ceplerine sokmuş, yine kaşları çatılmış tepeden hükmederek bakıyordu.

"Neredeydin?" dedi sanki o kâğıtları verdikten sonra hâlâ hesap sormaya hakkı varmış gibi.

"Annem..." dediğinde Ecem, arkadan gelen sesle yutkundu.

"Ecem, nerede kaldın kızım? Kaç gündür yüzünü gören cennetlik. Özledim annem bu kadar zaman insan bir uğramaz mı?"

Yalancının mumu yatsıya kadar yanardı zaten. Ona her gün mesajlarına karşılık 'annemde' yazarken annesi *kaç gündür yoksun* diyerek onun sırrını bilmeden ifşa etmişti. Utancından ve korkusundan kocasının yüzüne bakamayan Ecem yutkundu. Her an patlayacak gibi duran ama kendini tutan Cem'in dişlerini sıktığını hissedince, suçlu gözlerini kaçırarak annesine baktı ve onu hasretle kollarına alan kadına titrekçe sarıldı.

"Ben yukarıdayım." dedi Cem merdivenlere yürürken. "Aramam gereken kişiler var!"

Ecem ona yan gözlerle ve korkakça bakarken, Cem hızlı adımlarla yukarı çıktı. Kaskatı kesilmiş bedeniyle camın önüne geldiğinde, telefonuna gelen mesajla irkildi. Nefesi kesildi, mesajı açmaya cesaret edemedi. "Ne yapıyorum ben?" diye hırladı telefonu sıkarak. Levent haklıydı, cidden artık aklını başına alıp, karısının gönlünü alarak adam akıllı oturup konuşmalıydı. Onu izletmek, peşine adam takmak da nereden çıkmıştı? Çocuk değillerdi ya. Hem kıza hiç açıklamadan sürekli kırıp dağıtan o'ydu, sebebini açıklayıp toplaması gereken de o

olmalıydı. Ona kızması haksızlıktı. Gönlünü almalıydı, özür dilemeliydi hatta şu antin kuntun şeylerden bir şey ayarlamalıydı. Ondan nasıl şüphelenirdi? Karısıydı o, Ecem'di. Tüm dünyasıydı. Lanet olsun, yine paranoyak olmaya başlamıştı. Yine alevleniyor muydu yoksa? [1]Psikoza girmek istemiyordu. Peşine adam takarak kalan sevgisini de yok edecekti. Hızla ceketinin cebinden çıkardığı ilaç kutusunu açtı ve bir yerine iki tane attı ağzına, masanın üzerindeki sürahiden su doldurup içti. Bu kadar onursuz, gururuz, haysiyetsiz bir eylemi nasıl yapardı? Nasıl takip ettirirdi adi bir orospu gibi karısını, onu aldatabileceğini nasıl düşünürdü? Peşindeki korumayı derhal geri çekmeliydi. Cem aşağıya indiğinde, kapı tıkladı. Korumalardan biri Fidan Hanım'a bir zarf veriyordu.

"O ne Fidan?"

"Size gelmiş efendim," dedi kadın elindeki sarı zarfı patronuna uzatıp, mutfağa dönerken.

Cem sarı zarfa bakarak içeri girdiğinde, Rüzgâr kaşlarını çatarak "Ailenin yanındayken de mi iş?" diye söylendi. Cem elindeki zarfı masaya bırakırken, Esme "Sanki kendisi farklı, al birini vur ötekine." diye hayıflandı. Bu gece en azından tüm sıkıntılarını kenara bırakan Cem, keyifli olmak için elinden geleni yaptı. Ailecek huzurla yemekler yenildi ve çaylar içildi. Gecenin sonunda misafirler izin isteyerek ayaklandı. Rüzgâr ve Esme Nebahat Hanım'ı eve kendileri bırakacağını söyleyince, Cem onu götürme teklifini yenilemedi. Ecem ablasıyla eniştesinin arabasının arkasından el sallarken, ona hükmederek tepeden bakan Cem kapının girişinde duruyordu. Arkasını dönmeye çekiniyordu açıkçası Ecem, ona nasıl hesap vereceğini bilmiyordu. Yalanı ortaya çıkmıştı. İçeri gidip annesini ve ablasını karşısında görünce bir an bayılacağını sanmıştı ama asıl kıyamet şimdi kopacakken, nasıl hesap verecekti? Korktu. Gözlerine bakmaya cesareti yoktu. Çekinerek eve döndü ve kocasının milim kıpırdamayan tehditkâr bedenine sürtünerek içeri girdi. Tüm tüyleri dikleşmiş, üşüyor gibi bedeni ürpermişti. Cem kapıyı sertçe kapatarak onu ürkütürken, aslında konuşmanın seyrinin nasıl olacağı ile ilgili ilk izlenimi vermişti. Arkasından ilerlemeye başladı sessizce. Onun kuvvetli adımlarının sesi, kızın kalbinin hızlanmasına, karnının ağrımasına ve başının dönmesine neden oluyordu.

---

1 Psikoz kişide gerçeği değerlendirme yetisinin belirli bir süre bozulduğu durumların genel adıdır.

"Neredeydin?"

Kızı üşüten buz gibi bir sesle masaya doğru ilerlerken Cem, Ecem sehpanın üzerindeki bardakları toplamak için titrek ellerle hamle yaptı.

"Aslın..."

"Annende olmadığın ortaya çıktığına göre..." dediğinde adam kızgınca, Ecem sonunda kaçıp kovalamaca oynamaktan yorularak doğruldu ve arkasını döndü. Kocasının yüzüne bakarak, tek seferde, "Konuşmamız gerekiyor." diye başladı söze.

"Ben de ne zaman başlayacaksın diye merak ediyordum," dedi Cem elindeki zarfla berjere ilerleyip otururken. Sakinliği kızı daha fazla korkutuyor, yüzündeki o taş kesmiş ifadesizlik içinin titremesine sebep oluyordu. Kocasının bazı zamanlarda gözünün nasıl kardığını ve düşüncesiz olduğunu bildiğinden konuya nasıl başlaması gerektiğini kestiremiyordu. Cem çenesindeki kasları seğirirken elindeki sarı zarfı sehpaya attı, bacak bacak üstüne atıp gergin sırtını geriye yaslayarak karısının oturmasını bekledi. Onu dinleyeceğini gösteren bir tavırla dik dik bakmaya devam ettiğinde Ecem bocaladı. Babasına yarınazlığının hesabını verecek çocuk gibi çekindi ondan, ne diyeceğini, konuya nereden başlayacağını bilemedi.

"Karşımda titremeyi kes."

Sanki bu kolaydı hele dişlerinden yayılan sesleri dinlerken.

"Seni dinliyorum."

Ecem suçlu psikolojisiyle kocasının karşısındaki kanepeye oturdu. Titreyen ellerini dizlerine koyarak "Özür dilerim." diye başladı söze. Yüzünü eğmişti kabahatli gibi, cesaret edip bakamıyordu gözlerine.

Cem taviz vermeyen tok sesiyle, "Hangisi için? Günlerdir yalan söylediğin için mi?" diye doğrudan sordu. Gözlerini kırpmadan bakıyordu karısının çekingen haline. İstese nerede, ne yaptığını tek bir telefonla öğrenemeyeceğini mi sanıyordu? Ama güvenini sarsmamak için yapmamıştı onca zaman.

"Ben..." dedi kız bocalayarak. Bakışlarını kaçırdı çünkü her an ağlayabilirdi.

"Suçlu musun?"

"Ha... Hayır." diye atıldı kız hemen.

"Büyük bir hata mı yaptın?"

"Ne...nereden çıkardın?" diye söylendi ürkekçe.

"O zaman karşımda kekeleyip, titreyip neden terliyorsun?" Ağzı kuruyan kızın gözleri korkuyla gözlerine döndüğünde Cem tıslarcasına "Neredeydin?" dedi yine üstüne basa basa sert sesiyle.

"Pa...parkta!"

"Parkta?" dedi adam kaşlarını kaldırarak. "Oyun yaşını çoktan geçtiğini sanıyordum." Sesindeki sakinlik kızı kandırmıyordu keza onun öfkelendiğinde nasıl acımasız biri olduğunu ve kızdığında gözlerinde beliren ifadenin nasıl haşin olduğunu biliyordu. Şimdiki gibi. Tüyleri dikleniyordu.

"Cem..." dedi Ecem öne atılarak. Cem onunla dalga geçtiğini sanarak önündeki zarfa uzandı. Usulca açarken zarfı, Ecem bocalayarak yutkundu. Parmaklarını çekiştirirken, kaşları çatılı olan Cem zarfın içindeki kâğıtları çıkarmaya başladı. Yerinden kalkan ve korkuyla salonu arşınlayan Ecem kıvranmaya başladı. Bu sırada kaşları iyice çatılan Cem elindeki fotoğraflara bakarken, Ecem birden cesaretle "Hamileyim..." diye lafı pattadak söyledi.

Nefes alamayan Cem yutkundu. Sanki donmuştu. Öyle ki bedeni ve ruhuyla birden ortadan kaybolmuş gibi sessizleşmişti.

"Ha... hamileyim dedim?" Adamda tık yoktu. Esip gürlemesi ya da şaşkınca tekrar etmesi gerekmez miydi? Ecem hep böyle olacağını sanıyordu. Adamın kalbine inmişti tabii. Hemen korkuyla atılarak "Onu aldırmayı düşünmüyorum." diye devam etti cesur sözlerine. Bedeninde gezen korkunun ayak izi olan ürpertileri yüreğine doğru süzülmüştü. "Boşanma kâğıtlarını yırttım ama eğer yine de bebeğini istemezsen, ben onları imzalayabil..."

Ve Cem'in bir kasırga sessizliğinde olan hali bitti, yumruğu cam sehpanın ortasında gümlediğinde, parçalara ayrılan camın sesine adamın acılı kükremesi karıştı.

"Yeterrrrr..."

Kırıldı cam, etrafa parıltılar saçarak dağıldı. Tıpkı hayatları gibi... Artık kırılan sadece kalp olmayacaktı, umut olacaktı, aşk olacak ve bir daha asla bir araya gelmeyecek, eksik bir parça hep kalacaktı. Bilemedi Cem.

Aklı başından giden Ecem korkuyla yerinden fırlayıp nefes nefese gerilerken, tüm gücü tükenmiş gibi ayakta duramıyordu. Kesik ke-

sik yutkunarak "Onu asla aldırmayacağım. Zaten zamanını da çoktan geçti, hiçbir hastane buna izin vermez." diye gerçeği dile vurdu. Yani birkaç güne hiçbir hastane zaten ona dokunmazdı.

"Beni kandırdın..." diye yerinden fırladı Cem. "Bebek istemediğimi bile bile..."

"Sen... Sen nasıl bir insan oldun?" diye titrek sesiyle veryansın etti kız çaresizce. Bunu o da istememişti, isteyerek planlayarak yapmamıştı ki. Bebeği tek başına yapmış gibi neden onu suçluyordu?

Cem oturduğu yerden kalktı. Ecem görmüyordu ama adamın elindeki kanlar bir pırlanta gibi parlayan kırık camların üzerine damlıyordu. Hiddetinden kuduran Cem dişlerini gıcırdatarak, elindeki fotoğrafları kızın suratına çarptı. Yüzü yana dönen Ecem neye uğradığını şaşırarak, bir adım geriledğinde fotoğraflar ayağının dibine saçıldı.

"Hamile..." dedi adam sesi boğazına kaçınca kısa bir an susarak. Ve bir daha tekrarladı. "Kimden peki?"

Yanlış duymuş olmalıydı? Hayır, bunu diyecek kadar şerefsiz değildi onun kocası. Zihninde zalim bir silah vardı ve kızı tek kurşun atmadan diliyle yüreğinin tam ortasından vurarak katletti. Bu kadar ağır bir darbe beklemeyen Ecem, yüreğinden vurulduğu an acısıyla elini göğsüne kapayıp, geriye doğru sendeledi. Bu haysiyetsiz sözü ona söylemiş olamazdı. Namusundan, güveninden, sadakatinden, onurundan ve aşkından şüphe duyuyor olamazdı! Bu nasıl sözdü? Bu nasıl soruydu? Ağlamaklı gözleri, yere saçılan fotoğrafa kaydı ve gördüğü görüntülerle irice açıldı. Bir an parmakları açılan ağzını kapadı. Hızla eğilip yerdeki fotoğraflardan birini eline aldı. Titriyordu. Eğer soluk alabilseydi soracaktı.

Birinde Ecem Kahraman'ın kollarında mutluca dil çıkararak keyifle gülüyor, bir diğerinde ise yanağına yapışmış iştahla öpüyordu. Bir başkasında ise bacaklarını beline dolamış, dudaklarından öpüyordu. Lanet olsun, bu fotoğraflar... Bunlar onlar sevgiliyken çekilen fotoğraflardı. Geçen sene çekilmişti!

Nefes alamayan ve bocalayan Ecem, titreyen elini ileriye uzatarak korkuyla salladı. Cem daha önce görmediği bir karanlığa büründü. Boynunu kırmak istercesine bakarken aynı anda ortadan ikiye ayırsa kılı kıpırdamaz gibi duruyordu. Azrail gibiydi duruşu, insafsız ve vicdansız, gözlerindeki ihaneti gören Ecem artık onun kendisine inanmayacağını anladı. Güven aradan çekildiğinde aşk tek başına bir işe

yaramıyordu. Bakışlarında yanıp sönen aşağılama, küfredip kahredi. yordu onu. Hıçkırarak ağlarken, karnına saplanan acıyla baş etmeye çalıştı.

"Bunlar..."

"İnkâr mı edeceksin?"

"Hayır ama..."

"Sen çekilmedin mi?" Elinden damlayan kandan artık küçük bir gölet oluşmuştu adamın ve acısız taşlar gibi umursamıyordu. Sert ve hükmeden hali kötüydü. Yumruğunu sıktığında, kanlar avucunda vı. cık vıcık oldu.

"Evet ama..." dedi kız soluk soluğa bir eline bir gözlerine bakarak. Ne korkusundan yaklaşıp eline müdahale edebiliyor, ne de bir suçlu gibi kendisini ifade etmekten geri duruyordu.

Cem dişlerini sıkarak cebindeki telefonu çıkardı ve ertelediği şeyi yaptı. Kız o zaman onun elinden akan kanın çoğaldığını fark ederek öne atıldı korkuyla. "Elin..." dedi hıçkırarak ama adamın onu uyaran eli havaya tehditle kalkınca, korkuyla yerinde sabitlenip kıpırdayamadı.

Bedeni gözle görülmese bile sinirden sallanan Cem dişlerini gıcırdattı. Madem gerçekler dökülüyordu ortalığa, o zaman peşine taktığı ve koruması için sıkı sıkı tembihlediği adam ona neler gerçekmiş gösterecekti. Mailine gelen fotoğrafları açtı. Her gün rapor vermişti adamları, her gün bir başkası takılmıştı peşine ve uzaktan korumuşlardı onu düşmanlarından. Binlerce fotoğraf vardı gelen kutusunda. Diğerine bakacak kadar zaman harcamadı, son gelenlere baktı. Birkaç saniye içinde tüm fotoğraflar karşısındaydı. Birinde Kahraman'la Ecem sarmaş dolaş, bir diğerinde ise dudak dudağa öpüşüyorlardı... Dünyası tepesine çöken, artık yaşamanın hiçbir anlamını hissetmeyen Cem, gözlerini sımsıkı kapattı, dört duvar üzerine çöküyormuş hissiyle geniş göğsü derin bir solukla yükseldi ve boğazından acı bir inleme çıktı. Öldürseydi, canını bu kadar acıtamazdı. Kısacık bir an durdu. Öyle donup kaldı ve telefonunun ekranını karısına çevirdi.

Korkudan titreyen Ecem gördüklerinin şaşkınlığını atamadan dehşet bir panikle, "Cem onlar... yemin ederim geçmişten kalan şeyler..." diye başladığı sözleriyle donup kaldı.

"Onlar geçmişteydi öyle mi?" diye kükrediğinde, yerinden sıçrayan Ecem korku dolu sesiyle "Yalan." diye haykırdı.

"Bu da geçmişten o zaman? Bu da mı? Çünkü o zaman da bu kıyafetleri giyiniyormuşsun? Geçmiş birkaç saat önceki park mıydı? Onun kollarından belki de yatağından çıkıp geldiğin yalan mı?"

Her acı söz ateşten bir ok, her aşağılayan bakış göğsüne vuran bir gülle oldu.

Çileden çıkan Cem elindeki telefonu duvara fırlatarak hiddetle parçalarken, dünyası başına yıkılacak gibi daralan Ecem çığlık atarak elleriyle kulaklarını kapatıp, bir adım geriledi. Elleri titreyerek korkudan olduğu yere sinerken, "Sen bana inanmıyorsun?" diye hayal kırıklığıyla bağırdı. Bu her şeyden çok canını yakmıştı.

"Yoo inanıyorum..." dedi Cem buz gibi sesiyle ve kızın gözlerinde oluşan ümit kırıntılarını kararttı. "Piçinin babası o mu?"

"Cem... Seni aldatmadım. Senden başkası..."

"Piçin kime ait? Ona mı? Ah tabii ben korunuyordum değil mi?"

Onuruna darbe aldığını düşünen genç adam elini hışımla kaldırınca, Ecem elinin altında korkuyla sindi. Şeref yoksunları gibi çaresiz hisseden Cem, gerilip kaldı ellerini başına siper eden çaresiz kadına bakarken. Eli inmedi tenine ama zehirli dilinin bağrına açtığı yarayı artık hiçbir sözü iyileştiremeyecekti.

"Sürtüğün tekisin... Uzak duruşlarının, bahanelerinin sebebi ortaya çıktı. Aşığınla beni aynı anda mı idare ettin?"

Yumruk olan eli yanına düştü. Horlanmışlığın, aşağılanmanın dibine vuran Ecem hıçkırarak, korkuyla kollarının arasına aldığı başını kaldırdı.

"Hamileyim..." diye fısıldadı kız. "Bizim be..."

Gözleri dolu dolu olan Cem acı içinde titreyen sesiyle, "Korunuyordum." diye fısıldadı.

Sanki topun tüfeğin, hiçbir kurşunun öldüremediği adamı bir kuru sözle yerle bir etmişti kız. Yanağına iri birkaç damla süzüldü. Ecem ilk defa onu böyle çaresiz görüyor, ilk defa kendini kaybetmiş kocasına derdini anlatamıyordu ve ilk defa Cem ağlıyordu. Onun sarsılmaz gururunu, tükenmeyen kibrini ve hiçbir zaman perdesini indirmediği erkeklik egosunu biliyordu ama şimdi tüm yüklerinden arınmış gibi olan yaralı insan Cem'in gözlerine dolan iri yaşlar, akıtamadığından sebep parlıyordu.

"Buna dikkat ediyordum. Her koşulda korunuyordum. Ben olma-

dığıma göre..." diyen Cem yanındaki yemek masasını bir hamlede yerle yeksan ederek, yüksek perdeden çıkan sesiyle, "Piçinin babası o mu?" diye kükredi yeniden. Kız kulaklarını kapadığı elleriyle kafasını sağa sola çeviriyordu ağlayarak, hıçkırıklarından konuşamıyordu.

"Nasıl yaptın bunu?" dedi üzerine yürüyen adam. "Nasıl kıydın sevgime? Ben... Ben kendimden geçtim seni üzmemek için, kendimle savaştım gözlerine hüzün sürmemek için..."

Ecem'in en büyük korkusu gerçek oluyordu. Özenle inşa ettiği mutluluğu yok oluyordu. Onun sevgisine hep güvenmişti ve o da Ecem'i yüzüstü bırakmıştı.

İçini çaresizliğin verdiği öfke kapladı. Düşünemiyordu. Tek yapmak istediği bunun olmasına engel olmaktı. "Yapma bunu," derken sesi titriyordu.

O üzerine Azrail gibi geldikçe, kız panikten bayılacak gibi oldu. Ecem korkuyla bir adım daha geriledi ve nefes nefese arkasını dönüp salonun kapısına koştu ama daha ulaşamadan çelik gibi sertleşen, kırbaç gibi yakıcı olan parmaklar onu kolundan yakaladı. Çığlık atarak tökezlerken, Cem kızı duvara kabaca savurdu ve sert duvarda gürleyen ince bedeninden ses gelirken, dudaklarından acılı bir inilti firar etti.

Bir zamanlar sevgiyle tenini okşayan el, şimdi canını yakarak, hayallerini yıkarak onu sürükleyerek girişe götürüyordu. Gözkapakları rehavetle kalkarken, ıslak kirpiklerinin çevrelediği gözbebekleri korkuyla titreşiyordu. Kocasının kesif bir öfkenin esir aldığı yüzüne kilitlendi. Daha evvel hiç böyle bir karanlık görmemişti gözlerinde, içine çekiyor ve boğuyordu onu. Sabit duramayan dudaklarının arasından boğuk çıkan sesi inler gibi içinden sahıdı. "Cem! "Dudaklarından bir hıçkırık daha koparken, " Be-ben yanlış bir şey yapmadım. Yemin ederim... s-seni üzecek hiçbir şey yapmadım." dedi ağlayarak. Çaresizdi ve suçsuzluğunu kanıtlayamıyor, üzerine yapışan ihanet üniformasını çıkaramıyordu.

Genç adam yüzünü bir anda ona çevirdi ve Ecem gördüğü şeyle dehşete kapıldı. Elleri arasında can havliyle çırpındı. Kalbi korkuyla kasılırken, şu anda titreyen tek yeri yüreği değildi. Kirpiklerinden gözbebeklerine kadar ürkekçe titriyordu bedeni. Cem'in yeşil gözleri cehennem çukuru olmuş, akıl firar etmiş, vicdan yüreğini terk etmiş, ona ilk defa öldürecek gibi zalim bakıyordu. Daha evvel görmediği bu

suçlayıcı bakışları zaten onu tek bir kurşuna gerek görmeden öldürmeye yetiyordu. Sert yüzündeki ürkütücü ifadesini ise hiç saymıyordu. Keskin hatların esir aldığı dudakları gerilerek aralandı, genç kız o kısacık bir- iki saniyelik zaman diliminde esir kaldı. Umutla bekledi. Fakat istediği olmadı.

Boynunu bedeninden ayıracak sandı.

Cem birden durunca o da aniden yalpalayarak durdu. Ecem ona yalvararak bakarken, Cem sıkılı dişlerinin arasından tısladı. "Demek yanlış yapmadın?" Vicdansız sesi dikenli, yaralı bakışları alaylıydı. Bu bakışlar Ecem'in canını alsa da umursamazdı. Sustu. Bin ah sürse de dudaklarını, canını yakan eller için değil gözlerindeki hayal kırıklığı için sustu. Başını sallayınca kirpiklerinde takılı kalan gözyaşı tazecik yanaklarına doğru süzüldü kızın. Kırıldı, kırıldı ve her parçası ayrı bir hayal kırıklığına savruldu. Tuz basarak yaralarına hıçkırdı.

"Yapmadım. Seni asla aldat..."

Dişlerini sıkan Cem bir anda onun narin boynunu kocaman elleriyle kavrayıp, sert bir biçimde duvarla kendisinin arasına çekerek sıkıştırdı. Ellerinin kıskacı arttıkça, ayakları yerden kesilen Ecem beynine hücum eden basınçla çırpınarak, soluk almak için savaştı. Gözleri büyüyerek onun ellerine sarılıp kurtulmaya çalıştı. Tırnakları savaş alanında kırılan silahlar gibi etine geçerek parçalanırken çaresiz kaldı.

Gözlerindeki sırrı büyüyen ve tüm benliğini içindeki sinsi karanlığı kaplayan adam garip bir suçlamayla bakıyordu. Beynine nükseden basınçla nefes alamıyor, her saniye biraz daha moranıyordu. Onun inececik boynunu sıkan Cem, dişlerini sıkmasına rağmen ağzından köpükler saçıyor, öfkesi gözlerini kör ediyordu.

"Cem ben..."

Tırnaklarını adamın eline daha derin geçirdi ama açamadı.

"Cem..."

"Sus kahrolası sus... Seni gebertmemi istemiyorsan konuşma!"

Elleri, sözleri kadar yakmıyordu canını. Etini cırmalayan Ecem gözlerindeki yaşlardan önünü göremezken, nefes almak için çabalıyordu. Ayakları yerden kesildiği için havada sallanıp duruyor ama kurtulamıyordu. Sırtını sert duvardan çekmeye çalıştıkça, boğazını sıkan el daha da hiddetle bekiniyordu tenine. Elini düz göbeğine koyup son çaresiyle "Bebek..." diye inledi. Ulaşamayacağını bile bile vicdanına seslenmeye devam etti.

"Cem bebek..."

Gözü dönen ve cinnet geçiren Cem öfkesinden derin derin soluyordu. Onun söylediği şeyle kendine bir nebze olsa da geldi ve ellerini genç kadının boynundan yavaşça gevşedi, yanına düşüp yumruk oldu.

İki dizi üzerine sertçe yere düşen Ecem, derin bir soluk eşliğinde elini boğazına götürüp öksürürken, bir anda kolundan kavrandı. Oysa havasız ciğerleri daha soluk alamamıştı. Gözü dönmüş Cem kodlanmış robot gibi mekanik hareketleriyle onu çekiştirerek, kapıya yaklaştırdı ve açtığı kapıdan, ensesinden tutulmuş bir kedi yavrusuymuş gibi dışarı savurdu. Korkuyla bebeğini koruma içgüdüsüne kapılan Ecem, ellerini karnına sararken kalbi atmayı kesti. Ayağı tökezledi korkuyla ve yere kapaklandı. Kapının girişinde beliren korumalar ikiliye şaşkınca bakıyor, korkularından ses edemiyordu. Cem aldırmadı, ensesinden tuttuğu sokak köpeği gibi onu kapıdan dışarı savurdu. Düştüğü yerde soluk almak için savaş veren Ecem çaresizce hıçkırırken, acı içinde gözyaşlarına boğuluyordu. Elleri yüzülmüş, çakıl taşlarının kestiği bacağı kanıyordu.

Öfkesinden titreyen ellerini yanında yumruk yapan ve gözürü kan bürümüş olan Cem, işaret parmağını tehditle kaldırmış, ona gözdağı vererek sallıyor fakat sislenen gözleri, boğazına dolan yumrudan sebep konuşamıyordu. Korumalar onlara dehşet içinde bakarken, ikisin de kendilerinden başkasını görmüyordu kırgın gözleri. Ecem silerin ardından gördüğü kocasına ıslak gözlerle bakarak "Cem?" diye fısıldadı son kez, "Yapmadım." Hıçkırdı.

Cem bir an içeri girdi ve sonra Ecem yüzüne savrulan çantasıyla gözlerini kapadı.

"Bir daha... Sakın karşıma çıkma. Sakın."

Zor da olsa Ecem ağlayarak ayağa kalktı ama bacağının acısıyla kısa bir an gözlerini sımsıkı kapattı. Yüzülmüş dizine, burkulan ayağına aldırmadan ayakta durmaya çalışırken, çantasını sımsıkı kavrayan elleri titriyordu. Korumalar hareketlenince, "Kimse yaklaşmasın." diye gürleyen adamla herkes olduğu yerde donup kaldı. Onlar da şaşkın ve ürkmüştü. Bir çocuk gibi gözlerini ovalayarak sildi kız, gururunun kırıntılarını toplamak için çabaladı. Cem yutkundu. Saçı başı dağılmış, hali perişan kadın yana fırlayan ayakkabısının teki ayağına geçirdi.

Başını gururla kaldırdı, yüzündeki yaşları kabaca sildi. Hıçkırıklarının arasından, "Se...Seni... asla affetmeyeceğim Cem." dedi

dişlerini sıkarak. "Asla..." Ve kapı yüzüne savrulunca, olduğu yerde korkuyla titredi. "Ayaklarıma... ka-kapansan bile, af-affetmeyeceğim. Öldün sen, öl...öldürdüm seni artık."

Korumalar öne atıldı ama korkularından araya girmeye cesaret edemediler. Onları tek bir el hareketiyle durduran Ecem, ağlayarak arkasını döndü. Evinden, yaşama sebebinden, hayatından gidiyordu. Yüreği kadar çok acımayan bacağıyla topallayarak giderken, Cem sırtını kapıya yaslamış, yalnızlık ve suçluluk daha o dakika bir bıçak gibi içine saplanmıştı. İçi inanmıyordu, inanamıyordu ama benliği gördüklerinden başka bir gerçeği gözlerine sermiyordu. Birden ev zifiri gibi karardı ve sessizliğe kesti, kendi kalp atışlarının kırgın sesini bile duyabiliyordu. Yaşadığı acı dayanılmazdı. Kalbi ikiye ayrılıyormuş gibi hissetti. Ağlayarak rahatlamak istiyordu ama gözlerinden yaş gelmiyordu. Kuru gözlerle düşündü, gururlu ve güçlü duruşunun giderek görünmez oluşu içine işlemişti. Yumruk yaptığı elinin birini ağzına kapamış, diğeriyle durmaksızın yeri dövüyordu. Boğazından kuru bir hıçkırık duyuldu. Buna dayanamazdı. Bu tür bir acıyı bir daha yaşayacağını hiç düşünmemişti. Bir daha bu kadar yalnız hissedebileceğini ve bu kadar çaresiz kalacağını...

Sevgisi, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yerde gördüğü şeyle yutkundu. Kalbini kesip atmanın daha kolay olduğunu düşünmek gibiydi bu. Göğüs kafesinde bir boşluk vardı. Geçmişte aldığı hiçbir yara canını bu kadar acıtmamıştı.

Çenesini sıkıp, bu acı ve kaybetme duygusuna karşı koymaya çalıştı.

Uzanıp karısının teki düşmüş ayakkabısını eline aldı ve hızla yerinden doğrulup kapıya fırladı. Bakışları ona ürkerek bakan korumaların olduğu bahçede dolaştı. Ecem yoktu. Bu çok ironik görünüyordu. Düşmanlarına karşı neredeyse yenilmez olan adam, duygu gibi basit bir şey yüzünden devriliyordu. Daha en başından gönül işlerine karşı koymalıydı. Tıpkı arkadaşlıklarında ve iş seçiminde olduğu gibi... Onun konumunda bir adamın yalnız olması daha doğruydu. Bir masala inanmış, her şeyin farklı olacağını düşünüp şansını denemişti ama bunun bir hataya dönüşmesi uzun sürmemişti.

Ecem onu aldatmıştı!

Hayal kırıklığı içini yakıyordu. Bir anlaşmaya vardıklarını düşünmeyi çok istemişti hatta sevdiğine bile inanmıştı ama seks ile güve-

ni, sevgiyle karıştırmıştı. Yüreğine çöken ağırlıktan nefes alamayan Cem, elinde sımsıkı tuttuğu ayakkabıyla etrafa bakınırken, Ecem göğsüne bastırdığı çantasıyla, hıçkıra hıçkıra ağlayarak yolun kenarından yürüyordu. Yanağındaki yaşları hıçkırıklar eşliğinde kabaca sildi. Ondan uzak durmalıydı.

Gördüğü üzere, sevgi yetmiyordu.

Yenilgiyi kabullenmeyen bir adam için, bu başarısızlığı kaldırmak çok zordu, özellikle de uğruna çok fazla savaştığı bir konuda. Cem onu itham ederken bir an düşünmemişti, Ecem de onu affetmeyi bir an olsun düşünmeyecekti. Hava karanlıktı, etraf sessiz... Evi çoktan görüntüden kaybolmuş, yüreği çoktan susmuştu. Bir ayağında ayakkabısı vardı ama diğerinde yoktu. Ayağına taşlar battıkça acıyla inleyerek topallıyordu. Dizi fena halde acıyordu, yere sertçe vurduğu kolunu ise hissetmiyordu. Boğazındaki acıdan sebep yutkunamıyordu. Al beyaz boynundaki kocasının parmak izleri, kırmızı bir mühür gibi yaptığı vahşeti sergiliyordu. Fakat hiçbir şeyin önemi yoktu, ne ayağına batıp duran camların, taşların ya da çer çöpün... ne de gecenin karanlığında gittiği yerin... Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve bir anda yanında bir araç belirdi. Ecem korkuyla irkilirken, aracın uzun farları geceyi kuşatarak gözünü aldı. Elini gözlerine siper ederek karşısına baktığında, ışıkların içinden gelen suretin Cem olduğunu düşünerek heyecanlandı. Az evvel atmayı durduran kalbi hızlandı, garip ama affetmeye meyilli beyni çoktan ona koşmak için hayaller kurmaya başlamıştı. Pişmanım dese, kollarına atlar hıçkırarak ağlar ama affederdi. Ve görüntü netleşemeden daha, koluna tanımadığı adamlar sarıldı.

Ecem şok içinde çekiştirilerek araca sürüklenirken, panik içinde haykırmak istedi. Korkuyla debelenirken, kollarının arasından kurtulan çantası yere düştü, saçları bir adamın ellerinin esaretine girdi.

"İmdaaat!" dedi dehşete kapılarak. "Yar..." Ve izmarit kokan bir el ağzına kapandı. Adamlardan biri yere düşen çantasını aldı. Kız bayılacak gibi olurken bile can korkusuyla debelenerek direndi. Sonra biri başına sertçe vurdu. Bedenine bir elektrik akımı yüklendi, ensesinin kökünden ayak parmaklarına kadar ağır bir dalga halinde elektriklenme yürüdü. Panik; hissettiği şey panik ve korkuydu. Gözleri kayıyor, beyni uğulduyordu. Ağzının içine dolan sesi dudaklarından firar edemedi. Korkuyla atan kalbi patlamıştı, gözleri karanlığa kayarken gerisi sonsuz bir sessizlikti.

Her bitiş bir başlangıçtır bu âlemde derim hep. Kim ne düşünür bilemem ama ben bu kitapta iki yürek -bacak- arasına sıkışmış bir aşktan daha fazlasını yazmak, okura duygulardan ziyade hayatın içinden bir ilişki sunmak istedim. Hastalıkları, inatları, gururla mahvedilen aşkları, güven ve inancın ne kadar ince bir ipe tutunduğunu, sevenlerin gözlerinin ne kadar kör, zihinlerinin ne kadar inat, gururlarının ne kadar kibirli olduğunu dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım.

Devam edeceğiz, vazgeçmeyin bizden...